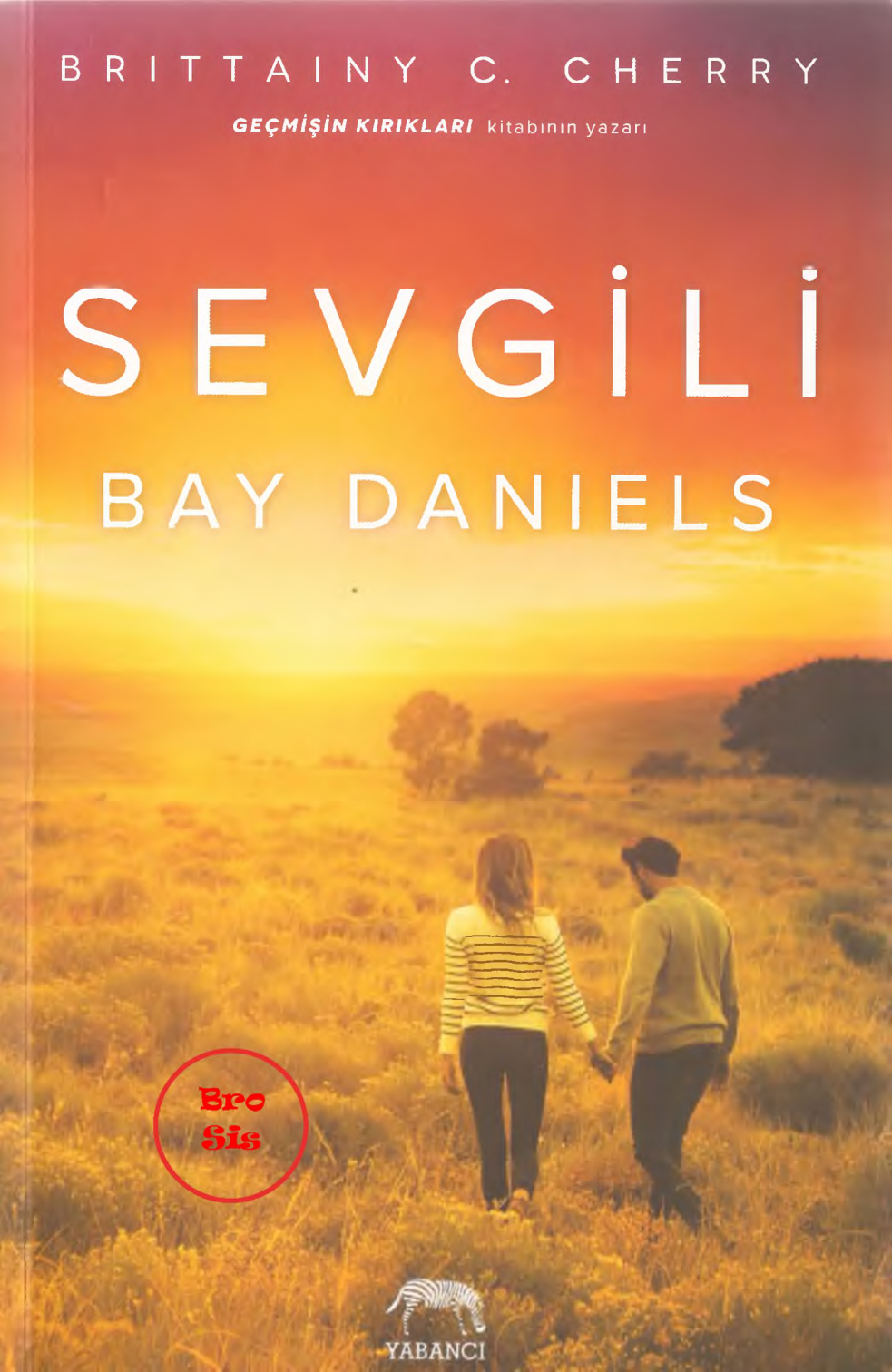
BRITTAINY C. CHERRY

GEÇMİŞİN KIRIKLARI kitabının yazarı

SEVGİLİ

BAY DANIELS

Bro Sis

YABANCI

"Size yaşam ve aşk dersleri verecek, endişe ve aşk acısı dolu bir kitap. Fakat en çok da kendinizi yalnız hissettiğinizde içinizi ısıtacağı için okunmalı. 5 yıldızlı mutluluk!"

—MARYSE'S BOOK BLOG

"Okuduktan uzun zaman sonra bile kalbinizdeki yerini koruyacak bir hikâye. Brittainy C. Cherry muhteşem bir roman yazmış ve bundan sonra ne yazacağını sabırsızlıkla bekliyorum!"

—AESTAS BOOK BLOG

"*Sevgili Bay Daniels* son derece tutkulu ve güçlü bir romandı. Asla unutamayacağım bir hikâye..."

—TOTALLYBOOKED BLOG

BRITTAINY C. CHERRY

SEVGİLİ BAY DANIELS

"Size yaşam ve aşk dersleri verecek, endişe ve aşk acısı dolu bir kitap. Fakat en çok da kendinizi yalnız hissettiğinizde içinizi ısıtacağı için okunmalı. 5 yıldızlı mutluluk!"
—MARYSE'S BOOK BLOG

YABANCI

YABANCI

SEVGİLİ

BAY DANIELS

Sevgili Bay Daniels
Özgün Adı | *Loving Mr. Daniels*
Brittainy Cherry

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Redaksiyon | Merve Akçay
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ağustos 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-59-0

Türkçe Çeviri © Gökçe Çiçek, 2015
© Yabancı Yayınları, 2017
© Brittainy Cherry, 2014

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

BRITTAINY C. CHERRY

SEVGİLİ BAY DANIELS

Çeviren
Gökçe Çiçek

Dünyadaki bütün Tony'lere...

*Sizi **görüyorum.***
*Sizi **duyuyorum.***
*Sizi **anlıyorum.***
*Sizi **seviyorum.***

Yalnız değilsiniz.

GİRİŞ I *Daniel*

YİRMİ AY ÖNCE

Ne söylesem bilemiyorum,
Ne desem bilemiyorum,
Bildiğim bir şey var,
Seni sevmek canımı yakıyor.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Bulanık düşünceler ve huzursuzluk içinde kıvranırken, cipimi sokağın yakınına park ettim. Daha önce şehrin bu bölgesine hiç gelmemiştim. Böyle bir yerin varlığından bile haberim yoktu. Gökyüzü karanlığın meyiyle sarhoş olmuştu ve kışın son rüzgârları beni daha da sinirlendiriyordu. Gözlerim arabanın gösterge panosuna kaydı.

Saat sabahın beş buçuğuydu.

Bir daha yardımına koşmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim. Yaptıkları ilişkimizde geniş bir krater oluşturmuş ve eskiden aramızda olan her şeyi yerle bir etmişti. Fakat ondan uzak durma sözümü tutamayacağımı biliyordum. O benim erkek kardeşimdi. Her şeyin içine etse bile, ki bunu sıklıkla yapardı, yine de kardeşimdi.

Jace'in topallayıp yan tarafını tutarak sokak arasından çıktığını gördüğümde, en az on beş dakikadır bekliyordum. Koltuğumda doğruldum ve gözlerimi onunkilere diktim.

Arabadan inip kapıyı çarparak, "Lanet olsun Jace," diye mırıldandım. Arkamdaki sokak lambasının yüzünü aydınlatması için birkaç adım attım. Sol gözü öyle şişmişti ki kapanmıştı ve alt

dudağı yarılmıştı. Beyaz gömleği kendi kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Cipe binmesine yardımcı olurken fısıltıyla, "Sana ne oldu böyle?" diye haykırdım.

Jace inildedi.

Gülümsemeye çalıştı.

Tekrar inledi.

Kapısını bütün gücümle çarparak aceleyle sürücü koltuğuna oturdum.

"Beni bıçakladılar." Parmaklarıyla yüzünü silmeye çalışırken her yerine daha fazla kan bulaştırdı. Bir kez güldü ama görüntüsü durumun ciddiyetini gözler önüne seriyordu. "Red'e parasını önümüzdeki hafta ödeyeceğimi söyledim." İrkildi. "Fakat benimle ilgilenmeleri için adamlarını gönderdi."

"Tanrım, Jace," diyerek iç geçirdim ve arabayı çalıştırdım. Şafak sökmüştü ama her nedense hava gözüme biraz öncesinden çok daha karanlık görünüyordu. "Torbacılığı bıraktığını sanıyordum."

Jace doğruldu ve hâlâ açık olan gözü benimkileri buldu. "Bıraktım Danny, inan bana." Ağlamaya başladı. "Tanrı şahidim olsun ki bıraktım." Yalnızca torbacılık yapmaya değil, aynı zamanda kullanmaya da tekrar başladığı barizdi. *Siktir.* "Beni öldüreceklerdi Danny. Eminim. O adamlar beni..."

"*Kes sesini*!" diye haykırırken küçük kardeşimin öldüğü düşüncesi zihnime saplandı. Bilinmeyenin yarattığı esrarengiz korkuyla ürperdim. "Ölmeyeceksin Jace. O yüzden kapa çeneni."

Jace hıçkırarak acı içinde inledi ve gözyaşları derinden gelen bir kaybolmuşluk ve kafa karışıklığıyla doldu. "Özür dilerim... Seni tekrar bu işin içine sürüklemek istememiştim."

Onu süzerek sesli bir şekilde iç geçirdim. Elimi sırtına koydum. "Sorun değil," diye yalan söyledim.

Bu beladan uzaklaşmayı başarmıştım. Müziğime odaklanmıştım. Okula odaklanmıştım. Üniversiteye gidiyordum ve sonunda hayatımı bir şeylere benzetebilmem için yalnızca bir senem kalmıştı. Fakat şimdi, birkaç saat içindeki sınavıma hazır-

lanmak yerine Jace'in yaralarına pansuman yapacaktım. Harika.

Jace parmaklarıyla oynayarak gözlerini yere dikti. "Artık bu işlere karışmak istemiyorum Danny. Düşünüyordum da..." Bakışları yeniden yere odaklanmadan önce kısa bir süreliğine bana baktı. "Belki de tekrar gruba girebilirim."

Onu uyaran bir tonla, "Jace," dedim.

"Biliyorum, biliyorum, her şeyi mahvettim..."

"Sıçtın batırdın," diyerek onu düzelttim.

"Evet, haklısın. Fakat beni tanıyorsun. Sarah'dan sonra kendimi mutlu hissettiğim tek yer..." Kendi sözleri karşısında birden irkildi. Koltuğunda kederli bir şekilde kıpırdandı. Kaşlarımı çattım. "O günden beri mutlu olabildiğim tek yer, sizlerle birlikte çıktığım sahnelerdi."

Midem allak bullak oldu; bu sözleri yanıtsız bıraktım. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Seni hastaneye götürmemiz gerek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını hızla iki yana sallamaya başladı. "Hayır. Hastane olmaz," dedi.

"Nedenmiş?"

Duraksayarak omuz silkti. "Polisler beni bulur..."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Polisler peşinde mi?"

Başıyla onayladı.

Bir küfür savurdum.

Demek ki yalnızca sokaktaki adamlardan değil, sokaktaki o adamları içeri tıkmaya çalışanlardan da kaçıyordu. Keşke duyduklarıma şaşırabilseydim.

Sinirlenerek, "Yine ne yaptın?" diye sordum.

"Bunun bir önemi yok." Ona soğuk bir bakış fırlatınca iç geçirdi. "Benim hatam değildi Danny. Yemin ederim ki değildi. Bak. Birkaç hafta önce Red benden bir arabayı söylediği yere götürmemi istedi. Arabada ne olduğunu bilmiyordum."

"Uyuşturucu mu taşıdın?"

"Bunu bilmiyordum! Tanrı'ya yemin ederim ki bilmiyordum!"

Bu çocuk neden bahsediyordu? Baston şeker taşıdığını mı zannetmişti?

Konuşmaya devam etti. "Her neyse, arabayı bir benzin istasyonuna çektiğimde polisler bir şeylerden şüphelendiler. İstasyondan tüymeye çalıştığımda ise arabanın etrafı çoktan sarılmıştı. Polislerden biri beni arabadan uzaklaşmaya çalışırken gördü ve bana durmamı emretti ama ben durmayıp koşmaya başladım. Sanırım lisede atletizmle ilgilenmemiz bir kere olsun işe yaradı." Kıs kıs güldü.

Küplere binerek, "Bu komik mi? Sence bu komik mi?" diye sordum. "Çünkü ben hiç eğlenmiyorum Jace!" Başını eğdi. İç geçirdim. "Seni nereye götüreyim?"

Jace, "Annemle babamın yanına," dedi.

"Şaka yapıyorsun değil mi? Annem seni neredeyse bir senedir görmedi ve senin ilk aklına gelen yer orası mı? Hem de dayak yemişken ve kan revan içindeyken? Onu öldürmeye mi çalışıyorsun? Ayrıca babamın sağlığının da pek iyi olmadığını biliyorsun..."

"Lütfen Danny," diye yalvardı.

"Annem bu saatlerde iskelede yürüyüşe çıkıyor..." diyerek onu uyardım.

Jace burnunu çekti ve parmaklarıyla burnunu sildi. "Kayıkhanede bekleyip üstümü başımı temizlerim." Duraksadı ve yanındaki pencereden dışarıya baktı. Tekrar, "Üstümü başımı temizleyeceğim," diye fısıldadı.

Sanki bunu daha önce duymamışım gibi.

♥♪𝄞

Ailemizin evine gitmemiz yirmi dakika sürdü. Edgewood, Wisconsin'in birkaç kilometre dışındaki bir göl evinde yaşıyorlardı. Babam bir keresinde anneme bir göl evi alacağına söz vermişti ve birkaç sene önce ona bu evi almayı başarmıştı. Tadilat gerektiren masraflı bir evdi ama yine de onlara aitti.

Arabayı kayıkhanenin arkasına park ettim. Babamın teknesi

içeride kışın geçmesini bekliyordu. Jace iç geçirdi ve onu getirdiğim için teşekkür etti. Sabah ışıkları pencerelerden içeri süzülürken kayıkhaneye girdik.

Kayığa yöneldim ve içine girdim. Alt taraftaki raftan birkaç havlu aldım. Geri döndüğümde Jace'in oturmuş, yarasına bakmakta olduğunu gördüm.

Avucunu yarasına bastırarak, "Çok derin değil," dedi. Cebimden bir çakı çıkararak havlulardan birini ikiye kestim ve Jace'in yarasına bastırdım. Jace çakıya bakarak gözlerini kapadı. "Babam çakısını sana mı verdi?"

Parmaklarımın arasındaki metal parçasına baktım ve çakıyı kapatarak tekrar cebime soktum. "Ödünç aldım."

"Babam o şeye dokunmama bile izin vermezdi."

Bakışlarım yeniden Jace'in yarasına kaydı. "Acaba neden."

Jace cevap vermeye fırsat bulamadan iskeleden bir çığlık duyuldu. Tökezleyerek arkamdan gelen Jace'le birlikte dışarı koştururken, "N'oluyor?" diye söylendim. Kırmız kapüşonlu bir yabancının, sırtına dayadığı silahla onu çekiştirdiğini görünce, "Anne!" diye haykırdım.

Jace kendi kendine, "Bizi nasıl buldular ki?" diye mırıldandı.

Şaşkın bir halde kardeşime baktım. "Onu tanıyor musun!" diye sorarken fazlasıyla tiksinmiştim.

Ve sinirlenmiş.

Ve de korkmuş.

Bilhassa korkmuş.

Yabancı adam öfkeli bakışlarını kaldırıp Jace ile bana baktığında sırıttığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Silah ateş almadan önce sırıttı...

...ve annem yere düşerken koşarak uzaklaştı.

Jace'in sesi havada yankılandı. Annemin yanına doğru koşarken çıkardığı boğuk sesler öfke ve korkuyla doluydu. Fakat ben anneme ondan önce ulaşmayı başardım.

"Anne, anne. İyisin, bir şeyin yok." Kardeşime dönerek onu sertçe ittim. "Git 911'i ara."

Jace başımızda dikilirken, kan çanağına dönmüş gözlerinden akan yaşlar, yüzünden aşağıya süzülüyordu. "Danny, annem iyi... Annem iyi, öyle değil mi?" Jace'in sözleri birbirine dolanıyor ve düşündüğüm şeyi düşündüğü için ondan nefret ediyordum.

Cebime uzanarak telefonumu çıkardım ve sertçe Jace'in avucuna doğru ittirdim. Annemi kollarıma alarak, "Ara şunu!" diye emrettim.

Eve doğru baktığımda, neler olduğunu kavrayan babamın suratını gördüm. Duyduğu sesin gerçekten de silah sesi olduğunu ve karısının gerçekten de vurulduğunu anlamıştı. Vücudu sağlık durumu nedeniyle epeyc güçsüzdü ama yine de bize doğru koşuyordu.

"Şey, merhaba. Annemiz... *Annem vuruldu!*" Jace'in ağzından kaçıveren bu sözcükleri duyduğumda gözyaşlarıma engel olamadım.

Parmaklarımı annemin saçlarından geçirdim ve babam bize doğru koşarken onu göğsüme bastırdım. Babam dizlerinin üzerine düşerken, "Hayır... hayır... hayır..." diye mırıldanıyordu.

Anneme daha sıkı sarıldım. Babamı da kollarımın arasına aldım. Annem mavi gözleriyle bana bakıyor, bilmediği sorularm cevaplarını öğrenmek için yalvarıyordu. Annemin kulağına eğilerek, "İyisin. Bir şeyin yok," diye fısıldadım.

Hem ona hem de kendime yalan söylüyordum. Daha fazla dayanamayacağını biliyordum. İçimdeki bir şeyler, artık çok geç olduğunu ve hiç umudun kalmadığını söyleyip duruyordu. Yine de kendimi aynı şeyi söylemekten, aynı şeyi düşünmekten alıkoyamıyordum. Gözyaşlarım bir türlü durmuyordu.

Bir şeyin yok.

1. BÖLÜM | Ashlyn

GÜNÜMÜZ

Ölüm korkutmuyor, lanet değil.
Ama keşke beni alsaydı önce.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Kilisenin en arka sırasına oturdum. Cenazelerden nefret ediyordum ama sevmem de tuhaf olurdu zaten. Bu tür şeylerden hoşlanan insanlar olup olmadığını merak ettim. Hastalıklı bir eğlence anlayışıyla, havadaki hüznü soluyabilmek için cenazeden cenazeye gezen insanlar.

Ben iyiyim.

Beni görünce yanımdan geçen insanların nefesi kesiliyordu. Benim Gabby olduğumu düşünerek tereddüt ediyorlardı. İnsanlar kaşlarını çatıp yürümeye devam etmeden önce onlara, "Ben o değilim," diye fısıldıyordum. Tahta oturakta otururken kendi kendime de, "Ben o değilim," diye mırıldandım.

Küçüklüğüm hastalıklarla geçmişti ve dört yaşından altı yaşına kadar hastaneye yatıp durmuştum. Kalbimde delik vardı. Sürüsüyle ameliyat ve sürüsüyle duadan sonra nihayet normal bir hayata kavuşabilmiştim. Annem o zamanlar öleceğimi düşünüyordu. Şu anda ise ölen kişinin, benim yerime Gabby olmasının onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünmeden edemiyordum.

Annem, Gabby'nin hastalığını öğrendiğinde tekrar içki içmeye başlamıştı. Bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. Fakat bir keresinde ona bakmak için odasına gittiğimde, yatakta titreyerek ağladığını görmüştüm. Yanına tırmanıp ona sarıldığımda nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum.

Annem zor durumlar karşısında güçlü durmayı hiçbir zaman beceremediği ve sorunlarıyla ancak alkol sayesinde başa çıkabiliyordu. Annem rehabilitasyon merkezine gittiği zaman Gabby'yle birlikte dedemizin yanında kalıyorduk ve bu durum hiçbirimiz için pek iyi sonuç vermiyordu. Annem merkeze son gidişinde, alkolü sonsuza dek bırakacağına söz vermişti.

Annem şu anda, onun her gün üzerini değiştirmesini sağlayabilen tek kişiyle, yani erkek arkadaşı Jeremy'yle birlikte ön sırada oturuyordu. Gabby'nin iyice bencilleşmesinden beri, ölmek çok bencilceydi, onunla pek konuşmamıştık. Annem her zaman Gabby'yi daha çok sevmişti ve bu bir sır değildi. Gabby annemin hoşlandığı şeylerden hoşlanırdı; makyaj yapmak ve televizyon seyretmek gibi. Hep birbirleriyle konuşup gülüşürlerdi ve ben kanepede kitap okurken onlar eğlencenin dibine vururlardı.

Ebeveynlerin bütün çocuklarını eşit sevdiklerini iddia ettiklerini biliyorum ama bu nasıl mümkün olabilir ki? Bazı çocukları kendilerine o kadar benzerdi ki, Tanrı'nın gerçekten de onları kendi suretinde yarattığına yemin edebilirdiler. Gabby de annem için öyle bir çocuktu. Fakat bazı çocuklar da eğlence olsun diye sözlük okurlardı çünkü "kelimeler çok eğlenceliydi".

Bu çocuk hangimizdi tahmin edin bakalım?

Annem beni yeterince seviyordu ama benden hoşlanmadığı konusunda her şey üzerine bahse girebilirdim. Bu durumu kabullenmiştim çünkü ben onu ikimize de yetecek kadar seviyordum.

Jeremy iyi bir adamdı ve ben içten içe onun, Gabby hastalanmadan önce sahip olduğum anneyi geri getirip getiremeyeceğini merak ediyordum. Gülümseyebilen anneyi. Bana bakmaya tahammül edebilen anneyi. Beni seven ama benden pek hoşlanmayan anneyi. O anneyi gerçekten çok özlüyordum.

Tırnaklarımdaki siyah ojeyi kazırken iç geçirdim. Papaz sanki onu tanıyormuş gibi Gabby'den bahsetmeye devam ediyordu. Fakat onu tanımıyordu. Biz asla kiliseye gitmezdik, o yüzden şimdi bir kilisede oturuyor olmamız birazcık dramatikti. Annem her zaman kilisenin içimizde olduğunu ve Tanrı'yı her şeyde

bulabileceğimizi, bu yüzden de her pazar günü bir binaya gidip gelmemize gerek olmadığını söylerdi. Bense bunun, "Pazar günleri fazladan birkaç saat daha uyumak istiyorum," anlamına geldiğini düşünürdüm.

Kilisede bir saniye daha kalabilmemin imkânı yoktu. Dualar ve inançla beslenen bir yere göre fazlasıyla boğucuydu.

Kafamı kilise kapısına çevirirken kulaklarım yeni bir ilahinin daha istilasına uğradı. *Aman Tanrım. Bunlardan daha kaç tane var?* Kollarımdan destek alarak kendimi oturaktan kaldırdım, dışarı çıktım ve yaz güneşinin cildime tokat gibi çarptığını hissettim. Hava geçtiğimiz yıllardan daha sıcaktı. Daha basamaklara ulaşamadan alnımdan birkaç damla ter süzülmeye başladı. Giymek zorunda olduğum siyah elbiseyi çekiştirerek, hiç alışkın olmadığım topuklu ayakkabılarla sendelemeden yürümeye çalıştım.

Bazı kimseler rahmetli kız kardeşimin seçmiş olduğu elbiseyi giymemin tuhaf olduğunu düşünebilirdi ama Gabby böyle biriydi. Her zaman, ölümü henüz ufukta görünmeden, hatta henüz hastalanmadan bile cenazesinden bahsedip, benden cenazeye en güzel halimle gitmemi isteyecek kadar ürkütücü bir anlayışı vardı. Elbisenin bel kısmı bana biraz dardı ama şikâyet etmiyordum. Zaten kime şikâyet edecektim ki?

Kilisenin en üst basamağına oturarak dirseklerimi gövdeme bastırdım, bu sayede belki ufacık bir acı hissedebilirdim. Cenazeler sıkıcıydı. Bir karıncanın üst basamakta bocalayarak, kafası karışmış bir halde ileri ve geriye, sağa ve sola koşturmasını izledim.

"Görünen o ki birçok ortak noktamız var, Bay Karınca."

Güneşten sakınmak için elimi gözlerime siper ettim ve mavi gökyüzüne baktım. Aptal mavi gökyüzü niye mutluydu? Gözlerimi koruyor olmama rağmen güneş tenimi yakarak içime işledi ve beni pişmanlık ve suçlulukla doldurdu.

Başımı öne eğerek beton basamakları incelemeye ve ayakkabılarımın burunlarıyla yerde lüzumsuz bir desen çizmeye başladım. Yalnızlığın bir hastalık olduğundan kesin olmasa da neredeyse emindim. Yavaşça vücudunuza yayılarak, bütün

gücünüzle savaşsanız bile sizi ele geçiren bulaşıcı, iğrenç bir hastalıktı.

Arkamdan bir ses, "Umarım bir şeyleri bölmüyorumdur," dedi. *Bentley'nin sesiydi.*

Arkama döndüğümde Bentley'nin elinde hazine sandığına benzeyen bir şeyle kapıda durduğunu gördüm. Bana bakıp gülümsüyordu ama gözlerinde derin bir hüzün vardı. Elimi oturduğum basamağa koyarak yanıma oturabileceğini işaret ettim, Bentley de bu sözsüz davetimi kabul etmekte gecikmedi. Gabby onun kıyafetlerini de seçmişti. Eski püskü Beatles tişörtünü kapatan mavi bir spor ceket. İçerideki insanlar büyük ihtimalle kıyafet seçimi yüzünden ona tuhaf bakışlar fırlatıyorlardı fakat Bentley diğerlerinin ne düşündüğünü umursayacak bir tip değildi. O yalnızca tek bir kızın düşünceleri, istekleri ve ihtiyaçlarını umursardı.

Elimi dizine koyarak, "Nasılsın?" diye sordum.

Bentley, mavi gözleri benim yeşil gözlerimi bulurken kıkırdadı ama ikimiz de bunun acı dolu bir kıkırdama olduğunun farkındaydık. Dudaklarımın kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. Zavallı. Çok geçmeden elindeki kutuyu yanına koydu ve omuzları çöktü. Elleriyle yüzünü kapattı ve basamaklarda eğilerek top şeklini aldı. İrkilerek hafifçe iç çektim çünkü kalbinin parçalara ayrıldığını neredeyse duyabiliyordum. Daha önce ağladığına yalnızca bir kez şahit olmuştum, o da Paul McCartney konserine bilet bulmayı başardığı gündü. Bunlar ise farklı türden gözyaşlarıydı.

Onun gözyaşlarına boğulmasını izlemek bana kendimi fena halde çaresiz hissettirdi. O anda tek yapmak istediğim şey onun bütün acılarını kendime çekip, onları Bentley'nin bir daha asla böyle hissedememesi için uzay boşluğuna göndermekti.

Kollarımı ona dolayarak nazikçe, "Çok üzgünüm Bentley," dedim.

Gözlerindeki yaşları silmeden önce birkaç dakika daha hıçkırmaya devam etti. "Senin karşında böyle davranarak dangalaklık ediyorum. Şu anda görmeyi en son isteyeceğin şey budur

herhalde. Özür dilerim Ashlyn," diyerek iç geçirdi. Tanıdığım en nazik adamdı. Böyle adamların acı çekmesi oldukça acıklı bir durumdu çünkü herkes onların kalplerinin herkesten daha çok acıdığını bilirdi.

"Benden asla özür dileme." Parmaklarımı birbirine kenetleyerek, çenemi ellerime dayadım.

Bentley başını bana doğru eğdi ve dirseğiyle hafifçe omzumu dürttü. "Ya *sen* nasılsın?" diye sordu her zamanki şefkatli bakışlarıyla. İyi olduğumdan emin olmak için buraya kadar gelmesi kız kardeşimi ona deliler gibi âşık ederdi. Onun şu anda öteki dünyada Kayıp Balık Nemo'nun annesi ve Tupac'la muhabbet edip sırıtıyor olduğuna emindim.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı ve acı çeken tek kişinin ben olmadığım gerçeği zihnimde yer etmeye başladı. Gabby, Bentley'yi dünyalar kadar seviyordu fakat o Bentley'nin *evreniydi*. Bentley bizden iki yaş büyüktü. Onunla lisede, o üçüncü sınıftayken tanışmıştık. Gabby o zamanlar ikinci sınıftaydı; bense sağlık durumum nedeniyle okula bir yıl geç başladığımdan birinci sınıftım.

Bentley birkaç hafta içinde üniversitedeki ikinci yılına başlayacak, doktor olmak üzere tekrar kuzeye gidecekti. Bu durum oldukça ironikti çünkü şu anda hiçbir ilacın iyileştiremeyeceği kırık bir kalbi vardı.

"İdare ediyorum Bent." Yalan söylüyordum ve Bentley de bunu biliyordu ama sorun değildi. Beni sorguya çekmezdi. Kilise kapısına bakmak üzere bir anlığına arkama dönerek, "İçeride Henry'yi gördün mü?" diye sordum.

"Evet, gördüm. Biraz muhabbet ettik. Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Annemle de konuşmadım. Hem de günlerdir." Bentley sesimdeki titremeyi fark edince kollarını belime doladı ve beni rahatlatmak için kendine çekti.

"Sadece yas tutuyor. Kötü bir niyeti yok. Bundan eminim."

Parmaklarımı beton basamaklarda dolaştırdım ve yumuşak cildime sürtünen pürüzlü yüzeyi hissettim. Usulca, "Sanırım

onun yerine benim ölmüş olmamı isterdi," dedim. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken başımı Bentley'ye doğru çevirdim. Bu sözler karşısında benden daha fazla incinmiş görünüyordu. "Bence bana bakmaya bile katlanamıyor çünkü... hayatta kalan kötü ikiz kardeşim."

"Hayır." Bentley'nin sesinde buyurgan bir tını vardı. "Ashlyn, senin içinde kötülük yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Şey..." Doğruldu ve yüzünde şapşal bir sırıtışla bana baktı. "Ben bir doktorum ya da en azından doktor adayıyım." Bu söylediklerine gülmeden edemedim. "Bil diye söylüyorum... Aramızda geçen son konuşma sırasında Gabby ölen kişi sen olmadığın için ne kadar mutlu olduğunu söyleyip durdu."

Alt dudağımı ısırarak, dökülmek üzere olan gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. "Teşekkür ederim Bentley."

"Her zaman, dostum." Birbirimizden ayrılmadan önce bana bir kez daha sarıldı. "Şimdi sıradakine gelelim." Yanındaki kutuya uzanıp kaldırdı ve kucağıma koydu. "Bu Gabby'den. Cenazenin akşamında açman için bu kutuyu sana vermemi söyledi. İçinde ne olduğunu bilmiyorum. Bana söylemedi. Sadece sana vermemi söyledi."

Tahta kutuya bakarak parmaklarımı üzerinde dolaştırdım. İçinde ne olabilirdi? Neden bu kadar ağırdı?

Bentley kendini basamaktan kaldırdı ve ellerini cebine soktu. Kilisenin kapılarına doğru ilerlerken çıkan ayak seslerini ve kapının bir kanadını açmasını dinledim. İçeriden duyulan boğuk hıçkırıklar daha da tahrip edici bir hal aldı. Başımı kaldırmadım ama hâlâ kapıda durduğunu biliyordum.

Boğazını temizledi ve konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. "Ona evlenme teklif edecektim, biliyor musun?"

Kucağımdaki tahta sandık bacaklarıma baskı yapıyordu ve yaz güneşinin yüzümü delip geçtiğini, ışıklarını cildime vurduğunu hissettim. Ona doğru dönmeden başımı salladım. "Biliyorum."

Bentley şapele girmeden önce derin derin iç geçirdi. Orada bir süre daha oturarak güneşe, beni o öğlen vaktinde eritip basamaklardaki bir hiçlik birikintisine dönüştürmesi için sessizce yalvardım. İnsanlar binanın etrafında dolanıyorlardı ancak hiç kimse bana bakmak için durmadı. Hayatlarını yaşamakla o kadar meşgullerdi ki, benim hayatımın bir şekilde durmuş olduğunu fark etmiyorlardı.

Kilise kapısı yeniden açıldı, fakat bu sefer gelip yanıma oturan kişi Henry oldu. Pek fazla konuşmadı ama bana kendimi huzursuz hissettirmeyecek kadar uzağımda oturdu. Ceketinin cebine uzanarak bir paket sigara çıkardı ve bir tanesini yaktı.

Dudaklarından çıkan duman bulutunun dağılmadan önce havada çizdiği hipnotize edici şekilleri seyrettim.

"Sence de bir kilisenin merdiveninde sigara içmek biraz uygunsuz değil mi?"

Henry konuşmadan önce sigarasının ucundaki külleri silkti. "Evet ama sanırım dünyanın kızlarımdan birini gömmesine tanık olmuşken, bu merdivende sigara içip, 'Siktir git dünya,' demeye hakkım var. En azından bugün."

Alaycı bir şekilde güldüm. "On sekiz yıl boyunca yalnızca doğum günlerinde aradığın ve tatillerde kart yolladığın kişilerden 'kızlarım' diye bahsetmen biraz fazla cüretkâr." Henry'nin Wisconsin'den buraya gelmeye zahmet ettiği bugün, onu uzun zamandır ilk görüşümdü.

Üzerinde, Dünyanın Bir Numaralı Babası yazan bir kahve fincanına sahip olmak onun hayatında herhangi bir öncelik teşkil etmiyordu ve ben de zaman içinde bu duruma alışmayı öğrenmiştim. Fakat buraya gelmek için bugünü seçmesi ve kederli baba rolünü oynaması, kilisenin önünde sigara içen bu adam için bile biraz dramatik bir hareketti.

Cevap vermek yerine ağır ağır iç geçirdi. Orada öylece oturduk ve insanlar şimdiye kadar bakmadıkları kadar uzun bir süre bize baktılar. O kadar uzun süre baktılar ki, Henry'ye çıkıştığım için kendimi kötü hissetmeye başladım.

Ona doğru bir bakış atarak, "Üzgünüm," dedim. "Öyle demek istemedim." Fakat bana karşı herhangi bir kırgınlığı olduğundan emin değildim. Sanırım bazen incinmektense,-başkalarına kabalık etmek daha kolaydı.

Henry çok geçmeden yanıma gelme sebebine açıkladı. "Annenle konuştum. Oldukça zor bir dönemden geçiyor." Yorum yapmadım. Elbette zor bir dönemden geçiyordu! En sevdiği kızı ölmüştü! Henry konuşmaya devam etti. "Senin gelip benimle kalmanın herkes için daha iyi olacağına karar verdik. Son sınıfı Wisconsin'de okumanın yani."

Bu sefer içtenlikle güldüm. "Peki, tamam Henry." En azından hâlâ espri anlayışı vardı. Tuhaf bir espri anlayışıydı ama yine de komikti. Vücudumu ona doğru çevirdiğimde, yeşil gözlerindeki ciddi bakışı fark ettim. Gözleri benimkilerle aynı renk tonundaydı. Ve Gabby'ninkilerle. Mideme bir ağrı saplandı. Gözlerime yaşlar doldu. "Sen ciddi misin? Annem artık beni istemiyor mu?"

"Öyle değil..." Beni incitmediğini umarken sesi titredi.

Fakat *öyleydi.* Annem artık beni istemiyordu. Yoksa beni neden inek, peynir ve bira diyarına postalamak isterdi ki? Zor bir dönemden geçtiğimizi biliyordum ama bütün aileler ölümden sonra zor bir dönemden geçerlerdi. Temkinli davranmak durumunda kalırdınız. Başka seçeneğiniz kalmadığında haykırır ve çığlıklarınızın ortasında ağlamaya başlardınız. Kolunuz kanadınız kırılırdı ama bunları birlikte yapardınız.

Geçtiğimiz haftalarda beni esir eden karın ağrıları yeniden başlamıştı ve kendimi güçsüz hissettiğim için kendimden nefret ettim. *Henry'nin önünde olmaz. Sakın onun önünde bayılma.*

Tahta kutuyu sol kolumun altına sıkıştırarak kendimi güçlükle basamaktan kaldırdım. Sağ elimle elbisemin arkasındaki tozları silkeledim ve kiliseye doğru bir adım attım. Zihnim biraz sonra olacaklar yüzünden kapıldığım telaşlı düşüncelerle bulanıklaşmıştı. "Sorun değil," diye yalan söyledim. "Ayrıca... kim istenmek ister ki zaten?"

♥♪𝄞

Cenazenin üzerinden bir hafta geçmişti ve annem haftanın büyük bölümünde Jeremy'nin evinde kalmıştı. Dürüst olmak gerekirse, yazın son haftalarını böyle, günün yirmi dört saati boyunca bir evde tek başıma ağlayarak geçirmeyi hayal etmiyordum. Resmen içler acısı bir haldeydim.

Fakat iyi yanından bakarsak, son on dakika boyunca ağlamamıştım. Bu oldukça büyük bir zaferdi.

Koridorda yürüdüm ve durup, eskiden Gabby'yle paylaştığımız yatak odasının kapısına yaslandım. İşte oradaydı, şifoniyerin üzerinde duruyordu; Gabby'nin ufak, gizemli kutusu. Gabby'nin bütün hayatı ya da en azından bir gün sahip olmayı hayal ettiği hayatı o kutunun içindeydi. Bunu biliyordum. Buna ister altıncı his, ister ikizler arasındaki duyu ötesi algı yeteneği deyin ama biliyordum işte.

Bu ufak, basit, tahtadan yapılmış bir hazine kutusuydu ve onu cenaze akşamı açmam gerekiyordu. Ancak ben şimdiye kadar onu olduğu yerden kıpırdatmamış ve ona gözlerimi dikmekle yetinmiştim.

Kutuyu kaldırınca, anahtarın alt yüzeye bantlanmış olduğunu gördüm. Anahtarı banttan kurtararak odanın sağ tarafında duran tek kişilik yatağa yöneldim. Bu sırada sol taraftaki yatağa kaçamak bir bakış fırlattım. Bedenim döşeğin içine gömülünce, anahtarı deliğine soktum.

Hazine kutusunu acele etmeden açtım. Tutmakta olduğum nefesim ufak kutunun içine doldu ve gözlerimden yaşlar süzüldü. Gözyaşlarımı çabucak sildim ve derin bir nefes aldım.

İki saniye. Son iki saniye boyunca ağlamamıştım. Bu oldukça küçük bir zaferdi.

Kutunun içinde gülünç sayıda mektup vardı. Zarfların üzerinde bir sürü Gabby'nin eski gitar penalarından vardı. Gabby harika bir müzisyendi ve bana sürekli o lanet olası gitarını çalmayı öğretmeye çalışırdı ama benim şimdiye kadar tek ya-

pabildiğim parmaklarımı yaralamak ve bitmemiş romanımın üzerinde çalışarak geçirebileceğim zamanımı boşa harcamak olmuştu.

O anda gitar çalmayı öğrenmek için daha fazla çaba göstermediğime üzüldüm çünkü Gabby romanıma yardım etmek için çok çalışmıştı ve artık onu bitiremeyeceğimden adım gibi emindim.

Kutunun köşesinde bir yüzük duruyordu; Bentley'nin ona verdiği söz yüzüğü. Yüzüğü parmaklarımda gezdirdim ve tekrar yerine bıraktım. Bentley'nin iyi durumda olduğunu umdum. Hayatımda abim olmaya en çok yaklaşan kişiydi ve çok geçmeden eğlenmeyi seven eski haline geri dönebilmesini diliyordum.

Tahta kutuda yüzük ve penaların dışında sadece mektuplar vardı; sürüsüyle mektup. En azmdan kırk tane zarf olduğunu tahmin ediyordum. Bu zarfların her biri numaralandırılmış, sözcüklerle işaretlenmiş ve birer kalple mühürlenmişti. En üstteki zarfm üzerinde, "Önce Beni Oku" yazıyordu. Kutuyu yatağın üzerine bırakarak zarfı elime aldım ve üst kısmını yavaşça yırtarak açtım.

Küçük Kardeşim,

Gabby'nin notunu görünce birden iç çekerek, parmaklarımla ağzımı kapadım. Düşüncelerim birbirleriyle çatışıyordu çünkü bir yandan onun el yazısını görünce ağlamak, diğer yandan da bana "küçük kardeşim" diye hitap ettiği için kahkahalarla gülmek istemiştim. Gabby doğarken benden on beş dakika erken davranmıştı ve bunu unutmama asla izin vermemişti. Beni her zaman "küçük kardeşim" veya "çocuk" diye çağırırdı. Kutudaki her bir zarfı çabucak yalayıp yutmak ve bir an önce Gabby ile olan bağımızı hissetmek istiyordum.

İlk önce şunu söyleyeyim; seni seviyorum. Sen benim ilk ve en değerli aşkımsın. Evet, bu mektupların dehşet verici olduklarını düşünmeni anlıyorum ama carpe diem, öyle değil

mi? Bentley'den sana bu kutuyu cenaze akşamı açmanı söylemesini istedim ama muhtemelen bir veya iki gün bekleyeceğini biliyorum.

"Veya yedi," diye mırıldanırken, bir sonraki satırı okudum ve gülümsemeden edemedim.

Veya yedi. Fakat bitirmediğim çok fazla hikâyem olduğunu hissettim. Birlikte yapamadığımız çok fazla şey var. Mezuniyetinde yanında olamayacağım için özür dilerim. Yirmi bir yaşına bastığında zil zurna sarhoş olamayacağım için özür dilerim. İlk imza gününde sana destek olamayacağım için özür dilerim. Bir sonraki sefere kalbin kırıldığında seni teselli edemeyeceğim veya abartılı düğününde baş nedimen olamayacağım için çok özür dilerim.

Fakat benim için bir şey yapmanı istiyorum Ash. Kendini suçlamayı bırakmanı istiyorum. Hemen, şimdi! Kes şunu! Artık hayatına devam etmeni istiyorum. Ölen benim, sen değilsin. Hatırladın mı? Bu yüzden, bir sonraki sayfada senin için bir "ölmeden önce yapılacaklar listesi" hazırladım. Doğru duydun, sana bir liste hazırladım çünkü senin bunu asla kendi başına yapmayacağını biliyorum. Listedeki görevlerden birini tamamladığında, buradaki mektuplardan birini açacaksın ve böylece her zaman yanında olabileceğim.

Hadi bakalım, listeyi okumaya başla. ASLA bir görevi tamamlamadan zarfları açma. Ayrıca Tanrı aşkına, gidip bir duş al, saçlarını tara ve biraz makyaj yap. Berbat görünüyorsun. Şeytanla Susam Sokağı'ndaki Minik Kuş'un melez, gayri meşru çocuğu olsa sana benzerdi.

Döktüğün bütün gözyaşları için özür dilerim. Sana kendini kaybolmuş ve yapayalnız hissettirdiğim için özür dilerim. Fakat güven bana...

Gayet iyi gidiyorsun, çocuk.

— Gabrielle

İkinci kâğıt parçasına geçtim ve "ölmeden önce yapılacaklar listeme" bakakaldım. Listedeki bazı maddelerin Gabby'yle yapmayı hayal ettiğimiz şeylerden oluşmasına şaşırmamıştım. Paraşütle atlamak, Shakespeare'in bütün eserlerini okumak, âşık olmak, bir roman yayınlayıp cupcakeli bir imza günü yapmak, ikiz çocuk sahibi olmak, yanlış bir adamla randevuya çıkmak ve Güney California Üniversitesi'ne girmek. Bunlar benim yapmayı hayal ettiğim şeylerden bazılarıydı. Fakat listedeki diğer maddeler benden çok Gabby'nin hoşuna gideceğe benziyordu.

Henry'yi affet, mutlu olduğun için ağla ve üzgün olduğun için gül, bir barda sarhoş olup dans et, Bentley'ye söz yüzüğünü geri ver, anneme göz kulak ol, *Titanik*'teki ünlü sahneyi yeniden canlandır.

Dairenin kapısı yavaşça açıldı. Annemin oturma odasına geçerek odayı arşınlamaya başladığını gördüm. Mektupları kutuya koyarak kapağını kapadım. Yatak odasından çıkıp annemin karşısına geçtim. Bana daha önce hiç bakmadığı kadar uzun bir süre boyunca baktı. Gözlerine yaşlar doldu ve sanki bana bir şeyler söylemek istermiş gibi dudaklarını araladı ama hiç sesi çıkmadı. Omuzları yükselip alçalırken odada sadece sessizlik vardı.

Çökmüş, tükenmiş ve paramparça olmuştu.

Ayaklarımı halıya sürterek, "Yarın buradan ayrılıp Henry'nin yanına gidiyorum," dedim. Annem kısa bir anlığına titremeye başladı. Sözlerimi geri alıp, daireden hiçbir yere ayrılmamayı düşündüm. Fakat ben bunu dile getiremeden annem konuşmaya başladı.

"Pekâlâ Ashlyn. Jeremy'nin seni tren istasyonuna götürmesini ister misin?"

Başımı şiddetle iki yana salladım. Kalbim göğsümü delip geçmek istiyor, parmaklarım ise sıkı birer yumruğa dönüşüyorlardı. "Hayır. Ben hallederim. Ayrıca geri dönmeyeceğimi bilmeni isterim." Sesim çatladı, ancak gözyaşlarıma engel olmayı başardım. "Asla. Sana en çok ihtiyaç duyduğum zaman beni yalnız bıraktığın için senden nefret ediyorum. Seni asla affetmeyeceğim."

Annem yere baktı ve omuzları düştü. Sonra ön kapıya doğru ilerlemeden önce bana son bir kez baktı. "Dikkatli git."

Bu sözlerden sonra beni tekrar yapayalnız bir halde bırakıp gitti.

2. BÖLÜM | Ashlyn

İlk bakışımızı hep hatırla,
Söz kalbine, yeteceğim sana.
-Romeo'nun Arayışı

Ertesi gün çabucak geldi. Büyük bir bavulun üzerinde, tren istasyonunun dışında oturuyordum. Daha önce hiç trene binmemiştim ve bugün epey maceralı bir gün olmuştu.

Trenler hakkında üç şey öğrenmiştim: Bir, bazen yabancılar yanınıza oturup salyalarını akıtarak horlayabiliyorlardı ama sizin her şey normalmiş gibi davranmanız gerekiyordu; iki, bir kutu gazlı içecek bir inek sürüsünden daha pahalıya geliyordu; üç, bilet görevlileri tam olarak *Kutup Ekspresi* filmindeki görevliye benziyorlardı; tabii bütün o bilgisayar animasyonları olmadan.

Kitap ve filmlerdeki trenler şimdiye kadar gözüme daha hoş görünmüşlerdi ama aslında bir çift ray üzerinde giden arabalardan başka bir şey değillerdi. Aslında trenin her bir vagonuna bazen "demir yolu arabası" denmesi gayet mantıklıydı. Şey, neredeyse her vagonuna. En öndekine lokomotif, en arkadakine ise kuşet deniyordu.

Kuşet kelimesini düşünürken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bu sözcüğü kıkırdamadan beş kez söyleyemezdiniz.

Kuşet.

Kuşet.

Kuşet.

Kuşet.

Gabby.

Olamaz. Aynı anda hem kahkahalar atıyor hem de ağlıyordum. Bütün yollar kız kardeşime çıkıyordu. Yanımdan geçen insanlar muhtemelen kaçık olduğumu düşünüyorlardı çünkü kendi kendime katılarak gülüyordum. Tuhaf bakışları biraz olsun engelleyebilmek için el çantamdan bir kitap çıkardım ve kapağını açtım. İnsanlar bazen çok peşin hükümlü olabiliyorlardı.

Çantamı yeniden omzuma atarak iç geçirdim. El çantalarından nefret ediyordum ama Gabby onları seviyordu. Giyinmek ve güzel görünmek hakkında her şeyi seviyordu. Bunda oldukça iyiydi de. Peki ya ben? Ben o işlerden pek anlamazdım ama Gabby bana güzel olduğumu söylerdi, yani demek ki bir şeyleri doğru yapıyordum.

El çantalarının en iyi tarafları neydi, biliyor musunuz? İçine kitap sığdırabiliyordunuz. Geçtiğimiz üç hafta içinde beşinci kez *Hamlet*'i okuyordum. Dün gece, Hamlet'in yazdığı mektupta Ophelia'ya, onun aşkı dışında etrafında gördüğü her şeyden şüphe etmesi gerektiğini söylediği bölümde bırakmıştım. Fakat aptal kız yine de hikâyenin sonralarında kendini öldürmeye girişiyordu. Bir Shakespeare trajedisinin içinde olmanın laneti bu olsa gerekti.

Okurken göz ucuyla bir adamın istasyonda bavulunu sürüklediğini gördüm. Sonra bavulu doğrultarak binanın duvarına dayadı. Ona adam demek tuhaf kaçıyordu çünkü o kadar da yaşlı değildi. Fakat çocuk denemeyecek kadar da büyüktü. Bir erkeğin yetişkinliğe geçiş yılları için bir isim olmalıydı. Mesela, erkuk? Çorkek?

Her neyse, bu çorkek aynı zamanda benim arabamda seyahat etmişti, yani araba derken trenin vagonlarını kastediyorum. Onu vagona girer girmez fark etmiştim. İnsanları sıklıkla güzel bulmazdım ama o harika bir şeydi. Saçları uzundu; fazlasıyla uzundu. Ya da en azından, parmaklarını koyu kahverengi saçlarından geçirip kafasının üzerine mükemmel bir şekilde yerleştirinceye kadar ben öyle düşünmüştüm.

Bu benim kıpkırmızı kesilmem için yetip de artmıştı bile.

Wisconsin'e giderken iki sıra arkamda oturmuştu. Tuvalete gittiğimde, parmaklarını ritmik bir şekilde bacağına vurup, kafasını ileri geri salladığını görmüştüm. Belki de bir müzisyendi. Gabby de her zaman ayağını yere vurup başını sallardı.

Kesinlikle bir müzisyendi.

Sonra, onu fark ettiğimi fark etmişti ve başını kaldırarak bana genişçe gülümsemişti. Ben de yerin dibine geçmiştim tabii. Bu yüzden bakışlarımı lacivert, kahve lekesine bulanmış halıya çevirip hızlıca yürümeye başlamıştım. Gözleri masmaviydi ve ilgiyle doluydu. Bir saniyeliğine de olsa, o gözlerin başka bir dünyaya açılan birer geçit olduklarını düşünmüştüm.

Güzel.

Nefes kesici.

Parlak.

Mavi gözler.

İç geçirdim.

Belki gerçekten de daha iyi bir dünyaya açılan birer geçitlerdi, kim bilir?

Ek olarak, insanların asla trenlerdeki tuvaletleri kullanmamaları gerektiğini söylemeliyim. Çok iğrençti ve birinin sakızının üzerine basmıştım.

Koltuğuma geçmek üzere koridorda yürürken kalbim sıkıştı çünkü Bay Güzel Gözler'i yeniden göreceğimi biliyordum. Koltuğuma ulaşana dek gözlerimi halıdan kaldırmadım. Tutmakta olduğum nefesimi bıraktıktan sonra başım istemsizce ona doğru dönmüştü. Ne? Bir kez daha ona bakmak isteyen gözlerime lanet olsun. Bana tekrar gülümseyip başını salladı. Bense ona karşılık vermedim çünkü çok gergindim. Tuhaf mavi gözleri beni çok ama çok geriyordu.

Bu onu son görüşümdü. Şey, yani şimdiye kadar.

Şimdi tren istasyonunun dışında duruyordum. O da tren istasyonunun dışında duruyordu. *Biz* tren istasyonunun dışında duruyorduk. Bir anlığına gözlerimi ona doğru çevirdim. Kalbim amaçsızca çarpıyordu. Çok fazla çarpıyordu.

Soğukkanlı davranmaya çalışarak, sanki Bay Güzel Gözler'e değil de, Henry'nin gelip gelmediğine bakıyormuşum gibi başımı ona doğru çevirdim. Aslında sadece tren istasyonunun duvarına dayanan çorkeğe bir bakış daha atmaya çalışıyordum.

Nefesim hızlandı. Beni görmüştü. Ayaklarımı kaldırıma sürterek, kendi kendime soğukkanlı davranmam gerektiğini hatırlattım ve oldukça dramatik bir başarısızlığa uğradım. Kitabı yüzüme doğru kaldırarak kendimi gizledim.

"Şüphelen ki yıldızlar ateş, şüphelen ki döner mi güneş, şüphelen ki gerçek de yalan, ama şüphelenme aşkımdan Ophelia," diye alıntı yaptı.

Kitabım kucağıma düştü. Bay Güzel Gözler'e şaşkınlıkla baktım. "Kapa çeneni."

Sırıtışı yok oldu ve yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Ah, çok özür dilerim. Sadece elindeki kitabın..."

"*Hamlet*."

Parmağını üst dudağında gezdirdi ve bana bir adım daha yaklaştı. Güm. Güm. Kalp. Kalp. "Evet... *Hamlet*. Özür dilerim, okumanı bölmek istememiştim," derken sesi çok tatlıydı. Eğer balın sesi olsaydı buna benzerdi. Fakat benden özür dilemesi gerekmiyordu. Dünyada William'dan alıntı yapabilecek başka insanların da olduğunu öğrenmek beni mutlu etmişti.

"Hayır bölmedin. Ben şey, 'dudaklarını kapat ve konuşmayı kes' anlamında kapa çeneni demek istemedim. Daha çok 'Hay sıçmık, kapa çeneni! Shakespeare'den alıntı yapabiliyor musun!' anlamında dedim. İşte *o türden* bir 'kapa çeneni'ydi."

"Az önce 'sıçmık mı dedin?"

Boğazım düğümlendi. Sırtımı dikleştirdim. "Hayır."

"Şey, sanırım dedin."

Tekrar gülümsedi ve o gün ilk defa havanın ne kadar mide bulandırıcı olduğunu fark ettim. Dışarısı 35 dereceydi. Avuç içlerim terliyordu. *Ayak parmaklarım* yapış yapıştı. Hatta alnımda birkaç damla ter vardı.

Ağzının açıldığını gördüm ve aynı anda ben de dudaklarımı araladım. Sonra hızla ağzımı kapadım, onun sesini duymayı kendi sesime yeğlerdim.

"Ziyarete mi geldin, yoksa kalacak mısın?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hı?"

Güldü ve başını salladı. "Buraya birilerini ziyaret etmek için mi geldin, yoksa bir süre kalacak mısın?"

"Hı," diye cevap verdim ve uzun bir süre başka bir şey söylemeden ona öylece baktım. *Konuş! Konuşsana!* "Taşınıyorum. Buraya. Buraya taşınıyorum. Buraya ilk gelişim."

Bir kaşını kaldırdı. Bu ufak ayrıntı dikkatini çekmişti. "Öyle mi? Pekâlâ." Sağ eliyle bavulunun sapını çekerek bana biraz daha yaklaştı. Yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı ve sol elini bana doğru uzattı. "Edgewood, Wisconsin'e hoş geldin."

Önce eline, sonra yüzüne baktım. Kitabımı göğsüme çekerek kollarımı etrafına doladım. Bu terli avuçlarla onun eline dokunamazdım. "Teşekkür ederim."

Hafifçe iç geçirdi ama sırıtışı hâlâ yerinde duruyordu. "Peki o halde. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini geri çekti ve biraz önce kaldırıma park eden taksiye doğru ilerlemeye başladı.

Gırtlağımı temizledim. Kalbimin Hamlet ile Ophelia'nın sayfalarına doğru gümbürdediğini hissederken zihnimdeki düşünceler birbirleriyle yarışmaya başladılar. Ayaklarım kalkmamı emrediyorlardı, bu yüzden bavulumun üzerinden sıçradım ve bavulu yere düşürdüm.

Kaldırımda uzaklaşmakta olan çorkeğin arkasından, "Sen müzisyen misin?" diye haykırdım.

"Nasıl anladın?"

Parmaklarımı kitabın üzerine koydum ve onun trende tutturduğu ritmi tekrarladım. "Sadece merak ettim."

Gözlerini kıstı. "Seni tanıyor muyum?"

Burnumu kıvırdım ve başımı iki yana salladım. Alımdaki ter damlasının uçarak gözden kaybolmasını fark edip etmediğini merak ettim. Etmediğini umuyordum.

Dişlerini yavaşça alt dudağına bastırdı. Hafifçe iç geçirdiğini ve omuzlarının yükselip alçaldığını gördüm. "Kaç yaşındasın?"

"On dokuz."

Başını salladı ve elini saçlarından geçirdi. "Güzel. İçeri girebilmek için en azından on sekiz yaşında olmalısın. Koluna bir damga vuruyorlar ve barda kimliğini iki kez kontrol ediyorlar ama en azından dinleyebiliyorsun. Alkollü içki satın almaya kalkışma yeter." Boş gözlerle ona bakarak başımı yana eğdim. Güldü. *Aaaah, bu ne güzel bir ses böyle.* "Joe'nun barı, cumartesi gecesi."

Sesli düşünerek, "Joe'nun barı da ne?" dedim. Onunla mı, kendi kendime mi, yoksa midemi allak bullak eden o lanet kelebeklerle mi konuştuğumdan emin değildim.

"Orası bir... bar." Gülmeye başlamadan önce sesi bir oktav kadar yükseldi. "Grubumla saat onda sahneye çıkacağız. Sen de gelmelisin. Hoşuna gideceğine eminim." Bana muhtemelen dünyadaki en güzel gülümsemeyle baktı. O kadar nazikti ki, öksürüp kendi tükürüğümde boğulmama neden oldu.

Elini kaldırıp bana doğru sallarken gülümsedi. Ardından taksinin kapısını kapatarak kendi yoluna gitti.

Arabanın hareket etmesini izlerken, "Güle güle," diye fısıldadım. Araba köşeyi dönüp uzaklara, çok uzaklara gidene kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Ellerimle sıkıca kavradığım kitaba bakarak gülümsedim. Tekrar baştan okuyacaktım.

Gabby bu tuhaf, beceriksiz anımı görmekten çok hoşlanırdı.

Bundan emindim.

3. BÖLÜM | Ashlyn

Ardıma bakmayacağım,
Ağlamayacağım,
Ve sana neden diye sormayacağım.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Henry'nin 1998 model sarı, paslanmış kamyonetinin motoru, Amtrak istasyonuna park ederken sanki patlayacakmış gibi kükrüyordu. İstasyon, seyahat eden aileler ile birbirlerine sarılan, gülen ve ağlayan insanlarla doluydu. İnsanlar iletişim sanatına balıklama dalarken hiç zorlanmıyorlardı.

Fakat bütün bunları görmek beni rahatsız ediyordu.

Kucağımda Gabby'nin tahta kutusuyla birlikte, bavulumun üzerinde oturuyordum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken dünyanın geri kalanının sürekli peşinde olduğu ilişkilerden birini kurmaktan kaçınabileceğimi umdum.

Üzerimdeki diz üstü siyah elbisenin içinde erimiştim ve Wisconsin gecelerinin sıcaklığı tatsız bir şekilde bacaklarımın altına süzülüyordu. Gecenin bu saatinde kıçımdan ter damlıyordu ama Henry'nin gelip beni alması için bir saatten fazla beklemek zorunda kalacağım hiç aklıma gelmemişti. Bunu tahmin etmeliydim ama ne yazık ki edememiştim. Bazen yaşadıklarımdan ders çıkarmayı ne zaman başaracağımı merak ediyordum.

Henry'nin kaldırıma yaklaşmasını bekledim. Ön tekerleği boş bir su şişesini ezdi. Plastik şişenin tekerleğin basıncı altında çatırdamasını ve kapağın patlayarak kaldırıma, oradan da ayaklarımın dibine fırlamasını seyrettim. Annemin on altıncı doğum

günümde hediye ettiği eski model çiçekli bavulumun üstünden kalktım ve bavulun düğmesine basıp sapını yakalayarak onu kamyonete doğru çekmeye başladım.

Üf, bu araba bu kadar gürültü çıkarmak zorunda mı?

Henry arabadan atladı ve beni karşılamak için ön tarafa doğru yürüdü. Orman yeşili tişörtü kemerli kot pantolonunun içine yarıya kadar sıkıştırılmıştı. Sol ayakkabısının bağcıkları çözülmüştü ve sakalındaki hafif tütün kokusunu alabiliyordum ama bunların dışında, gayet iyi görünüyordu.

Bir anlığına bana sarılarak etrafımızdaki diğer insanların kurdukları iletişime duyduğu hasreti giderme fikriyle bocaladı fakat benim usulca gerilemem karşısında fikrini değiştirdi.

Dudaklarının arasından bir kıkırdama duyuldu. "Kim trene binerken bir elbiseyle topuklu ayakkabı giyer ki?"

"Bunlar Gabby'nin en sevdiği giysilerdi."

Aramızdaki sessizlik neredeyse katılaştı ve hatıralardan oluşan gelgit beynimi doldurdu. Muhtemelen Henry de hatıralarını düşünüyordu. Aynı olağanüstü kıza ait farklı hatıralar.

Varlığını bir bavulun içinde idame ettiren hayatımı işaret ederek, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. Cevap vermedim. Bu aptalca bir soruydu. Yanımda başka bir şeyin olmadığı gün gibi açıktı. "Ben alayım istersen..." Bavuluma uzanarak bir adım attığında tereddüt ettim.

"Ben hallederim."

İç geçirerek elini aralara ak düşmüş sakalından geçirdi. Olması gerekenden daha yaşlı görünüyordu. Pişmanlık ve suçluluk duygusunun bir insanı bu hale getiriyordu herhalde. "Tamam."

Bavulu kamyonetin arkasına fırlatarak, yolcu koltuğuna doğru ilerledim. Kapının kolunu yakalayıp kendime doğru çekerken gözlerimi devirdim. Bu külüstürün kapılarının bozuk olması beni şaşırtmamalıydı. Henry bir şeyleri kırıp dökmek konusunda ustaydı.

"Üzgünüm evlat. Kapı son zamanlarda sürekli arıza çıkarıyor. Benim tarafımdan binebilirsin."

Gözlerim kendiliğinden bir kez daha devrilirken sürücü koltuğuna ilerledim ve yoldan geçen arabalara iç çamaşırımı göstermediğimi umarak yukarı tırmandım.

Yolculuk sessiz geçti. Önümüzdeki birkaç ayın da aynen bu şekilde geçeceğini tahmin ediyordum. Tuhaf sessizlikler içinde. Garip etkileşimler. Acayip karşılaşmalar. Henry doğum sertifikamın baba hanesinde yazan kişi olabilirdi ama gerçekten babalık yapmaya gelince, pek yetenekli olduğu söylenemezdi.

"İçerisinin sıcaklığı için kusura bakma. Klima geçen hafta sonu arızalandı. Buralarda havalar bu kadar ısınmaz. Bu hafta sıcaklığın kırk dereceye yaklaşacağını biliyor muydun? Lanet olası küresel ısınma." Cevap vermedim ve sanırım Henry bunun, konuşmaya devam edebileceği anlamına geldiğini düşündü. Keşke havadan sudan konuşmak için kendini zorlamasaydı. Bu tür konuşmalardan nefret ederdim. "Gabby senin bir roman yazdığını söyledi, bu doğru mu? Sana harika bir öğretmenin sınıfında ileri İngilizce dersi ayarlamayı başardım. İnsanlar en iyi öğretmenleri işe aldığımızı söyleyip duruyor ama dürüst olmak gerekirse bazen aralarından birkaç boş ceviz çıkabiliyor." Kendi kendine kıkırdadı.

Henry Edgewood Lisesi'nde müdür yardımcısıydı ve yaz tatilinin son günlerini atlattığımda ben de oraya gidecektim. Lise hayatımın son yüz seksen gününü koridorlarda gezen biyolojik babamla geçirecektim. Mükemmel.

"Bunun önemi yok Henry."

Ona adıyla seslendiğimde irkildiğini fark ettim ama ona başka nasıl seslenebilirdim ki? "Baba" çok kişisel kaçıyordu, "peder" ise fazla dinî duruyordu. Bu yüzden ona Henry diyordum. Bu yeni hayatın baskısı altında bunalarak, penceremi birazcık araladım.

Henry bana bakarak gırtlağını temizledi. "Annen ağır panik nöbetleri geçirdiğinden bahsetti."

Ergenlik bunalımından kalma bir tavırla gözlerimi devirdim. İşin aslı, Gabby'nin hasta olduğunu öğrendiğimizden beri pa-

nik atak geçiriyordum. Fakat Henry'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Sonra konuyu değiştirdi. Bir kez daha. "Bizimle kalacağın için çok mutluyuz," dedi.

Başım birden ona doğru döndü ve gözlerim, Henry yeniden yola odaklanana dek onunkilere kilitlendi. Cevap bekler bir halde, bir mezar taşı kadar hareketsizce bekledim. "Biz derken kimleri kastediyorsun?"

"Rebecca..."

Rebecca mı? Rebecca da kimdi?

"...ve onun çocukları," diye mırıldanarak boğazını hoş olmayan bir şekilde temizledi.

Omuzlarım düştü ve gözlerim irileşti. "Ne zamandır seninle yaşıyorlar?"

"Kısa bir süredir." Sesi, sanki bana durumu daha fazla sorgulamamam için yalvarıyormuş gibi akıcı ve yumuşaktı.

Ne istediği umurumda bile değildi. Ayrıca, Henry sesini ne zaman böyle yumuşatsa, bana yalan söylediğini anlıyordum.

"Demek istediğim, bu sene bizi doğum günümüz için aradığında seninle mi yaşıyorlardı? Yani üç gün sonra aradığında?" Sessizliği sorumu yanıtladı. "Peki ya geçen sene? Doğum günümüzü hepten unuttuğunda da seninle birlikte mi yaşıyorlardı?"

Mağlup bir şekilde cevap verdi. "Lanet olsun Ashlyn. Bunun ne önemi var ki? Bunlar geçmişte kaldı."

"Evet ama ben bunu daha yeni öğreniyorum." Tekrar arkama yaslanarak gözlerimi yola diktim.

"Yalnızca birkaç ay..." diye fısıldadı. "Onlarla birkaç aydır birlikte yaşıyorum." Birkaç dakikalık sessizlikten sonra tekrar benimle konuşmaya çalıştı. "Pekâlâ, şu sıralar nelerden hoşlanıyorsun bakalım?"

Uzun tren yolculuğu ve hayatımın gidişatı yüzünden kendimi bitkin hissediyordum. İç geçirerek Gabby'nin cenazesinden sonra tırnaklarımda kalan son birkaç oje parçasını da soymaya başladım. "Henry, bunu yapmak zorunda değiliz. Kaybettiğimiz

zamanı telafi etmek zorunda değiliz. Artık kaybolmuş bir kere, anlıyor musun?"

Bundan sonra pek bir şey söylemedi.

Ceketimin kenarından bir iplik sarkıyordu. İpliği koparıp kendi kendime gülümsedim. Gabby olsaydı bunu yapmamam gerektiğini, yoksa bütün ceketi mahvedeceğimi söylerdi. Bir saniye içinde kalbimi yakıcı bir keder dalgası sardı. Gözlerimi kapadım ve sıcak havada derin bir nefes aldım.

Onu kaybedeli neredeyse üç hafta olmuştu ve o zamandan beri her günümü ağlayarak geçirmiştim. O kadar çok ağlamıştım ki, hâlâ gözyaşı akıtabiliyor olmam beni hayrete düşürüyordu.

İnsanlar birini kaybetmenin ardından, eninde sonunda iyileşeceğini söylüyorlardı. İnsanlar her şeyin zamanla daha iyi olacağını söylüyorlardı. Ama o anda bunu hayal bile edemiyordum. Her geçen gün, Gabby'nin yokluğuna alışmam zorlaşıyordu. Dünya daha fazla karanlığa gömülüyordu. Hissettiğim acı daha da derinleşiyordu.

Başımı hafifçe yolcu penceresine doğru eğdim ve gözlerimi açarak, sağ yanağımı nemlendiren gözyaşını sildim. Alt dudağım bastırılmış ıstırabım yüzünden titriyordu. Henry'nin önünde ağlamak istemiyordum. Hiç kimsenin önünde ağlamak istemiyordum. Gölgelerin içinde tek başıma ağlamayı tercih ederdim.

Keşke Gabby hayatta olsaydı, diye düşündüm.

Keşke kendimi bu kadar ölü gibi hissetmeseydim.

♥♪𝄞

Henry kamyoneti evinin, yani bir süreliğine geçici olarak ikamet edeceğim yerin önündeki çakıllı araba yoluna çekti. Yolda iki tane daha araba bulunduğu fark etmekte gecikmedim. Bu arabalardan biri oldukça yeni görünen güzel, siyah bir Nissan Altima'ydı; diğeri ise daha eski, mavi bir Ford Focus.

Bu ev bütün hayatım boyunca yaşadığım iki odalı daireye kıyasla devasaydı. Ön taraftaki çalılıklar mükemmel bir şekilde

budanmıştı ve kapının yanında hafif meltemde salınan bir Amerikan bayrağı vardı.

Sizinle kafa bulmuyorum; bahçenin etrafında tahtadan yapılmış bir bahçe çiti bile vardı. Hem de beyaz bir bahçe çiti!

Evin ikinci katında üç tane pencere vardı ve bu pencerelerden birinde kulaklık takmış, dışarıyı izleyen genç bir çocuk gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda aceleyle içeri girerek gözden kayboldu.

Yüce Tanrım. Henry gerçekten de başka insanlarla birlikte yaşıyordu. Kamyonetten inmek için şoför koltuğuna geçtim ve ayağımı dışarı attım. Daha ceketimi düzeltmeye fırsat bulamadan, Rebecca olduğunu tahmin ettiğim bir kadın birden önüme dikiliverdi ve bana sarıldı.

Bu yabancı ne halt etmeye bana dokunuyordu ki?

"Ah, Ashlyn! Geldiğin için çok sevindik!" Ben kollarım yan taraflarıma tutkallanmış gibi öylece dururken kadın bana sarılmaya devam etti. "Tanrı seni bize gönderdiği için şükürler olsun. Bu Tanrı'nın bir lütfu, biliyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak bir adım geri çekildim. "Tanrı, gelip babamın tanımadığım ailesiyle birlikte yaşayabilmem için kız kardeşimi mi öldürdü yani?"

Henry huzursuz bir şekilde gülümseyene dek, aramıza acı dolu bir sessizlik çöktü. Rebecca bunun üzerine sıkıntılı bir şekilde güldü.

"Pekâlâ tatlım. Bavullarını taşımana yardım edeyim." Rebecca kamyonetin arkasına dolanırken Henry de onun peşinden gitti. Sanki onların birkaç santimetre uzağında durmuyormuşum gibi, birbirleriyle usulca konuşmaya başladılar. Rebecca abartılı bir şekilde iç geçirerek, "Bavulları nerede Henry?" diye fısıldadı.

"Hepsi bu."

"Tek bir bavul mu? Bu kadarcık mı? Tanrım, Chicago'da nasıl yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ona birkaç parça eşya almalıyız."

Onları dinlerken hiç tepki vermedim. Bir çift yabancı. Kamyonetin arkasındaki insanlar benim için yalnızca birer yabancıdan ibaretti. Bu yüzden geçmişte annem ve Gabby'le yaşadığım hayatı anlamaya çalışıp yargılamaları sadece beni ne kadar az tanıdıklarını daha fazla belli etmelerine yarıyordu.

Henry bavulumu alarak yanıma gelirken Rebecca da arkasından seğirtti.

"Hadi, Ashlyn. Sana evi gezdireyim."

Antreye girince duvarda bu küçük, şirin ailelerinin kocaman bir resminin durduğunu gördüm ve şaşkına döndüm. Resimde Rebecca'nın burnundan düşmüşe benzeyen esmer, mavi gözleri bir ceylanınkileri andıran bir kız vardı.

Kız benim yaşlarımda görünüyordu, ancak üzerindeki yelek ve diz altı eteğe bakılırsa çok daha tutucu biriydi. Henry'nin yanında, pencerede gördüğüm çocuk duruyordu. Dudaklarında zoraki bir gülümseme ve gözlerinde tuhaf ve şaşkın bir ifade vardı.

Henry resmi incelediğimi fark etti ve boğazımda bir yumru oluştu. Dudakları aralandı ama aklına hiçbir sözcük gelmeyince çabucak yeniden kapandı.

Kuru bir sesle, "Sevimli bir ailen var Henry," diyerek oturma odasına geçtim. Fotoğraftaki esmer kız fazlasıyla büyük ve kabarık bir koltukta oturmuş kitap okuyordu.

Geldiğimizi duyunca koltuktan kalkarak, büyük ve içten bir gülümsemeyle bana baktı. "Selam. Sen Ashlyn olmalısın. Benim adım Hailey. Senin hakkında çok şey duyduk." Karşılaması oldukça içten görünüyordu, ama gülümsemesine karşılık verebilecek durumda değildim.

"Öyle mi? Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Bu kaba sözlerim karşısında irkilmedi ve gülümseye devam etti.

Rebecca arkama geçerek ellerini omuzlarıma koydu. Keşke bana dokunmayı bıraksaydı. "Hailey, Ashlyn'e odanı gösterir misin?"

"Aynı odayı mı paylaşacağız?" diye sordum. Bu fikirden nefret etmiştim çünkü kendime özel bir alana fazlasıyla ihtiyacım vardı.

"Evet. Umarım bu senin için sorun olmaz. Fakat endişelenme, hiç pasaklı biri değilimdir." Hailey sırıtarak bavulumu Henry'nin elinden aldı. Bavula uzanarak kendim halledebileceğimi söyledim ama Hailey buna karşı çıktı. "Sorun değil. Güven bana. Muhtemelen birbirimizden kısa sürede nefret etmeye başlayacağız, bu yüzden zamanımız varken birbirimize karşı nazik davranalım," diyerek espri yaptı.

Odasının rengi pembeydi. Aşırı pembe. Dört tane pembe duvar, pembe çarşaflar, pembe perdeler. Üzerinde bin bir çeşit kupa ve kurdele bulunan bir kitaplık vardı. Binicilik, futbol, heceleme yarışması. Hailey ile benim oldukça farklı yaşam tarzlarına sahip olduğumuz çok açıktı.

İnanabiliyor musunuz? Üzerinde tek bir kitap bile olmayan bir kitaplık.

"Senin için üstteki iki çekmeceyi ve gardırobun sağ tarafını boşalttım." Hailey kendini, benimkinin tam karşısında duran yatağına attı. Ben de kendi yatağıma oturdum ve elimi ev yapımına benzeyen battaniyenin üzerinde gezdirdim. "Babam senin Chicago'da yaşadığını söyledi, bu doğru mu?" diye sordu.

Bu kelimeyi duyunca irkildim. "Henry'ye baba mı diyorsun?"

O da benim sözlerim üzerine irkildi. "Sen babama *Henry* mi diyorsun?"

Bütün bunlar fazla gelmeye başlıyordu. Hailey'ye ne zamandır Henry'yle birlikte yaşadığını, ona ne zamandır baba dediğini sormak istiyor ama cevapları duymak istemiyordum.

Bavuluma uzanarak onu yatağın üzerine çektim ve bağdaş kurdum. Fermuarı açınca Gabby'nin en sevdiği parfümün odaya yayılan kokusunu içime çektim.

Bavulun içindekileri karıştırarak Gabby'nin en sevdiği elbiseleri ve en sevdiği rahat kıyafetleri çıkardım. Daha sonra CD koleksiyonunu buldum ve pazar günleri kahvaltılık gevrekle

şekerleme yerken oturma odasında son sesle dinlediğimiz şarkılara göz gezdirdim.

Hailey, "İkiniz yakın mıydınız?" diye sordu. Sonra kendi sorusu yüzünden gözlerini devirdi. "Aptalca bir soruydu. Özür dilerim. Demek istediğim, başın sağ olsun."

Hailey'nin duvarındaki fotoğraflara baktım. Birçok aile fotoğrafının arasında arkadaşlarıyla, daha doğrusu tek bir arkadaşıyla ve kollarını onun beline dolamış bir çocukla çekilmiş fotoğrafları vardı.

"Bu Theo. Erkek arkadaşım. Yani, sayılır. Yaz tatilimizin geri kalanını meditasyon yapıp ilişkimiz hakkında neler istediğimizi bulmaya çalışarak geçireceğiz. Okul başladığındaysa ruhlarımızın hâlâ aynı frekansta titreşip titreşmediğine bakacağız."

Boş bakışlarım Hailey'nin kıkırdamasına neden oldu.

"Theo, Budizm'le ilgileniyor. Onun sayesinde ben de birkaç şey öğrendim. Şimdiye kadar aramızdaki en güçlü iletişim birlikte yoga yapıp, bedenlerimizi negatif enerjiden arındırırken gerçekleşti."

Annem bir hafta sonu yogayla kafayı bozmuştu. Bu ilgisini uzun süre koruyamadı ama yoga yaptığı süre boyunca diğer zamanlardan çok daha fazla kendisi gibi hissettiğini söylemişti. Hailey'ye ne söyleyeceğimi bilmiyordum çünkü biraz tuhaf bir kızdı. Benim tuhaflığıma benzemiyordu ama kendi çapında tuhaftı işte.

Dünyadaki herkesin kendine özgü bir tuhaflığa sahip olduğuna ikna olmuştum. Güzel olan veya güzel olduğunu umduğum şey ise, sizin kadar acayip bir insan daha olmasıydı. Diğer garip yarınızı bulma fikri oldukça ilgimi çekiyordu.

Ben hâlâ o kişiyi arıyordum.

Hailey, "Onunla seks yapmamı istiyor," deyiverince yüzümün kızardığını hissettim. *Oha*! Hailey sözlerine devam etti. "Bense bekleme taraftarıyım. Sanırım ilişkimize ara verip düşünmek istememizin sebebi biraz da bu."

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum çünkü söyledikleri fazlasıyla kişiseldi ve henüz onun soyadını bile öğrenememiştim. Edgewood'daki herkes Hailey kadar açık sözlü müydü acaba? Buradaki bütün kızlar cinsel ilişkiden ve bu tür şeylerden sanki hiç özel değilmiş gibi mi bahsediyorlardı?

Yatağıma uzandım. Tavanı bulutlar ve kuşlardan oluşan bir gökyüzü resmi kaplıyordu. Hailey de kendi yatağına uzanarak tavana baktı. "Bunu yapmama Theo yardım etti. Bunun enerjimi dengelememe ve kişisel alanımın huzura kavuşmasına yardımcı olduğunu söylüyor."

"Hailey, yanlış anlama ama... bu kadar güzel olan birine göre oldukça tuhafsın."

"Biliyorum ama sanırım cesaretimi bundan alıyorum."

Haklı olduğunu düşündüm. Hem güzel hem de züppe biri olmak çok klişeydi ama ya güzel ve tuhaf olmak? İşte bu fark edilmeye değer bir özellikti.

Kamyonetten inerken bana bakan çocuk odaya gelerek doğrudan Hailey'e yöneldi. "Arabanı ödünç alabilir miyim?"

Hailey, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Sanırım çocuk yaşça ondan küçüktü. Daha genç görünüyordu ama fazla küçük değildi.

"Dışarı."

Hailey sehpanın üzerindeki saç fırçasına uzandı ve uzun saçlarını taramaya başladı. "Ryan, Ashlyn'le tanıştın mı?"

Ryan bana o kadar donuk bir bakışla baktı ki, eğer ben de ona aynı sıkılmış ifadeyle karşılık vermeseydim hakaret sayılabilirdi. Ağır ağır iç geçirdi ve tekrar kız kardeşine döndü. "Anahtarlar Hails."

"Babam gitmene izin verdi mi?"

Ryan kot pantolonunun cebinden ufak bir karton kutu çıkardı, açtı, içinden görünmez bir sigara aldı ve görünmez sigarasını yakarmış gibi yaptı. Harika. İki tane kaçıkla birlikte yaşayacaktım.

"O bizim babamız değil Hailey. *Tanrım! Onun* babası." Ryan eliyle beni işaret etti.

Bavulumda kalan son eşyaları çıkarmaya başlayarak, "Neredeyse kanacaktım," diye mırıldandım.

Ryan bu sefer dudaklarında bir hoşnutluk ifadesiyle bana döndü. Gözlerini kırpıştırdı ve tekrar Hailey'e baktı. "Bu bir evet mi, yoksa hayır mı?"

"Hayır."

"Üf. Hayatımı mahvediyorsun." Hailey'ye doğru yürüyerek kendini onun yanına, yatağa attı.

"Artık biraz büyü Ryan." Hailey saçlarını taramaya devam ederken bana baktı. "Onu kafana takma. Ergenliğin şu tuhaf, esrarkeş, 'Bütün dünyadan nefret ediyorum' döneminden geçiyor da."

En azından bu evde anlayabileceğim bir kişi vardı. Tabii esrarkeş kısmı dışında.

"Onu dinleme. Ergenliğin şu tuhaf, hippi, 'Bütün dünyayı seviyorum,' döneminden geçiyor da." Ryan yatakta doğrulup oturarak sırıttı. "Ben Ryan Turner."

"Ashlyn."

"Güzel isimmiş."

"Annem Gabrielle, Ashley ve Lynn isimlerini çok severmiş ve aralarında bir seçim yapamamış. Bu yüzden Gabby'ye Gabrielle, bana da Ashlyn ismini vermiş." Karşımda oturan iki kişiye baktım ve gözlerimi kıstım. "Hanginiz yaşça daha büyük?"

Hailey, "Ben," diyerek gülümsedi.

Ryan gözlerini devirdi. "Duygusal açıdan daha büyük olabilirsin ama konu fiziksel yaşa gelince şampiyon benim."

"Ben üçüncü sınıftayım. Ryan dördüncü sınıfta. Art arda doğmuşuz; aramızda tam dokuz ay var." Hailey güldü ve "duygusal açıdan daha genç olan" kardeşinin omzuna vurdu.

"Neden senin araban yok Ryan?"

"Çünkü annem benden nefret ediyor."

Hailey, "Senden nefret etmiyor," diye karşı çıktı.

Ryan ona alaycı bir bakış fırlattığında Hailey sanki Ryan gerçekten de doğruyu söylüyormuş gibi kaşlarını çattı. Ryan omuz silkti. "Bana gerçekten de arabanı ödünç vermeyecek misin?"

"Hayır."

"Ama onu..." Ryan duraksayarak bana baktı, "İsmi-lazım-değil'i günlerdir görmedim."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "İsmi-lazım-değil de kim?"

Ryan ve Hailey bakışarak, sadece gözleri ve birkaç el hareketiyle etraflıca bir konuşma yaptılar. İki kardeşi sanki bir Charlie Chaplin filmi izliyormuşum gibi seyre daldım.

Bu bana Gabby'yle nasıl da sessizce, yalnızca bakışmalarla iletişim kurduğumuzu hatırlattı. Ryan ve Hailey'nin, bu kadar yakın oldukları için ne kadar şanslı olduklarını bilip bilmediklerini merak ettim. Tabii ne kadar talihsiz olduklarını da.

Ryan sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı ve ayağa kalktı. Sorumu duymazdan gelerek, "Ben yatmaya gidiyorum," dedi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Ashlyn."

"Ben de," diye yanıt verdim ve Ryan ortadan kayboldu. Şaşkın bir halde Hailey'ye baktım.

Omuz silkti. "Detayları paylaştığı kişiler konusunda oldukça seçici." Duraksadı. "Şu sıralar hayatı oldukça karışık."

Dağılmış topuzumu, daha da dağınık bir topuz yapmak için çözdüm. "Ailenizin, girişteki fotoğrafta göründüğü kadar kusursuz olmadığını bilmek güzel."

"Hiçbir aile kusursuz değildir."

Dudaklarımı açtım ama Henry başını kapı aralığından içeri soktuğunda yeniden kapadım. Zamanlaması harikaydı. "İyi misiniz çocuklar?"

Hailey başını salladı. "Evet. Yatmaya hazırlanıyorduk."

Henry gülümsedi ve bana doğru döndü. "Eğer açsan buzdolabında pizza var Ashlyn. Başka bir şeye ihtiyacın olursa..."

Daha fazla oyalanmaması için, "Olmayacak," deyiverdim.

Elleriyle kaşlarını ovarken alnındaki kırışıklıklar derinleşti. "Pekâlâ. İyi geceler."

Henry odadan çıktığında Hailey uzun bir ıslık çaldı. "Siz ikiniz garip konuşmalarda bir numarasınız."

"Müdür yardımcılığı yaptığı okulda okumak tuhaf oluyor mu? Demek istediğim, onu hayatım boyunca yalnızca birkaç kez gördüm ama şimdi onun yanında yaşayacağım ve bu yetmezmiş gibi onun çalıştığı okulda okuyacağım. Bu da onu neredeyse yirmi dört saat boyunca göreceğim anlamına geliyor. Aşırı Henry yüklemesi gibi bir şey."

"Onu tanıyınca düşündüğün kadar kötü biri olmadığını anlayacaksın. Ona bir şans ver."

Onu tanıyınca mı?

Bu yabancı bana biyolojik babam hakkında tavsiyeler veriyordu.

Bu resimde bir yanlışlık vardı ama neydi?

4. BÖLÜM | Daniel

Sana kalbimi kapadığımda umursamadım sandım.
Ama günlerdir hep seni andım.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Arabanın yolcu koltuğunda oturan grup arkadaşım Randy'yle birlikte göl evine yanaştım. Mayıs ayında üniversiteden mezun olduğumda babamın bakımına yardım edebilmek için buraya taşınmıştım. Annem öldüğünden beri zorlu bir yıl geçirmiştim ve zaman geçip babam karaciğer yetmezliğine karşı verdiği savaşı kaybedince her şey daha da zorlaşmıştı.

Randy çantasıyla akustik gitarını arabadan çıkarırken, "Burada kalmamın senin için bir sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordu.

Ona gülümseyerek omuzlarımı silktim. Randy yıllardır benim en yakın arkadaşımdı. Gençken, kız kardeşi Sarah'yla tam üç sene boyunca çıkmıştık. Eğer o kaza olmasaydı bugün muhtemelen hâlâ Sarah'yla beraber olurdum.

Kazanın olduğu gün gidip kardeşim Jace'i mahsur kaldığı bir partiden almam gerekiyordu ama işten izin alamamıştım. Randy'ye mesaj atarak ondan Jace'i almasını rica ettim ama Randy cevap vermedi. Bu yüzden Sarah'yı aradım ve o da Jace'i almayı kabul etti. Eve dönerlerken sarhoş bir sürücü arabanın yan tarafına çarparak onları ezdi. Sarah çarpışma anında öldü.

Ondan gidip Jace'i almasını istediğim için kendimi suçladım.

Jace partiye gittiği için kendini suçladı.

Randy ise küçük kardeşini kaybettiği için kendini suçladı.

Üçümüz de Sarah'nın kaybıyla farklı şekillerde yüzleştik. Ben kendimi müziğime ve derslerime gömdüm. Jace arabada yaşananları unutabilmek için uyuşturucu kullanıp torbacılık yapmaya başladı. Onun ölümünü izlemişti ama bundan bir kez bile bahsetmedi. Randy ise...

Randy dünyadaki her şeyi bir kereliğine bile olsa gözünü kırpmadan deneyebilecek bir adam haline geldi. Grupla müziğimiz üzerinde çalışmıyorken aklının nerelerde olduğunu veya kendini ne çeşit tuhaflıkların içine soktuğunu kesinlikle bilmiyordum. Aylak biri olup çıkmıştı, gittiği her yerden gerekli gereksiz bir sürü şey öğrenip geliyordu. Kız kardeşine olanlar için beni veya Jace'i asla suçlamadı. Kalbinde asla öfke veya kin beslemedi.

Sorduğu soruyu bir kez daha düşündüm. Burada kalmasının benim için bir sakıncası var mıydı? Nasıl olabilirdi ki? "Aptal aptal konuşma. Kalacak bir yere ihtiyacın vardı." Eve baktım. "Benimse, istediğin kadar kalabileceğin bir evim."

"Sağ ol dostum. Bu yaptığın benim için çok şey ifade ediyor. Bazı şeyleri yoluna koyana kadar yalnızca birkaç aylık bir süreye ihtiyacım olacak." Duraksadı ve tekrar bana baktı. "Sen iyi misin Dan?"

Ona zoraki bir gülümsemeyle bakıp başımı salladım. "İstersen dolapta birkaç bira var. Ben gölde kısa bir koşu yapacağım. Diğer çocuklar da prova için birkaç saate burada olurlar."

"Danny, senin için endişeleniyorum. Hepimiz endişeleniyoruz." Duyduğu endişe, ses tonundan belli oluyordu. Sesi sürsürdüğüm hayatım yüzünden özürlerle doluydu.

"Neden?" Koşu öncesinde bedenimi gevşetmek için kollarımı havaya kaldırıp gerindim.

Bana sanki üç başlıymışım gibi baktı. "Geçen hafta baban öldü ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

"Randy, insanlar ölür. İkimiz de bunu biliyoruz."

Randy de bir süre önce annesini kaybetmişti ve babasını doğru düzgün tanımıyordu bile. Kaza gününe kadar sahip olduğu

tek kişi Sarah'ydı. O yüzden ölümün etraftakiler için nasıl bir şey olduğunu bilen birileri varsa, o da ikimizdik.

"Haklısın, ben sadece... Annenin ölümü ve Jace'in olaylarından sonra..." Cümlesi yarıda kesildi. "Sadece, her koşulda yanında olacağımızı bilmeni istiyorum. Bize ne zaman ihtiyacın olursa. Sarah'nın ölümünden sonra zihnimin ne kadar karanlık yerlere sürüklendiğini biliyorsun. Annem ölmeden önce benden Sarah'ya göz kulak olmamı istemişti ama beceremedim. Bunu bilmek beni yiyip bitirdi. Hâlâ zaman zaman aynı hislerle boğuşuyorum." Duraklayarak ağırlığını diğer ayağının üzerine verdi. "Bu yüzden, konuşmak istersen buradayım."

İki çeşit yas tutma şekli vardı. Bunlardan birinde, kişiler kalplerini dünyaya açar, hiçbir şeyi kanıksamaz ve her ânını dolu dolu yaşarlardı. İkincisinde ise kişiler tam tersini yaparak kalplerini herkese kapatır, kendi dünyalarına çekilir ve diğerleriyle iletişim kurma yetisini kaybederdi.

Ben kesinlikle birinci grupta yer almıyordum.

Güçlükle yutkundum. "*Yitik* parçasının akorlarını çalışmalısın. Geçen sefer çaldığımızda akorlar kulağıma biraz hatalı gibi geldi." Saatime baktım. "Birkaç dakikaya dönmüş olurum."

Yavaş tempoda kayıkhaneye doğru koşmaya başladım ama hızlanmam uzun sürmedi.

♥♪𝄞

Koşuların sonunda kendimi her zaman aynı yerde bulurdum. İskelede, hayatımın en kötü anının yaşandığı noktada. O olaydan sonra kollarımı ovarak defalarca temizlemiştim. Derimin soyulmamasına şaşırmıştım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve çimenlere baktım.

Keşke unutabilseydim.

Keşke unutabilseydim.

Keşke siktiğimin gününü unutabilseydim!

Fakat unutmak yerine gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve olanları tekrar hatırladım.

♥♪𝄞

Hastanedeydik ama annem daha ambulansa bindirilemeden hayatını kaybetmişti. Jace bandajlanmış ve gözüne birkaç dikiş atılmıştı ama hâlâ hayattaydı. Bana sorarsanız bu deli saçmasıydı. Biraz önce annemizin öldürülmesine neden olmuştu ama bunun karşılığında ona sadece birkaç dikiş atılmıştı.

Babam birkaç polis memuruyla konuşurken Jace bekleme salonunda oturuyordu. Ağlamasını bir saniye olsun durduramamıştı. Daha önce babamın ağladığına hiç şahit olmamıştım. Hastalığına teşhis konulduğu gün bile ağlamamıştı.

Yanına gittiğimde Jace ayağa kalktı. Birbirimize hiçbir şey söylemedik. Boğazım kupkuruydu ve kaşınıyordu. Jace beni kendine çekerek sarıldı. "Bunu kimin yaptığını öğreneceğim Danny. Tanrı şahidim olsun ki bunun hesabını verecekler."

Onu kollarımla sıkıca sararak başımı salladım. "Biliyorum, Jace."

"Hepsi benim hatam. Fakat sana söz veriyorum, bunun intikamını alacağım."

İki elimde küçük kardeşimin kafasını tuttum ve alnımı onunkine dayadım. "Üzgünüm Jace..." diye mırıldandım. Jace benden uzaklaşarak şaşkın bir halde bana baktı.

"Ne?" diye sordu ve arkasını dönerek polislerin ona doğru gelmekte olduklarını gördü.

Polis memurlarından biri onu kelepçeledi. Memurun Jace'e haklarını okumasını dinledim. Polisler onu uyuşturucu satıcılığı suçundan nezarethaneye götürürlerken her şey bulanıklaştı. Gerekli delilleri onlara ben vermiştim. Jace bana şaşkın gözlerle baktı ama ardından neler olduğunu anlayarak bağırmaya başladı.

"Beni ihbar mı ettin! Az önce annemiz öldü Danny! Annem öldü!" diye haykırırken yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben senin kardeşinim!" Sesi çatlıyordu ama haykırışları hâlâ dinmemişti. "Sen tam bir kalleşsin! Annem öldü ama sen beni tutuklattırıyorsun!"

Sesi koridorda yankılandı.

Sesi ruhumda yankılandı.

♥♪𝄞

Hatıralar korkutucuydu. Sadece kendi düşüncelerinizle hayatınızı başınıza yıkmanıza neden olabiliyorlardı.

Gözlerimi kırparak annemin öldüğü noktaya bakmamak için arkamı döndüm. Yakıcı güneş tenimi kavuruyordu. İskelenin kenarına doğru yürüdüm ve spor ayakkabılarımla çoraplarımı çıkardım. Ayaklarımı soğuk suya daldırıp gıcırdayan tahta iskeleye uzandım.

İskeleyi bir ara tamir etmeyi planlıyordum. Aslında bütün evi tamir etmeyi planlıyordum.Fakat annem ve babamın yaşasalardı bundan hoşnut olup olmayacaklarını kestiremiyordum.

Henüz beynime babamın ölümünü kabullenmesi için izin vermiş değildim. Hâlâ annemin ölümünün şaşkınlığını yaşamakla meşguldüm. Ne yaparsanız yapın, kaç kere yüzleşirseniz yüzleşin, hiçbir ölüm zamanla kabullenilmesi daha kolay hale gelmiyordu.

Bunu içtenlikle konuşabileceğim hiç kimsem yoktu. Arkadaşlarıma açıklamayı denesem bile beni anlayamazlardı. Ayrıca, onlara kendilerini benim her gün hissettiğim kadar kötü hissettirmek istemiyordum.

Fakat bir keresinde, beni anlayabilecek biriyle karşılaşmıştım. Bunu yalnızca onun gözlerine bakarak anladım. Gözleri olağandışı, hatta insanın beynine kazınan cinstendi. Kederle dolu yeşil, güçlü gözler. Yıkılmış. Güzel.

Gözlerim kendiliğinden kapandığında onu hayal ettim. Trendeki kızı. Kaslarım koşu yüzünden seğirirken, onu her şeyiyle hatırlayabilmek için derin nefesler aldım. O, benim gibi kayıp ve yapayalnız olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Bunu gözlerini her kırpışında, uzun kirpiklerini yere doğrultuşunda görmüştüm.

Ona adını sormalıydım. Onun yanına gittiğimde ben de bavulumun üzerine oturmalıydım. Shakespeare'i alıntıladığımda gülümsemişti ama yine de dudaklarının kıvrımlarında gezinen

hüznü görmüştüm. Bir sebepten kederliydi ve acı çekiyordu. Bu acı onu canlı canlı yiyordu; kendi acımın beni paramparça etmesi gibi. Hiç kimse ve hiçbir şey bunun önüne geçemezdi.

Bir parçam bu acının son bulmasını istemiyordu. Bir parçam acı çekmeyi hak ettiğimi düşünüyordu. Fakat ne yaparsam yapayım, o kızın bu kadar kederli olmayı hak etmiş olabileceğine inanamıyordum. İçten içe, bir gün birilerinin kıza kederini unutturarak gülümsemesini sağlamasını diliyordum.

Umarım bir gün onun için her şey düzelirdi.

5. BÖLÜM | Ashlyn

Dokun bana yokluğunda.
Bırak beni varlığında.
Sev beni, kırılan bütün parçalarımla.
-Romeo'nun Arayışı

Sonraki birkaç gün düşüncelerimi kendime saklamak için elimden geleni yaptım. Pek konuşmadım ama beynimin zihnimdeki o lanet olası koşu bandında ter atmasına izin verdim. Görünüşe göre Henry'nin ailesi her gece birlikte yemek yemekten hoşlanıyordu ve beni de kendileriyle birlikte yemeğe davet ettikleri için çok nazik olduklarını düşündüm.

Fakat dört kişilik masalarına uymadığımı biliyordum. Rebecca oturabilmem için ardiyeden bir katlanır sandalye çıkardı. Sandalyede sol bacağıma batan metal bir parça vardı ama şikâyet etmedim.

Rebecca çok fazla yemek pişirmişti. Bir orduyu doyuracak kadar. Masaya oturduğumuzda tabağımdaki yemeği çatalımla incelemeye başladım, ancak Rebecca elini havaya kaldırdı. "Tatlım, yemeklerden önce dua ederiz." Bana nazikçe gülümsedi ama bunu düşünemediğim için ufacık da olsa hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. "Henry, bu sefer de duayı sen başlatabilir misin?"

Kıkırdayarak, sessizce alay ettim. "Tabii canım." Bütün gözler ânında bana çevrildi. Benim şaşkınlık dolu gözlerimse Henry'ye döndü. "Sen dua mı ediyorsun?"

Rebecca, "Sen etmiyor musun?" diyerek araya daldı.

Bu basit soru karşısında kendimi bir günahkâr gibi hissettim. Sorunun cevabı "hayır"dı.

Durumun tuhaflığı kafama dank edince güçlü bir kânıya vardım. Henry hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bu aile her şeyi biliyor gibi görünüyordu.

Aptalca olduğunu biliyordum ama bu gerçek karşısında üzülmeden edemedim. Neden insanlar en çok, onları görmezden gelen kimselerin sevgisine aç olurlardı?

Henry bir dua okurken herkes gözlerini kapadı ve ellerini birleştirdi. Şey, neredeyse herkes. Ben dua boyunca öylece oturup diğerlerine baktım. Ryan da gözlerini kapamadı.

Grup hep birlikte, "Âmin," diye mırıldandı ve herkes gözlerini açarak tabaklardaki bifteklere yumuldu.

Hailey'nin tabağında biftek yoktu. Hiçbir yemekte et yemiyordu. Bir önceki gün bana zararsız hayvanları öldürüp yemenin korkunç bir şey olduğunu söylemişti. Bunun doğal işleyişe aykırı olduğunu, insanların et yemek üzere programlanmadıklarını söyledi. Bu nedenle et yemeyi bırakmıştı.

Onun aç aslanların bir ceylanı öldürüp yerken pek de tereddüt etmediklerine hiç kafa yormadığını varsaydım.

"Ah, Ryan ve Hailey... Unutmayın. İkiniz yarın sabah İncil dersi vereceksiniz." Rebecca fark etmemiş olabilirdi ama iki çocuğu da gözlerini devirmişti.

Yarın pazar günüydü, bu da bugünün cumartesi olduğu anlamına geliyordu. Neredeyse Bay Güzel Gözler'in grubunu dinleyebilmem için beni Joe'nun barına davet ettiğini unutacaktım. "Neredeyse" derken, onu gördüğümden beri aklımdan çıkmadığını kastediyorum. En çok da onun adını öğreneceğim için heyecanlıydım çünkü ona hâlâ Bay Güzel Gözler diyordum.

"Ben yukarı çıkıp hazırlanayım."

Henry bir kaşını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Ona "nerede olduğumu umursuyor musun sanki" bakışı fırlatınca Henry iç geçirdi. Ben de kendi kendime "nerede olduğumu umursuyor mu sanki" dercesine iç geçirdim.

Ben masadan kalkarken Henry, "Sana anahtar yaptırdım. Girişteki askılıkta duruyor," dedi.

Pekâlâ, bu düşünceli bir davranıştı.

♥♪𝄞

Üzerimi değiştirip çıkmaya hazır olduğumda tahta kutuyu açtım ve ölmeden önce yapılacaklar listemi alarak seçeneklere göz gezdirdim. Gabby'nin mektuplarından birini daha okumaya ihtiyacım vardı. Mektupların nasıl açılacağına dair kuralları çiğnememek için kolay bir madde bulmam lazımdı.

Şifoniyerin üzerindeki saat, dokuz buçuğu gösteriyordu. Hailey odaya gelerek gülümsedi. "Daha birkaç gün önce geldin ve şimdiden ayrılmaya mı çalışıyorsun?" diyerek güldü.

"Hayır... Öyle değil. Sadece..."

Hailey, daha ben bile düşünemeden, düşüncemi tamamladı. "Bu değişim sana fazla mı geldi?"

Başımı salladım ve Hailey'nin ayağa kalkıp bana arabasının anahtarlarını fırlatması karşısında gülümsemeden edemedim.

"Arabamı al. Ford Focus benimkisi. Nereye gittiğini sormayacağım çünkü yalan söylemeyi hiç beceremem ve seni ispiyonlamak zorunda kalırsam kendimi berbat hissederim."

"Teşekkür ederim." Arabada çalmak için koleksiyonumdan bir iki CD aldım ve Rebecca veya Henry'yle karşılaşmadan evden tüymeye hazırlandım.

"Rica ederim. Şey, Ashlyn?" Krem şişesine uzanıp yüzünü kremlemeye başlarken sesi neşeliydi. "Burası o kadar da kötü bir yer değil."

"Evet. Sadece *geldiğim yeri* özlüyorum, o kadar. Çok geçmeden dönerim."

♥♪𝄞

Hailey'nin arabasına binince CD çaları açtım ve yüksek sesle müzik dinledim. Yolcu koltuğuna baktığımda bir an için

Gabby'nin orada oturmuş benimle birlikte şarkı söylediğini zannettim. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca oturup sanki yanımdaymış gibi Gabby'yle konuştuğum ve onun beni neler söyleyerek rahatlatacağını hayal ettiğim olmuştu.

Görünmez kız kardeşime, "Annem aramadı. Her neyse, zaten önemli değil. Hailey'nin Henry'ye baba dediğine inanabiliyor musun?" dedim. Boş koltuğa, "Kıskandığım falan yok. Sadece tuhafıma gitti," dedim ve dudağımı ısırdım.

Cevap vermedi.

Çünkü insanlar öldüğünde seslerini de yanlarına alırlardı. Acaba arkalarında bıraktıkları insanların, onların sesini son bir kez daha duyabilmek için dünyaları feda edebileceklerini biliyorlar mıydı?

Ana caddede ilerlerken bir barın dışında muhabbet edip sigara içen birkaç kişi gördüm. *Joe'nun barı*. Kaldırıma yanaşarak arabayı park ettim ve dışarı çıktım.

Kapının yanındaki bir karatahtada "Canlı Müzik. İçkiler yarı fiyatına. Bira 2 dolar" yazıyordu. Tahtaya mavi ve mor renkli balonlar iliştirilmişti. Sigara içenlerden birinin arkadaşlarıyla şakalaşmasını ve balonlardan birini çözerek sıcak yaz havasında serbest bırakmasını izledim. Balon yükseldi, yükseldi, yükseldi ve rüzgârın ona rehberlik etmesine izin vererek uzaklara gitti.

Dudaklarımı büzdüm ve uçan balona doğru üfledim. Bazen her şeyin bu kadar olmasını diliyordum. Keşke ayağa kalkıp öylece yükseklere uçabilseydim. Ölmeden önce yapılacaklar listeme baktım ve o gece tamamlamayı planladığım maddeyi okudum.

#14. Bir barda dans et.

Eğer kız kardeşimden bir mektup kazanmamı sağlayacaksa, bunu gerçekten istemesem de yapabilirdim.

Kapı görevlisi bana baktı, kimliğimi kontrol etti ve elime büyük, çirkin bir damga vurdu. Bu damga yaş sınırını geçemediğim için alkollü içki alamayacağımı belirtiyordu. Buna hazırlıklıydım çünkü Bay Güzel Gözler beni baştan uyarmıştı.

Hazırlıklı olmadığım şey ise içeri adımımı atınca kapıldığım duygulardı. Sadece bir barın içinde olmak bile bir sürü hatırayı canlandırdı. Grup sahnede ekipmanlarını hazırlıyordu. Yutkunarak, sel gibi akmak için benimle mücadele eden gözyaşlarıma engel oldum. *Nereden çıkmıştı bu şimdi?* Neden ağlamak istiyordum?

Gabby barın yanından geçerken sırıtarak, "Bunu yapacağım," dedi ve sahneyi süzdü. "İyileşince yapacağım ilk iş bu barda sahne almak."

Gözlerimi devirerek söylediklerine güldüm. "İyileşince gündemindeki ilk madde pis bir barda çalmak mı?

"Ne diyebilirim ki? Hayatı sınırda yaşamayı seviyorum."

Bir saniye sonra kendimi tekrar barın dışında buldum. Binanın yan tarafına yürürken ellerimin terlediğini ve gözlerimin dolduğunu hissettim. Bu çok fazlaydı; hayatımdaki değişikliklerin hepsi çok fazlaydı. Benden zorla alınan her şey. Nefes alamıyordum. Artık hareket bile edemiyordum. Ağlayarak öne eğildim ve öylece kaldım.

Hava ciğerlerimi doldurdu ama nefesimi yeterince hızlı bir şekilde bırakamadığım için ağlamanın yanı sıra hıçkırmaya başladım. Bedenimin sıcak betona yuvarlanmasının an meselesi olduğuna emindim. Dizlerim, bayılacağıma dair düşüncelerimi doğrulamaya başladı ama yere düşmeden önce köşenin diğer yanından birinin sesini duydum.

Derin, erkeksi bir ses bana yaklaşırken, "Hey, iyi misin?" diye fısıldadı.

Ayak sesleri yaklaşırken midem düğümlendi. Bir çift elin bana doğru uzandığını görünce irkildim. Bana dokunmasını istemiyordum. Tepkimi fark etmiş olmalıydı ki benden uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi. Bense dizlerimi bükerek yere biraz daha yaklaştım.

Yüzünü gördüğümde zaman durdu. Dünya sessizleşti ve ben kendimi dünyadaki en parlak okyanuslarının bile yanında sönük kaldığı mavi gözlere bakarken buldum.

Güzel.

Nefes kesici.

Parlak.

Mavi gözler.

Bay Güzel Gözler karşımdaydı. Hafifçe iç çektim.

"Sana dokunmayacağım," diye söz verdi. "Sana zarar vermeyeceğim." Bu sözleri söyleyişinde o kadar içten bir şeyler vardı ki, ona neredeyse inanıyordum. Benimle arasındaki mesafeyi korumaya dikkat ediyordu ama ben fazlasıyla yakınımda duruyormuş gibi hissediyordum. Onu bu kadar yakınımda hissetmem hoşuma gitti. "Şşş..." Nazik fısıltıları bana ihtiyaç duyduğum huzuru sağlıyordu.

Parfümünün ve tıraş losyonunun kokusunu aramızdaki mesafeye rağmen alabiliyordum. Bu da duyularımı okşuyor ve daha fazlasını istememi sağlıyordu. Ellerimle ağzımı sildim. Kendime gelince dik durdum.

Gözlerim yere odaklandı ve onun da ardımdan ayağa kalkmasını izledim. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

"İyisin ya?" diye sordu ama ses tonu soru sormaktan çok açıklama yapar gibiydi.

Başımı salladım fakat gözyaşlarımın hâlâ yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyordum. "İyiyim."

Kaşlarını çatarak ceplerini yokladı. "Özür dilerim. Yanımda peçete veya mendil yok."

Muhtemelen duyduğum utanç sebebiyle gözlerimdeki yaşlar daha hızlı akmaya başladı.

Parmaklarını arka cebine soktu ve cüzdanını çıkardı. Cüzdandan bir çakı çıkardığında korkuyla iç çekerek birkaç adım geriledim. Tepkimi fark edince mavi gözlerine derin bir suçluluk ifadesi doldu.

"Sana zarar vermeyeceğim demiştim, unuttun mu?"

Sesinde o kadar büyük bir hassasiyet ve kırılganlık tınısı vardı ki, sonsuzluğu görebilmek için gözlerinin derinliklerine bakmak istedim. Bu yabancı, daha önce hissedilebileceğimi bilmediğim sonsuzluğu hissettiriyordu. *Kimsin sen?*

Çakısını havaya kaldırdı ve beyaz tişörtünün kolunu yırttı. Sonra bıçağı yeniden cüzdanına, cüzdanını ise arka cebine koydu. Bana uzanana dek tişörtünün kesilmiş parçasını elinde sımsıkı tuttu. Şaşkın bir şekilde onu izleyerek ne yaptığını merak ediyordum.

"Gözyaşlarını silmek için," dedi. Uzun bir süre boyunca boş gözlerle kumaş parçasına baktığımda iç geçirdi. Kumaşı başparmağıyla işaretparmağının arasında tuttu ve kolunu bana doğru uzattı. "Sana dokunmayacağım."

Temkinli bir şekilde kumaşı ondan alarak gözyaşlarımı sildim ve onun rahatlayarak iç geçirdiğini duydum.

Birbirimizin nefeslerini dinledik ve benim nefeslerim onunkiler kadar yavaşlayana dek konuşmadık. Elini kot pantolonunun cebine sokarken, "Geçti..." dedi. Tişörtünün altındaki kaslarını *neredeyse* görebiliyordum. O gece vermeye hazır olduğu ruhuna *neredeyse* tutunabiliyordum.

"İyiyim..." diye cevap verirken dizlerimin hâlâ beni tehdit ettiklerini hissedebiliyordum. Gabby'yi o kadar çok özlüyordum ki, ayakta durmak bile canımı yakıyordu. Hayatta olmak canımı yakıyordu. Artık ağlamamak için elimden geleni yapıyordum ama o, gözlerini kısarak bana bakıp başını sola yatırınca bir duygu dalgası beni tekrar ele geçirdi.

"Fakat iyi olmak zorunda da değilsin," diye fısıldadı.

Bu sözlerden sonra, hissettiğim keder içinde kaybolmuş bir halde, yüzümü beyaz tişört parçasına gömerek birkaç dakika boyunca hıçkırdım. O karşımda durmaya devam ediyordu ve her nedense bana sıkıca sarıldığını hissediyordum. Hâlbuki sarılmıyordu.

Kendimi toparladım.

İyiydim. En azından şimdilik. Omuzlarımı silktim ve hiç de çekici olmayan bir ses çıkararak kumaş parçasına burnumu sildim. Hafifçe güldü. Bense kendimi bir budala gibi hissediyordum.

"Artık geri dönmeliyim..." dedi. Yanımdan ayrıldığı için özür diler gibiydi ama ortadan kaybolması için en mükemmel ânın bu olduğunu biliyordum. "İçeride görüşecek miyiz?" diye sordu.

Hâlâ beni görmek mi istiyordu? *Hem de bu olanlardan sonra?*

Ona verebildiğim tek yanıt başımı sallamak oldu ama bu kadarı onun için yeterliydi. Tereddüt etmeden köşeyi döndü ve bana bir kez daha bakmadan barın kapısından içeri girerek gözden kayboldu. Gözlerimle onu takip ederken, ayakta durabilmek için ihtiyaç duyduğum o mesafeli duvar olduğu için ona sessizce teşekkür ettim.

♥♪𝄞

Birkaç dakikalığına kendimi toparladıktan sonra tekrar binaya girdim ve bara giderek limon dilimli bir bardak su istedim. Müzik çoktan başlamıştı. Kulaklarımı dolduran seslere bakılırsa Bay Güzel Gözler yanılmamıştı. Bundan gerçekten hoşlanacaktım.

Önümdeki bar tezgâhına baktığımda grubun CD'lerini gördüm. Birini aldım ve barmene döndüm. "Bunlar ne kadar?"

"On papel."

Parayı barın üzerine bıraktım ve barmene su ile CD için teşekkür ettim. Henüz yirmi bir yaşına girmemişken bir barda olmak tuhaf bir histi. Elimdeki siyah mürekkep izine rağmen içimde isyankâr bir his vardı.

Grubun havasına şimdiden âşık olmuştum. Dönüp sahneye doğru ilerledim. Grup üyelerinden her biri sahnede oldukça rahatmış gibi görünüyordu.

Gözlerim soliste, bana dokunmadan sarılmayı başaran adama kilitlendi. Kafesinden kurtulmuş bir kuş gibi taburesinde oturmuş, şarkısını söylüyordu. Sanki bir daha asla şarkı söyleyemeyecekmiş gibi, her bir notaya ve durağa duygu katıyordu. Barın ışıkları başının üzerinde göz kırparken o gözlerini kapatıp mikrofonu dudaklarına kaldırdı. Gözleri yeniden açıldığında içlerinde parlak yıldızların sevgisi ve nezaketi vardı.

Sahnede çok güzel görünüyordu. Öyle aşırı yakışıklı türden bir güzellik değildi; sakin ve fısıltılı bir güzellikti. Yarısı terden ıslanmış ve bir kolu yırtılmış beyaz tişörtünün içinde oldukça sadeydi. Kot pantolonu koyu renkti ve kemer köprüsünden, arka cebindeki cüzdanına bağlanan bir zincir sarkıyordu. Kollarında hiç dövme yoktu ama mikrofonu sıkıca kavrayışı fiziksel özelliklerini sergilemek için yeterliydi.

Bir de o dudakları. *Ahh o dudakları.* Dudaklarına bakmaya başlayınca yanaklarım kızardı.

Müzik neredeyse kesilecek kadar alçaldı ve sonra taşan bir baraj gibi gürlemeye başladı. Müzik daha gürültülü bir hal aldıkça sesi daha da buğulu bir hale geliyordu. Söylediği sözleri yaşıyor, grubun tutturduğu ritmi sanki kendi çocuklarıymış gibi benimsiyor ve beni derinden etkiliyordu. Sesi yağmur damlaları kadar hafifti ancak istediği takdirde bir fırtınaya dönüşebileceğini artık biliyordum.

Mikrofonu büyük elleriyle yakaladı ve mikrofon ayağını sanki onun âşığıymış gibi kollarının arasına aldı. Gözleri seyircilerle buluştuğunda beni gördü. Gözlerimi kaçırmadım; kaçıramadım. Beni hipnotize etmiş ve gözlerimi kamaştırmıştı. İçimden de olsa o gözlerde kilitli kalmaktan yüzde yüz memnundum.

En iyi dostun olurum sevgilim, söylersen adını.

Gün ışığın olacağım yağmurlardan sıkıldığında.

Şarkı söylemeye devam ederken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Sadece gülümsemesi bile sırıtmama sebep oldu. En son ne zaman gülümsemiştim? Bana başını sallayarak şarkının son sözlerini söylediğinde, bu konserin sadece bana özel olduğunu hissettim.

Arkanı dönüp gidebilirsin; bir şekilde iyileşeceğim.

Ama şunu bil ki, rüyalarımda bu gece seni göreceğim.

Gözlerimi ondan kaçırarak yere baktım. Yanaklarıma yayılan pembemsi gölgeler fazlasıyla utanmama neden olmuştu. Gözlerim sonraki birkaç şarkı boyunca yerde sabitlenirken ayağımla beceriksizce tempo tutmaya devam ettim.

Altıncı şarkıdan sonra dinleyenlere teşekkür ederken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "On beş dakikalık bir ara vereceğiz. Bu gece bizimle takıldığınız için teşekkür ederiz. Bardan CD'lerimizi satın alabilirsiniz. CD'lere bir göz atın, bir iki içki kapın ve ikinci yarı için hiçbir yere ayrılmayın. Bizler Romeo'nun Arayışı olarak, bu gece yanımızda olan bütün güçlü ve güzel insanlara minnettarız."

Romeo'nun Arayışı. Bu ismi nereden bulmuşlardı? Grup üyelerine enstrüman çalmayı kim öğretmişti? Davulcu, yetenekleriyle kalbimi gülümsetmeyi nasıl başarmıştı?

Ayrıca şu solist de kimin nesiydi?

Elimdeki CD'ye bakarak gülümsedim ve arka köşedeki boş koltuğa doğru ilerledim. Teşekkür bölümünde solistin adının Daniel Daniels olduğu yazıyordu. Bu ismi okuyunca sırıtmadan edemedim.

"Tanrım... O boktan CD'lerden aldığını söyleme bana." Başımı kaldırdığımda Daniel'ın bana baktığını gördüm ve yapabildiğim tek şey ona aynı şekilde bakmak oldu. Elindeki birayla birlikte karşımdaki koltuğa oturdu. Bir rüyadan fırlamış gibi bana gülümserken hıçkırdım.

Birdenbire tuhaf, coşkun bir utanç duyguyaa kapılarak olduğum yerde sindim. Parmağımla sol kulak mememi ovdum. "Adın Daniel Daniels mı?"

Güneşin parlaması kadar doğallıkla gülümseyerek kollarını bacaklarına dayadı. "Aslında babam adımı Jack* koymak istemiş. Annem hep bir alkol sorunu olduğundan endişelenirdi. Adıma gelince... Annemin de çiftlerle ilgili bir sorunu vardı."

"Çiftlerle mi?"

Hafifçe gülerek avucuyla çenesini sıvazladı. "Hani sahip olduğun bir şeyi çok seversin ve onun başına bir şeyler gelme olasılığına karşı gidip aynısından ikinci bir tane daha alırsın ya? Annem babamla evlendiğinde onun soyadını taşıma fikrine bayılmış. Sanırım ben o çok sevdiği ismin yedeği oluyorum."

* Ünlü bir viski markası olan Jack Daniels'a gönderme yapıyor –*yhn*

Dudaklarının sözcükler oluşturmasını izlerken bir kaya kadar hareketsizdim ancak merak içimi kemiriyordu. Daha fazlasını bilmek istiyordum. Çiftlerle ilgili şu sorun hakkında. Ailesi hakkında. Onun hakkında. Müziğiyle bana kendimi birkaç dakikalığına iyi hissettirme yeteneği olan bu yabancı hakkında her şeyi ama her şeyi öğrenmek istiyordum.

Beni sımsıkı sarıp üzüntümden uzaklaştıran şarkı sözlerinin sahibi olan bu yabancıyı daha fazla tanımak istiyordum. Gizemli yaklaşımı beni kendine çekiyor ve dostane tabiatı gözlerimi ondan alamamamı sağlıyordu.

Tişörtünün eksik olan koluna bakarak, "Tişörtün için üzgünüm," dedim.

"Sadece bir tişört," diyerek gülümsedi.

Fakat bunun sadece bir tişörtten çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Aramıza yeniden bir sessizlik çöktü ve gözlerim bardağıma inerek uzunca bir süre limona odaklandı. Tekrar başımı kaldırdığımda Daniel hâlâ gülümsüyordu. Söyleyebileceğim herhangi bir şey, bir barda oturan on dokuz yaşındaki bir çömez gibi görünmememi sağlayacak herhangi bir şey bulabilmek için beynimi kurcaladım.

"Grubun adına nasıl karar verdiniz?" diye sordum.

"Shakespeare. Romeo'nun aşk arayışı."

"Fakat o oyunun sonu oldukça trajik."

"Evet ama bilemiyorum. Shakespeare'in trajik hikâyelerinde tuhaf bir şeyler var. Sanki hepimiz hikâyenin nasıl biteceğini biliyoruz ama oyun sırasındaki macera bu sonu okumanın değmesini sağlıyor. Bu hikâye biraz karmaşık ama diğerleri kadar değil. Romeo, Juliet'i seviyor; Juliet de onu seviyor. Fakat hayat ikisinin arasına engeller çıkarıyor. Bu arayışın, trajik bir sona bile değer olduğunu düşünüyorum."

"Bu çok acıklı," diyerek güldüm. Tanrım... En son ne zaman *gülmüştüm*? O kadar uzun bir süredir gülmemiştim ki, bu bana

doğaya aykırı bir şeymiş gibi geldi. Ve sıcak. Ve heyecanlı. Ve özgür.

"Ben bir müzisyenim. Acıklı benim göbek adım." Dolgulu koltuğunda arkasına yaslandı ve rahat edebilmek için biraz kıpırdandı. Neredeyse bir fısıltıya benzeyen sözleri dilinden dökülüverdi. "İsimlerden bahsetmişken... Senin adın ne?"

Her nedense onu etkilemek istiyordum. Damgalı elimi diğer elimin altına koyarak gülümsedim. Benim, sadece elinde yaşını ispat eden bir damga taşıdığı için şu an barda oturabilen bir kız olduğum konusunda aklında oluşmuş olabilecek bütün şüpheleri yok etmek istiyordum.

Boğazımı temizleyerek kendimi utandırmaya hazırlandım. "*Bilmem nasıl söylemeli kim olduğumu, bir ad kullanarak! Ey güzel ermiş, nefret ediyorum adımdan ben de...*"* Ne söyleyeceğinizi bilemiyorsanız Shakespeare'e başvurmalıydınız. Onun her zaman söyleyecek güzel bir iki sözü olurdu.

Daniel alıntımı tamamlayarak, "*...sana düşmandır diye. Ben yazmış olsaydım, şimdi yırtar atardım onu,*" dedi ve bir anda, bu güzel yabancının beni büyülediğini anladım. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "*Tanrım.* Güzel bir kadının Shakespeare'den alıntı yapmasının inanılmaz seksi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

Biraz heyecanlanmış bir halde, "Shakespeare'i seviyorum," dedim. "Othello beşinci sınıfta okuduğum ilk Shakespeare oyunuydu." Daniel bu sözler üzerine bir parça şaşırmış gibiydi. "Ne? Ne oldu?"

Ellerini saçlarından geçirerek bana doğru eğildi. "Hiç. Sadece... Her gün bir barda oturup Shakespeare tartıştığım söylenemez . Evdeki koleksiyonum oldukça etkileyicidir ama gönül işlerinde bana pek şans getirdikleri söylenemez."

"Evet, aynen. İnsanlar genelde bunun tuhaf olduğunu düşünüyorlar. Yani Shakespeare'e karşı olan ilgimin. Kız kardeşim bu

---

* *Romeo ve Juliet* William Shakespeare ç. Özdemir Nutku İş Bankası Yayınları 2010 s.39

konuda beni anlayan tek kişiydi; başka kimse yoktu. Bunun benim altın madalyonum olduğunu söylerdi."

"Altın madalyon mu?"

"Herkesin vardır. Bu bir şarkı, kitap, evcil hayvan veya bir insan olabilir. Seni mutlu kılan ve ruhunun aşka gelmesine neden olan herhangi bir şey. Bu şeyler sana kafayı bulmuşsun gibi hissettirir ama aslında daha iyisidir çünkü doğal yoldan kafayı bulursun. Shakespeare benim altın madalyonum."

"Düşünme tarzını sevdim."

Bu yorum karşısında yanaklarım alev aldı. Benimle flört mü ediyordu? Çünkü birinin benimle flört etmesini isteyecek olsam, kesinlikle kitaplardan bahsettiğimiz zaman isterdim. Dünyada zeki bir çorkekten daha seksi bir şey olamazdı, özellikle de kalbimin parende atmasını sağlayabiliyorsa.

Suyumu yudumlayarak, "Müziğin beni gülümsetti," dedim. "Çok uzun zamandır bu kadar gülümsememiştim."

Daniel bileklerini masaya koydu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Bir süreliğine hiçbir şey söylemeden yüzümü inceledi. Nazik gülümsemesi sessizliği üzerinde epey çalışılmış, kusursuz bir konuşma gibi dolduruyordu. Gözlerini benden ayırarak birasından bir yudum alana dek bakışları ruhuma işledi. "Gerçekten çok yazık olmuş."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü hayat bir insana böyle bir gülümseme bahşettiğinde, o dudakların yapması gereken tek şey gülümsemektir."

Yanaklarım bir kez daha kızarırken ellerimi saçlarımdan geçirdim. Dudaklarımdan bahsetmesi onun dudaklarını düşünmeme neden olmuş, bu da düşünmemem gereken şeyleri düşünmemi sağlamıştı. Konuyu değiştirme vakti gelmişti.

"Yani bütün şarkıların farklı bir Shakespeare oyunu hakkında mı, yoksa sözleri dinleyip anlamlar çıkarırken biraz aşırıya mı kaçıyorum?" diye sordum.

Daniel başını yana yatırdı ve dudakları aralandı. Yüzünde bir hayret ifadesi belirmişti. Bu ifadeyi sevmiştim. Tamam, itiraf

etmeliyim ki onun bütün yüz ifadelerini sevmiştim. "Sen gerçeksin, değil mi? Çoğu insan bunu fark edemiyor ama evet. Her şarkı bir Shakespeare eseriyle alakalı."

"Bu aynı zamanda hem çok inek işi, hem de ateşli. Bütün bunları nasıl kaldıracağımdan emin değilim."

"Ne diyebilirim ki? Ben seksi bir ineğim."

Kıkırdayarak suyumu yudumladım. "Şarkılardan biri elbette Romeo ve Juliet ile alakalıydı. Bir de..." Duraksayarak çalma listesinin tam sırasını hatırlamaya çalıştım. "Hamlet, III. Richard, Fırtına, Bir Yaz Gecesi Rüyası ve Othello. Doğru mu?"

Daniel elini hızla kalbine götürdü ve sırtını sertçe sandalyesine vurdu. "Evlen benimle!" diye espri yaptı. Bu teklifi neredeyse değerlendirecektim. Daniel'in dudakları aralandı ve yemin ederim, sırf bu görüntüden dolayı iç geçirdim. "O halde söyle bana, isimsiz kız. Ne işle uğraşıyorsun?"

"Ne işle mi uğraştığımı soruyorsun, yoksa ne işle uğraşmak istediğimi mi? Sanırım bunlar çok farklı şeyler. Şu sıralar, gelecekte bir gün kendine yazar diyebilmeyi uman bir öğrenciyim."

"Şaka yapıyorsun, sahi mi?" Gerçekten ilgisini çekmiş gibiydi.

"Sahi, sahi. Yani, çifte sahi."

Güldü ve çıkardığı ses yüzünden bir kez daha iç geçirdim. Gülümsemesinin bu kadar geniş olması, bana kendimi gerçekten büyüleyici biriymiş gibi hissettiriyordu. "Pekâlâ, o halde durma. Yazar ol."

Kıkırdama sırası bendeydi. "Tabii. Çok kolaydı zaten."

Başını iki yana saldı. Yüzüne ciddi bir ifade yayılırken birasını havaya kaldırdı. "Kolay olacağını söylemedim. Sadece durma dedim. Ayrıca, hayattaki güzel şeyler hiçbir zaman kolay değildir. Zor, acı dolu ve de vahşidir. Son durağı bu kadar tatlı yapan şey de budur."

"Öyle, ben sadece..." Sözlerim yarım kaldı ama 'aniel'ın dikkati dağılmıyor, düşüncelerimden sıkılarak ilgisi azalmıyordu. "Eskiden birlikte yazdığım biri vardı."

"Eskiden mi?" diye sordu.

"Evet ve kitabımı o olmadan tamamlayabileceğimi hiç sanmıyorum." Ağzımı kapadım ve gözyaşlarıma engel olabilmek için dişlerimi gıcırdatmaya başladım.

Daniel duygulandığımı fark etti ve elini masanın üzerinden uzatarak, elimi avucuna aldı. Dokunuşu elektrik çarpmış gibi parmak uçlarımdan bütün bedenime ısı dalgaları gönderdi.

"Başın sağ olsun."

Üç kelime. Bir yabancının üç kelimesi ve basit dokunuşu bana daha önce deneyimlemediğim bir hayat aşıladı. Tutumundaki o sade ve içten insaniyet göstergesi, o gece tam da ihtiyaç duyduğum şeydi.

"Teşekkür ederim."

Elimi çok uzun süre tutmadı ama elini geri çektiğinde o dokunuşu özlediğimi fark ettim. "Belki de yapman gereken şey başkasıyla birlikte yazmaya başlamaktır."

"Belki. Fakat o defteri kapatmaya hazır olduğumu zannetmiyorum."

Elini arkaya uzattı ve ensesini ovalayarak güldü. "O halde hürmetlerimi sunarak çenemi kapatıyorum." O da çok büyüleyiciydi. "Dışarıda yanına o şekilde yaklaştığım için özür dilerim. Ben... Bara ilk girdiğinde çok şey görünüyordun..."

Hevesle, "Çok ne?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Sanki bu hayatta sevdiğin her şey ateşe verilmiş ve sen her şey yanıp kül olana dek öylece dikilip izlemişsin gibi. O anda tek yapmak istediğim şey sana sarılmaktı."

Boş gözlerle ona baktım. Dışarıdan oldukça tuhaf biri gibi görünüyordum ama bu konuda elimden bir şey gelmiyordu. Boğazımı temizleyerek bir kez başımı salladım. Gözlerim ona kilitlenmişti ve kesinlikle başka bir yere bakamıyordum.

Daniel gülümsedi ve grup üyelerinden birinin masamıza geldiğini görünce ona doğru döndü. Masamıza mı? Bu ilgi çekici bir düşünceydi.

Grup elemanı Daniel'ın omuzlarına vurdu ve bana bakarak gülümsedi. Sarı saçları taranmamıştı ve şimdiye kadar gördü-

ğüm en tatlı kahverengi gözlerin üzerine kadar iniyordu. Boynundaki kolyenin ucunda bir barış işareti vardı ve uzun kollu, orman yeşili gömleğinin açık düğmelerinden altına giydiği beyaz tişört görünüyordu.

"Umarım bu ezik senin canını sıkmamıştır," diyerek Daniel'a takıldı.

"Hiç de değil," dedim.

Elimi bana doğru uzattı. Daveti kabul ederek elini sıktım. "Randy Donavon. Akustik gitar çalıyorum."

"Tanıştığıma memnun oldum. Harika çalıyorsun."

Daniel sesli bir şekilde iç geçirdi. "Daha fazla kıçını kaldırma şunun."

Randy bir adım geri çekildi ve ellerini göğsüne koydu. "Kıçımı mı? Benim mi? Mümkün değil. Süper mütevazı biriyimdir." Ellerini dua eder gibi çenesinin altında birleştirerek önümde eğildi. "Teşekkür ederim, güzel hanımefendi."

Bu gösteri ve gözlerini deviren Daniel karşısında kıkırdadım.

"Danny'yi senden çalmak hiç hoşuma gitmese de, artık ikinci yarıya başlamamız gerekiyor."Randy gülümseyerek Daniel'ın sırtına bir şaplak indirdi. "Güzel hanımefendi," elimi tutarak resmi bir şekilde öptü, "sizinle tanışmak harikaydı."

"Seninle de, Randy."

Randy tekrar sahneye dönmeden önce Daniel'ın kolunu dirsekleyerek, "Çok ateşliymiş," diye fısıldadı.

Yanaklarım yanmaya başladı.

Daniel arkadaşına güldü. "Randy'yi kafana takma. O biraz... kendine özgü biridir."

"Kendine özgü insanlar severim," dedim.

Sandalyesinden kalkarak bana doğru sırıttı. "İlgi çekici birisin. Bu yönünü sevdim."

Popomu sandalyemde oynatarak, "Şimdiye kadar senin hakkında en çok neyi sevdim biliyor musun?" diye sordum. Daniel, sanki dünyada Joe'nun barındaki arka masadan daha kusursuz bir şey yokmuş gibi hissetmemi sağlamıştı.

"Neyi?"

"Her şeyi." Bunu söylediğimde yüzü aydınlandı ve bu manzara ayak parmaklarımdan saç diplerime kadar her yerimi ısıttı. Başımla sahneyi işaret ederek, "İyi eğlenceler," dedim.

Yumuşacık bir sesle, "Buralarda mısın?" diye sordu. O anda, bir kızı ilk defa amatör müzik grubunu dinlemeye çağıran bir liseliye benziyordu.

"Evet."

"Söz mü?" Elleri tekrar ceplerine girdi ve kalçaları iki yana sallandı.

Parmaklarımı kaşımda gezdirirken yanaklarım bu geceki bütün o sırıtmalarım yüzünden paramparça olacakmış gibi hissettim. "Söz, söz."

6. BÖLÜM | Ashlyn

Beş dakika önce yapayalnızdım.
Beş dakika önce tek başıma.
Beş dakika sonra sana ruhumu açtım.
Arkanı dönünce fısıldadım, "Beni bırakma."
-Romeo'nun Arayışı

Konser devam etti ve gecenin geri kalanında gözlerimi Daniel'dan ayıramadım. Yaptığı işi gerçekten sevdiği belli oluyordu ve sadece bu düşünce bile onun için mutlu olmamı sağladı. Son şarkı da bittiğinde diğer seyircilerle birlikte ayağa kalktım ve derin bir hayranlık içinde alkış tuttum. Daniel harikaydı. Bütün grup harikaydı. Gabby olsaydı onlara bayılırdı.

Daniel sahneden bana baktığında gülümsedim ve dudaklarımı oynatarak, "Teşekkür ederim," dedim. Gözlerini şaşkın bir ifadeyle kıstı ama bunu görmezden geldim. Burada Hailey'nin sandığından daha uzun kaldığımı fark ederek dışarı çıktım. Şu anda arabasını çaldığımı düşünerek panik atak geçiriyor olmalıydı.

Sıcak rüzgâr saçlarımı dalgalandırdı. Cebimi yoklayarak Hailey'nin anahtarlarını buldum ve henüz evim diyemediğim yere dönmek üzere arabaya yöneldim.

Arkamdan, "İsimsiz!" diye seslenildiğini duyunca, bitap düşmüşe benzeyen solistin arkamdan koşturduğunu gördüm. "Bu da neydi şimdi? Ebelemece oyunu mu? Veda etmeden mi gideceksin?"

Ağzımı açarak omuz silktim. "Teşekkür etmiştim."

Ellerini ceplerine soktu. Hafif rüzgârın, barın sıcak ışıkları altında bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra çıplak kollarına nasıl da iyi geldiğini tahmin edebiliyordum. Bana yaklaştığında bütün vücudum gerildi.

"Düşünmüştüm ki..." Duraksayarak bir kahkaha patlattı. Kendine güldüğünü düşündüm çünkü komik bir şey yapmamıştım. "Boş ver. Seninle tanıştığıma memnun oldum." Sol elini bana uzattınca elini sıktım.

"Ben de memnun oldum. İçeri girip bir şeyler içerek kendini ödüllendirmelisin. Sahnede harikaydın." Kıkırdadım.

Dudakları gülümsemiyor, ancak gözleri ilgiyle parıldıyordu. "Kız kardeşin miydi? Kaybettiğin kişi?"

Bu sözler karşısında afallayarak omuzlarımı dikleştirdim. "Nereden anladın?"

Ellerimiz hâlâ birbirine dokunurken bana doğru yaklaştı. "Altın madalyon hikâyesinde kız kardeşinden bahsederken geçmiş zaman kullandın."

"Hı." Söyleyebildiğim tek şey buydu. Bu durumda başka ne denirdi bilemiyordum ve sadece Gabby'nin o kaldırımda durduğunu hayal etmek bile gözyaşlarımın geri gelmesine neden oluyordu.

"Yaran hâlâ taze mi?"

"Hâlâ taze ve çirkin."

"Bir yıl önce annem vefat etti. Geçen cuma günü de babamı karaciğer yetmezliğinden kaybettim." Bana bir santim daha yaklaştı.

Ağzım şaşkınlıktan açıldı. "Babanı daha yeni kaybettin ve bir barda sahne mi alıyorsun?"

Parmağıyla şakağına vurarak, "Bok gibiyim," diye fısıldadı. Bu hissi gayet iyi biliyordum. "İngilizce öğretmenliği yapıyordu. Aslında bu grup onun fikriydi; Shakespeare temalı bir grup. Bu fikir yalnızca babamın aklına gelebilirdi." Durakladı. "İnsanlar zamanla her şeyin daha kolay kabullenileceğini iddia ediyorlar ama..."

"Ama gittikçe daha da zorlaşıyor," dedim ona doğru bir adım atarak. Onu tamamıyla anlıyordum.

"Ve etrafındaki insanlar olanları unutmaya başlıyorlar. Bu konuyu açıp durmandan sıkılmaya başlıyorlar. Senin acın onlara ağır geliyor. Bu yüzden artık acı çekmiyormuş gibi davranmaya başlıyorsun. Onların senin için endişelenmelerine engel olabilmek için. Yasınla kimsenin canını sıkmamak için."

"Kulağa delice gelen bir şey duymak ister misin?" Bir yabancıyla, aile üyelerinden birini kaybetmek hakkında konuşmak tuhaf bir durumdu ama nasıl bir dönemden geçmekte olduğumu anlayan ilk kişi Daniel olmuştu. "Buraya gelirken ikiz kardeşimin yan koltukta oturduğuna yemin edebilirim."

Gözlerinin büyük bir çaresizlikle dolmasını seyrettim. Muhtemelen bu acı dolu ifadeye zihninde yer eden "ikiz kardeş" sözcükleri neden olmuştu. Ona kendini kötü hissettirdiğim için kendimi kötü hissettim. Onun gibi bir insan kendini her zaman iyi hissetmeliydi.

"Önemli değil," diye fısıldadım. "Ben iyiyim."

Ayaklarını yere sürttü. "Bazen babamın en sevdiği purosunun kokusunu aldığıma yemin edebilirim."

Bir an için ikimiz de düşüncelerimizi susturduk ve hâlâ "iyi geceler" anlamında, kenetlenmiş bir halde duran ellerimize baktık. Filmlerdeki o gergin kahkahalar gerçeğe döndü. Kahkaha atanın hangimiz olduğundan emin değildim.

Durgunluğu dağıtarak bir adım geriye çekildim. Başımı kaldırıp Daniel'ın mavi gözlerine baktım ve bakışlarının bir saniyesini bile kaçırmamayı umarak yalnızca bir kez gözlerimi kırptım. Ona adımı bahşederek, "Ashlyn," dedim.

Otuz iki dişini de gösterdiği geniş bir gülümsemeyle geriye doğru sendeledi. Şarkı söyler gibi, "Ashlyn," dedi. "Tam da daha etkileyici olamayacağını düşünmeye başlamışken ortaya böyle bir isimle çıkıverdin."

Ellerimi ceplerime soktum ve gece göğüne baktım. Her şey çok basit görünüyordu. Ruhuma dokunan müzikle dolu bir

bar. Neşesinin bir parçasını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilen bir çocuk. Bütün varlığımı tazeleyen hafif bir rüzgâr. "Eğer bir Tanrı varsa, ki olduğundan pek emin değilim, sence bu akşamı bizden aldığı kişiler için özür dilemek adına mı yaratmıştır?"

Tutmakta olduğu nefesini bıraktı ve eliyle dudaklarını ovuşturdu. "Bilmiyorum ama sanırım iyi bir başlangıç oldu."

Yeniden sessizliğe gömüldük. Sessizliğin bana kendimi evimdeymişim gibi hissettirebileceğini hiç düşünmezdim. Ne Daniel sırıtmasına engel olabiliyordu ne de ben. Yoğun fakat doğallık timsali sırıtışlardı bunlar.

Durgunluğu Daniel bozdu ve geriye doğru bir adım attı. "Tamam, bu gerçekten çok ama çok tuhaf bir geceydi."

"Al benden de o kadar."

"Peki o zaman. Artık canını sıkmaya bir son vereyim de evine git."

"Tabii, olur. Fakat..." Sözlerim yine yarım kalırken Daniel kısılmış gözlerle bana bakıp cümlemi tamamlamamı bekledi. "Henüz gitmeye hazır değilim. Çünkü buradan ayrıldığımda bütün bunların sona ermiş olacağını biliyorum. Bu gecenin birkaç saat boyunca zihnimi devreden çıkarmayı başaran büyüsü bozulacak ve ben yine o üzgün Ashlyn olacağım."

"Bir süre daha hiçbir şey yokmuş gibi davranabilmen için sana yardımcı olmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Umutlu gözlerle başımı salladım. Kafadan kontak olduğumu düşünmemesini umuyordum.

Elimi kendi elinin içine aldı ve omzumu dürttü. "Hadi, yürüyüşe çıkalım."

♥♪𝄞

Sokakta tur üstüne tur attık. Neden olduğunu bilmiyordum ama birbirimize hayatlarımızla ilgili hikâyeler anlatmaya başlamıştık. Üçüncü turumuzda Daniel bana babasından ve annesinin ölümüne kadar onunla pek yakın olmadıklarından bahsetti.

Annesinin ölümünden sonra epeyce yakınlaşmışlardı ve Daniel mesafeli olarak geçirdikleri yıllar yüzünden pişmanlık duyuyordu. Humboldt Sokağı ve James Caddesi'nin kesiştiği köşede duraklayarak derin bir nefes aldı. Gökyüzüne bakarak parmaklarını ensesinin arkasında kenetledi ve gözlerini kapadı. Hiçbir şey söylemedim çünkü vücut dilinden anlaşılan pişmanlığı söylenmesi gereken her şeyi çoktan söylemişti.

Bir erkek kardeşi olduğunu öğrendim ama onun hakkında soru sorduğumda Daniel'ın vücudu gerildi. "Konuşmuyoruz." Bu sözler onun ağzından dökülen diğer her şeyden daha soğuktu. Daha fazla kurcalamadım.

Dördüncü turumuzda ikimiz de ne kadar yorgun olduğumuzdan ve uzun zamandır doğru düzgün uyuyamadığımızdan bahsederek gülmeye başladık. Altıncı turda ağladım. Birkaç gözyaşıyla başladım ama sonra çeşmeye dönüştüm. Daniel bana hiçbir şey sormadı ve kollarını etrafıma dolayıp beni göğsüne çekerek yatıştırıcı melodiler mırıldandı.

Ona boğuk kelimelerle iyi olacağımı söylemeye çalıştım ama Daniel beni bu sözleri kullanmamam için uyardı. Bana kötü hissetmenin kötü bir şey olmadığını söyledi. Bir süreliğine kırgın olmanın, üzüntü ve kederden başka bir şey hissedememenin normal olduğunu söyledi. Altıncı turumuz diğerlerinden daha uzun sürdü. Daniel yüzünü saçlarıma gömerek, hissettiğim kederin bir gün, bir şekilde neşeyle boğulup gideceğini fısıldadı.

Daha sonra ona Gabby'nin benim için hazırladığı ölmeden önce yapılacaklar listesinden bahsettiğimde listeyi okumak istedi. Çantama uzanarak katlanmış kâğıt parçasını çıkardım ve ona uzattım. Kâğıdı büyük bir dikkatle elimden alarak yavaşça açtı. Listeyi okurken gözlerinin soldan sağa kaymasını izledim.

Bir kaşını havaya kaldırarak, "Alışveriş merkezinde hulahop çevir mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak kıkırdadım.

"Bir karaoke barında Michael Jackson söyleyerek onun gibi dans et."

"Sana demiştim. Bazıları benden çok Gabby'nin yapacağı şeyler."

Listeyi yeniden katlayıp bana vermeden önce gülümsedi. Şimdiye kadar kaç tanesini yaptığımı sorunca iç geçirdim.

"Hiçbirini. Güya bu gece barda dans edecektim... ama gördüğün üzere ufak çaplı bir sinir krizi geçirmekle meşguldüm."

"Yani henüz kız kardeşinin hiçbir mektubunu okumadın mı?"

"Hayır. Bazen hepsini yırtıp açmak istiyorum ama..."

Daniel tekrar yürümeye başlarken kahkaha attı. "Ama *o kız* olmak istemiyorsun."

Yerimden ayrılmadan, "O kız mı?" diye sordum ve Daniel'a baktım.

"Yani bilerek ve isteyerek merhum ikiz kardeşinin vasiyetine ihanet eden kız."

Gülümsedim. Bunun çarpık bir espri anlayışı olduğunun farkındaydım; bazıları bunun çok yanlış bir davranış olduğunu düşünürdü ama yine de gülümsedim çünkü kahretsin... komikti. Hayatımda böyle komik anların yaşanmasını özlemiştim. "Haklısın. O kız olmaya cesaret edemem."

"Ayrıca..." Bana doğru döndü ve alt dudağını ısırdı. Bana biraz daha yaklaşarak şakacı bir şekilde omzumu dürtükledi. "Görevlerinden birini tamamlamak üzeresin." Bunu söylediğinde burnumu oynattım ve kaşlarımı kaldırdım.

Bu küçük dilini yutmuş halim karşısında güldü. Yüzü benimkine yaklaştığında nefesimin dışarı çıkmasına ve dudaklarına dokunmasına izin verdim. Bir an için dudaklarımız sanki sonsuza kadar birbirlerine milimetrelerce uzakta kalacakmış gibi hissettim ama aslında geçen süre birkaç saniyeden ibaretti.

Dudakları yalnızca yumuşak ve öpülesi değil, aynı zamanda da yetenekli görünüyorlardı. Sanki dünyanın öbür ucundaki birini bile öpüp erimesini sağlayabilecek gibiydiler. O dudakların ne kadar yetenekli olduklarını fark etmem uzun sürmedi.

Dudaklarımız daha önce hiç öpüşmediğim bir şekilde birleşti. Bu türden öpücükler için yeni bir terim üretilmeliydi. İyileşti-

rici. Yakıcı. Mahcup. Keyifli. Bu güzel duyguların tümünü aynı anda hissettiriyordu. Bedenimi etkisi altına alan ezici his dalgası, benden ona doğru akan enerji akımına güç veriyordu.

Başka bir adamı asla onu öptüğüm gibi öpmek istemeyeceğimi biliyordum. Öpüşmenin hem bu kadar basit, hem de bu kadar karmaşık bir şey olduğunu bilmezdim. Daniel bütün bunları yalnızca dudaklarıyla dudaklarımı keşfederken başarmıştı.

Beni barın yan tarafına çektiğinde sırtım taş duvara dayandı ama beni asıl destekleyen şey duvar değil, onun dokunuşlarıydı. Bana doğru eğildiğinde dilinin dudaklarımı araladığını ve onunkiyle tanışmaya can atan dilimi bulduğunu hissettim.

Kolları bana daha sıkı sarıldığında, bacağım onun kalçalarında yerini aldı. Güçlü elleri kalçalarımı yakalayarak beni yukarı kaldırdığında istemsizce iç çektim. Bacaklarımı bencilce ona dolama isteğim, yer çekimiyle savaşmak için zorunlu bir ihtiyaç haline gelmişti.

Bedenim kayan bir yıldız gibi arzunun derinliklerine gömüldü. Bunun çaresizliğin sonucunda oluşan bir hayal olmaması için ve öyleyse bile gerçekliğe dönmeme asla izin vermemesi için Tanrı'ya yalvarmaya başladım.

Dudaklarını benimkilerden uzaklaştırdığında gözlerim kapalı ve kalbim açık bir halde kaldım. Tişörtünün üzerinden kalbinin gümbürdediğini duyabiliyordum. Elini benim kalbimin üzerine koydu. Sözcükler gereksizdi çünkü söylemek istediğimiz her şey ruhlarımızın derinliklerinden gelerek birbirimizin parmak uçlarına dökülüyordu.

Dudakları bir kapanış seremonisi olarak, neredeyse dokunmadan, bir kez daha benimkilere sürtündü.

Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu ve gülümseyerek ne demek istediğini açıkladı. "Yirmi üçüncü madde."

Beni yavaşça yere indirdi. Hâlâ ellerimde olan listeye baktım ve çabucak yirmi üçüncü maddeyi okudum.

#23. Bir Yabancıyı Öp.

Daha neler. Az önce bir yabancıyı öptüm.

Bakışlarımı listeden kaldırdığımda Daniel bana gülümsüyordu. Arkaya doğru üç geniş adım attı ve önümde eğildi. "Rica ederim."

Sevincimi bastırmayı ne kadar denersem deneyeyim faydasızdı. Kollarımı iki yana açarak kendi etrafımda döndüm ve gece havasının bedenimi yıkamasına izin verdim. Mektuplardan birini açabilecektim! Ağlamak istiyordum ama ağlasam mutluluk gözyaşları dökeceğimi biliyordum.

Ayaklarım Daniel'a doğru koşmaya başladı ve ona sıkıca sarılmak için kendimi onun kollarına attığımda muhtemelen hazırlıksız yakalandı. Birazcık bile sendelemeden beni tekrar havaya kaldırarak birkaç kez döndürdü ve hiçbir şeyi sorgulamadan, sarılışıma aynı şekilde karşılık verdi.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin," diye fısıldadım. Gizliden gizliye onu tekrar ve defalarca öpmek istiyordum.

Bir parça geri çekilerek bana bakıp gülümsedi. "Hadi seni eve götürelim. Böylece mektubunu okumaya başlayabilirsin."

Beni yere indirdi ve barın önüne yürüdük. Daniel kollarını kısa bir an için omuzlarıma sürttü. Dudakları benimkilere yaklaştı ve ağzımın kenarına dokunduklarında bedenime bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissettim.

Geri çekilmeden önce hafifçe parmak uçlarıma dokunarak, "İyi geceler Ashlyn," dedi ve zorla gülümsememe neden oldu.

"İyi geceler, Daniel Daniels." Özlem dolu bir dünyada kaybolan kalbimin hiç bilmediği topraklara seyahat etmesine göz yumdum. Çantama uzanarak bardan aldığım CD'yi çıkardım. "Bu arada, seni bu gece yatağıma götürdüğümü bilmeni isterim."

"Kahretsin, şanslı piçin tekiyim." Bana göz kırptığında dünyamın sarsıldığını hissettim. Ellerini saçlarından geçirerek kocaman gülümsedi. "Sanırım birbirimizin telefon numarasını aldığımız kısımdayız." Telefonunu bana doğru uzatınca ben de aynısını yaptım. Numaramı yazdıktan sonra telefonlarımızı geri aldık.

"Muhtemelen ilk arayan ben olmayacağım çünkü umutsuz vaka gibi görünmek istemeyeceğim," diyerek sırıttım.

"Muhtemelen ben de ilk arayan olmayacağım çünkü başka kızlarla da konuştuğumu düşünmeni isteyeceğim."

Ah bana neler hissettirdiğini bir bilseydi. Uzun zamandır böyle hislere kapılmamıştım. "Başka kızlarla konuşmadığın çok belli. Kendine hiç baktın mı? Gudubetin tekisin."

"Ya?"

"Evet. Kızlar çekici gülümsemelerden, kaslı kollardan ya da nefis dörtlü karın kaslarından..." Ellerimi çabucak karnına doğru çekti. Hafifçe iç geçirirken bacaklarımın arasının sızladığını hissettim. "Altılı karın kaslarından hoşlanmazlar." Yanaklarım bir kez daha kızardı ama bunu fark etmediğini umdum.

"Peki, kızlar nelerden hoşlanırlarmış?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Şey, normal şeylerden işte. Burun kılları. Öpebilecekleri kocaman bir gıdı. Fazladan bir veya üç meme ucu. Böyle normal şeylerden."

Güldüğünde, kahkahasının vücudundan dolaştığını hissedebilmek için ona yaslanmak istedim. "Söylediğin şeylerin üzerinde çalışacağım. Şey görünmek istemem doğrusu... Az önce ne demiştin?"

"Gudubet."

"Doğru. Sana gudubet biri gibi görünmek istemem." Arkamızı dönüp kendi yollarımıza gitmeden önce birbirimize son bir kez gülümsedik.

Arkamdan, "Hey Ashlyn!" diye bağırarak hızla arkama dönmeme sebep oldu. Meraklı bakışlarla onu süzerek bir şeyler söylemesini bekledim. "Benimle çok ama çok tuhaf bir gece daha geçirmek ister misin? Mesela, salı günü?"

Evet! Evet! EVET! "Bak ne diyeceğim. Sanırım seni randevu defterime not alabilirim."

"Harts Caddesi'ndeki kütüphaneyi biliyor musun?"

Hayır. Bilmiyordum. Fakat eve döndüğümde nerede oldu-

ğunu öğrenmek için derhal internete bakacaktım. "Bulurum."

"Güzel. Saat altı gibi orada ol."

"Tamam, randevu yerinde olurum." Ne söylediğimin farkına vararak durakladım ve elimi bacağıma vurdum. Yanaklarım ısındı ve ellerim belime doğru kıvrıldı. "Şey demek istedim... Ben... Orada olacağım. Salı günü görüşürüz."

Daniel gülerek arkasını döndü. "Tamam, güzel. Bu bir randevu, randevu."

Daniel o kelimeyi tam iki kez söylemişti.

Bense ona resmen abayı yakmıştım.

♥♪𝄞

Yatak odama girdiğimde Hailey'nin yerdeki yoga minderinin üzerinde esnemekte olduğunu gördüm. Ses sisteminden yağmur ormanlarının sesine benzeyen bir müzik yayılıyordu.

Hafifçe aralanmış dudaklarından derin nefesler alıp veriyordu. Onun bu tuhaflığını görmek sırıtmama neden oldu.

"Şey, Hailey?" diye mırıldanarak kapıyı kapattım.

"Şşş," diyerek onunkinin yanında duran yoga minderine hafifçe vurdu.

Bunu tuhaf bir davet olarak algılayıp kabul ettim. Topuklu ayakkabılarımı çıkararak çantamla ceketimi yatağımın üzerine fırlattım ve yoga minderine uzandım.

Hailey, "Gözlerini kapat," dedi. Kendi gözleri de kapalıydı. Bir kaşımı kaldırdım ve ona bir tahtası eksikmiş gibi baktım. Hailey'nin dudağının kenarı yukarı kalktı. "Bana zırdeliymişim gibi bakma. Kapat şu lanet gözlerini."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Odada serin bir esinti vardı ve kollarımdaki tüyler ürpermekte gecikmedi. Göz ucuyla Hailey'ye bakarak derin nefesler alıp vermesini izledim.

"Sadece birkaç saniyeliğine uzanıp dünyayla bağlantı kurmanın yarattığı farkı hissedebiliyor musun? El ve ayak parmaklarının uçlarından akıp giden negatif enerjiyi?" Hailey bunları sorduktan sonra mırıldanmaya devam etti.

Sesimde belirgin bir kafa karışıklığıyla, "Lı, hayır?" dedim. Sadece karanlık bir odada, bir yoga minderinin üzerinde uzandığımı ve CD çalardan yayılan fırtına ve orman seslerini dinlediğimi hissediyordum.

Hailey mırıldanmayı kesti ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Hımm. Ben de öyle. Demem o ki bu meditasyona gereğinden fazla şans verdim ama hâlâ hiçbir şey anlayamıyorum."

Kıkırdayarak minderin üzerine oturdum ve bağdaş kurdum. "O halde neden uğraşıyorsun?"

"Theo..." Tekrar minderin üzerine uzanmadan önce bana erkek arkadaşını hatırlattı ve ellerini başının altına koydu. "Gecen nasıldı?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Bunu Hailey de fark etmişti.

Fısıltıyla, "Bir çocukla tanıştın!" diye haykırdı.

Şaşkın bir halde ona baktım. "Nereden...?"

"Ashlyn, evden ayrılırken burnundan soluyordun ama şimdi gülümseyip kızarıyorsun. Kesinlikle bir çocukla tanıştın."

Yanılıyordu. O kesinlikle bir çocuk değildi. Tekrar yoga minderine uzandım ve tavandaki gökyüzüne bakarak, CD çalardaki kuş cıvıltılarıyla maymun seslerini dinledim. "Çok güzel bir gece geçirdim."

Yeni oda arkadaşım gittikçe uykunun pençesine düşerken biraz daha konuştuk. Minderde bir süre uzandıktan sonra Hailey hafifçe horlamaya başladı. Ayağa kalkarak bir battaniye buldum ve üzerini örttüm.

Saat ikiye doğru telefonumun ışığı yandı. Daniel'ın adını gördüğümde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

Daniel: *Çocuk İngiliz. Değneğini sağa sola sallamaya bayılıyor. Gardırobunda muazzam bir kazak koleksiyonu var.*

Ben: *Gece vakti kitaplarla ilgili bilgi yarışması falan mı bu?*

Kalbim sıkıştı ve midemdeki kelebekler birden canlanıverdiler.

Daniel: *E yani.*

***Ben**: Daha iyisini yapmalısın. Cevap Harry Potter. Benim sıram. Adam bir lanetten kurtulabilmek için evden kaçıyor. Evleniyor. Annesiyle ilgili sorunları var. Çok sevdiği karısı aynı zamanda da... annesidir belki.*

***Daniel**: Az önce Oedipus mu dedin? İpucu: Kızın kemirgenlerle ilgili bir sorunu var. Üç gün festivaline karşı bayağı tuhaf bir ilgisi var. Üvey kız kardeşleri, kendi topuklarını kesiyorlar.*

***Ben**: Külkedisi; Grimm Kardeşler versiyonu. İşimi çok kolaylaştırıyorsun. İlk arayanın sen olmayacağını sanıyordum?*

***Daniel**: Üç günlük eğlence şeysinin zekice olduğunu düşünmüştüm hâlbuki. Birçok kişi bunu bilmez. Aramadım ki, mesaj attım. Kız arkadaşım şu anda yanı başımda uyuyor. Seninle konuştuğumu duyarsa neler olduğunu merak edebilir. Çok güzelsin.*

Beni aynı anda hem güldürüyor, hem de kendimden geçiriyordu. Bu gerçek bir yetenekti.

***Ben**: 10 üzerinden puan vermem gerekirse festival tüyosuna 1.5 verirdim. *esneme* Bay Gudubet'in bir kız arkadaşı olduğunu söyleme bana. İstediğin kadar iltifat edebilirsin ama verdiğin tüyolar hâlâ berbat.*

***Danie:**. Çok güzelsin.*

***Ben**: Sen de çok dramatiksin.*

***Daniel**: Çok güzelsin Ashlyn. Görüntünden bahsetmiyorum. Aklın, gözyaşların, kırgınlıkların. Bence bütün bunlar çok güzel.*

Her mesajıyla yüzüm daha da kızarıyordu. Oyun oynamıyordu; sabahın ikisinde yapacak daha iyi şeyleri varmış gibi davranmıyordu. Mesajlarıma bekletmeden cevap veriyordu ve basit cevaplarının her bir kelimesinden müthiş birer sıcaklık yayılıyordu.

***Ben**. Kes şunu...*

***Daniel**: O kadar çirkinsin ki sana bakınca canım acıyor. Bana ayakkabılarımın tabanlarına yapışan sakızları hatırlatıyorsun. Elimde olsaydı üzerine toprak atardım. Neden bu kadar iticisin?*

***Ben**: Flört etmekten iyi anlıyorsun.*

***Daniel**. İyi geceler, Ash.*

Telefonumu göğsüme dayayarak iç geçirdim.

İyi geceler, Daniel Daniels.

Tahta kutumu önüme çektim ve telefonumun ışığından yararlanarak yirmi üçüncü zarfı bulana kadar içini karıştırdım. Tekrar minderime oturdum ve mektubu yavaşça açtım.

♥♪𝄞

#23. Bir Yabancıyı Öp

Ash,

Aman Tanrım! Kız kardeşim bir kaltak! Ciddi misin? Bir YABANCIYI mı öptün? İçten içe seninle gurur duyduğumu söyleyebilir miyim? Bu açtığın ilk mektuplardan biriyse, beni çoook özlediğin için yaramazlık yapıyorsun demektir. Aferin! O zaman söyle bakalım, kötü bir öpüşme miydi? Heritin ağzı eşek gibi mi kokuyordu? Dilini kullandı mı? Tanrım, bilmek istediğim o kadar çok ayrıntı var ki. Hoşuna gitti mi? Öpüşürken dizlerinin bağı çözüldü mü? Billy'yi öpmediğin sürece, senin adına çok mutluyum. Listendeki bu madde sana bazen risk alman gerektiğini göstermek içindi. Doğru zamanda yanlış adamı öp. Yanlış zamanda doğru adamı öp. Her gününü kendini sınırlamadan yaşa. Hayatımda yapmış olmayı dilediğim çok şey var ama her zaman böyle şeyleri fazla düşünüp gününü kendine zehir eden bir insan oldum. Mesela, bir gün aynı anda hem ekoseli, hem de puantiyeli bir şeyler giymiş olmayı isterdim. Ya da suşi yemeyi. Ya da geçen yıl Bentley'yle gittiğimiz sahil partisinde çok istediğim için bekâretimi kaybetmiş olmayı.

Yaşama dört elle sarılmaya devam et.

Harika gidiyorsun çocuk.

-Gab

7. BÖLÜM | Ashlyn

Bir, numaranı alabilir miyim?
İki, ya gülüşünü?
Üç, seni bir yerlerde görecek miyim?
Dört, düşünmeden dönüşünü?
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Pencereden içeri süzülen gün ışığı halıyı yıkarken yerde uyandım. Etrafıma baktığımda Hailey'nin üzerine örttüğüm battaniyenin şimdi benim üzerimde olduğunu fark ettim. Hailey ise boy aynasının önünde durmuş, saçlarını savuruyordu.

Ellerimle uykulu gözlerimi ovuşturdum ve avucumun içine esneyerek ayağa kalktım. "Battaniye için teşekkür ederim."

"Ben de," diyerek bana döndü ve gülümsedi. "Şu oda arkadaşlığı muhabbeti işe yarıyor sanki. Sence de öyle değil mi?"

Kendimi yatağıma atarken omuzlarımı silktim. Burada kısa bir süre geçirmiştim, bu nedenle her şey bana çok yeniydi.

Hailey cevabımı pek fazla düşünmeden yatağımın kenarına ilişti. "Harika! Olay şu... Theo birkaç hafta sonra, ailesi Bora Bora'ya gittiğinde bir parti vermeyi planlıyor ve benimle gelmen lazım."

Kaşımı kaldırarak güldüm. "Sağ ol, almayayım."

Hailey dudaklarını bükerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hadi ama. Lütfen? Annem oraya tek başıma gitmeme izin vermez. En yakın arkadaşım Lia nedense Theo'ya karşı ve diğer arkadaşımın da Theo'dan nefret eden erkek kardeşim olduğunu

düşünürsek annemin bana izin vermesi imkânsız. Benimle gelecek bir kız arkadaşa ihtiyacım var... *Sana* ihtiyacım var. Ayrıca annem bu fikre bayılacaktır çünkü iyi anlaşmaya başladığımızı düşünecek. Zaten çok iyi anlaşacağız!" Ellerini birleştirerek yalvarmaya başladı. "Lütfen Ashlyn? Lütfen?"

"Ben partilerden pek hoşlanan biri değilim."

"Sorun değil! Gerçekten sorun değil. Ayrıca..." Gülümseyerek gözlerini kapadı. "Belki de parti sayesinde listendeki maddelerden birinin üzerini çizebilirsin."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken omuzlarımla sırtımı dikleştirdim. "Listeyi nereden biliyorsun?"

"Uykunda konuşuyorsun." Gözlerinden birini açarak bana baktı. Ona kızmış olabileceğim düşüncesi onu korkutmuştu. Bense kızmış olup olmadığımdan emin değildim. "Ek olarak, en son açtığın mektubu yatağında unutmuşsun."

Kalbim gümbürderken yatağımda doğruldum ve kollarımı kavuşturdum. "Mektubumu mu okudun? Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Hailey ayağa kalkarak gözlerini korkuyla açtı. "Hayır! Mektup sadece yatağında duruyordu ve ben... Tamam, mektubu okudum. Korkunç bir oda arkadaşıyım. Seni partiye davet ederek bunu telafi etmeme izin ver!"

Şaşkınlık dolu gözlerimi bir kez bile kırpmadan ona uzunca bir süre baktım. "Şu anda bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Yeni kaçık "oda arkadaşımdan" uzaklaşmak için kapıya doğru yöneldiğimde Hailey kapının önüne atlayarak beni durdurdu.

"Dinle, tamam! Özür dilerim. Mektubunu okuyarak biraz fazla ileriye gittim ama bunu bir daha asla yapmayacağıma söz veriyorum." Serçe parmağını havaya kaldırdı. Bakış açısını anlayamamıştım ve ona dik dik bakmaya devam ettim. Eli yavaşça aşağıya düşerken Hailey iç geçirdi. "Fazla arkadaşım yok ve ilk erkek arkadaşımı kaybetmeme az kaldı. Ben senin gibi değilim, tamam mı? Erkeklerin peşimde dolanmalarını sağlayan memelerim veya başka fiziksel özelliklerim yok. Theo benim tek şan-

sım. Cumartesi günü gidip çiçeğimi ona veremezsem beni terk edecek. Bense hayatımın sonuna dek bacaklarımın arasındaki bu bahçeyle yaşamak zorunda kalacağım!" Fısıltıyla haykırırken gözleri yaşlarla dolmuştu.

Gülümsemeden edemedim. Hailey'nin abartılı gösterisi karşısında, "Çiçeğini mi?" diye sordum. Korkunç olan nokta, Hailey'nin gayet ciddi görünüyor olmasıydı. "Senin, henüz şey... gülünü... orkideni... sinekkapanını kaybetmeye hazır olmadığını sanıyordum.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılırken ellerini beline koydu. "Demek çok komik. Çok memnun oldum. Hayatımın ağır aksak ilerlemesi karşısında eğlendiğin için gerçekten çok mutluyum."

"Biraz eğlenceli tabii."

Gözlerini devirdi ve yatağına giderek kendini döşeğin üzerine bıraktı. "Bir bakire olarak öleceğim."

Gabby'nin, bekâretini Bentley'yle kaybetmek istediğini ancak bunu yapamadığı için pişmanlık duyduğunu söylediği satırlar aklıma gelince kalbim sıkıştı. Alt dudağımı ısırarak yüzümü ekşittim. "Tamam geliyorum."

Hailey doğrularak bana baktı. "Geliyor musun?"

"Ama bir daha eşyalarımı asla karıştırmayacağına söz vermen şartıyla."

Hailey yataktan fırlayarak, "Söz veriyorum!" diye haykırdı.

"Ayrıca, listemdeki maddelerden birini yerine getirmenin bir yolunu bulmalıyız." Çantama uzanarak listeyi çıkardım. Hailey kâğıdı çabucak elimden alarak listeye göz gezdirdi.

"Bunu kız kardeşin mi hazırladı? Vay canına, harika birine benziyor."

"Harika biriydi."

Hailey duraksadı ve artık nefret etmeye başladığım üzgün ifadeyle bana baktı. Tekrar listeye baktıktan sonra gırtlağını temizledi. "On ikinci madde. İhtiyacı olanlara yardım et."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Bir kızın bekâretini kaybetmesine yardımcı olmayı kastetmediğine eminim."

Hailey dudaklarını büzdü ve yeniden listeye döndü. "On altıncı maddeye ne dersin?" Kâğıdı bana uzattı ve gülümsedim.

#16. Bir Ev Partisine Katıl.

"Şey, sanırım çok yakında bir partiye gidiyoruz." Omuzlarımı geriye doğru gererek esnedim. "Fakat şimdi diş macununu ödünç almam lazım çünkü benimki bitti."

"Ödünç almak mı? Hayhay, senin olsun." Hailey kıs kıs gülerek macunun banyodaki dolapta olduğunu söyledi. "Ama çabuk ol. Annem İncil dersine geç kalmaktan hiç hoşlanmaz."

♥♪𝄞

Pazar günü sadece birkaç saatlik uykuyla kiliseye gitmek fazlasıyla acı verici bir deneyimdi. Hailey ile Ryan İncil dersi verecekleri için diğerlerinden daha erken bir vakitte orada olmak zorundaydılar. Rebecca benim de onlara katılmamın onu çok mutlu edeceğini söylemişti ama bence bununla asıl demek istediği şey, "Kiliseye geliyorsun,"du. Rebecca hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da isteklerini insanlara birer gülümseme eşliğinde söyleyip, onlara bunun bir rica olduğunu düşündürüyor olmasıydı.

Bazen Henry'nin onunla olan iletişimini seyrediyor ve ikisinin nasıl olup da bir araya geldiklerine hayret ediyordum. Birbirlerinden o kadar farklıydılar ki, ilişkileri insana acayip geliyordu. Hatta Henry'nin, Rebecca'ya yakalanmamak için sigarasını arabasında içtiğini bile görmüştüm.

Fakat bazen bu ilişkinin nedenini görebiliyordum. Rebecca başka bir şeyle ilgileniyorken Henry'nin ona bakışları. Onunla konuşurken gözlerinde beliren parıltılar. Rebecca'nın, Henry'nin elini sanki kendi eliymiş gibi tutması.

Kilisenin kapısından girmek üzereyken Henry'nin telefonu çaldı ve Rebecca bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar erken saatte seni kim arıyor?"

Henry telefonun ekranına bakarak yüzünü buruşturdu. "Hemen arkanızdan geliyorum."

Recebba kilisenin kapısını bizim için açtı ve çocuklarını uyardı. "Unutma Hailey, küçük çocuklara dersten önce ve sonra birer dua okutacaksın. Öğrenmeleri gerekiyor."

Hailey gözlerini devirerek, "Tamam," dedi.

"Daha büyük çocuklara gelince... Ryan, Avery denen çocuk bu sefer sözünü kesemeyecek. Sınıftan atıldı."

Merakı uyanan Ryan, "Neden?" diye sordu.

Rebecca'nın yüzü tiksintiyle buruştu. "Bazı can sıkıcı şeyler yaptı diyelim. Ailesi başka bir kiliseye gitme kararı aldı."

Ryan bir kaşını kaldırdı ama daha ayrıntılı bir açıklama için ısrar etmedi.

"Gömleğini içine sok. Pasaklı bir serseme benziyorsun. Unutmayın, Tanrı bizi her zaman izliyor." Annesi arkasını dönüp içeri girdiğinde Ryan sahte sigara kutusunu çıkardı. Bu tuhaf alışkanlığını izleyerek Hailey'ye döndüm.

Hailey'nin peşinden, onun ders verdiği sınıfa doğru ilerlerken, "Ne yapıyor öyle?" diye fısıldadım.

Hailey bir anlığına kardeşine bakarak omuz silkti. "Baş etme mekanizması."

Neyle baş etme?

Hailey zihnimi okumuş olmalıydı çünkü bana bakarak hafifçe sırıttı. "Babasıyla ilgili sorunları olan tek kişi sen değilsin Ashlyn."

8. BÖLÜM | Ashlyn

İki şey var, görmeni istediğim.
Biri senin içinde yaşıyor, diğeriyse benim.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Pazartesi günü lisedeki son yılımın ilk günüydü. Ryan ile beni okula Hailey götürdü. Henry de karşıma çıkmamak için elinden geleni yapacağına dair söz verdi. Hailey arabayı park alanına çektiğinde Ryan aşağıya atlayarak sırt çantasını omzuna attı.

Ben de sırt çantamı sıkıca omuzlarıma geçirerek aşağıya indim ve elimdeki romanı göğsüme bastırdım. Planım, her zaman yanımda bir kitap taşımaktı. O zaman belki erkekler bana diğer okulumda baktıkları gibi bakmazlardı.

Yanımda her zaman bir ikizim olduğunda, rahat hissetmek çok daha kolay oluyordu. Şimdi kendimi sadece yalnız hissediyordum.

Ryan gülümseyerek beni dirseğiyle dürttü. "Bana ders programını yolla Chicago." Bunun yeni lakabım olduğunu tahmin ettim. Programı ona uzattım. Ryan kâğıdı açarak üzerinde yazanlara göz gezdirdi. "Aah, ilk saat kimya dersine Bayan Gain geliyor. Acımasızca."

Hailey kaşlarını çattı. "Bayan Terli. Sınıfı at götü gibi kokar."

"Ayrıca bize Harvard öğrencileriymişiz gibi puan verir." Ryan gözlerini devirdi. "Ben üniversiteye girebilirsem kendimi şanslı sayarım." Bunu daha çok kendi kendine söylemiş gibiydi, bu nedenle yorum yapmadım. "En azından üçüncü dersinde

bendenizle birliktesin. Bay D. Kolay Not ile ileri İngilizce dersi." Ryan ileri İngilizce dersleri alıyorsa neden üniversiteye gireme-yeceğini düşünüyordu?

"Çünkü okula yeni geldi. Yeni öğretmenler her zaman kolay not verirler." Hailey, dolabını bulabilmek için aceleyle okula gir-meden önce, kıs kıs güldü.

Ryan programı bana geri vererek koşar adımlarla sınıfına yö-neldi. Derin bir nefes alarak okul binasına baktım. Tam olarak nereye gideceklerini, bir sonraki adımda tam olarak ne yapacak-larını gayet iyi bilen bir sürü insan etrafta koşuşturuyordu.

Yavaşça, etrafıma bakınıp gördüklerimi sindirerek ve günün sonunda oradan olabildiğince az hasarla ayrılacağımı umut ede-rek ilerlemeye başladım. İlk ders yavaş geçti. Yeni ev arkadaşla-rım haklı çıkmışlardı; Bayan Gain'in sınıfı gerçekten de at götü gibi kokuyordu.

"Pekâlâ çocuklar. Kimya dersine hoş geldiniz. Yerlerinize yerleştiğinizi gördüğüme sevindim. Yazık oldu çünkü sizlere başka yerler ayarladım. Yanına yerleşeceğiniz kişiler, dönem so-nuna dek partneriniz olacak. Bu yüzden yeni yerlerinize geçin ve tekrar yerleşin."

Sınıf birden iniltiler ve şikâyet sesleriyle doldu ama benim umurumda değildi. Zaten kimseyi tanımıyordum, bu yüzden kimin yanına oturduğumun bir önemi yoktu.

"Ashlyn Jennings beş numaralı masaya, Jake Kenn'in yanı-na." Kitaplarımı toplayarak yeni masama geçtim ve Jake adlı çocuğun da yanımdaki sandalyeye yerleşmesini izledim. Bana dostane bir şekilde gülümsedi ama gözlerinin memelerime kay-dığını fark etmekten kendimi alamadım.

Erkeklerin gözleri her zaman memelerime kayardı.

"Selam. Ashley'ydi değil mi?" Jake elini bana uzatarak gü-lümsedi.

"Ashlyn," diye düzelttim. Jake yakışıklı bir çocuktu ve bir li-seli en fazla ne kadar olabiliyorsa o kadar kaslıydı. Sarı saçları, mavi gözleri vardı.

"Şey, tanıştığıma memnun oldum *Ashlyn*." Adıma vurgu yaptı ve benden bir gülümseme koparmayı başardı.

"Ben de."

"Herkesin konuştuğu yeni öğrenci sen misin? Müdürün kızı?"

Herkes benim hakkında mı konuşuyordu? Bunun düşüncesi bile mideme kramp girmesine neden oldu. Omuzlarımı silkerek, "Müdür *yardımcısının* kızı. Herkes benim hakkımda mı konuşuyor? Daha ilk günün ilk saatindeyiz."

"Çok geçmeden öğrenirsin... Burada insanların çenesi durmaz. Neredeyse yaptıkları tek şey budur." Başını sallarken gözleri bir kez daha vücudumu taradı. "Bay Jennings'e hiç benzemiyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Çekingen bir şekilde gülümsedim ve sandalyemde kıpırdanarak Jake'ten birazcık uzaklaştım.

Uzaklaştığımı fark etti ve öğretmene dönmeden önce hafifçe kıkırdadı. "İnan bana öyleydi."

Ders devam etti ve sonrasında Jake bana bir sonraki dersimin yapılacağı sınıfı bulmam için yardım edip edemeyeceğini sordu. Nazikçe gülümseyerek geri çevirdim. Bir sonraki ders de tıpkı ilk ders gibi geçti: yavaş.

Koridorda yürürken kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Gözlerim duvardaki saate kaydı. Gürültülü saniyeler biz öğrencilere hızlı hareket etmemizi, yoksa ne olduğunu anlamadan hayatımızın ellerimizden kayıp gideceğini hatırlatır gibiydi. Altı saat daha. Bu binanın hapsinden kaçabilmem için altı uzun saat daha vardı.

Yürürken, Henry'nin koridorda durup bana hafifçe gülümsediğini gördüm. İç geçirerek diğer tarafa döndüm ve birine bodoslama çarptım. Kitaplarım ve ders programım uçarak yere düşerken gözlerimi devirdim.

"Nereye gittiğine dikkat et, kavun memeli."

Kafamı kaldırdığımda, nasıl olduysa sporcu ceketli birine çarpmayı başardığımı fark ettim. Bir futbolcuydu ve etrafındaki

kalabalık gruba bakılırsa takım kaptanı olduğuna emindim. Göz ucuyla gruba baktığımda Jake'in de orada olduğunu fark ettim ve ona temkinli bir şekilde gülümsedim.

Özür dilercesine sırıtarak omuzlarını silkeledi ve yoluna devam etti. *Yardım ettiğin için teşekkürler, sevgili kimya partnerim.* Çarpışma yüzünden yere saçılan kitaplarımı toplarken gruptan birkaç çocuk yanımda durmaya devam etti.

Biri yanımdan geçerken memelerimin büyüklüğüyle alay ederek, "Bunlar kavun falan değil. Bunlar karpuz. *Büyük* ve *sulu* karpuzlara bayılırım," dedi.

Topladığım kitapları göğsüme eskisinden de sıkı bastırdım. Başımı kaldırıp karşımdaki zorbaların gözlerine bile bakamıyordum.

Gabby'nin elbiselerini giymenin kötü yanlarından biri, vücut hatlarımı açığa çıkarıyor olmalarıydı. Fakat bir sebepten, kendimi onları giymek zorunda hissediyordum.

Grubun lideri, "Böyle memelerin varken kitap okumana gerek yok. Ben sana her şeyi öğretebilirim," dedi. Diğerlerinden biri ona, "Brad," diye seslendi. Çocuğun gözlerinin bedenimde dolaştığını hissederken bir adım geri çekildim ve bir diğerine çarptım. Okulun ilk gününde yapacak başka işleri yok muydu? Mesela, derse gitmek gibi?

İçlerinden biri kulağıma eğilerek, "Sadece tadına bakacağım," dedi ve ellerini omuzlarıma koydu. O anda bir öğretmenin sesi kulaklarımızı çınlattı.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bu kadarı yeter. Hepiniz sınıflarınıza." Öğretmenin sesi kulaklarımda çınlarken bakışlarım hâlâ yerdeydi. Yanımdan uzaklaşan itlerin ayaklarını izlemeye devam ettim. Görüş alanıma birinin eli girdiğinde irkildim.

Duş almam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Kendimi kirletilmiş hissediyordum. Çocukların söyledikleri ve bana dokunmaları, en duyarsız biçimde kirletilmiş hissetmeme neden olmuştu. O anda, en azından hangi zorbalarla karşılaşacağımı bildiğim Chicago'ya geri dönmek istedim. Eve dönmek istedim.

Sesin sahibi bana ders programımı uzatarak, "Bunu düşürdün," dedi. Başımı kaldırdığımda irkildi ve elindeki kâğıdı tekrar yere düşürdü. "Ashlyn."

Güzel.

Nefes Kesici.

Parlak.

Mavi gözler.

Başta, az önceki itleri kovan kişinin o olduğunu bilmek bana tuhaf bir rahatlama ve güvence hissi yaşattı. Fakat ardından gerçekler tüm çıplaklığıyla kafama dank etti. O itleri yanımdan *sınıflarına* göndermişti.

"Burada ne arıyorsun Daniel?" Daniel bu sefer çok... yetişkin görünüyordu. Onu Joe'nun barında gördüğüm geceden çok daha farklı bir görüntüsü vardı.

Taba rengi kumaş pantolonunun belinde, ayakkabılarıyla uyumlu olan kahverengi deri bir kemer vardı. Düğmeli, açık mavi bir gömlek kaslı vücudunu kaplıyordu ve saçları açık değildi. Terbiye edilmiş, geriye doğru taranmış ve sabitlenmişti.

"*Yapma,*" diye tısladı. Dudakları somurtuyordu. Koridora göz gezdirmesini ve sağ elini ensesine koymasını izledim. "Bana öyle hitap etme Ashlyn," diye fısıldadı.

Yakında bir yerde bir dolabın kapanma sesini duyup korkudan zıpladım. İç organlarım bükülüyordu ve göz kapaklarıma doğru hücum eden gözyaşlarıyla savaştım.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Daniel boğazını temizledi ve ders programımı bir kez daha yerden aldı. Bu sefer kâğıdı incelemeye başladı ve gözleri daha da endişeyle doldu. "Sen bir öğrencisin." Elini yumruk yaptı ve defalarca kendi ağzına vurdu. "*Benim* öğrencimsin."

Gözlerim kafa karışıklığı ve dehşetle irileşti. Daha ziyade dehşetle. Ders zili gürültüyle çalmaya başladı ve koridorlarda yankılandı.

"Ve derse geç kaldın."

Programı elime tutuşturdu. Başımı kaldırınca Ryan'ın koridor-

da bize doğru koşmakta olduğunu gördüm. Yanımıza yaklaşınca gülümsedi. "Geldim, geldim. Sinirlenmeyin Bay D. Beden eğitimi sınıfım ta anasının gözünde." Duraksadı. "Yani, ta öbür tarafta."

Tabanları yağlayarak, zamanda ve uzayda donup kalmış gibi görünen Daniel ile benim yanımdan geçti. Arkasını dönüp bana otuz iki dişini göstererek gülümsedi ve başını salladı. "Gelmiyor musun Ashlyn?"

Dudaklarımı sıkarak Daniel'a... yani Bay Daniels'a baktım. Yavaşça sınıfa doğru yanaştım ve kapının ardımdan çarpıldığını duyunca iç geçirdim. Ryan bana gülümseyerek yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. Ona dudaklarımı oynatarak, "Teşekkürler," dedim ve işaret ettiği yere oturdum.

Başımı kaldırdığımda, darmadağın olmuş bir haldeki Daniel'ın, kafasını toparlamaya çalıştığını gördüm. Sınıfa dönerek, doğrudan her öğrencinin gözlerine baktı ama bana bakmaktan özellikle kaçındığına yemin edebilirdim. Gözlerimiz bir kez bile karşılaşmadı. Tek ihtiyacım, bana her şeyin yolunda olduğunu, bu tuhaf durumu bir şekilde aşacağımızı anlatan bir bakıştı.

Fakat o bakış bir türlü gelmedi.

Midem bulanmaya başlamıştı.

Daniel bir keçeli kalem çıkararak tahtaya bu dönem boyunca hangi konuları işleyeceğimizi yazmaya başladı. Kısa, kısa öyküler. Odysseia. Macbeth. Umurumda bile değildi. Soluduğum hava ağır, kirli ve yanlış anlaşılmalarla doluydu. Nefes alamıyordum.

"Pekâlâ, yarına kadar bu üç soruya yanıt arayan, bir veya iki sayfalık bir deneme yazmanızı istiyorum. Bu üç soru dönem boyunca işleyeceğimiz bütün konuları özetler nitelikte. Derslerimiz sırasında bu sorulara sıklıkla başvuracağız, bu nedenle üzerinde iyice düşünmenizi istiyorum."

Bütün sınıf inledi. Daniel'ın tahtaya yazdığı kelimeleri görebilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Tahtaya yazdığı üç soru kendimi öncekinden daha da hasta hissetmeme sebep oldu.

1. Bugün kimsiniz?

2. Beş yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?

3. Büyüdüğünüzde ne olmak istiyorsunuz?

Ayaklarım var güçleriyle koşmak istiyorlardı ve kaçma isteğinin beni ele geçirmesine nasıl karşı koyabileceğimi bilmiyordum. Sandalyemden hızla kalkarak hareketsiz bir şekilde ayakta durmaya başladım. Daniel'ın sesi cümlesinin yarısında kesildi ve bütün gözler bana döndü.

Daniel bir kaşını kaldırarak tahta kaleminin kapağını kapattı. Şaşkın gözlerle bana döndü. "Evet Ashlyn?"

"Ben..." Ben ne? Hiçbir şey düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Kendimi Daniel'ın bana sarılmasını istemekten alıkoyamıyordum. *Ben ne!* "Ben... Şey, lavaboya gitmem gerekiyor."

O anda zil çaldı ve birden ayağa kalktığım için sınıftan kıkırdamalar işittim. Daniel bana güçlükle gülümseyerek başıyla kapıyı işaret etti.

"Pekâlâ millet. Bugünlük bu kadar."

Gözlerim kapandı ve etraftakilerin ayak seslerini dinledim. Anlaşılan dersin bitimine birkaç saniye kalmışken lavaboya gitmesi gerektiğini bütün sınıfa haykırabilecek bir ben vardım. Ağır ağır iç geçirirken elimle yüzümü ovuşturdum.

Ryan şakacı bir şekilde sırtıma bir şaplak indirerek sırıttı. "Söylenenlere göre memelerine karpuz diyenler varmış."

Ağzım şaşkınlıkla, kendiliğinden açıldı. "Ne ara söylenmeye başlandı? Dersten hemen önce oldu!"

Telefonunu kaldırarak bana göğsümün bir resmini gösterdi. "Teknoloji, zorbaların yeni aracı. Belki de her gün, bacaklarını ve memelerini açığa çıkaran seksi elbiseler giymemelisin."

Telefondaki kaşlarını çatmış resmime bakarak kaşlarımı çattım. Ne kadar da utanç vericiydi. "Elbiseler Gabby'nindi."

Ryan suratını buruşturdu. Omzuma hafifçe vurdu. "Hadi ama... seni üzmelerine izin verme. Ayrıca, memelerin çok güzel." Bana bir kez daha nazikçe gülümsedi ve sırt çantasını omzuna astı. "Birileri seni olmadığın bir şey olarak yaftalamadığı sürece, gerçek bir Edgewood liseli değilsin."

"Sen neyle yaftalandın?"

Umursamazca, "Fazla seks yapan bir zampara olarak," dedi.

"Öyle değil misin?"

"Şey, hayır. Tam olarak değil." Durakladı. "Fazla seks diye bir şey yoktur."

Ryan oldukça yakışıklı biriydi. Üzerinde düz gri bir tişört ve kalçalarına mükemmel bir şekilde oturan siyah kot pantolon vardı. Siyah Converse ayakkabıları ve haç kolyesi sakin-ama-seksi görünüşünü pekiştiriyordu. Kızların onu çekici bulmalarına şaşırmamıştım.

Ryan cebine uzanarak yine o karton kutusunu çıkardı. Bu adamın sorunu neydi? "Tenis ödüllerinin asılı olduğu köşede yemek yeriz. Yemek dağıtan kadınların hemen karşısında."

"Öğlen yemeğini sizinle mi yememi istiyorsun?" İlk öğlen aramı tuvalette ağlayarak geçirmeyi planlıyordum oysaki.

Ryan gözlerini kıstı. "Hayır. Durduk yere insanlara yemeğimi nerede yediğimi söyleme gibi bir alışkanlığım var." Sarkazm. Sevimliydi. "Elbette bizimle yiyeceksin. Fakat kafeteryanın köftelerini masaya getireyim deme, Hailey'yi uyuz ediyorlar, ayrıca ishal olmana sebep olurlar muhtemelen. Bir de..." Atkuyruğuma uzanarak lastik tokamı çıkardı. "Saçların bu kadar uzun olduğuna göre, karpuzlarının daha az dikkat çekmesi için tokanı çıkarmalısın. Yemekte görüşürüz."

"Tamam. Görüşürüz."

"Bir de Ashlyn?" Ryan kocaman gülümsedi. "Elbiselerini, artık giymek istemeyene kadar giymeye devam et, anlaştık mı?"

Bunları söyledikten sonra diğer dersine yetişmek için koridorda kayboldu. Masasında oturup, Ryan'la olan konuşmamı dinlemiyormuş gibi yapan Daniel'a baktım.

Sınıftaki son öğrenci de dışarı çıkmıştı. Sırt çantamı takarak kitaplarımı kollarıma aldım. Daniel'ın masasına giderek ona acınası bir şekilde güldüm. "Sanırım yarın geceyi iptal etmemiz gerekiyor değil mi?"

Yüz hatlarının bütün kıvrımları ince, sert bir gerginlikle do-

luydu. Bir an için bana mı, yoksa duruma mı sinirlenmiş olduğunu anlayamadım. Belki ikisi de.

Cansız bir akıcılıkla konuştu. "Hiç komik değil Ashlyn."

Hayır. Değildi.

"On dokuz yaşında olduğunu söylemiştin." O kadar alçak bir sesle konuşuyordu ki, onu neredeyse duyamayacaktım.

Sesimi bir oktav yükselterek, "Öyleyim! Öyleyim!" dedim. Söylediklerimin doğruluğunu ona mı, yoksa kendime mi kanıtlamak için iki kere söylediğimden emin değildim. Omuzlarımı düşürdüm. "Hastaydım..." Durakladım. "Annem beni okula bir yıl geç başlattı." Sanki ben, ben olduğum için özür diliyormuşum gibi hissettim. Doğduğum yıl doğmuş olduğum için. Okula gittiğim yıl gitmiş olduğum için. Sınıfa hiç öğrenci gelmemişti, bu yüzden Daniel'ın bir sonraki dersinin boş olduğunu anladım. "Sen kaç yaşındasın ki zaten?"

Parmaklarıyla ensesini ovuşturarak, "Neyi yapmamak gerektiğini bilecek kadar yaşlıyım," dedi.

Boğazım kurudu ve hafifçe öksürdüm. "Fakat umursamayacak kadar da gençsin, değil mi?"

Dudaklarından derin bir hırıltı yükseldi. "Hayır." Elini yumruk yaptı ve öfkeyle masasına vurdu. "Sadece, neyi yapmamayı bilecek kadar yaşlıyım." Duraklayarak kaşlarını çattı. "Yirmi iki yaşındayım."

Bu doğru değildi ama yaşını duymak beni korkutmadı. Birazcık bile. Eğer durum ve zamanlama farklı olsaydı, aramızda olanlara gerçek bir şans verebilirdik. Üç yıllık bir yaş farkı birçok ilişkide önemsiz bir ayrıntıydı. Bizi engelleyen şey yaşlarımız değildi; mesleğimizdi.

Gözyaşlarım akmak üzereydi ama onları serbest bırakmayı reddettim. Sesimi bir fısıltı haline gelene dek alçalttım. "Sence de bu konuda... konuşmamız gerekmez mi?"

Gözleri biraz yumuşadı ve başıyla kapıyı işaret etti. "Eğer seni rahatsız eden o çocuklarla konuşmamı istersen, bunu yapabilirim."

Başımı ona doğru eğdim ve bu önerisi karşısında öfkelenerek somurttum. Onun karşısında ağlayamıyorsam bile, sinirlenebilirdim. "Onlarla konuşmak mı?" Zihnim öfkeli bulutlarla dolup taşıyordu. "Aaah! *Onlarla* konuşabilirmişsin. Lütfen, *Bay Daniels*. Lütfen onlarla konuşun. Hayatımı yüzde yüz daha iyi hale getirmek için ihtiyacım olan şey *tam* da bu." Kitaplarımı masasına çarparak gözlerine baktım. "Çünkü kız kardeşim öldü. Annem beni istemiyor. Kendi ailesi olan babam okulumun müdür yardımcısı. Okulda şimdiden dışlanıyorum. Erkekler şimdiden vücudumla alay etmeye başladılar. İleri İngilizce öğretmenimin benimle birkaç gün önce öpüşmüş olmasına rağmen şu anda gözlerime bile bakamıyor olması da cabası. Bu yüzden evet! Onlarla konuşun. O zaman her şey yoluna girecektir."

Yüzünün gerildiğini ve ensesini ovaladığını gördüm. Şefkatli bir ses tonuyla, "Ashlyn..." diye fısıldadı. Sonra endişe dolu gözlerini bana çevirdi. "Dur biraz, Henry senin baban mı?"

Şu anda onu en fazla endişelendiren şeyin bu olması karşısında kalbim kırıldı. "Söylediğim onca şeyin arasından buna mı takıldın?"

Kaşlarını çattı. "Derse yetişmelisin."

Aramızdaki sessizlik katlanılmaz ölçüde can sıkıcı olmasına rağmen hemen harekete geçmedim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek parmaklarımı gergince saçlarımın arasından geçirdim. Sınıftan çıkmak üzere arkamı dönmeden önce ona bir süre daha baktım.

Birkaç gece önce romantik şarkılarıyla ruhumu uyandıran adam bu değildi. Beni güldüren ve omzunda ağlamama izin veren adam bu değildi. Dudakları zafer kazanmışçasına benimkileri bulurken bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan adam kesinlikle bu değildi.

Hayır, o artık Daniel değildi.

O Bay Daniels'tı.

Bense onun mesafeli bir şekilde sınıfından çıkıp gitmesini istediği toy bir öğrenciydim.

9. BÖLÜM | Ashlyn

Sana bir soru soracağım,
Bana gerçeği söyleyebilirsin.
Ben senin için savaş verirken,
Beni düşünüyor musun?
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

İki saat daha tuvalette ağlayıp, Daniel öğretmenim olduğu için strese girerek geçti.

Koridordaki çocuklar benimle alay ettikleri için de ağlıyordum çünkü müdür yardımcısının kızına kaba davranmaktan daha eğlenceli ne olabilirdi ki?

Yapayalnız ve üzgün olduğum için ağlıyordum çünkü o muhtemelen beni özlemese de, annemi çok özlemiştim.

Gabby öldüğü için ağlıyordum.

Ve artık yapabildiğim tek şey bu olduğu için ağlıyordum.

O kadar çok ağladım ki, bir süre sonra gözyaşlarımın hâlâ akabilmesine hayret etmeye başladım. Burnumu yirminci kez sildikten sonra gözlerimi kuruladım ve kafeteryaya gittim.

Hâlâ bir umut ışığı vardı. Yalnız başıma yemek zorunda değildim. Hailey tenis ödüllerinin yanındaki masada oturuyordu. Bana doğru gülümseyerek elini salladı.

"Hey, Ashlyn. Masamızı bulmuşsun." Elini karşısındaki boş yere vurarak tepsimi masaya koymamı söyledi. Seri bir hareketle tabağıma uzandı, tavuk köftemi aldı ve yere fırlattı. "Bu gerçek et değil."

Gözlerim kirlenmiş tavuk köftesine kayarken kaşımı çattım. Bu kadar açken gerçek olmayan etler yemekte bir sakınca görmezdim. Midem guruldarken tabağımdaki patates kızartmalarından birine uzandım ve ağzıma tıktım.

"İlk günün nasıl geçiyor?"

"Fena değil. İyiyim." Ona aslında yerde top şeklini alıp ağlamak istediğimi, lisenin bazen çok zor bir yer olabildiğini, bazılarının şimdiden benimle alay etmeye başladıklarını ve öğretmenimin geçen geceki çocuk olduğunu söylemek istedim... Fakat onu korkutmak istemiyordum.

"Biliyorum berbat, değil mi? Aslında bu şehir bayağı boktan bir yerdir ama insanalışıyor ."

"Bu çok korkutucu bir şey. Boktanlığa alışmak."

Ryan masaya gelirken konuşmamızın arasına dalarak, "Bence korkutucu olan bok değil. Asıl sorun kokuya alışabilmek," diyerek sırıttı. "N'aber kızlar?" Masaya bir sandalye çekerek patates kızartmalarımı aşırmaya başladı.

Başımı çevirdiğimde Daniel'ın kafeteryanın tam ortasındakimasada oturmakta olduğunu gördüm. Tabii ki öğlen nöbetini üstlenmişti. Gözlerimi devirdim ve omuzlarımı düşürerek ağzıma birkaç kızartma daha tıktım.

Ryan tepsimi benden uzağa çekerek, "Oha, yavaş ol Chicago. Yoksa çok geçmeden Wisconsin kilolarıyla tanışacaksın," dedi. Sonra kızartmalarımdan birkaç tane daha aşırdı.

Ryan ve Hailey'nin kardeş oldukları barizdi. Kıvırcık, kahverengi saçları ve mavi gözleri bunu kolayca ele veriyordu ama kişilikleri neredeyse birbirlerine taban tabana zıttı. Hailey sessiz ve ağırbaşlıydı. Ryan ise, olabilecek en iyi anlamda, tam bir maymundu.

"Tony'den ayrıldım." Bir saniyeliğine dudaklarını bükerek samimi bir keder gösterisi sergiledikten sonra, yemek dağıtan kadınlara döndü. "Bütün cipsler bitti mi ya? Rwanda, bebeğim! Bana birkaç tane cips ayırmanı söylemiştim! Tanrım! Böyle bir dünyada yaşamak çok zor." Dramatik bir şekilde başını masaya vurdu ve ağlıyormuş numarası yaptı.

Hailey kardeşinin ani fikir değişikliği karşısında şaşkına dönmüş bir halde, "Tony'den ayrıldın mı? Tony'den hoşlandığını sanıyordum!" diye haykırdı.

Bense Ryan'ın erkeklerden hoşlandığıyla ilgili bu apansız gelişmeyi sindirmeyi çalışıyordum. Tabii Tony aslında Toni değilse. Bu durumda Antonia, Catriona, Antonina, Antonietta veya onun gibi bir ismin kısaltması olabilirdi.

"Ah, tabii ki hoşlanıyordum. Fakat lanet herif gelip bana âşık olduğunu söyleyerek her şeyi mahvetti. İnanabiliyor musun? *Bana âşıkmış*. Bir insan bu kadar aşırıya kaçabilir mi? Demek istediğim, lanet olsun. On yedi yaşındayken şehvete kapılmak, tamam. On sekizinde seks yapmak, tabii ki. Ama aşk? Aşk, kırk iki yaşına basıp, yirmi kilo alıp, zamane gençlerinden yakınmaya başlamadan önce kimsenin hayatına girmez. Ancak biri senin kırk iki yaşındaki sinir bozucu haline ve zehirli osuruklarına katlanabildiğinde gerçekten âşık olduğunu anlarsın." Durakladı. "Peki ya kapalı pizza, tatlı Rwanda? Herhangi bir şey?" diye haykırdığında Rwanda onu hayal kırıklığına uğrattığı için dehşete kapılmış gibi bir ifade takındı. Ryan'ın omuzları düştü ve top haline getirdiği mendili tezgâhın ardındaki zavallı çalışana fırlattı. "Ah, bir de, Tony'yle yattım ve Tony her nedense o olaydan sonra biraz tuhaflaştı."

Bir saniye. İki tane mi Tony vardı? Ryan'ın aklımdan geçenlere ayak uydurmak çok zordu.

Hailey başını kardeşine doğru salladı ama duyduklarına şaşırdığını pek sanmıyordum. "Şeyini pantolonunun içinde tut Ryan."

Ryan'ın elleri göğsüne uçtu ve gözleri korkuyla kısıldı. "Neden diğerleri beni büyük bir nezaketle kendilerininkine davet ederken bunu yapacakmışım? Ayrıca, kız kardeşim gibi bacaklarımın arasında örümcek ağı örme düşüncesi hiç de hoş değil."

Bu sözleri üzerine kıkırdadım. Ryan'ın rahatsız etmeyen bir şekilde terbiyesiz ifadeler kullanması hoşuma gidiyordu. Hailey'nin yanakları pembeleşti ve beni dürterek, "Neye gülü-

yorsun sen? Senin kukunun benden daha fazla ilgi gördüğünü hiç sanmıyorum."

Karşı çıkmak üzere ağzımı açtım ama çabucak kapadım. Sonuçta Hailey haklıydı.

Ryan inildedi. "Hails. Şuna kuku demeyi kes. Onun adı *vajina*. Ayrıca, bazı erkekler *penislerini* oraya sokmaktan hoşlanırlar, gerçi bunu kafamı kessen anlayamıyorum ya, neyse. Artık on iki yaşında değiliz."

Hailey biraz daha kızardı. "Biliyorum..."

"O zaman kanıtla. Sayın seyirciler, penis-vajina oyunu az sonra başlıyor." Ryan yumruğunu masaya vurarak ona meydan okuduğunda Hailey gözlerini devirdi. Nedenini bilmiyordum ama bunun onlar için normal bir iletişim şekli olduğu hissine kapıldım. Bu nedenle arkamâ yaslanarak oyunun başlamasını bekledim.

Hailey muhtemelen kaybedeceğini bilse de, kardeşinin meydan okumasını kabul etti. Ryan bana penis-vajina oyununun, ikisinin birçok farklı ortamda oynadıkları bir oyun olduğunu açıkladı. Önce fısıltıyla o kelimeleri söylemeye başlıyorlar ve biri haykırana veya korkup vazgeçene kadar seslerini yükselterek devam ediyorlardı.

Ryan gözlerini kardeşinin gözlerine sabitleyerek, "Penis," diye fısıldadı.

Hailey o kelimeyi gerçekten de söyleyebildiğini kanıtlarcasına, şarkı söyler gibi, "Vajina," dedi.

Ryan sesini yükselterek, "Penis," diye hırıldadı.

Hailey'nin gergince etrafına bakınmasını ve kafeteryada kaç kişi olduğunu saymasını izledim.

Bir öncekinden daha yüksek bir sesle, "Vajina," dedi.

Çığlık atma derecesine gelene dek bu şekilde devam ettiler.

Ryan ayağa kalkarak, "PENİS! PENİS! PENİS!" diye haykırdı ve kollarını zafer kazanmışçasına başının üzerinde sallamaya başladı çünkü Hailey'nin yüz ifadesinden, bundan sonrasını kesinlikle getiremeyeceği açıkça okunuyordu.

Daniel sert bir bakışla ona doğru dönerek, "Ryan!" diye bağırdı.

Ryan cevap olarak ona göz kırptı. Dikkatleri üzerine çektiği için halinden memnun bir şekilde yeniden sandalyesine oturdu. Daniel bize doğru baktığı için gerildim ve arkama yaslandım.

Hailey çocukça bir öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturarak, "Götün tekisin Ryan," diye homurdandı.

Ryan elini Hailey'nin başının tepesine koyup ona kendisinin yaşça büyük olduğunu hatırlatarak, "İtiraf et, beni seviyorsun ufaklık," dedi.

Bense hâlâ şaşkın bir haldeydim. "Demek... eşcinselsin?"

İkisi de sessizleşerek bana baktılar. Bana yönelttikleri huzursuz bakışlar yüzünden sandalyemde kıpırdandım. Hailey boğazını temizledi. "Bu masada etiket kullanmayız Ashlyn."

Ryan tepsimden birkaç kızartma daha aşırarak, "Evet. Biz sana hetero deseydik hoşuna gider miydi? Ya da beyaz? Ya da kitap kurdu? Ya da karpuz?" dedi.

Yanlış kelimeyi kullandığım için kendimi suçlu hissederek, "Ö... özür dilerim. Öyle demek istemedim..." diye kekeledim.

"Sorun değil. Bu masada özür de dilemeyiz. Çünkü burada oturanların asla birbirlerini incitmek gibi bir niyetleri olmadığını biliriz." Hailey gülümseyerek tepsisindeki bütün kızartmaları aldı ve benimkine koydu.

Temkinli bir şekilde, "Peki... bir soru daha sorabilir miyim?" dedim.

Ryan omzuma vurdu. "Anlat bakalım."

"Tony sana Tony'yle yattığın için sinirlendi, öyle mi?"

İkisi de bu soruma güldüler. Ryan, Hailey'nin biraz önce bana verdiği kızartmaları yemeye başladı. *Kendime not: Yemekte Ryan'ın yanına oturma.*

"Tony çıktığım bütün erkeklere verdiğim bir takma isim. Birçoğu Edgewood camiasının yaptığımız şeyi hoşgörüyle karşılayamayacağını düşünüyor, ben de kimsenin cinsel yönelimini açığa çıkarmak istemiyorum. Ayrıca, daha kendi yönelimimi bile kimseye açıklamış değilim."

Hailey açıklama yapmak üzere konuşmaya daldı. "Annemiz biraz..."

Ryan onun düşüncesini tamamlayarak, "Açık görüşlü biri değildir," dedi. "Oldukça dindar bir aileden geliyor. Eşcinsellik ise pek de ailesinin onaylayacağı türden bir şey değil. Daha Hailey'den bile haberi yok..."

Bu sefer Hailey onun düşüncelerini tamamlayarak, "Budizm'i araştırdığımı yani," dedi. Birbirlerinin cümlelerini tamamlama alışkanlığının, onlar farkına bile varmadan ne kadar sıklıkla ortaya çıktığını merak ettim. "Annem odamın tavanını Tanrı'ya daha yakın olmak için boyadığımı sanıyor."

"İkiniz de oldukça karmaşık insanlarsınız." Durakladım. "Yani Ryan aslında söylendiği gibi bir kadın avcısı falan değil?"

Ryan, "Erkek avcısı," diyerek gülümsedi. "Sana söylemiştim. Burada seni olmadığın bir şeyle yaftalıyorlar. Ben de vajinalardan hoşlanan bir erkek olarak yaftalandım. İğrenç, öyle değil mi?"

Kıkırdadım. "Peki, hayatında kaç tane Tony var?"

Ryan, "Söylersem kevaşe olduğumu düşünürsün," diyerek sırıttı.

"Eğer söylemezsen, daha da büyük bir kevaşe olduğunu düşüneceğim." Tepsisinden birkaç kızartma alarak ağzıma tıktım. Gözlerini kısarak bana baktı ve ardından kız kardeşine döndü.

"Bu kızı seviyorum."

Hailey gülümseyerek arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, ben de."

"Gidip biraz daha yiyecek alayım. Hemen dönerim." Ryan ayağa kalktı. Fakat yemek sırasına girmek yerine masadan masaya dolaşmaya başladı. Her masada onu sarılmalar ve selamlarla karşılayan birkaç kişi vardı. Görünüşe göre herkes Ryan'ı seviyordu ve bu tamamıyla anlaşılır bir durumdu.

Hailey kardeşinin masadan ayrılmasını izlerken kaşlarını çattı. "Gürültücü ve aptal kişiliğinin seni kandırmasına izin verme. Göründüğünden çok daha hassas biridir ve Tony'yi aldattığını hiç sanmıyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Çünkü daha önce asla birbirlerini sessizce bu kadar seven iki insan görmemiştim."

Bununla ne demek istediğini anlayamadım ama zaman içinde daha fazla açıklama yapacağını düşünerek ısrar etmedim. "Peki ya sen Hailey? Sen neyle yaftalandın?" diye sordum.

"Ben mi? Kardeşine abayı yakmış tuhaf kızın teki olarak." Duraklayarak gözlerini devirdi. "İki sene önce lise birdeyken aşırı kilolu, tuhaf ve pek arkadaşı olmayan bir kızdım. Her gün kafeteryada tek başıma yemek yerdim. Ta ki Ryan kendi arkadaşlarını bırakıp bana katılana dek."

Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en nazik şeydi. Belki de Ryan'dan hoşlanmaya başlamalıydım. Nihayetinde en olmayacak adamlardan hoşlanmak gibi bir yeteneğim vardı.

"Sonra birkaç arkadaş edindim ve kendime bir sevgili buldum. Fakat yemeğimi onunla yemek bana kendimi güvende hissettiriyor... Ryan önümüzdeki sene mezun olunca ne yaparım bilemiyorum."

Ryan geri döndüğünde bütünüyle farklı bir varlığa dönüşmüş haldeydi. Ellerini yumruk yaparak masaya vurdu. "Şuradaki Lia mı, Hailey?"

Hailey kafeteryanın diğer tarafmdaki masada oturan birine bakarak, dudaklarını sıktı. Bakışlarını takip ettim ve yanındaki bir kızı elleyen dağınık saçlı bir çocuğa bakmakta olduğunu fark ettim. Çocuk, kızın dudaklarını ve boynunu öpüyor, kalabalık bir yerde yapılmayacak ne varsa yapıyordu.

Gözleri dolan Hailey başını salladı. "Evet."

"Lia da kim?" Kız bana oldukça tanıdık geliyordu ama onu nereden tanıdığımı çözemiyordum.

"Benim, şey, en yakın arkadaşım." Hailey'nin yanağından bir damla yaş süzüldü. Hep birlikte Lia'nın, yanındaki çocuğun fısıldadığı bir şey üzerine gülerek başını geriye atmasını izledik.

Ryan masadan ayrılırken, "O herifi öldüreceğim," diye homurdandı. Neler olduğunu her geçen saniye biraz daha kav-

rarken boynundaki damarlar şişiyordu. Bense hâlâ ortada neler döndüğünü anlamaya çalışıyordum. Hailey kardeşinin koluna uzanarak onu durdurdu.

"Hayır Ryan," diye emretti. "Seni ifşa edeceğini biliyorsun."

Öfkesi yüzünden düşünme yeteneği bulanan Ryan, "Umurumda bile değil," dedi.

Hailey, "Ama benim umurumda," diyerek onu yerine oturttu.

"O kim?" diye sordum.

Hailey iç geçirdi. "Erkek arkadaşım Theo. Yanındaki de beni aldatmakta olduğu en yakın arkadaşım Lia."

İşte bu yüzden ikisi de bana tanıdık gelmiş olmalıydı. Hailey'nin duvarında ikisinin de resimleri asılıydı. Hailey'ye içimden cevap verdim. *Yavşaklar.* "Bunu ne zaman öğrendin?"

"Yaklaşık... iki saniye önce."

Beynimde ansızın bir ampul yanarken Lia'nın gerçekte kim olduğunu fark ettim. O "dostluk" kelimesine zerre saygısı olmayan biriydi. Dostluğun beraberinde getirdiği bazı kurallar vardı, öyle değil mi? Bu kurallar, ikiz kardeşler olmanın getirdiği kuralların hemen hemen aynısıdır. Mesela, en yakın arkadaşının kalbini kıran çocuktan sonsuza kadar nefret etmen gerektiği gibi. Hatalı olsa bile diğer insanlara karşı her zaman dostunu savunman gerektiği ve asla en yakın arkadaşının erkek arkadaşıyla kıştırmaman gerektiği gibi. Lia dost falan değildi; o Hailey'nin ilişkisini zehirlemek için fırsat kollayan bir yılandı.

Ondan ve yanındaki çocuktan şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

Gözlerim, bana bakmakta olan Daniel'a kaydı. Kalbim sıkıştı.

Daniel'ın beni hâlâ görmezden gelmesinden ne kadar nefret ettiğimden bahsetmiş miydim? Ayrıca, Henry'nin müdür yardımcısı olmasını benim hislerimden daha fazla önemsemesinden de nefret ettiğimden? Benimle konuşmamasından ama alay edildiğim için benim adıma üzülmesinden...

Peki, yaratılışında hiçbir rol oynamadığım vücudum yüzünden alay edilmekten ne kadar nefret ettiğimden bahsetmiş miy-

dim? Karpuzdan nefret ediyordum. O zorbalara karşı görünmez olamamaktan nefret ediyordum. Birkaç saat önce tuvalette döktüğüm gözyaşlarımda birer payı olan bütün erkeklerden nefret ediyordum.

Artık erkeklerden, çorkeklerden ve Lia'dan nefret ettiğim resmiyet kazanmıştı.

Ve Gabby'den.

Öldüğü için Gabby'den de nefret ediyordum.

Ah. Gabby'den nefret falan ettiğim yoktu. Onu çok özlemiştim.

Bunlar doğru değildi. Hem de hiçbiri doğru değildi. Yine de karşı karşıya olduğum bu durumların yalnızca bir tanesi hakkında elimden bir şeylerin gelebileceğini hissediyordum. Ayağa kalkarak Theo'ya yöneldim. Yumruğum, Ryan'ın birkaç saniye önceki yumruğuna benzer bir şekilde sıkıldı.

Bir an için, şaşkın bakışlarla beni izleyen Daniel'a baktım. O mükemmel gözlerini görmek bile kalp atışlarımın hızlanmasına ve tepemin biraz daha atmasına sebep oldu. Theo'nun yanına giderek parmağımla omzunu dürttüm.

"Hippi" bileklikleri, kolyeleri ve kirli saçlarıyla gülünç görünen Theo bana doğru döndü. "Seni tanıyor muy..."

Önündeki su şişesini alarak kapağını açtım ve içindekileri Theo'nun yüzüne fırlattım. Bütün kafeterya bize dönerken etraftan birkaç irkilme sesi duyuldu. "*Bu* erkek orospusu oluğun için." Vegan salatasını aldım ve kafasından aşağıya boşalttım. "*Bu,* ona yalan söylediğin ve gözlerinin önünde onu *eski* en yakın arkadaşıyla aldattığın için!" Sonra Lia'nın sıcak, peynirli tostunu alarak içindeki erimiş peyniri onun yüzüne sürme niyetiyle ikiye böldüm ama o anda birisi ellerimi yakaladı.

Arkamda duran Daniel, "Ashlyn! Kes şunu!" diye bağırdı.

Gözlerime yaşlar doldu ve kendimi onun ellerinden kurtarmaya çalışırken, "Bırak beni!" diye karşılık verdim. Tostu Lia'nın yüzüne fırlattım. "O sana hâlâ en yakın arkadaşım diyor, seni kaltak! Bunun kurallar vardır. Birinin en yakın arkadaşı olmanın

bazı kuralları vardır ve sen pasaklı bir hippiyi, duvarına senin resimlerini asan bir kıza tercih ediyorsun! Sen onun dostu falan değilsin! Sen bir sürtüksün!"

Theo ne yapacağını bilemez halde ellerini havaya kaldırdı. Ağzının kenarından bir parça marul sarkıyordu. "Sen de kimsin be?"

Daniel tarafından oradan uzaklaştırılmadan önce, "Duyguları olan bir kızım, seni yavşak!" diye bağırdım.

Daniel, derin bir sessizliğe gömülen kafeteryada, "Ashlyn! Müdürün odasına! Hemen!" diye gürledi.

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken ona baktım. Gözlerimi kırpıştırdığımda, Gabby'nin onun arkasında bana üzgün bir şekilde gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirdim. Kendimi Daniel'ın ellerinden kurtarıp müdürün odasına yönelirken gözlerimden akan yaşlar daha da hızlandı.

♥♪𝄞

Masanın diğer tarafında oturan Henry, "Ne yaptım dedin?" diye haykırdı. Biraz önce ufak bir sigara molası için bahçedeki kamyonetine kaçmış olmalıydı. Kıyafetindeki tütün kokusunu alabiliyordum. Koltuğa biraz daha gömülerek gözlerimi devirdim.

Küstah bir tavırla, "Müdürle konuşacağımı sanıyordum?" dedim. Onun yanındayken bu kadar küstahlaşmaktan nefret ediyor ama kendime bir türlü engel olamıyordum.

Henry ofisini arşınlayarak, "Kendisi sıfır-iki yaş grubuyla ilgilenmiyor," diyerek lafımı ağzıma tıkadı.

Henry'nin masasına baktığımda Rebecca, Ryan ve Hailey'nin resimlerini gördüm. Henry bakışlarımı fark ederek iç geçirdi. Sandalyesine oturdu ve ellerini birbirine kenetledi.

"Bak Ashlyn. Anlıyorum. Kız kardeşini özlüyorsun. Buraya taşınmanın bütün zorluklarıyla aynı anda baş etmeye çalışıyorsun. Yas tutuyorsun..." durakladı. "Benim de onu özlemediğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerini benimkilere kilitledi. Gabby'yi özlemenin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu çünkü onun yanında bile değildi.

Elbisemin cebine uzanarak ölmeden önce yapılacaklar listemi çıkardım. Kâğıdı Henry'nin masasına koydum. "Onun hazırladığı listenin üçüncü sırasında sen varsın. Seni affetmek, yapmak istediği onca şey arasında en önemlisiydi." Masasındaki aile fotoğrafını alarak incelemeye başladım. "Fakat benim öyle değil."

Henry kâğıt parçasını alarak okumaya başladı. Okuduktan sonra masaya bıraktı ve gözlerinin kenarlarını ovuşturdu. "Anlıyorum. Kızgınsın," diyerek iç geçirirken gözlerinin derinliklerinde ciddi bir ifade vardı. "Öfkelisin ama bu öfkeni başkalarından çıkarma."

Göremiyordu, değil mi? Ona baba demeye nasıl da can attığımı göremiyordu.

Masasında bana veya Gabby'ye ait tek bir resim bile bulunmaması karşısında kalbimin ne kadar kırıldığını saklamaya çalıştım. Gabby'nin listesindeki üçüncü maddenin Henry'yi onun değil, benim affetmem gerektiği anlamına gelmesi karşısında kalbimin ne kadar kırıldığını saklamaya çalıştım. Bu kadar inatçı olduğum için bu konuyu Henry'yle konuşamamaktan nefret ediyordum. İçimden bir ses, *Bir şeyler söyle!* diye haykırdı. *Konuş!* Fakat Henry'yle aramızdaki ilişkinin kelimelerle düzeltilebileceğine inancım yoktu.

"İyi. Her neyse." Ofis penceresinin önünde sağa sola sallanan sarı hindiba çiçeklerine baktım. Hareket etme şekillerine bakınca oldukça özgür görünüyorlardı ama köklerinin onların uzaklara gitmelerini engellediğini biliyordum. *Henry cenazede bile ağlamamıştı.* Hangi baba kendi kızının cenazesinde ağlamazdı ki? "Bitti mi?"

Bana uzun bir süre sertçe baktıktan sonra gözlerini kırptı. "Evet. Bitti. Yemeğine geri dön."

Ayağa kalkarak ofisten çıktım. Koridorda yürürken, sınıfının kapısının önünde durmakta olan Daniel'ı görerek iç geçirdim. Gözlerimiz birbirlerine kenetlendikten bir süre sonra arkamı dönerek diğer tarafa yürümeye başladım. Ayak seslerinin bana doğru yaklaştığını duyunca olduğum yerde taş kesildim.

Düşmanca bir ses tonuyla, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. Dünyadaki bütün okulların kötü geçen ilk günleri arasında benimki bir rekor sayılırdı.

"Theo Robinson ilk dersimdeydi. Tam bir dallama olduğunu anlamıştım. Ayrıca, pek de zeki biri değil." Daniel başparmağını burnunun kemerine sürttü. Bizi kimsenin izlemediğinden emin olmak için koridora bir göz attıktan sonra, işini sağlama almak için benden birkaç santim uzaklaştı. "Macbeth'in bir tür McDonalds sandviçi olduğunu sandı ve onu ineklerin katliamını okumak zorunda bıraktığım için bana çıkıştı." Kendi kendine kıkırdadı ama çok üzgün görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Yüzünü ovuşturdu ve alçak sesle bir küfür savurdu. Kelimelerle ifade edilmeyecek bir üzüntü ve kafa karışıklığıyla omuzlarını silkti. "Bilmiyorum." Şaşkın bir halde kaşlarını çattı. "Bütün bunların ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Sence ben biliyor muyum? Sence bu benim için kolay bir şey mi?"

"Elbette değil."

"Dinle. Zaten aramızda pek bir şey oldu denemez," diyerek yalan söyledim. "Hiç olmamış gibi davranacağım," diyerek bir yalan daha söyledim. "Sadece, beni sanki orada değilmişim gibi görmezden gelmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Benimle alay eden çocuklarla kendim baş edebilirim ama beni görmezden gelmenle baş edemem."

Kollarını kavuşturup bana birkaç santim yaklaşmadan önce elini dudaklarına götürdü. "Gözlerin şişmiş. Seni ağlattım."

Bana bu kadar yakın durduğu için tenim karıncalanmaya başladı. "Beni hayat ağlattı." Kitaplarıma daha sıkı sarıldım ve

gözlerimi kapadım. "*Doğduğumuzda ağlarız çünkü bu büyük maskaralıklar dünyasına çıkarız,*" diyerek Shakespeare'in Kral Lear oyunundan alıntı yaptım.

"Hayatımda tanıdığım en zeki insansın."

İç geçirdim. "Sen de *benim* hayatımda tanıdığım en zeki insansın." Durakladım. "Ben aptal değilim Daniel. Bizim... hiçbir şey olamayacağımızı biliyorum. Elimde olsaydı dersini bırakırdım ama Henry beni özellikle o sınıfa aldırdı."

"Evet..." dedi. "Keşke senden bu kadar hoşlanmasaydım."

Nedenini bilmiyordum ama bunları duyduğumda içimden ağlamak geldi çünkü ben de ondan hoşlanmıştım. Cumartesi gecesi aramızda bir bağ oluşmuştu. En azından ben öyle hissetmiştim... Daniel beni uzun bir uykudan uyandırmayı başarmıştı.

"Mesleğini asla tehlikeye atmam," diyerek ona söz verdim. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde birbirimize o kadar yaklaşmıştık ki, o sabah aldığı duştan kalan sabun kokusunu bile duyabiliyordum. Ben mi ona doğru bir adım atmıştım, yoksa o mu? Hangisi olursa olsun, ikimiz de geri çekilmeye niyetli değildik. Gözlerimi kapadım ve ondan yayılan kokunun beni hayaller ve sahte umutlarla doldurmasına izin verdim.

Gözlerimi yeniden açtığımda Daniel'ın güçlü ve kararlı bir şekilde bana bakmakta olduğunu gördüm. Kolumu yakalayarak beni bir köşeye çekti. Bir kapıdan geçerek, merdiven boşluğuna çıktık. Daniel merdivene bir göz attıktan sonra dudaklarını benimkilere bastırdı. Dudaklarım derhal aralandı ve dilim onunkiyle buluştu.

Parmaklarımı saçlarından geçirdim ve karşımdaki Bay Daniels'ı hiç var olmamışçasına yok ederek, Joe'nun barında tanıdığım Daniel'ı geri getirdim. Eli sırtımı kavradı. Onu bu sessiz merdiven boşluğunda öpmek bana tehlikeli fakat aynı zamanda da güvenli geliyordu. Maceracı ama aptalca. Üzücü ama gerçek.

Dudaklarını benimkilerden ayırarak geri çekildiğinde, ikimiz de bu yaptığımızın tekrarlanamayacağını biliyorduk. Dudağının kenarını ısırarak başını iki yana salladı. "Özür dilerim Ashlyn."

Ben ona cevap veremeden zil çaldı ve ikimiz de kendi yollarımıza gittik.

En üzücü nokta ne miydi?

Onu, daha yanımdan ayrılmadan özlemeye başlamıştım.

10. BÖLÜM | Daniel

Bugün olduğun kişi olma.
O kadın ol, dün gördüğüm.
-Romeo'nun Arayışı

Onu trende gördüğüm anda, bir şeylerin beni ona doğru çektiğini hissetmiştim. Onu Joe'nun barında ağlarken gördüğümde, daha da güçlü bir çekim hissettim. Fakat bunlardan hiçbiri, ona okulda rastladığım an kadar güçlü değildi. Bunun yanlış olduğu biliyordum. *Bütün* bu olanlar koca bir yanlıştan ibaretti.

Bu konuyu tartışmak bile mümkün değildi. Öğretmenler öğrencileriyle çıkmazlardı. Bu fikrin ardında yatan, üniversitede beynimize kazıdıkları ahlaki gerekçeler çok güçlüydü. Hayatımda bir kez bile bu olasılığı aklımdan geçirmemiştim.

En azından Ashlyn Jennings karşıma çıkana dek.

Şimdi ise zihnimden delice şeyler geçiyordu. Ashlyn bana kuralları yıkmayı, kaçamak bir yöntem bulmayı, ona gizli merdiven boşluklarında sarılmayı, kütüphanenin terk edilmiş koridorlarında Shakespeare okumayı düşündürüyordu.

Okuldan sonra binayı arşınlayıp gizli köşeleri ve bir ihtimal buluşup ders zilleri arasında birbirimize sarılabileceğimiz yerleri araştırarak geçirdim. Bu deliceydi, değil mi? Delirmiştim. Fakat yine de bakındım, aradım ve o saat geçtiğinde kendimi büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştım.

Göl evine vardığımda Randy'nin kanepede uyuduğunu gördüm. Mutfağa yönelerek dolaptan bir bira aldım ve mutfak masasına oturarak tezgâhın üzerindeki pencereden dışarıyı seyret-

meye koyuldum. Gökyüzü kalın bulutlarla kararmak üzereydi. Havadaki koku, çok geçmeden başlayacak sağanak yağmurun habercisiydi.

Orada uzun bir süre boyunca oturdum. İlk yağmur damlasının dans edercesine pencere pervazına dokunmasına tanıklık edecek kadar, gökyüzünü ateşleyen ilk şimşeğin çakışını izleyecek kadar uzun bir süre boyunca.

Belki arkadaş olabilirdik. Bu aptalca düşünce karşısında iç geçirdim. Elbette arkadaş olamazdık. Ashlyn dersime giren bir öğrenciydi. Ayrıca, o öpücükten sonra içimde onun sadece arkadaşı olmak için herhangi bir istek yoktu. Zaten yaşamı yeterince karışıktı. Sorunlarına bir yenisini daha ekleyemezdim.

Sınıfımın dışında birbirimize rastladığımızda bakışlarındaki kafa karışıklığını fark etmiştim. Henry'nin odasından çıktığında ise aynı yerde büyük bir keder vardı.

Randy buzdolabına gidip iki bira daha çıkarırken, "Daha okulun ilk gününden tek başına içki mi içiyorsun?" diyerek bana takıldı. Biralardan birini bana doğru ittirdi.

Gözlerimi pencereden ayırmadan, "Evet," diye mırıldandım.

"Birilerini yatağa atmalısın."

Bakışlarım doğruca Randy'e yönelirken bir kaşımı havaya kaldırdım. "Böyle iyiyim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. Masadan bir sandalye kaparak savurdu ve yere koyarak üzerine oturdu. "Senin sevişmen gerek. Cumartesi günü konsere gelen pilice ne oldu?"

İrkildim. "Ona piliç deme." Sadece iplemediğiniz kızlara piliç derdiniz. Ashlyn piliç değildi. Yakınından bile geçmezdi.

Ashlyn zekiydi.

Komikti.

İlgi çekiciydi.

Bir pilicin yakınından bile geçmeyecek biriydi.

"Yine de söyleyeyim dedim. Auran berbat durumda." Ellerini başımın üzerinde sallamaya başladığında iç geçirdim. Randy kendini yine o zırvalıklara kaptırmıştı. "Aşırı derecede kasvetli."

Biramdan büyük bir yudum alarak şişeyi tekrar masaya bıraktım. "Peki, bunu düzeltmek için ne önerirsin?"

"Seks. Bolca seks." Bunu o kadar düz bir sesle söylemişti ki, gülmeden edemedim. "Ciddiyim Dan. En son ne zaman biriyle yattın? Artık bir çükün olup olmadığından bile emin değilim. Sana söylüyorum, bu yaptığın hiç de sağlıklı değil. Bana güvenmelisin. Üniversitede bu konu üzerine ders aldım ben."

"Sadece *bir* ders aldın Randy," diye hatırlattım. "İnsan cinselliği üzerine sadece bir tane online ders aldın ve şimdi bu konuda profesyonel olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Randy gürültülü bir şekilde alkış tuttu ve sandalyesinde doğruldu. "Çıplak müzik partisi!"

Parmağımı ona doğru sallayarak, "Hayır," dedim.

"Ne? Yapma! Yıllardır böyle bir parti vermedik!"

"Aynen öyle." Gençliğimizde ilk dairemi tuttuğumda Randy'yle bazı güzel ve... çıplak kadınlarla müzik yapmak üzere toplanırdık. Sarah öldükten sonra kendimi kaybettim ve Randy zihnimi ölümden uzaklaştırmamın en iyi yolun seks ve müzik olduğunu iddia etmeye başladı. Bu, ayrı düştüğümüz noktalardan sadece biriydi. Geçmişimle ilgili en gurur duyduğum anlar kesinlikle bunlar değildi. "Çıplak müzik partileri falan yok."

Randy güldü. "Tamam tamam. Neyse ki aynı zamanda bir aromaterapi dersi de aldım ve stres seviyeni düşürmek için sana bazı bitkisel yağlar önerebilirim."

"Ben stresli falan değilim," diyerek karşı çıktım.

"Banyo suyuna ekleyeceğin biraz okaliptüs yağı, biraz biberiye yağı ve biraz tatlı badem yağı mucizeler yaratacaktır. Ayrıca bende küvete atabileceğin bir sürü çiçek var. Bütün kavanozların üzerinde neye iyi geldikleri yazıyor."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken gözlerimi kıstım. "*Sen* hâlâ bir çükün olduğundan emin misin?" Randy kıkırdayarak omuz silkti. "Haftada en az beş kez seks yapıyorum. Sağlıklı bir cildim ve sakin, huzurlu bir yaşam tarzım var. Ayrıca, cinsel performansım..."

"Dur. Lütfen... konuşmayı kes. Lütfen."

"Tamam tamam... Peki ya," elini havaya kaldırdı, "masaj terapisine ne dersin? İki eşcinsel olmayan adam arasında. Bırak da kaslarını şöyle bir rahatlatayım."

"Tamaaaaaam. O kısma geldiysek..." Sandalyemden fırlayarak biramı masaya bıraktım. "Ben biraz koşmaya gidiyorum."

Randy, "Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor!" diyerek karşı çıktı.

Koşu kıyafetlerimi giymek üzere odama yönelirken, "En iyi koşular yağmurda yapılır," dedim.

"Ah elbette. Tabii canım. Hey, olur da yolda bir vajinaya rastlarsan seni muhabbet etmek üzere içeri çağırmasını söyler misin? Ve muhabbet derken, cinsel ilişkiyi kastediyorum!"

♥♪𝄞

Bulutlar nihayet uzaklaştılar ve yerde araziye geri dönene kadar üzerlerinden atladığım su birikintileri bıraktılar. Babamın kayıkhanesine giderek kapıları açtım. Kayık, annem öldüğünden beri çıkarılmamıştı. Birkaç kez onu satmayı düşünmüştüm. Lanet olsun, birkaç kez evi satmayı bile düşünmüştüm.

Fakat kim ebeveynlerinin rüyasını satabilirdi ki?

Mülk, vergiler nedeniyle mali açıdan zaten hassas bir durumdaydı. Öğretmenlik işim ve grubumla hafta sonları verdiğimiz konserler, burayı elimde tutmamı sağlayan tek gelir kaynaklarıydı. Birçok kez ailemin yüzünü kara çıkardığımı hissetmiştim ama onları kaybettikten sonra bir de evlerinin elimden kayıp gitmesine izin vermezdim.

Böyle bir seçeneğim yoktu.

Karanlık odaya girdim. Parmaklarım karaya oturtulmuş kayıkta gezinirken dudaklarım istemsizce büküldü. Bu güzelliğin özgürce yaşayabildiği tek yer olan denizlerden uzakta, böylesine kilit altında bırakılması haksızlıktı. Onun evi engin sulardı. Fakat ben onu tahta bir kutunun içinde tutsak ediyor, kilit altında tutuyordum.

"Üzgünüm ahbap," diye mırıldanarak kayığın yan tarafını okşadım. "Belki bir sonraki yaza."

Belki.

Söz veremezdim.

11. BÖLÜM | Ashlyn

Günümü gün ediyorum dostlarım yanımdaysa.
Umurumda değil dünya yanmaya kalksa.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Beni Theo'nun ev partisine doğru sürükleyen Hailey'ye, "Neden her şeye rağmen oraya gidiyoruz anlamış değilim," dedim. Theo'yu kafeteryada onu aldatırken yakalamıştık ama Hailey iki hafta sonra yine de beni oraya sürükleme ihtiyacı hissetmişti.

Pencerelerden içeri göz attığımda liseden birçok kişinin içtiğini, öpüştüğünü ve bir lise partisinde görmeyi umacağınız şeyleri yaptığını gördüm.

Neden hiç kimse okuma partileri düzenlemiyordu?

Öyle bir şey olsaydı koşa koşa giderdim.

"Sana söyledim. Dün gece bana bir özür mesajı atmış. Sanırım gördüklerimi yanlış anladım." Erkek arkadaşının, onun eski en iyi arkadaşının ağzındaki dilini mi yanlış anlamıştı? "Ayrıca Ryan da burada."

"Ryan'ın Theo'dan nefret ettiğini sanıyordum?" diye sordum.

"Ediyor ama Tony'den hoşlanıyor ve bu tür partiler dışında onunla takılabileceği bir yer yok."

İçeri girerken omzumdaki çantaya sıkıca tutundum. İçeride adaçayı tütsüsüne benzeyen bir koku vardı ama aldığım kokunun adaçayından gelmediğine adım gibi emindim.

"*Ashlyn*!" Jake bana doğru yaklaşarak gülümsedi. Tanıştığımız günden beri adımı özellikle vurguluyordu. "Partilere giden

bir tip olduğunu düşünmemiştim!" Gözleri yine göğsümde dolandı ama bu seferki daha kısa sürdü.

"Değilim." Ona hafifçe gülümsedim. Theo'nun partisinde olmak beni her anlamda huzursuz ediyordu. Gürültü, alkol, şaşırtıcı derecede kötü olan müzik. Gabby yaşasaydı utanırdı.

Jake güldü ve elini belime koyarak beni evin içlerine doğru yönlendirdi. "Hadi gel, sana tur rehberliği yapayım." Ona temkinli bir şekilde gülümseyen Hailey'ye baktı. Kaşları havaya kalktı. Üstü başı fena halde adaçayı tütsüsü kokuyordu. "Aa! Sen Ryan'ın kız kardeşisin, değil mi?"

Hailey başını salladı.

"*Hailey*," diyerek Jake'i düzelttim. Hailey'nin adını söylerken özellikle vurgulamıştım. Hailey sadece Ryan'ın kız kardeşi olarak tanınmaktan fazlasını hak ediyordu.

Jake gülerek onu dirseğiyle dürttü. "Doğru ya. *Hailey*. Geldiğin için sevindim. Az önce kardeşinle bir tane sarıp içtik. Eğer isterseniz size de biraz ayarlayabilirim. Bendensiniz." Bize kafayı bulmayı öneriyordu. Hailey'nin bir anlığına da olsa bu öneriyi değerlendirdiğini gördüm sandım.

"Hayır, teşekkür ederiz Jake. Biz o tarz şeylerle pek ilgilenmiyoruz."

Gözleri heyecanla parıldayan Hailey, "Ama deneyebilirdik," dedi.

Ona sert bir bakış fırlattıktan sonra tekrar Jake'e döndüm. "Hayır, teşekkürler Jake. Bak ne diyeceğim, biz birazdan seni buluruz tamam mı?"

Jake gözlerini göğüs çatalımda gezdirerek tekrar belimi tuttu. Ardımdan gülümseyerek birazdan bizi kontrol etmeye geleceğini söyledi.

Hailey kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey yaptın? Jake tatlı bir çocuk. Bence senden hoşlanıyor."

Gözlerimi devirdim. "Bundan şüpheliyim. Dinle, eğer bu partide kalacaksak birkaç kuralımız olmalı."

Hailey, "Tamam anneciğim," diyerek bana takıldı. "Neymiş o kurallar?"

"Birinci kural, uyuşturucu yok."

"Theo kenevirin bitkisel bir şey olduğunu söylemişti. Çay gibi bir şey işte."

Açık sözlülükle, "Theo gerizekâlının teki," dedim. "İkinci kural, en fazla iki tane içki hakkımız var." Hailey'nin ağzı birden açıldı ve benimle tartışmaya başladı ama sözünü kestim. "Üçüncü kural, seks yapmak yok." Şimdi ise dudaklarını şişiriyordu. Onları yeniden içeri soktum. "Seks yapmak yok!"

Theo'yu bulmak üzere yanımdan ayrılırken, "Tam bir oyunbozansın," diye homurdandı.

Gülerek, arkasından seslendim. "Sen daha oyuna bile başlamamıştın ki!"

Evin odaları geceye doğru daha da kalabalıklaşmaya başladı. İçerideki kokulardan, elleşmelerden, kısacası bu mekânın *her şeyinden* nefret ediyordum.

İşte bu yüzden kitaplarıyla yaşayan bir kızdım. Romanlardaki partiler bana her zaman daha eğlenceli gelirdi.

Evi boydan boya geçerek arka kapıya vardım ve biraz temiz hava almak üzere arkadaki verandaya çıkmak için kapıyı araladım. Ot ve kusmuk kokusu karışımı yüzünden başım zonklamaya başlamıştı.

Kapının önünde, büyük arka bahçeye inen merdivenler vardı. Elimi tırabzana koyarak destek aldım ve basamaklara oturdum. Verandanın neredeyse ölmek üzere olan lambası donuk ve titrek bir ışıkla etrafı aydınlatıyordu.

Fakat benim için bu kadarı yeterliydi.

Çantama uzanarak okumakta olduğum romanı çıkardım. Hailey'nin kalbi bu gece yeteri kadar kırılana dek orada oturup kitap okumayı planlıyordum. Kitabı açarak parmaklarımı sayfalarda gezdirdim ve cildimin altındaki kâğıdın dokusunu hissettim. Kitabı yüzüme kaldırarak kelimeleri kokladım.

Ellerinizde tuttuğunuz bir kitap kadar romantik bir şey yoktu bu dünyada.

Tabii Daniel dışında.

Daniel oldukça romantik biriydi.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı iki yana salladım. *Hayır.* Hayır, Daniel'ı düşünmeyecektim.

Onu düşünmemek konusunda yaşadığım tek sorun, onu düşünmemeye çalışırken aklımın Gabby'ye kayıyor olmasıydı.

Ve bu çok daha kötüydü.

Sayfalardaki kelimeler buğulanmaya, kelimelerin yazılı olduğu kâğıtlar ıslanmaya başladı. Sürpriz! Yine ağlıyordum.

Gabby'ye hitap ederek, "Burada olduğuma inanamıyorum," diye mırıldandım. Sesim bir parça alçaldı. "Hailey bana, Billy'yle çıktığım zamanlarımı hatırlatıyor. Bu da pek iyi bir şey olmasa gerek."

Duraklayarak asla gelmeyecek olan yanıtı duymayı bekledim.

"Annem beni hâlâ aramadı. Onu aramayı düşündüm ama... aramadım. Geçen gün sana öldüğün için öfkelendim. Özür dilerim." Kendi kendime konuştuğum için biraz kaçık gibi hissederek güldüm ama kendimi daima daha iyi hissettirirdi.

Bir kız tökezleyerek evin kapısından dışarı çıktı. Donuk gözlerini görseydiniz, bir zombi tarafından ısırıldığını zannederdiniz. Kızın adı Tiffany Snow'du ve benimle aynı tarih sınıfındaydı. Okul saatleri içerisinde şimdi olduğundan çok daha çekici göründüğünü itiraf etmeliydim; yanaklarındaki akmış rimel izleri onu pek de hoş göstermiyordu doğrusu. Sendeleyerek ilerlerken beni fark etmedi.

Ciğerlerine bolca temiz hava çekti ve kollarını iki yana açarak dengesini sağlamaya çalıştı. Nefes verdi ve kendini sakinleştirebildiği için hoşnut bir şekilde kıkırdadı.

Verandanın sol tarafına giderek tırabzanın üzerinden eğildi ve kusmaya başladı. Ardından, kendi kendine gülümseyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Gerçekten çok zarif bir davranış.

Solumdan bir ses, "Şşşş..." diye fısıldadı. Sol taraftaki, hareket edip konuşabilen çalılara baktım. "Kes sesini!"

Zzzzt!

Bu ses fermuarı kapatılan bir kot pantolondan gelmişti. Yanaklarım kızarırken kitabıma döndüm. Ryan'ın tişörtünü düzeltip kemerini bağlayarak çalıların arasından çıktığını görünce daha da kızardım.

Kızarmış ve donuk bakışlarını bana çevirerek, "Chicago!" diye seslendi. Ryan da fena halde adaçayı tütsüsü kokuyordu. "Burada ne arıyorsun?"

Kapıyı işaret ederek, "Hailey," dedim.

Yüzünü ekşiterek yanıma oturdu. "Theo tam bir götlek." Durakladı. "Fakat otu muhteşem." Ona gülümsediğimde başını omzuma yaslayarak, "Çalıların arasında bir çocuk var," diye fısıldadı.

"O kadarını anladım."

"Henüz açığa çıkmaya hazır değil."

Azıcık kelimeyle çok fazla şey anlatmıştı.

Ryan verandada bayılmış olan Tiffany'ye baktı. "Tiffany!" Yumruklarını tahta basamaklara vurarak onun dikkatini çekmeyi başardı. "*Tiffany*! Uyan bakalım, uyan!"

Tiffany gözlerinden birini aralayarak kıkırdadı. Ellerini heyecanla havaya kaldırarak, nefes nefese, "Ryan," dedi, "şu anda seni *o kadar* becermek istiyorum ki."

Gülmeye devam ederek yüzünü ovuşturdu. Partilemenin iyi yanlarını görebilmek için kendimi zorluyordum ama etraftaki herkes beni kitabıma dönmeye ikna etmek için elinden geleni yapıyordu.

Ryan sırıtarak bana döndü. "Onu *o kadar* becermek istemiyorum ki." Ryan'ın gözlerinde bir an için derin bir üzüntü gördüğüme yemine edebilirdim.

"Kendine sakladığın çok fazla şey var, öyle değil mi?"

"Ben de senin için aynı şeyleri düşünüyorum." Ryan durakladı. "Bazen gerçeklikten kaçınmak için kitaplarının ardına gizlendiğini düşünüyorum."

Sözlerindeki doğruluk payı karşısında irkildim. Neyse ki Ryan bunu fark etmedi.

Sahte sigara kutusunu çıkarıp bir "sigara" yakarken, "Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordu. "Çünkü okuldaki insanları pek tanımadığın için sana güvenebileceğimi düşünüyorum. Sen olaylara dışarıdan bakabilirsin. Benim de dışarıdan bir göze ihtiyacım var."

"Elbette."

Bakışları çalılığa sabitlendi ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Aslında göründüğüm kadar mutlu değilim."

"Neden öyle görünmeye çalışıyorsun peki?" diye sordum.

Başını eğerek ayakkabılarına baktı. "Çünkü gerçekten mutlu olmaya en fazla yaklaşabildiğim anlar, mutlu gibi göründüğüm anlar. Tabii sadece öyle görünmeye çalıştığımı hatırlayana dek. O zaman üzülüyorsun işte. *Gerçekten* üzülüyorsun. Çünkü hayatının her gününde bir maske takmak yapılabilecek en zor şeylerden biri. Bir süre sonra korkmaya başlıyorsun çünkü o maske seninle bütünleşiyor."

"Ryan... yalnız değilsin," diyerek omzunu tuttum. "Ayrıca yanımdayken asla o maskeyi takmak zorunda değilsin."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve yanağıma eğilip bana bir öpücük vermeden önce, "Aynen öyle," dedi.

Hailey arka kapıdan çıkarak diğer yanıma oturdu ve başını omzuma yasladı. Usulca, "Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı. Ryan onu duymadı bile.

O anda, tam olarak doğru yerde olduğumu hissettim. Kaybolmuştum ama onların da benden bir farkları yoktu.

Etrafta bulabileceğimiz bir harita falan da yoktu...

... ama en azından yalnız başıma değildim.

12. BÖLÜM | Daniel

Yalan söylerim, seni korumak için.
Yalan söylerim, seni ısıtmak için.
Yalan söylerim, seni korumak için,
O çirkin fırtınalardan.
-Romeo'nun Arayışı

Ashlyn ile durumumuzu öğrenmemizin üzerinden birkaç hafta geçmişti. Ekim ayı geldiğinde onu hâlâ bu kadar çok arzuluyor olmam karşısında hayretler içerisindeydim.

Bir sabah, okul binasına aynı anda girdik. Gözlerimiz yalnızca bir veya iki saniyeliğine buluştu. Birbirimize yalnızca kısacık bir an boyunca bakabildik ama o kısacık an Ashlyn'in hıçkırmakta olduğunu, sinirlerinin epeyce yıprandığını anlamama yetti. Bana arkasını döndüğünde onun peşinden gitmek istedim.

Fakat bu yanlış olurdu, değil mi?

Benim neyim vardı böyle?

Onunla baş başa kalmadığımız sürece hislerimin giderek köreleceğini zannetmiştim ama öyle olmadı. Hislerim, onun sınıfıma adım attığını gördüğüm her seferde biraz daha körüklendi. Bazen onun Ryan'la yürüdüğünü görüyordum ve onunla konuşurken gülümsemesi ayaklarımı yerden kesiyordu. Bağımlılık yapıcı bir gülümsemesi vardı ve benim için yaratılmış olmalarını istiyordum.

Ona her gün nasıl da güzel göründüğünü söyleyememek beni kahrediyordu. Sınıfıma girdiğinde aklımı meşgul eden tek şey o

değilmiş gibi davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bütün soruların cevaplarını bildiği halde sınıftaki tartışmalara katılmamasından nefret ediyordum.

Diğer öğrencilerimin ona olan bakışlarından da nefret ediyordum. Ona olan şehvetli bakışlarından. Onunla alay etmelerinden. Ona sataşmalarından. Onun hâlâ kız kardeşi için yas tutmasından nefret ediyordum; hem de tek başına. Kendini yalnız hissetmesinden ama bunu asla göstermemesinden nefret ediyordum.

Onun dudaklarını bu kadar özlüyor olmamdan nefret ediyordum. Gülümsemesini. Kahkahasını.

Ona bu kadar yakın olup da, ondan bu kadar uzak hissetmekten nefret ediyordum.

♥♪𝄞

Her gün bu kadar güzel görünmesi hoşuma gidiyordu. Sınıfıma girdiğinde aklımı dolduran tek düşüncenin o olması hoşuma gidiyordu. Bütün soruların cevaplarını bilmesine rağmen sınıfımdaki tartışmalara katılmaması hoşuma gidiyordu.

Sınav kâğıtlarını okurken tarafsız davranabilmek hoşuma gidiyordu çünkü Ashlyn gerçek bir dahiydi. Koşu yaparken zihnimde bana eşlik etmesi hoşuma gidiyordu. Bazen ders sırasında onu meraklı gözlerle bana bakarken yakalamak hoşuma gidiyordu.

Diğer öğrencilerin ona sataşmalarını duymazdan gelmesi hoşuma gidiyordu. Onunla alay edenlerin kazanmalarına izin vermemesi. Bir an bile bocalamaması. Hiçbir çaba göstermeden bu kadar güzel olabilmesi hoşuma gidiyordu. Başka kıyafetler giymesinin o pisliklerin çenelerini kapatabilecek olmasına rağmen vücudunu saran elbiseler giymeye devam etmesi hoşuma gidiyordu.

O elbiseleri sırf ikiz kardeşine ait oldukları için giymesi hoşuma gidiyordu. Kız kardeşinin anısını bu kadar basit davranışlarla onurlandırması hoşuma gidiyordu. Gergin olduğu halde kendinden emin bir şekilde yürüyebilmesi hoşuma gidiyordu.

Yürüyüşünü seviyordum. Duruşunu seviyordum. Oturuşunu seviyordum.

Ondan bu kadar uzak olup da, ona bu kadar yakın hissetmeyi seviyordum.

13. BÖLÜM | Ashlyn

Sana hislerimi dökmek için, ne yapmam gerek?
Sen ve ben sevgilim, baştan sona gerçek.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Kendimden epey hoşnuttum. Okuldaki çocuklar vücudumla alay ederken bir yandan da bana kur yapıyor olmalarına rağmen onları duymazdan geliyordum. Önüme gelenle yattığım konusundaki söylentileri de duymazdan geliyordum. Bu söylentiler çok çabuk ortaya çıkmıştı. Bazen, her ne kadar aslında bir köşeye kıvrılıp ağlamak istesem de, bu durumda olduğumuz için tuhaf davranışlar sergilemek zorunda olmadığımızı hatırlatmak amacıyla Daniel'a gülümsüyordum.

İdare ediyordum yani. Bunalım denizinde boğulmak yerine bir kütüphane kartı edinmenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Kendimi hayal dünyasında boğmak daha umut verici bir düşünceydi. Her gün okuldan sonra öğlen güneşinin altında kütüphaneye gidip, ay tepeye yükselirken geri dönüyordum.

Hailey okula gitmek için hazırlandığımız bir sabah saç fırçasını yerine bıraktı. "Theo bana yeniden çıkma teklif etti."

Onun adına iğrenerek Hailey'ye döndüm. Partiden sonra haftalar boyunca ondan tek kelime bile bahsetmemişti. "Hıyara bak," diye homurdandım.

"Evet." Hailey duraksadı. "Kabul etmeyi düşünüyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Yapmıyordu. Başını öne eğerek omuzlarını düşürmesini izledim. "Ben senin gibi değilim, tamam mı? Erkeklerin üzerime

atlamayı bırak, dönüp bana baktıkları bile yok. Theo benim bir ilişkiye sahip olma konusundaki tek şansım."

"O bahsettiğin 'üzerime atlayan' erkeklerin hepsi birere yavşak Hailey. Güven bana. Bunu yapmak istemezsin. Ayrıca daha on yedi yaşındasın, seksen üç değil. Karşına daha bir sürü erkek çıkacak."

Duraksayarak söylediklerimi düşündü. Başını iki yana salladığını görünce iç geçirdim. "Benden özür diledi. Lia'yla aralarında olanlar için."

"Birini yumrukladığın için ondan özür dileyebilirsin ama bu yarattığın morluğu iyileştirmez."

"Bunu kitaplarından mı okudun?" diyerek kıs kıs güldü.

"Hailey..."

İçinde bazı haplar bulunan ufak bir çanta çıkardı. "Bana bunları denememi önerdi. Ortak bir noktamız olursa ilişkimizi daha iyi sürdürebilirmişiz."

Ona aklını peynir ekmekle yemiş gibi baktım. "Ona daha yakın olabilmen için senden uyuşturucu kullanmanı mı istiyor?"

"Bakire misin?"

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturarak başımı iki yana salladım. Sorusu beni gafil avlamıştı. Saat sabahın altısıydı ve biz burada durmuş uyuşturucu ve seksten bahsediyorduk. Fena halde çay içmeye ihtiyacım vardı.

"Hayır. Eski erkek arkadaşım yeni birini bulana dek beni kullandı." Duraklayarak Billy'yi ve beni nasıl ağlattığını düşündüm.

"Korkmuş muydun?" diye fısıldadı.

Korkmak ne kelime, dehşete düşmüştüm.

"On altı yaşındaydım. Küçükken çok aptaldım. Öyle aşırı aptal değildim ama hayat hakkında hiçbir şey bilmeyen çocuğun tekiydim işte. Billy'yle yattım ve bunun, beni sevdiği anlamına geldiğini düşündüm. Korkutucu, acı verici ve romantizmle uzaktan yakından alakası olmayan bir şeydi. Sonra bunu defalarca tekrarladık. Zaman içinde seksten hoşlanacağımı umuyordum çünkü onu seviyordum...

"Sonra, onun aynı şeyi Susie Kenner'la da yaptığını öğrendim. Ben ağlarken kız kardeşim Gabby yatağımın yanına oturup bana gitar çalar ve Billy'nin muhtemelen ufak penisli bir dallama olduğunu söylerdi. Penisi konusunda haklıydı. Neredeyse yok gibiydi."

Hailey hafifçe kahkaha attı. "Sonra ne oldu?"

"Billy arayıp beni çok özlediğini ve sorunlarımızın üstesinden gelmek istediğini söyledi ama ben bütün konuşma boyunca ağlamayı kesemedim. Onu sevdiğimi söyledim, o da bana sorunlarımızı halletmek isteyecek kadar benden hoşlandığını söyledi. Yapmam gereken tek şey ara sıra memelerime dokunmasına izin vermek ve ailesi şehir dışındayken onunla seks yapmaktı. Kardeşim ona geri dönmemem gerektiğini söyledi çünkü Billy beni gerçekten sevmiyordu. Beynimin boyutundan çok, memelerimin boyutuyla ilgileniyordu. Gabby beynimin ilgilenilmeye değer boyutlarda olduğunu söyledi."

Gözlerimi halıya diktiğimde oda sessizliğe gömüldü. "Beynin ilgilenilmeye değer boyutlarda Hailey."

Neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle iç geçirdi. "Harika bir kız kardeşin varmış."

Usulca, "Hem de en harikasıydı," dedim. "Söylediklerimi bir düşün, tamam mı? Theo konusunda yani."

Hailey düşüneceğine söz verdi. Fakat ondan bahsederken gözlerinde beliren umut ışığını fark etmiştim. Billy'yle yeniden çıkmaya başladığımda benim içimde de buna benzer bir umut vardı. Bu seferki ilişkimizin farklı olacağını düşünüyordum. Olmadı. Annem her zaman, "Geleceğin seni bulabilmesi için geçmişi ardında bırak," derdi. Bu annemin en sevdiğim sözüydü. Henry onu aldattıktan sonra geçmişini arkada bırakmak için çok gayret gösterdi ama bunu ancak Jeremy'yle tanıştıktan sonra başarabildi.

Hailey konuyu değiştirerek, "Listeden kaç maddenin üzerini çizdin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sadece ikisinin." Bir anda aklımdan Daniel'ın dudakları geçti. *Bir yabancıyı öp.* Tekrar gözlerimi kırpıştırarak anısını sildim.

Hailey elini bana uzattı. "Notu göreyim."

Şifoniyere giderek mektubu aldım ve Hailey'nin ellerine bıraktım. Mektubu açarak okumaya başladı. Gözleri soldan sağa doğru kayarken kendi kendine, "Hmm..." diye mırıldandı. "On dördüncü madde çoktan halloldu."

Hevesle, "Neymiş o?" diye sordum.

"Bir arkadaş edin." Gülümsedi.

Tam olarak ne söyleyeceğimi bilemez bir halde usulca, "Biz arkadaş mıyız?" diye sordum.

Hailey güldü. "Şey, değilsek ilişkimiz biraz tuhafa kaçıyor demektir." Bir kez başını salladı. "Elbette arkadaşız. Birkaç hafta önce beni savunman... Theo'dan hâlâ nefret ediyor olman... Bence bunun adı arkadaşlık." Kocaman gülümsediğimde Hailey omzuma vurdu. "On dördüncü mektup nerede!"

Hazine kutusuna yönelerek çabucak zarfları karıştırdım. Mektubu bulduğumda ön tarafını okuyarak iç geçirdim. Gabby'nin el yazısıyla yazılmış olan not, bu mektubun benim için olmadığını söylüyordu. Bu mektup yeni arkadaşım içindi. Nasıl olmuştu da daha önce fark etmemiştim? Ellerimi diğer mektupların arasında gezdirince, şu işe bakın ki, hepsinin benim için yazılmadığını fark ettim. Kalbim ve dudaklarım aynı anda somurtmaya başladılar.

Mektubu Hailey'nin ellerine bırakarak omuz silktim. "Bu senin içinmiş."

"Benim için mi?" Hailey, Gabby'nin sözcüklerini okuyacak kişinin ben olmadığım gerçeği karşısında afallamıştı. Fakat Gabby'yle güveniyordum. Bu yaptığının bir gerekçesi olduğundan emindim. Hailey, "Başka bir madde daha seçebilirim," dedi. "Zaten pek arkadaş sayılmayız," diyerek bana takıldı.

Güldüm. "Hayır Hailey. Öyleyiz."

"Tamam, sakın bir yere kıpırdama. Mektubu birlikte okuyacağız."

#14. Bir Arkadaş Edin.

Sevgili dostum,

Umarım sana bu şekilde hitap etmemde bir sakınca yoktur. Ashlyn'in arkadaşı olduğuna göre, benim de arkadaşım sayılacağını düşündüm. Keşke daha iyi koşullar altında tanışabilseydik ama bütün bu ölme olayı insanlar üzerinde bıraktığım ilk izlenimi maalesef biraz zedeliyor.

Sana teşekkür etmek istiyorum. Kalbi kırık ama aynı zamanda hayret verici derecede mükemmel olan bir kızla arkadaşlık ettiğin için sana teşekkür ederim. Muhtemelen biraz tuhaf olan ve durmadan kitaplardan alıntılar yapan bir kızla arkadaşlık ettiğin için çok teşekkür ederim. Hisleri hakkında pek konuşmayan bu kızla arkadaşlık ettiğin için teşekkür ederim ama inan bana, o her şeyi hissediyor.

Onun yanında olduğun için teşekkür ederim.

Artık, benim de senin yanında olacağıma söz verebilirim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Muhtemelen bu tür sözler vermemem gerek... ama rüzgârın çiçeklerin arasında ıslıklar çaldığını duyduğunda, sana teşekkür ettiğimi ve en karanlık anlarında sana sarıldığımı bilmeni isterim.

Teşekkür ederim, dostum.

Çok iyi gidiyorsun.

-Gabrielle

Hailey mektubu katlayarak iç geçirdi. "Kız kardeşini gerçekten çok sevdim." Hailey'nin "severdim" yerine "sevdim" kelimesini kullanması bana Gabby'nin hâlâ hayatta olduğunu hissettirdi. Bu his, Gabby'nin bir parçasının hâlâ hayatta olduğunu bilmemi sağlayan, kor gibi bir mutluluk dalgası olarak zihnimde yer etti. Gabby bu mektuplar sayesinde bir şekilde ölüme kafa tutmuştu. Bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı.

♥♪𝄞

Hailey, Ryan ile beni okula götürdüğünde, her zamanki gibi öğlen yemeğinde buluşmak üzere sözleştik. Dolabıma giderken Jake arkamdan yetişti ve omzumu dürtükledi.

"Hey Ashlyn."

Hafifçe gülümsedim. "Selam Jake."

Beni baştan ayağa süzerek, "Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi.

Başımı kaldırdığımda Daniel'ın yüzünde belirgin bir öfke ifadesiyle konuşmamızı izlemekte olduğunu gördüm. Çenesi kasılmıştı ve gözlerinden neredeyse alevler fışkırıyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. Sonra bakışlarını kaçırdı. Bunu ona ben mi yapmıştım? Onu kıskandırmış mıydım?

Hâlâ Daniel'a bakarken, "Teşekkür ederim Jake," dedim.

Keşke bu kadar yakışıklı olmasaydı; bütün o kızgın bakışlar falan. Bu kadar çekici olması ona ilgi duymuyormuş gibi davranmamı zorlaştırıyordu. Dolabıma giden yöne doğru köşeyi dönerek gözden kayboldu. Köşeyi dönünce onunla yeniden karşılaşmayı umdum. Her şey karmakarışıktı. Gün içinde onunla karşılaştığım anlar hem en berbat, hem de en güzel anlardı.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Jake bana huzursuz edici ölçüde yakın durarak, yanımdan yürümeye devam ediyordu. "Düşündüm de..." Bana biraz daha yanaştı. Tişörtüne sıktığı yoğun parfümün kokusunu aldığımda öğürecek gibi oldum. "Önümüzdeki hafta futbol maçından sonra bir Cadılar Bayramı partisi veriyorum. Ailem şehir dışında olacak. Bence sen de gelmelisin. Kostüm giyme zorunluluğu var."

İrkildim ve Jake'in bunu fark etmediğini umdum. "Partilerden pek hoşlanan biri değilim. En son gittiğim partide pek eğlenemedim."

"Evet..." Sırıttı. "Fakat ne derler bilirsin, *carpe dame*, öyle değil mi?" Kaşlarımı çattım. *Carpe diem* demek istediğine emindim. "Hadi ama Ashlyn. Her zaman müdür yardımcısının kızı olamazsın. İnsanlara gerçekten kim olduğunu göstermeye başlamalısın. Yoksa seni çiğ çiğ yerler."

"Ben..." Duraksadım. "İlgilenmiyorum Jake." Suratını astığını görünce kendimi ânında kötü hissettim. "Belki bir sonrakine gelirim?" Ona nazikçe gülümsedim ve kolunu dürtüklèdim.

Neşelenerek başını salladı. "Evet tamam! Seni davetli listesinde birinci sıraya yazacağım. Derste görüşürüz!" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aceleyle yanımdan ayrıldı. Ona herhangi bir şekilde yeşil ışık yakmadığımı umdum.

Dolabıma gitmek üzere köşeyi döndüğümde Daniel'ın dolabının önünde durmuş, bir şeyleri yırtmakta olduğunu gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Beni gördüğünde daha hızlı yırtmaya başladı. "Lanet olası veletler," diye homurdandı. "Bunu kimin yaptığını bulacağım ve..."

"Neyi kimin yaptığını?" Biraz daha yaklaştım ve resimleri gördüm. Dolabımın her tarafına kırpılmış meme resimleri yapıştırılmıştı. Gözlerim dolmaya başladı ama arkamdaki kızların kıkırdadıklarını duyunca alt dudağımı ısırdım. Ağlamayacaktım; benden yapmamı istedikleri şey tam olarak buydu. Bunu gören kişinin Daniel olması beni çok utandırmıştı.

"Daniel..." diye fısıldayarak, yere çömelip resimleri toplamasını izledim. Beni duymazdan geldi. Bir parça daha yüksek sesle, "Bay Daniels!" dedim ve bu arkamdaki kızların daha fazla kıkırdamalarına neden oldu. Onları duymazdan geldim. "Lütfen dolabımdan uzak durun."

Bakışları buz gibiydi. "Bu... buna izin veremem. Bu okuldaki hiç kimse böyle davranışlar sergileyemez. Özellikle de..." Etraftaki kalabalığın farkına vardığında duraksadı.

Bir kez hıçkırdım. "Özellikle de ne?" dedim.

Gözleri benimkileri bulduğunda, içlerindeki nezaket ve mahcubiyet ifadesi kalbimdeki her hücrenin sıkışmasına neden oldu. Özellikle de bana karşı. Arkasını dönüp gitmeden önce etraftaki öğrencilere sınıflarına dönmelerini emretti. Yerdeki resimlerden birini alarak iç geçirdim.

Benim memelerim *bu kadar da* büyük değillerdi.

♥♪𝄞

Daniel öyle tepki verdiği için benden özür dileyerek, bunun mesleğine yakışmadığını söyledi. *Fakat ben senin mesleğine uygun davranmanı istemiyorum ki.* Omuz silkerek yerime oturdum. O da masasının kenarına ilişti. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve elinde bir tahta kalemi vardı.

O kadar yakışıklıydı ki, onu görünce bedenim fazla tepki veriyordu. Ondan hoşlanmamaya çalışsam bile, onunla iletişim kurmadıkça hislerim daha da kuvvetleniyordu.

Görünüşe göre en iyi sessizlik içindeyken iletişim kurabiliyorduk. Birkaç bakışma, birkaç ufak gülümseme. Belki de aramızdaki iletişimin sözcüklere veya seslere ihtiyacı yoktu. Belki de sadece varlığı yeterliydi.

Daniel aynı zamanda da çok zeki biriydi.

O kadar akıllıydı ki, kafasının içine kıvrılıp orada yaşamak istiyordum. Okul saatleri sırasında gönlümü Daniel'a kaptırmıyordum. Bay Daniels'a kaptırıyordum.

Sınıftaki öğrencilerin yarısı muhtemelen onun ne kadar entelektüel olduğunun farkında bile değildi. Onlar için Daniel, sıkıcı öğretmenlerden yalnızca biriydi ama ben onun zihninin bize bir şeyler öğretmek için bulduğu yeni yöntemlere, bizleri zorlayıp yeni kavramlara aşina olmamızı sağlamasına bayılıyordum.

Bu hafta şiirleri işliyorduk. Soneler, haikular ve en sevdiğim şey olan...

Daniel masasından indi ve tahtaya giderek işleyeceğimiz konuyu yazdı: Kısa, Kısa Öyküler.

"Hadi ama hanımlar ve beyler! İçinizden biri kısa, kısa öykülerin ne olduğunu biliyordur herhalde. Atış serbest."

Ryan, "Karınca Adam hakkındaki hikâyeler!" diyerek sırıttı.

Daniel gülerek, "Yaklaştın..." dedi. "Fakat tam olarak değil." Elim, okul başladığından beri ilk defa havaya kalktı. Daniel bunu görünce bana tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Evet Ashlyn?"

"Çok kısa sürede gerçekleşen hikâyeler... Yani çok ama çok

kısa hikâyeler diyebiliriz. Genellikle bütün bir hikâyeyi birkaç cümle ve az sayıda kelimeyle anlatırlar."

Bana sataşmayan az sayıdaki futbol oyuncularından biri olan Avery, kıs kıs güldü. "Bu imkânsız." İncil dersinden atılan çocuktu. Atılmak için ne yaptığını merak ettim. Tanrı'ya inanan insanları kızdırabildiğine göre epey amansız biri olmalıydı.

Usulca, "Pek sayılmaz," dedim.

Daniel bir kaşını kaldırarak tekrar masasına yöneldi. Masanın üzerine oturdu ve bir ayağını diğerinin üzerine atarak, "Açıklayabilir misiniz Bayan Jennings?" dedi. Soyadımı kullanması her nedense kasıklarımdan bir heyecan dalgasının geçmesine neden oldu.

Onu etkilemek istiyordum. Ona ne kadar bilgili olduğumu göstermek istiyordum. Avuçlarımın terlemeye başladığını fark ederek, ellerimi bacaklarıma sildim. Camgöbeği rengindeki kolsuz elbisem vücudumu kapatıyordu ama yine de kendimi çırılçıplak hissediyordum.

Onun karşısında kendimi çıplak hissetmekten hoşlanmam kötü bir şey miydi?

Daniel'ın müziği, sesi ve dokunuşları beni heyecanlandırıyordu. Nezaketi ve espri anlayışı da öyle. Fakat Bay Daniels, bedenimin tamamen farklı bir şekilde ürpermesine neden oluyordu. Yasaklı ve baştan çıkarıcı bir şekilde. Sınıf dağılırken onun bir konuyu incelememiz gerektiğini bahane ederek beni alıkoyduğunu hayal ediyordum. Bay Daniels sınıfın kapısını kapatıyor ve beni kapıya yaslayarak elbisemin eteğini yavaşça yukarıya kaydırıyordu. Dudaklarım onun dokunuşları ve okşamalarıyla, zevk içinde aralanıyordu.

Parmaklarının iç çamaşırıma ulaştığını ve kumaşı baştan çıkarıcı bir şekilde okşayarak nefesimi daha da hızlandırdığını hayal ediyordum. Daha sonra o parmaklar kumaşı çekiştirerek tenimi buluyorlardı. Kulağına, "*Bay Daniels,*" diye fısıldayarak iniltilerimin arasında kulak memesini emiyordum.

Bay Daniels boynuma öpücükler kondurarak yavaşça beni

yalamaya başlıyordu. Göğüslerimin arasında nefes alarak beni baştan çıkarırken tenime kışkırtıcı bir şekilde dokunmaya devam ediyordu. Bana ne kadar yaramaz bir kız olduğumu söyleyerek beni azarlıyordu. Beni duvara kaldırıp ellerini askılarımdan kaydırarak memelerimi avuçladığında hafifçe inliyordum. Bay Daniels benden bedenimin her bir hücresini talep ediyordu.

Sonra, hayal dünyamın derinliklerinde, sınıfa biri giriyordu ve ben kapının arkasına gizleniyordum. Adrenalin tüm bedenimi ele geçirirken hızlı nefes alıp veriyordum. Bay Daniels'ın nemli, camgöbeği rengindeki iç çamaşırımı görüp daha büyük bir açlığa kapılması için elbisemin eteğini tamamen indirmiyordum.

Ah, evet. Bay Daniels beni inanılmaz baştan çıkarıyordu. Hem de bunların hepsi benim hayallerimdeydi. Gerçekten sınıfta bana dokunsa neler yapabileceğini hayal ettim.

"Iı... Ashlyn?" Ryan kolumu dürtükledi.

Silkinerek, kendimi kaptırdığım bu fanteziyi başımdan savdım. Bütün sınıf bana ve ardına kadar açılmış ağzıma bakıyordu. Dudaklarımı sıkıca kapadım. Yanaklarım kızardı.

"Ah... Şey. Evet." Gırtlağımı ve düşüncelerimi temizleyerek devam ettim. "Uzun zamandır anlatılan bir hikâye var. İnsanlar bu hikâyeyi Ernest Hemingway'in yazdığını iddia ediyor ama bunun doğru olup olmadığını söylemek zor. Her neyse, söylenene göre birisi Hemingway'le, onun beş kelimelik bir hikâye anlatıp anlatamayacağı üzerine bahse girmiş."

Avery gülerek, "Dediğim gibi," dedi. "Bu imkânsız."

Daniel'ın gözleri bana dönerek kısıldı. Bir kaşını kaldırdı ve dudaklarının kenarı kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü. Onun hakkında hayaller kurduğumu biliyor muydu? O da beni hayal ediyor muydu?

Daniel, "İmkânsız mı?" diye mırıldandı. "Öyle mi dersiniz?" Tahtaya yöneldi ve Hemingway'in hikâyesini yazdı: "Satılık: Hiç giyilmemiş bebek ayakkabısı."

Sınıf sessizliğe gömüldü. Hikâyeyi zaten biliyor olmama rağmen tahtadaki sözcükler ürpermeme neden oldu.

İlk konuşan kişi Ryan oldu. "Avery! Aldın mı cevabını?"

Bütün sınıf kahkahalara boğulurken gülümsememe engel olamadım. Daniel'ın bahsettiğim hikâyeyi biliyor olması karşısında şaşırmak isterdim ama elbette biliyordu. Bu adam çok zekiydi.

Daniel elini havaya kaldırarak sınıftaki şamataya bir son verdi. "Pekâlâ. Evet. Şimdi, dönem başında hayattaki amaçlarınız hakkında yazdığınız bu denemelere birkaç not ekledim." Masasından bir deste kâğıt alarak bize dağıtmaya başladı. "Bunları alıp üç farklı şekilde özetlemenizi istiyorum. Önümüzdeki hafta kullanacağınız yöntem sone. Bir sonraki hafta, haiku. Üçüncü hafta ise, çok kısa öykü. Her haftanın sonunda, bütün sınıfın önünde kendi şiirinizi okuyacaksınız. Size Hemingway muamelesi yapıp beş kelimelik bir hikâye yazmanızı istemeyeceğim elbette. On kelimeye kadar kullanabilirsiniz." Kâğıdımı masama koyarken gülümsedi. Bu gülümseme, tren istasyonunda gördüğüm nazik gülümsemenin aynısıydı. "Kullanacağınız kelimeleri iyi değerlendirin."

Daniel, Ryan'ın kâğıdını verirken durakladı. "Bu şimdiye kadar okuduğum en iyi deneme olabilir Ryan. Aynen devam et." Ryan sırıtarak Daniel'a teşekkür etti.

Zil çaldığında herkes aceleyle sınıftan çıktı. Neden bu kadar acele ettiklerini anlayamıyordum. Bu dersi o kadar çok seviyordum ki, eşyalarımı her seferinde olabildiğince yavaş toparlıyordum. Masamdan kalkarken ödevime ikinci bir kâğıdın tutturulmuş olduğunu fark ettim. Kâğıdı çevirerek Daniel'ın benim için yazdıklarını bir çırpıda okudum.

Muhteşem. Tek kelimeyle muhteşem.

Harika bir yazar olacaksın.

Yazacağın her şeyi büyük bir keyifle okuyacağım.

Seni o kadar özlüyorum ki, bazen nefes bile alamıyorum.

Başımı kaldırdığımda, Daniel'ın beni izlediğini fark ettim. Gözlerimiz buluştuğunda sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. Ben de vücudumdan bir yükün kalktığını hissetmiştim.

O hâlâ orada bir yerlerdeydi. Daniel yalnızca Bay Daniels değildi. Hâlâ kendisiydi ve ben hâlâ onun aklını meşgul ediyordum, tıpkı onun benimkini meşgul ettiği gibi.

Belki de iki farklı Daniel yoktu. Belki de Bay Daniels yalnızca onun farklı bir yanıydı. Böyle düşününce, madalyonun iki tarafına da âşık olmam bana hiç şaşırtıcı gelmedi. Onun hakkında her şey beni deli ediyordu; iyi yanları, kötü yanları ve bütün o kırık parçaları.

Sanırım en sevdiğim yanı kırık parçalarıydı.

Bu notun ve göz göze gelmemizin, ikimiz için ne ifade ettiğini bile bilmiyordum. Yine de umurumda değildi. Şimdilik bu kadarı benim için yeterliydi. "Umut" kelimesi ile ifade edilecek bir şeydi. Onun gözlerinde umut parıltıları görmek beni mutlu ediyordu.

Dudakları yukarı doğru kıvrılarak bir yarı gülümseye dönüşürken benim dudaklarım da aynı şeyi yaparak onun gülüşünü tamamladılar. Tek kelime etmeden bile birbirimizi gülümsetebiliyorduk.

Bunlar benim en sevdiğim gülümsemelerdi.

Sandalyemden kalktım ve şu sıralarda okumakta olduğum kitap dışında her şeyi sırt çantama doldurdum. Kitabıma her zamanki gibi sıkıca sarılarak kapıya yöneldim fakat Daniel'ın masasının yanından geçerken bana seslendiğini duydum. Ona dönmeden, olduğum yerde kaskatı kesildim.

"Dersteyken düşündüğünü sandığım şeyi mi düşünüyordun?" diye fısıldadı. Yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Hafifçe güldüğünü duydum. "Ben de aynı şeyleri düşünüyorum."

Başımı çevirerek mavi gözlerine baktım. Gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"*Gerçekten*, gerçekten."

Yoluma devam ettim. Onun görüş alanından çıktığımda gülümsemem daha da genişledi.

O kadar genişledi ki, bir süre sonra yanaklarım acımaya başladı.

14. BÖLÜM | Ashlyn

Hey, hey, aklından çıkarma sakın,
Nasıl inleyerek söylediğimi adını,
Veya dudaklarımın tadını.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Okuldan sonra doğruca kütüphaneye gittim ve akşam saatlerine kadar kitap okudum. Kütüphanenin arka köşesinde hiç kimsenin uğramadığı bir masa bulmuştum. Burası yavaşça güvenli bir sığınak haline geliyordu benim için.

Burada her zaman kitap okumuyordum gerçi. Çoğu zaman Daniel ile aramızdaki ilişkinin bir şekilde yürümesini sağlayacak nedenleri maddeler haline kâğıda döküyordum. Arkadaşlıkla başlasak, okul bittikten sonra arkadaşlıktan daha öte bir ilişki kurabilirdik. Okul döneminin bitmesine yalnızca yüz yirmi küsur gün kalmıştı.

Tam olarak yüz yirmi dört gün.

Saydığımdan falan değildi tabii.

Yani zamanımın çoğunu hayallerimi yazarak geçiriyordum. Bir gün gerçeğe dönüşeceğini umut ettiğim fantezileri... Yalnızca yaratıcı hayallerim ve daha fazlası için beslediğim umutlarıma mahkûmdum.

Kütüphaneden birkaç yeni kitap aldıktan sonra eve döndüm. Camgöbeği rengindeki elbisemin üzerine bir hırka almış olmayı diledim. Donuyordum. Görünüşe göre Wisconsin'in ılık sonbaharı yerini yavaşça soğuk bir kışa bırakıyordu. Sokak ışıkları parıldıyordu, gökyüzü ise uykuya dalmıştı.

May Sokağı'ndaki mezarlıktan geçerken, bakmak için durakladım. Önce park alanındaki arabasını fark ettim. Sonra onu gördüm. Kalbim teklerken aynı zamanda da hızlı atıyormuş gibiydi. Daniel bir zamanlar durağan olan kalbimin delice şeyler yapmasına neden oluyordu.

Orada tek başına durmuş, iki mezar taşına bakıyordu.

Yarası hâlâ taptazeydi.

Ellerimi göğsüme koyarak kendi kendime, "Ah..." diye fısıldadım.

Üzerindeki şort, sade siyah tişört ve koşu ayakkabılarıyla, spor yapmaya çıkmış gibi görünüyordu. Yoksa koşucu muydu? Keşke bunun cevabını bilseydim. Keşke onun hakkında çok daha fazla şey bilseydim.

Dizlerini bükerek mezar taşlarına biraz daha yaklaştı. Dudakları kıpırdarken parmağını üst dudağına değdirerek kıkırdadı. Gülüyordu, ancak aynı zamanda da somurtuyor gibi görünüyordu.

En çok acıtan üzgün gülüşlerdi.

Onu izleyen başka birinin daha olup olmadığına bakmak için sokağa bir göz attım. Kimse yoktu. Zaten insanlar neden mezarlıkta duran birini izleyeceklerdi ki? Ellerim seğirmeye başladığında yeni kitabımı ovuşturdum.

Yürümeye devam etmeliydim. Onu görmemiş gibi davranmalıydım.

Fakat görmüştüm bir kere.

Hiç kimse mezarlıkta tek başına durmak zorunda kalmamalıydı.

Özellikle de Daniel.

Birkaç saniye içinde kendimi onun yanında dururken buldum. Onun yanına gitmeyi nasıl becerebildiğimden emin değildim. Havada uçuyormuşum ve ayaklarım kendiliğinden onun yanına doğru kayıyormuş gibi hissediyordum. Daniel ayaklarımı yerden kesiyordu.

"Hey," diye fısıldadığımda bana doğru döndü.

Sesinde bir şaşkınlık tınısıyla, "Ashlyn," diyerek bana baktı. Bana böyle bakmasını ne kadar özlediğimi neredeyse unutmuştum.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı salladım. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Burada durduğunu gördüm ve düşündüm ki..." Ne düşünmüştüm? "Hiçbir şey düşünmedim," diye geveledim.

"Buradayken yanıma pek kimse gelmez."

"Ben de hiç kimseyim zaten," diye fısıldadım.

Yüzümü birkaç saniye boyunca inceledikten sonra dudaklarında ufacık bir gülümsemeyle yere oturdu. "Bana hiç de öyle görünmüyorsun."

Etrafıma bakınarak bizi sarmalayan karanlığı fark ettim. Kalsam mı gitsem mi bilemiyordum ama ayaklarım geri çekilmeye pek niyetli değil gibiydiler.

Daniel, "Sana neden karpuz diyorlar?" diye sordu.

Bana baktığında sırıttım. Bunu orada kalmam için bir davet olarak kabul ettim. Ben de onun yanına çömelerek yere oturdum. Göğsüme bakarak güldüm. "Bunu cidden soruyor musun?"

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. "Hayır, sebebini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Parmaklarını etrafımızdaki çimenlerde gezdirerek birkaç tanesini kopardı. "Vücudun çok güzel. Bu sır falan değil. Fakat insanlar senin hakkında nasıl yalnızca bu ufak ayrıntıya takılıp da o korkunç güzel gözlerinden bahsetmezler anlayamıyorum. Ya da o inanılmaz aklından?"

Ellerine, çimenlerle oynayan parmaklarına baktım ve cevap vermedim.

Konuşmaya devam etti. "İnsanlar sana yanlış gözle baktıklarında deliye dönüyorum, ya da sana karşı yanlış kelimeler kullandıklarında. Ya da dolabına resimler yapıştırdıklarında, sana gülümsediklerinde, güzelliğine iltifat ettiklerinde... *her şeye* deli oluyorum!" İç geçirerek derin bir nefes aldı. "Seni inciten veya gülümseten herhangi bir şey yapmaları saldırıya geçmek istememe sebep oluyor." Nefesini verdi. "Bu da pek etik bir davranış değil."

Dişlerimi alt dudağımda gezdirdim. Ona ne söylemem gerektiğinden emin değildim.

Gözlerimdeki bakışı fark etti ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim Ashlyn. Zihnimden geçen zırvalıkları sana sözlü olarak yansıtmamalıydım."

Doğrudan yüzüne bakabilmek için ona doğru dönerek, "Arkadaşlıklarım üzerinde çalışıyorum," dedim. Kitaplarımın birine uzanarak sayfaların arasından bir kâğıt parçası çıkardım. Kâğıdı ona vererek gülümsedim. "Vikipedi'de biraz araştırma yaptım."

Daniel kâğıdı açarak yüksek sesle okumaya başladı. "Arkadaş edinmenin dört büyük dayanağı." Okumayı bıraktı. "Tam bir ineksin."

Haklıydı. "Seksi bir ineğim. Ne diyebilirim ki? Okumaya devam et."

"Bir. Coğrafi yakınlık. Bu madde, arkadaşlarınızla birbirinizi görecek veya birlikte bir şeyler yapacak kadar yakın olmanız anlamına gelir."

Dudaklarımı büzerek çenemin altını ovuşturdum. "Bu durumda, üçüncü derslerde sınıfındaki ikinci sırada oturmam coğrafi yakınlık sayılıyor, öyle değil mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı ve iki numaralı maddeye geçti. "Arkadaşlık kuracağınız kişiyle gayri resmi bir ortamda, buluşmak için herhangi bir plan yapmadan sürekli bir şekilde karşılaşmak."

"Vay canına. Bu sanki şey gibi... bilemiyorum, sana bir barın arkasında rastlamam, okulda rastlamam, bir mezarlıkta rastlamam gibi. Bunların hiçbiri planlı değildi. Tabii, son saydığımın biraz üzücü olduğunu kabul etmeliyim."

Gülümsemesinin yüzüne yayılması, her ne kadar saçma olsa da, bana kısmen karizmatik olduğumu düşündürdü. "Üç. Birbirinizle fikirlerinizi veya kişisel hislerini paylaşabileceğiniz fırsatlar yakalamak."

"Hmm. Şey, dürüst olmam gerekirse bu konu üzerinde biraz daha çalışmamız lazım. Sonuncusu neymiş?"

Daniel son maddeyi okurken, "Ashlyn," diye inledi. "Vikipedi'de böyle mi yazıyor?" Bir kaşını kaldırdığında ona cevap olarak başımı salladım. "Yemin et? Yemin et?"

Alt dudağımı ısırırken sırıttım. "Yemin ederim ama iki kez değil. Hadi, oku şunu."

Daniel boğazını temizleyerek sırtını dikleştirdi. "Sonuncu fakat en önemli dayanak ise, Daniel Daniels ve Ashlyn Jennings isimlerini taşımak." Kâğıdı katlayarak kitabımın arasına yerleştirdi.

"Ne! Böyle mi yazıyor? Bu site aklını kaçırmış. Dört adımın üçünü halletmişiz. Bence bu gayet güzel bir skor."

Daniel, "Ama mükemmel değil," diyerek karşı çıktı. Saçlarını parmaklarıyla dağıttı. Artık Bay Daniels'a benzemiyordu. Sadece Daniel'dı. Sadece yakışıklı ve yetenekli Daniel'dı.

"İnsan ırkı mükemmel olmak üzere yaratılmamıştır Daniel. Bizler beceriksizce davranmak, işleri berbat etmek ve yeni şeyler öğrenmek üzere tasarlanmışız. Kusursuz bir şekilde kusurlu yaratılmışız."

Daniel gözlerini kısarak bana doğru eğildi. Parmaklarını saçlarımdan geçirerek saçlarımı kulağımın arkasına attı. Bu ufak dokunuş, içimde uyumakta olan en ufak hisleri bile uyandırmaya yetti.

"Öğrencim olmak zorunda mıydın?"

Yüzüme ufak bir gülümseme yayıldı. "Çünkü Tanrı'nın hastalıklı bir espri anlayışı var." Gözlerim Daniel'ın annesi için getirmiş olduğunu düşündüğüm çiçek buketine kaydı. Buket en sevdiğim çiçeklerden, papatyalardan oluşuyordu. Buketi işaret ederek, "Bunları ben de çok severim," dedim.

"Annem yaşasaydı seni çok severdi. Bunu biliyorum. Babam ise benim için fazlasıyla zeki olduğunu düşünürdü."

Sırıttım. "Akıllı adammış."

Soğuk esinti nedeniyle ürperdiğimde Daniel kaşlarını çattı. "Üşümüşsün."

"İyiyim."

Ellerimi avuçlarına alarak ovuşturmaya ve beni ısıtmaya başladı. Dokunuşlarının benim için ne anlama geldiğinden, bu dokunuşları ne kadar özlediğimden haberi olup olmadığını merak ettim.

Aldığı her nefesle göğsünün inip kalkmasını izleyerek, "Bu iş daha da tuhaflaşmadan sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldadım.

"Evet," diye mırıldandı.

Yüz ifadesi yumuşadı. Dönüp bana baktığında kalbimin alev aldığını hissettim. İçimdeki bu inkâr edilemez ölçüde güçlü arzular, bu bariz dürtüler... Yapmak istediğim tek şey onu öpmekti. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki, sonucunda elime hiçbir şey geçmese bile sorun etmezdim. Sadece dudakları bile sonsuza kadar yaşamamı sağlayacak güce sahipti. *Nasıl olur da seninle arkadaşlıktan öteye geçemeyiz?*

"Ellerini tutmayı seviyorum," dedim. "Ellerini tutmayı *gerçekten* seviyorum. Bu bana kendimi... önemli biri gibi hissettiriyor."

"Sen önemli birisin." Sözcükleri o kadar yalındı ki, neredeyse milyonlarca ufak parçaya bölünmeme sebep olacaktı.

Başparmağıyla avucumun içinde daireler çizmeye başladığında beynim kapandı. Ellerinin bacaklarımdan aşağıya yöneldiğini hissettim. Beni yerimden kaldırıp kucağına oturttu. Bacaklarımı onun beline doladım.

Bedenlerimiz birbirine kusursuz bir şekilde uyuyordu. O kadar kusursuzdu ki, birbirimiz için yaratılmış olduğumuza neredeyse emindim. Daniel benim kayıp yapboz parçam gibiydi. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki, dudaklarımızın birbirlerine değip değmediklerinden emin olamıyordum. Biraz önceki sözcüklerini tekrarlarken çıkardığı sesler etrafımızdaki havayla sevişiyor gibiydi.

"Çok ama çok önemli birisin."

Kalp atışlarımı kontrol edebildiğinin farkında olup olmadığını merak ettim.

Dudaklarımın arasından bir nefes döküldü. Ellerimi göğsüne dayadım ve başımı omzuna yaslayarak nazikçe boynunu öptüm. Ellerinin sırtımda dolaşarak beni kendine biraz daha yaklaştırdığını hissettim. Çenesini başımın üzerine dayadı. Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. Kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olduğum fikri hoşuma gitmişti.

"Bana onlardan bahsetsene arkadaşım."

Aldığı derin nefesle göğsünün şiştiğini hissettim. "Annem müzik öğretmeniydi. Babam ise üniversitede İngilizce dersleri veriyordu."

"İkisinin karışımısın."

"İkisinin karışımıyım."

"Babanın başına gelenleri biliyorum... Peki ya annene ne oldu?"

Omuzları düşerken derin bir nefes aldı. "Öldürüldü."

Nefesim kesildi. Başımı kaldırdım ve parmaklarımı Daniel'ın saçlarından geçirerek kendimi yatıştırdım. Başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden, "Çok üzüldüm," dedim.

Bana üzgün bir şekilde gülümseyerek omuz silkti. Mavi gözleri benimkilerle sevişirken, dudaklarımı nazikçe onun dolgun dudaklarına değdirdim.

Birkaç hafta önce bana yazdığı mesajda söylediklerini tekrar ederek, "Bence çok güzelsin," diye fısıldadım. "Bununla görünüşünü kastetmiyorum. Zekânı, korumacı tavrını, kırgınlığını kastediyorum. Bence bütün bu özelliklerin çok güzel."

Elini enseme koyup beni kendine çekti. Dudakları dudaklarımı tatmaya, vücudunun sıcaklığı her yerimi ısıtmaya başladı. "Senin arkadaşın olmak istemiyorum," dedi. Birlikte uyum içinde nefes alıp veriyorduk. "Senin olmak istiyorum. Benim olmanı istiyorum. Biz olamayacağımızı düşünmekten nefret ediyorum çünkü *biz* olmamız gerektiğine inanıyorum."

"Seninle zaman geçiremediğimiz halde, nasıl beni herkesten daha iyi tanıdığını düşünebiliyorum? Nasıl oluyor sana âşık oluyorum?"

Gözlerindeki merak ifadesi çok güzeldi. Sanki o da aynı şeyleri merak ediyordu. "Bilmiyorum. Belki de kalpler bir kez alev aldığında, hiçbir engelin bu yangını söndürmeye yetmediğindendir."

Usulca, "Bu bir sır olarak kalabilir," dedim. "Yüzde yüz bizim aramızda kalacak olan, sadece bize ait bir sır."

Dudakları tekrar benimkileri bulduğunda dünyadaki her şey sessizliğe gömüldü. Evrendeki her şey durdu. Daniel beni saf duygulardan oluşan bir yere sürükledi ve kalbimdeki kederi dağıtarak yerine avuntu yerleştirdi.

Dudakları hatırladığımdan daha yumuşak olmasına rağmen, daha yoğun bir arzuyla doluydu. Ellerim siyah tişörtüne kaydı ve onu yukarı doğru çekiştirerek pamuklu kumaşın altındaki sıkı vücuda dokundum. Daniel, "Ash," diye mırıldandı. Dili dudaklarımı aralayarak benimkiyle tanıştı.

Nefeslerim hızlanırken dudaklarım biraz daha aralandı. Daniel dudaklarını boynuma doğru hareket ettirerek tenimi emmeye, üzerinde diliyle daireler çizmeye başladı. Serin bir esinti bedenlerimize dokunurken elbisemin altındaki meme uçlarımın sertleştiğini hissettim. Daniel'ın dudakları tekrar benimkileri buldu. Parmakları elbisemin ince askısını omzumdan aşağıya indirirken dudakları tenime öpücükler kondurdu. Elbisemin üzerinden memelerimi avuçladığında hafifçe inledim. Beni sarmalaması, bana dokunması, beni tanıyor olması hoşuma gidiyordu.

"Yapmamalıyız," diye uyardı ama bu uyarının bana mı, yoksa kendisine mi yöneltildiğinden emin değildim.

Daniel bu olanlara itiraz edemeden, dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştirdim. Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Nedenini tam olarak açıklayamıyordum ama karanlığın içinde, tıpkı benim gibi acı çeken biriyle birlikte olmak bana kendimi güvende hissettiriyordu. Onun yanındayken derin bir huzur ve güvenlik hissiyle doluyordum. Daniel Daniels, bana kendimi evimde hissettiriyordu.

15. BÖLÜM | Ashlyn

Önce gözleriyle öptü beni.
Ve kalçalarıyla, ardından.
Nasıl da öpüşüyordu Tanrım,
O kalçalar durmadan.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Sonraki birkaç hafta gizli kapaklı heyecanlarla geçti. Daniel ile genellikle telefon mesajlarıyla konuşuyorduk. Bazen koridorlarda yanlışlıkla çarpışıyorduk. Gerçi bunun "yanlışlıkla" kısmı hiçbir zaman doğru değildi. Bazen de Daniel benden ufak bir öpücük çalabilmek için dersten sonra sınıfta kalmamı istiyordu. Bu gizli ilişki hoşuma gitmişti. Kendimi yakalanmamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir casus gibi hissediyordum.

Bir cuma günü sınıfa girdiğimde, masamda bir buket papatyanın durduğunu gördüm. Ardımdan sınıfa giren Ryan da çiçekleri fark etti. "Sana sataşan çocuklar şimdi de masana hediyeler mi bırakıyorlar?"

Sırıtarak papatyaları burnuma götürdüm. Kokularını içime çekerken gülümsedim. "Zorba çocukları bilirsin. Kafa karıştırırlar."

Ryan gülerek sırasına oturdu. "Hepimiz karıştırmıyor muyuz? Her neyse, Hailey bana senin şu listenden bahsetti." Hiç şaşırmamıştım. Ryan konuşmaya devam etti. "Senin duşta olmanı fırsat bilerek yatak odanı karıştırırken fark ettim ki... şu Gabrielle denen kız inanılmaz bir hatunmuş."

Bu yoruma sırıtarak karşılık verdim.

"Demek istediğim, eğer burada olsaydı büyük ihtimalle y harfi ile yazılan Tony'lerden vazgeçip, i harfi ile yazılan Toni'lere geçerdim."

Şakacı bir şekilde kaşlarımı çatarak, "Yani ben dururken kız kardeşimle mi çıkardın?" dedim.

"Sen ölüp de ikiz kardeşine her türlü konuda mektup bıraktın mı?"

"Hayır."

"O halde tabii ki seninle çıkmazdım. Hayaletlerin sevdikleri insanlar için mektup yazmalarında çok seksi bir şey var."

Kıkırdayarak, anlayışlı bir şekilde başımı salladım. "Yani sadece hayalet kızlardan hoşlanıyorsun. Yaşayanlardan değil."

"Aah, bak bu dediğin hoşuma gitti. Bir daha söylesene."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Neyi söyleyeyim? Hayalet kızları mı?" Ryan duydukları karşısında zevkle titredi. Sesini alçaltarak ona biraz daha yaklaştım. Defalarca, "Hayalet kızlar, hayalet kızlar, hayalet kızlar!" diye fısıldadım.

Ryan gözlerini kapadı ve sanki son derece tahrik olmuş gibi elini göğsünde gezdirdi. "Mmm! İşte bunu seviyorum."

"Tam bir gerzeksin," diyerek kıkırdadım.

"Bu gerzeği seviyorsun." Gerçekten seviyordum. "Şimdi daha önemli konulara dönelim. Theo yakında bir parti daha verecek ve benim..." Kocaman sırıtarak sırt çantasına uzandı. Çantadan plastik bir kart çıkardı ve sırıtışı daha da büyüdü. "Sahte bir kimliğim var."

Kartı çabucak elinden alarak gülümsedim. "Nereden buldun bunu?"

Gözleri Avery'ye kaydı. "Tanıdıkları olan tanıdıklarım var."

Kartın üzerindeki ismi okuyarak, "Burt Summerstone mu?" dedim.

Ryan kartı benden alarak cebine koydu. "Asıl mesele isim değil bebeğim. Asıl mesele üzerinde yazan tarih. Artık resmen yirmi bir yaşındaki bir lise öğrencisiyim ve resmen sarhoş olup

listendeki maddelerden birinin daha üzerini çizeceğiz. Önümüzde diz çökün, köpekler." Benim için de sahte bir kimlik çıkardığında sırıttım.

Summer Burtstone. Ne kadar da yaratıcı.

"Fakat ben Theo'dan nefret ediyorum," diye sızlandım. O çocuk Hailey'ye tam bir pislik gibi davranmıştı.

Ryan, "Bu da partisine gidip ona hareket çekmemiz için başka bir neden," diyerek sırıttı. "Ben bunu hep yaparım."

Ryan'ın her zaman insanları gülümsetebilmek gibi bir yeteneği vardı. Bu onun doğal yeteneğiydi. Wisconsin'e taşınıp Hailey ve onunla birlikte yaşamaya başladığım için kendimi çok şanslı hissediyordum. Ev arkadaşlarım olmasaydı ne yapardım bilemiyordum.

Buraya ilk geldiğimde Henry'ye ne kadar kaba davrandığımı hatırladım. En başta burada kalma fikrinden ne kadar nefret ettiğimi. Geldiğimden beri bu yere evim olarak bakmamıştım ama son zamanlarda buraya ait olabilirmişim gibi hissediyordum. Belki ev dediğimiz şey bir mekândan ibaret değildi. Belki ev dediğimiz şey, bize istediğimiz herhangi şey olabileceğimizi hissettiren insanlarla çevrili olduğumuz yerdi.

Belki ev dediğimiz şey dostluklarımızdı.

♥♪𝄞

Ders sona erdikten sonra, sadece takım elbise giymiş Daniel'dan ibaret olan Bay Daniels'a gülümsedim. Benim mavi gözlü, yakışıklı, sevgi dolu Daniel'ım. O da karşılık olarak bana gülümsedi. Sınıf boşaldığında bütün kitaplarımı çantama koydum. Çantamı omzuma atarak masamdan kalktım.

Daniel masasının ön tarafına otururken, "Bugün onun elbiselerinden birini giymemişsin?" dedi. Gözleri vücudumda dolanıp gözlerimle buluştuğunda birden ateş bastığını hissettim. Bana böyle bakmasını seviyordum. Sanki varlığımın her parçası mükemmelmiş gibi hissediyordum. Sanki onun gözünde kusurlu bir şekilde kusursuzdum.

"Hayır, bugün giymedim." Üzerimde mavi kot pantolon ve sol omzumdan aşağıya kayan bol bir kazak vardı. Okul başladığından beri ilk kez kendi kıyafetlerimi giymiştim ve kendim olmak çok iyi gelmişti.

"Bu benim en sevdiğim giyim tarzı," dedi.

Giysilerime bir göz atarak gülümsedim. "Benim de öyle."

"Ev arkadaşım bu akşam evde olmayacak."

Kıkırdadım. "Benimle bu rasgele bilgiyi paylaştığın için teşekkürler."

"Sana yemek hazırlamak istiyorum."

Bir kaşımı kaldırarak güldüm. "Sen yemek mi yapıyorsun?"

"Evet, yemek yapıyorum." Sözcükleri basit olmasına karşın o kadar hülyalıydı ki, yapacağı her şeyi yiyebileceğimi fark ettim. "Yemek yapmaktan çok daha fazlasını da yapabilirim..." Gözlerim dudaklarına kaydı. O dudakları seviyordum. Onun hakkında pek çok şeyi seviyordum.

Alt dudağımı ısırarak, önünden kimsenin geçmediğinden emin olmak için kapıya baktım. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz, Bay Daniels?"

Başparmağını alt dudağına değdirdi ve beni baştan ayağa süzdü. "Sanırım bekleyip kendiniz görmelisiniz, Bayan Jennings."

"Okuldan sonra kütüphanenin arkasında buluşalım mı?" diye önerdim.

"Orada olacağım."

Gözlerinin bedenimde dans etmesi bana kendimi rahat ve huzurlu hissettiriyordu. En çok hoşuma giden şey ise, daha önce bana asla bugün baktığı gibi bakmamış olmasıydı. Bugün beni olduğum gibi görmüştü ve gözleriyle dudaklarında beliren gülümseme sayesinde benden en çok kendim olduğum zaman hoşlandığını fark etmemi sağlamıştı.

Bugün yüzde yüz Ashlyn Jennings'dim.

Ve yüzde yüz ona aittim.

♥♪𝄞

Daha önce hiç onun evine gitmemiştim. Daha önce bisikletine de binmemiştim. İlklerle dolu bir gündü. Son zamanlarda onunla hiç yapmadığımız şeyleri düşünmeye başladığımı itiraf etmeliydim. Onunla hiç dışarı çıkmamıştık. Hiç dans etmemiştik. Hiç sevişmemiştik. Birbirimize hiç, "Seni seviyorum," dememiştik.

Cipe bindiğimde nefesim kesildi. Daniel'ın üzerinde bir beysbol şapkası vardı ve bunu görünce kapıldığım düşünceler kızarmama sebep oldu. *Onu şimdiye dek beysbol şapkasıyla görmemiştim.* Henüz keşfetmediğim çok fazla yönü, çok fazla görünüşü, çok fazla özelliği vardı. Bana bakıp gülümseyerek elimi kaldırdı ve avucuma bir öpücük kondurdu. Gözlerim zemindeki paspaslara kayarken hafifçe kıkırdadım.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Başımı kaldırarak iki yana salladım. "Hiçbir şey. Birlikte yapacağımız daha birçok şey var, öyle değil mi?"

"Evet, öyle." Elimi öptükten sonra bırakmadı. Kütüphanenin arkasındaki kaldırımda duran arabayı elimi bırakmadan hareket ettirdi.

Oturduğum yerde biraz daha rahat etmeye başlamıştım. "Bana senin hakkındaki sıkıcı gerçeklerden bahsetsene," dedim. "Birçok insanın dinlerken uyuyakalacağı şeylerden bahset."

Bir kaşını kaldırdı. "Sıkıcı gerçekler mi?"

"En sevdiğin renk, en sevdiğin dondurma çeşidi, en sevdiğin film. Sıkıcı şeyler, işte."

"Ah, elbette. En sevdiğim renk yeşil. Hımm..." Kaşlarını çatarak derin düşüncelere daldı. "En sevdiğim dondurma çeşidi, içinde çikolata ve dondurma külahı parçaları bulunanlar. Ama sakın şimdiye kadar bir seferde bütün bir kutuyu bitirip bitirmediğimi sorayım deme çünkü bunu bilmek istemezsin. En sevdiğim film ise *Cehennem Silahı* ve *Felekten Bir Gece* arasında değişiyor."

Nefes nefese, "Ben de o dondurmaya bayılırım," dedim.

Elimi sıktı. "Başka? Başka nelere bayılırsın? En sevdiğin hayvan, en sevdiğin mevsim, en sevdiğin kahvaltı yiyeceği mesela?"

"Pandalar. Bir seferinde *Discovery Channel*'da bir program izlemiştim. Sanırım Çin'de bir yerde, tonlarca para ödeyip panda yavrularını sevebiliyordun. En sevdiğim mevsim bahar. Bahar fırtınalarında en iyi yazılarımı yazdığımı düşünüyorum ve birileri önüme marşmelov ve *Cap'n Crunch* kahvaltılık gevreklerinden oluşan bir kâse koyarsa muhtemelen orgazm olurum."

Güldü ve parmağını avucumun içinde dolaştırdı. "Bu şimdiye dek söylediğini duyduğum en müstehcen şeydi."

"Ne? Orgazm mı?" Alt dudağımı ısırarak çiğnemeye başladım.

Mavi gözleri bana yöneldi. "Hayır. Panda yavrularını sevmek." Elimi ondan çekerek omzuna sertçe vurdum ama bir yandan kahkahalar atıyordum. Sanki onu gerçekten incitmişim gibi, "Ahh!" diye haykırdı ama incinmediğini biliyordum. Tekrar bana uzattığı elini tuttum.

Ailesine ait olduğunu söylediği evin önüne park ederken, mülkün güzelliği karşısında nefesim kesildi. Göl evi sadece bir yapıdan ziyade, sahipleri için gerçek bir yuvaymış gibi görünüyordu. İçinde yaşayanlar buraya bütün kalplerini koymuşlardı.

Ön veranda toprak rengi taşlarla, basamaklar ise çakıl taşlarıyla döşenmişti. Verandada meşeden yapılmış iki sandalye ve onlarla uyumlu bir sallanan kanepe vardı. Daniel bana evi etraflıca inceleyecek zaman tanımadan, beni arka avluya yönlendirdi. Gölün güneş ışınlarıyla parıldadığı manzarayı görünce iç geçirdim. İskelede yürüyüp parmaklarımı serin suya batırdım.

Ufuk çizgisine bakarak, "Burası çok güzel," dedim. İskelenin kenarına oturarak ayakkabılarımla çoraplarımı çıkardım. Ayak parmaklarımı suyun yüzeyinde gezdirerek hafif dalgalar yarattım.

Daniel yanıma oturarak usulca, "Evet," dedi. "Çok güzel."

O da ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı ve paçalarını kıvırarak ayaklarını suya soktu. Birlikte ayaklarımızı ileri geri sallayarak daha büyük dalgalar yaratmaya başladık.

"Şimdi bana senin hakkındaki tuhaf gerçeklerden bahset," dedi. "En kötü randevun. Beğendiğin en tuhaf kitap. Seni baştan çıkaran en acayip özellik."

"Hmm..." Gölün kenarındaki taze sonbahar havasını içime çektim. "Pek fazla randevum olmadı ama son erkek arkadaşım beni ilk buluşmamızda sinemaya götürmüştü. Her nedense, bana şeyini göstermenin romantik olacağını düşünmüştü..." Yüzüm kızardı. Ona bunları söylediğime inanamıyordum. "Penisini gösterdi. Ben de güldüm ve daha iyi görebilmek için onun 3 boyutlu gözlüklerini istedim çünkü hiç de canlanacakmış gibi durmuyordu."

Daniel göğsünü kavrayarak, "Of!" dedi. "Çok acımasızsın!"

"Bana penisini gösterdi! Hem de ilk buluşmamızda!" diye feryat ettim.

"Kendime not: Bu akşam Ashlyn'e penisini gösterme."

Yüzüm kıpkırmızı kesilirken ona çekingen bir şekilde gülümsedim. "Zaten ilk buluşmamız Joe'nun barında gerçekleşti sayılır. Bana istediğin her şeyi gösterebilirsin."

Daniel otuz iki dişini göstererek, kocaman sırıttı. Parmaklarıyla bana birkaç damla su sıçrattı. "Devam et."

"Beğendiğim en tuhaf kitap zombilerle ilgiliydi. Kitabın sonunda zombilerin Amerikan devleti, ısırıp zombiye dönüştürmeye çalıştıkları insanların da dünyadaki yaratıcı bireyler olduğu ortaya çıkıyordu.

"Steven Spielberg ısırıldığında, tamamen bir zombiye dönüşmeden önce bütün değişimini kayıt altına alıyordu. Ellen Degeneres'ı da ısırıyorlardı ama bu kendi zararlarına oluyordu çünkü Ellen zombiyken de eskisi kadar komikti. Diğer zombileri o kadar güldürüyordu ki, bazılarının burunları ve kolları düşüyordu. Aslında gerçeklik, kabullenme ve çürümekte olsan bile halinden memnun olma konularını işleyen, daha çok ergenlikten yetişkinliğe geçiş döneminde okunabilecek güzel bir kitaptı."

Daniel hikâyeyi dinledikten sonra iç geçirerek, "Vay canına," dedi.

"Ya. Demiştim." Duraksadım. "Gerçi sonunda herkes ölüyordu."

Bacağını benimkine dayayarak bana doğru eğildi. "Mahallenin Zombisi."

"Yok artık," dedim. "O kitabı okudun mu?"

"Üniversitenin üçüncü yılında. Dünyadaki en güzel kitaptır." Gülümsediğinde kendimden geçeceğimi sandım. "Seni en fazla baştan çıkaran şey?"

"Ah, bu kolay. Beni en fazla baştan çıkaran şey bir erkeğin bana bir şeyler okuması."

Parmağı yanağımı okşadı. "Ben okuyorum."

"Sanırım beni baştan çıkarıyorsun."

Eli belime dolandı ve beni kucağına kaldırdı. "Sanır mısın?" Alt dudağımı dişlerinin arasına alarak hafifçe çekiştirdi. Vücudum onun dokunuşlarına anında yanıt verdi. Ellerim göğsüne düştü. Dudağımı bıraktığında ona hafif bir öpücükle karşılık verdim.

"Ama hâlâ bana bir şeyler okumadın."

Sırıtarak ikimizi de iskeleden kaldırdı. Bu sırada bacaklarım onun beline dolanmıştı. "Gidip akşam yemeğini hazırlayalım."

Başımı iki yana salladım. "Ben yemek falan hazırlamayacağım. Sen hazırlayacaksın."

Ellerini kalçama sardı ve beni eve taşıdı. İçten içe beni asla bırakmamasını diliyordum ama bıraktığında kendimi mutfak tezgâhının üzerinde buldum. Daniel "hayatımın yemeği" olacağını iddia ettiği şeyin malzemeleri için mutfağı karıştırmaya başladı.

Ocağın yanında duran hazır peynir soslu makarna paketini görünce kıkırdadım. Arka cebinden bir çakı çıkararak kutuyu açtı. "Soslu makarna kutularını açmak için hep çakı mı kullanırsın?"

"Babam öyle yapardı. Çakıya ne zaman ihtiyaç duyacağını asla öngöremeyeceğini iddia eder, çakısını her yere götürürdü. Bu yüzden onu kullanmak için bahaneler uydurup dururdu. Kutuları, zarfları veya şişe su kasalarını açmak gibi." Kendi kendine güldü. "Sanırım bu çakı bana geçtiğinde acayiplikleri de geçti."

Bir an sessizliğe gömülerek babasının anılarına daldı.

Bir tencereye, kaynatmak üzere su doldurmasını izlerken, "Bana en üzücü anını anlatsana," diye fısıldadım. Tencereyi ocağa koyarak altını yaktı.

Bana yaklaşarak bacaklarımı araladı ve aralarına girdi. "Bu bir akşam yemeğinde konuşulmayacak kadar ağır bir konu."

"Henüz yemeğe başlamadık."

Oda sessizdi. Daniel bana, bense ona bakıyordum. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Geçen sene, 22 Mart günü." Gözleri musluğun üzerindeki pencereye kaydı ve arka bahçeye baktı. Sesi bir bıçak gibi keskindi. "Annem kollarımda öldü." Ellerimi yüzüne doğru kaldırdım ve onu kendime çektim. "Babam da ölümünü gördü."

Gözlerim, onun adına duyduğum üzüntü, onunkiler ise vicdan azabıyla dolmuştu. Acısını dağıtabilmeyi dileyerek, hayatının en kötü gününden dolayı hissettiğim bütün hüzün ile onu öptüm.

Kahverengi saçı yüzüne düştüğünde tutamı elimle arkaya ittim. Dudaklarımız ayrıldığında tadını özledim. O da benimkini özlemiş olmalıydı ki, dudakları çok geçmeden tekrar benimkileri buldu.

"İnsan böyle bir şeyi nasıl atlatabilir?" diye sordum.

Hafifçe yer değiştirerek omzunu silkti. "Çok kolay. Atlatamaz."

"Kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Bir kez daha yer değiştirdi. Bu sefer sadece vücudunun yeri değil, kişiliği de değişmişti. Yüzünü benim göremeyeceğim tarafa çevirerek bir adım geri çekilirken ruhu karardı.

"Önemi yok. Bunu bilmek annemi geri getirmez." Musluğa yaklaşarak gözlerini arka bahçeye dikti.

"Fakat adalet sağlanabilir."

"Hayır!" Bir gök gürültüsüne benzeyen haykırışı ağaç dallarındaki serçeleri ürküterek uçmalarına sebep oldu. Bu ani çıkış karşısında tüylerim ürperdi. Dudaklarımdan korku dolu bir ses çıktı. Daniel bana döndüğünde yüzü öfkeyle kızarmıştı. Yoksa öfke zannettiğim şey suçluluk duygusu muydu?

"Buraya gel," dedim.

Daniel'ın omuzları düştü ve gözü seğirdi. Bana yaklaşırken, "Üzgünüm," diye geveledi. "Onun hakkında pek konuşmam. Bunu ona kimin yaptığını düşünmek istemiyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum." Cevap vermedim ama onu bacaklarımın arasına çektim. Usulca, "Artık benim yerime senden bahsedebilir miyiz?" diye sordu.

Kazadan bahsetmek istememesi beni üzüyordu.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Fakat onu korkutmak da istemiyordum. Başımı salladığımda rahatlayarak iç geçirdi.

Ellerini kalçalarıma koyarak, "Senin en üzücü anın nedir?" diye sordu.

"Lösemi." Bu yalnızca tek bir kelimeydi ama bir o kadar da güçlüydü. Bu kelime, Gabby ile olan ilişkime bir sınır koymuştu. Bu kelime aylar boyunca her gece ağlamama neden olmuştu. Bu kelime, en azılı düşmanlarımın başına bile gelmesini istemediğim bir şeyi ifade ediyordu. Daniel yanağımdan süzülen gözyaşını öptü ve bana, biraz önce ona verdiğim tutkulu öpücüğün aynısını verdi. Öpücüklerinin tadı daimayla sonsuza kadarın bir birleşimi gibiydi.

Daniel, "En mutlu anın ne peki?" diye sordu.

Elimi havaya kaldırdığımda o da aynısını yaparak avucunu benimkine yasladı. Ellerimize bakarak, "Şu an," diye fısıldadım.

Diğer elini havaya kaldırdığında ben de aynısını yaparak, diğer avucumu da onunkine yasladım. Parmaklarımızı birbirlerine kenetledik. Daniel da, "Şu an," diyerek gülümsedi.

Kalçalarımı ona doğru yaklaştırdım ve Daniel yavaşça, sevgi dolu bir şekilde boynuma öpücükler kondurmaya başladı. Öpücükleri omzumdan aşağıya ilerlemeye başladığımda gözlerimi kapatarak, "Daniel," diye mırıldandım.

Dudaklarını tenimden ayırmadan, "Efendim?" dedi.

"Bu hissi çok sevdim." Dili yavaşça omzumda dolanırken iç geçirdim.

"Her zaman böyle hissetmeni istiyorum." Mavi gözleri benimkileri buldu ve gülümsemesi büyüdü. Dudakları alnıma dokundu. "Senin için deli oluyorum Ashlyn Jennings."

Derin bir nefes alıp verdim. "Senin için deli oluyorum Daniel Daniels." Birbirimize bakarak içine düştüğümüz bu çılgınca durum karşısında katılarak gülmeye başladık. Gerçekten İngilizce öğretmenimle mi çıkıyordum? Yaptığımız şey, yani birbirimize âşık olmamız gerçekten etik dışı mıydı? Âşık olmanın neresi yanlıştı? "Biz deliyiz, öyle değil mi?"

Bana yaslandığında kollarımı boynuna doladım. "Hem de akıl almaz derecede."

Akıl almaz derece deli. O gece bizi tanımlayan en güzel söz öbeği buydu.

İkimiz de *akıl almak derecede deliydik.*

16. BÖLÜM | Ashlyn

Gün batımını yeneriz,
Eğer bugün kaçarsak.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Listede yazanların üzerini birer birer çizmeye başladık.

Onun geçmişi hakkında hiç konuşmadık ama bugünü hakkında epey fazla şey öğrendim.

Epey de öpüştük, çünkü öpüşmeyi seviyorduk.

17. BÖLÜM | Ashlyn

Ama gündoğumunu kaçırırız,
Eğer geç kalırsak.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

~~#23. Bir Yabancıyı Öp.~~

~~#16. Bir Ev Partisine Katıl.~~

~~#14. Bir Arkadaş Edin.~~

~~#21. Topları Havaya Atıp Çevirmeyi Öğren.~~

~~#15. On Kilometre Koş.~~

~~#6. Gitar Çalmayı Dene.~~

#1. Âşık Ol.

18. BÖLÜM | Ashlyn

Düşünüyorum yapmamız gerekenleri,
Saat ikide âşık olmak gibi.
Ve saat dört olduğunda,
Seni daha da fazla sevmeyi.
-Romeo'nun Arayışı

Ziyaretlerimiz gittikçe sıklaşmaya başladı. Aramızdaki bağ güçleniyordu çünkü ona başka seçenek tanımıyorduk. Her gün okuldan sonra onunla paylaşmak istediğim yeni bir kitapla kütüphanenin arkasında Daniel'ı bekliyordum.

Birlikte makarna yaptığımız sırada Daniel bana kitap okuyordu. Ailesinin evini ne renge boyayacağına karar verebilmek için renk kartelâlarını duvara tutarken ise ben ona kitap okuyordum. Ben oturma odasında ödevimi yaparken Daniel tekli koltuğa baş aşağı uzanarak yine bana kitap okuyordu. O yazılı kâğıtlarını kontrol ederken ise ben ona ezberden kitap okuyordum.

Onun dudaklarından kulaklarıma ulaşan sözcükler normalde olduklarından çok daha tatlı ve derin geliyordu. Sesi karakterlerin öfkesiyle yükseliyor, en derin korkularıyla alçalıyordu.

Bugün sırtını sehpaya yaslayarak kitap okumaya başladığında uzun uzun onu izledim. Gözlerini kırpışını ve dudaklarının kıpırdamasını seyrettim. Halının üzerinde ayağıyla tempo tutarken parmaklarının sayfaları çevirmesini izledim ve ağladım. Gözyaşlarım, sayfalarda yazan sözcükler yüzünden değil, kapıldığım umut yüzünden akıyordu. Elde ettiğim bu mutluluk fırsatı yüzünden.

Ona yaklaşarak, "Daniel," diye fısıldadım. Elimi kitabın üzerine koyarak okumasını engelledim. Daniel yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle başını kaldırıp bana baktı. Ellerini avuçlarıma alarak kalbimin üzerine koydum. "Başarıyorsun."

"Neyi?"

"Beni hayata döndürmeyi."

♥♪𝄞

Bazen buluştuğumuzda kendimi bir önceki gün hissettiğim kadar güçlü hissetmediğim oluyordu. Bazen anılarım Gabby'nin ölümünü bana hatırlatarak kalbimi kırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Daniel bu gibi durumlarda okumayı bırakıyor, "hipster" CD'lerinden birini takarak müziğin sesini sonuna dek açıyordu.

Bir keresinde beni hüznümden çekip çıkararak, "Dans molası," dedi.

"Daniel," diye mızmızlandım ama şimdiye kadar hiçbir dans molasına karşı çıkmamıştım. Daha birkaç hafta önce ona dans etmeyi ne kadar sevdiğimi söylemiştim.

Kalçalarını sallayıp dudaklarını öne doğru uzatarak, "Hadi, kıpırda!" dedi. Tam bir palyaçoya benziyordu ama ben bu hallerini gördükçe ona daha fazla tutuluyordum. Ellerimi havaya kaldırdım ve yavaşça ileri geri sallanmaya başladım. Daniel koluma uzanarak beni etrafımda döndürdü ve kendine çekti. "Bana Gabby'nin en mutlu anısından bahset."

Oturma odasında birlikte dans ederken gülümsedim. "Bentley Graves."

"En aptalca anısı?"

Düşüncelere dalarken alt dudağımı ısırdım. "Fıstık ezmeli turşulu sandviç yemeye bayılırdı. Çocukken dışarıda limonata ve o sandviçlerden satmaya çalışmıştı. Bu girişiminin ona pek bir kâr sağlamadığını söylememe gerek yok herhalde."

Daniel burnunu kıvırdı. "O sandviçlerden yemeyi hiç denedin mi?"

"Iyy, hayır. Aramızdan tuhaf olan kişi Gabby'ydi, ben değil."

"Aynı fikirde değilim. Marşmelovla kahvaltılık gevreği aynı anda yiyorsun. Tam bir ucubesin." Parmağıyla burnuma dokundu ve mutfağa yönelerek gözden kayboldu. Geri geldiğinde yanında turşu, ekmek ve fıstık ezmesi vardı.

Sert bir sesle, "Hayır," dedim.

Bir kaşını kaldırdı. "Listeyi unutma. Yeni bir şeyler denemelisin."

Yeni bir şeyler denemekle ilgili maddeyi hatırlayarak iç geçirdim. Fakat bu kadar iğrenç bir şeyi mi denemek zorundaydım?

İki tane sandviç yaparak birer ısırık aldık. Sandviçin tadı ikimizin de beklediği gibi iğrençti ama aynı zamanda da hayatımda yediğim en güzel sandviçti çünkü Daniel'la Gabby'ye dair bir şeyler paylaşmamı sağlamıştı.

Turşulu sandvicimi elimden bırakarak, "Ne yapmaya çalıştığını anladım," dedim. "Benimle dans ediyorsun."

Gülümseyerek omuz silkti. "Bazen bir insanı özlediğinde, yalnızca onu ne kadar özlediğine odaklanabiliyorsun. Fakat bazen sana neşe ve keyif veren hatıralara odaklanman en iyisidir."

Sandvicime bakarak sırıttım ve içine biraz daha fıstık ezmesi ekledim. "Çok iyi bir öğretmensin."

"Çok zeki bir öğrencisin." Parmağını fıstık ezmesine daldırarak boynuma sürdü.

Dili tenimin üzerinde dans ederek fıstık ezmesini yalarken, "Daniel," diye fısıldadım. Tenime değen nefesi bütün varlığımı ürpertiyordu.

"Evet?"

"Bana daha fazlasını öğret."

Gözleri benimkilerle buluştu. Parmaklarımı onun dudaklarında gezdirdim. Daniel beni kollarına alarak bir sonraki dersimiz için yatak odasına götürürken gözlerinin içi gülüyordu.

♥♪𝄞

Daniel'ın yatağında uzanırken nefes nefese, "Lütfen... durma..." diye fısıldadım. "Lütfen... Okumaya devam et."

Gözlerim kapalıydı. Üzerimdeki uzun kollu, bol svetşörtü çıkarmış, yalnızca beyaz kolsuz tişörtüm ve dar kot pantolonumla kalmıştım. Daniel tişörtünü çıkararak üzerime eğildi. Parmaklarını kaslı göğsünde gezdirerek nefes alıp verişlerini hissettim.

Sol eliyle vücudunu destekleyip yatağa uzanırken sağ elinde açık bir kitap tutuyordu. Bana *Kuru Gürültü*'den bir sonraki satırı okurken gülümsedi. *"Namusu sadece görüntüsünde."* Sert ve pürüzlü sesiyle kelimeleri okurken bedenime arzu dalgaları gönderiyordu. *"Bakın nasıl saf bir kız gibi kızarıyor."* Kulağıma nazikçe bir öpücük kondurdu. *"Kurnaz* günah kendini..." boynumu öptü, *"gizlemek için nasıl da..."* yumuşacık dudaklarıyla memelerimin kıvrımlarına dokundu. Kalçalarım onu hissetme arzusuyla istemsizce ona doğru kaydı. Daniel tişörtümün askılarını omzumdan aşağıya çekti ve dilini sutyenimin etrafında gezdirdi, *"masumiyet kisvesine bürünür*."*

Ellerimi kumaş pantolonunun kemer köprülerine yönlendirerek onu kendime çektim ve bedenimi onunkine bastırdım. Heyecanlandığını kot pantolonumun üzerinden hissedebiliyordum. Bu durum kitap okumanın onun için de en baştan çıkarıcı eylem olduğunu kanıtlıyordu.

Usulca, "Daniel," dedim.

"Evet?" Yüzünü göğsüme, derinliklerime gömdü.

Gün yüzüne çıkan arzularım nedeniyle sesim titriyordu. "Kitabı kapat." Kitabın çarparak kapandığını duymam bir saniye bile sürmedi. Gözlerimi açtığımda Daniel'ın yoğun bir tutkuyla bana bakmakta olduğunu, gözbebeklerinin ise hülyalı bir şekilde büyüdüğünü fark ettim. Kalp atışlarım hızlanırken onun çenesini öptüm. "Seni istiyorum..." Daniel yatakta biraz doğrularak üstümdekinin kenarlarını çekiştirmeye başladı. Tişörtü yavaşça yukarı kaydırarak dudaklarını göbek deliğime sürttü ve kasıklarım ilgi görme isteğiyle zonklarken bütün vücudumu öpücüklere boğdu. "Lütfen, Daniel..."

---

* *Kuru Gürültü* William Shakespeare ç. Sevgi Sanlı İş Bankası Yayınları 2008 s.72

İç çekince nefesi tenime çarpan Daniel, "Mükemmelsin," dedi. "Ağırdan alacağız." Tişörtümü yukarı çekip başımdan çıkararak odanın diğer ucuna fırlattı. Ellerini göğsüme koyarak kalbimin onun için atmasını dinledi. *Yalnızca onun için.*

Dirseklerimin üzerinde doğrularak ellerimi boynuna doladım ve onu dudaklarıma doğru çektim. Daniel dudaklarını benimkilere bastırdığında nefessiz kalarak usulca onun adını fısıldadım. Ardından beni tekrar kendisiyle doldurarak bana hayat verdi; bana anlam verdi; bana kendisini verdi. Her bir araya geldiğimizde ruhumu böylesine coşkuyla uyandırabiliyor olması beni hayrete düşürüyordu. Daniel bütün zayıflıklarımı birer birer keşfediyor ve onlara güç veriyordu.

Ellerimi aşağıya kaydırarak fermuarını ve düğmesini açtım. Parmaklarım ona sürtünürken beni inildemeleriyle ödüllendirdi. Kıpırdanarak pantolonunu tamamen çıkardığında parmaklarım iç çamaşırında dolandı. Gırtlağından derin bir hırıltı yükseldiğinde bu sesi ne kadar sevdiğimi fark ettim. Ona böyle hissettirebilmek benim için çok değerli bir histi. Daniel kot pantolonumun fermuarını açarak, biraz zorlansa da, onlardan kurtulmamı sağladı. Pantolonumun bacaklarımdan bu kadar uzun sürede çıkmasına güldü. Ben de güldüm, çünkü daha önce çıplakken hiç kimsenin karşısında bu kadar rahat olmamıştım.

Daniel, "Sevişmeyeceğiz Ashlyn," diyerek beni uyardı.

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum çünkü beni daha önce hiç kimsenin başaramadığı kadar baştan çıkarmıştı. Onu bedenimde hissetmek istiyordum. Onu içimde hissetmek istiyordum.

"Korkmuyorum Daniel. İnan bana."

"Biliyorum. Fakat seni; bizi biraz ağırdan almak istiyorum. Ayrıca..." Parmakları iç çamaşırımın pamuklu kumaşında gezindi. *Yüce Tanrım!* Ciğerlerimden bir anda kaçan havayı geri alabilmek için istemsizce ağzımı açtım. "Seks dışında yapabileceğimiz daha bir sürü şey var." Başını kasıklarıma doğru eğdiğinde midemdeki kelebekler uçuşmaya başladı ve gözlerimi kapadım.

Daha önce hiç kimse bana bunu yapmamıştı. Billy bana hiçbir şekilde zevk vermeye uğraşmamıştı. İlişkimiz başından sonuna dek kendisi, istekleri ve ihtiyaçları ekseninde dönmüştü. Fakat Daniel hayal edilebilecek her yönden farklıydı. O bana kendimi iyi hissettirmek istiyordu. Bana zevk vermek istiyordu. Beni istiyordu.

Sıcak nefesini tenimde hissetmek beni bambaşka dünyalara götürdü.

Daniel, "Seni öpeceğim Ashlyn," diye fısıldadı.

Daniel'ın öpücükleri kasıklarımda dolanırken parmaklarım yatağa gömüldü. Islak dudakları iç çamaşırımın kenarlarında dolandıktan sonra parmakları kumaşı kavradı ve onu bacaklarımdan aşağıya çekmeye başladı.

Adını tamamlamaya mecalim kalmamış bir halde, alçak bir sesle, "Dan..." diye geveledim. Kalçalarım kendiliğinden ona doğru kalkarak daha fazlasını, çok daha fazlasını talep ettiler. Öpücükleri kesilmezken iniltilerim de onlarla devam etti.

Çamaşırımı santim santim indirirken, açığa çıkan tenime sıcak öpücükler konduruyordu. Dili bedenimde kıvranırken beni bir kez daha öptü ve tenimi uzun, aç bir şekilde son bir kez yalayarak merkezime ulaştı.

Hayattan istediğim her şeyin şu anda ellerimde olduğunu bilerek, bir öncekinden daha yüksek bir sesle, "Daniel," diye inledim. Beni daha derinden, daha sertçe ve daha fazla sevgiyle yaladı.

Cennetin kıyısında dolanıyor ve ona bütün varlığımı sunmak istiyordum. Bedenim titrerken kalçalarım gittikçe daha sert bir şekilde ona doğru salınıyordu. Daniel bacaklarımı biraz daha araladı.

"Mükemmelsin," diye fısıldadığında parmaklarımı tekrar yatağa gömdüm. "Tamamen mükemmel."

Parmakları ruhuma ulaşan yeri bulup beni okşamaya başlarken başımı yastığa gömdüm. Dili kusursuz bir tempo tutturmuştu. Nefeslerimiz birlikte hareket ediyordu.

Daniel hızlandıkça aldığım nefesler daha da ağırlaştı. Ona karşı büyük bir açlık besliyordum. Parmaklarımı saçlarından geçirerek onları nazikçe çekiştirdim. Daniel'ın minik bir öpücüğü beni başka dünyalara göndermek, bedenimi uzay boşluğuna fırlatmak ve güçlükle nefes almamı sağlamak için yeterliydi. Artık Daniel hayatıma girmeden önce bu türden veya herhangi bir türden bir zevki deneyimlemediğimi biliyordum. Daniel bana bir ilki daha yaşatmıştı. İlk orgazmımı.

Ben zorlukla nefes alırken Daniel yukarı çıkarak boynumu öptü. İç geçirerek, "Teşekkür ederim," dedi ve beni kollarına aldı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Orada bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öylece yatmaya devam ettik. Kendimi alevler içinde ve yorgun hissediyordum ama çok yorgun da değildim.

Parmaklarımı Daniel'ın omurgasında gezdirerek, "Daniel," dedim.

Omzuma dayalı dudaklarını hafifçe ısırarak iç geçirmeme neden oldu. "Hımm?"

"Tekrar yapabilir misin?"

19. BÖLÜM | Daniel

Kıskançlığa kapılma, kırmızı akar onun kanı,
Güven sadece kalbine, sesiyle çelen aklını.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Bunun aptalca olduğunu ve endişelenmemem gerektiğini biliyordum ama yine de kendimi endişelenmekten alamıyordum. Jake her geçen gün okulda Ashlyn'e daha fazla asılmaya başlıyordu. Ashlyn'in dolabının önünden geçerken Jake'in onun tepesinde dikildiğini gördüm ve ne konuştuklarını duyabilmek için onlara yakın bir yerde durakladım. Elimdeki kâğıt destesini karıştırarak meşgul gibi görünmeye çalışırken kendimi tam bir budala gibi hissediyordum.

"Diyorum ki... Şükran Günü'nden hemen önce okul balosu var ve senin acaba..." Jake sesi heyecandan çatlarken Ashlyn'e gülümsedi. "Benimle gelip gelemeyeceğini merak ettim."

Ashlyn bana baktı ve göğsüne dayadığı kitaplara biraz daha sıkıca sarıldı. Jake'e kaşlarını çatarak teklifini geri çevirdi. Zil çaldı ve Jake yüzünde ve daha ziyade gözlerinde büyük bir hayal kırıklığıyla uzaklaştı.

El ele tutuşan bir çift gülüşerek yanından geçtiğinde Ashlyn'in gözleri onların birbirine kenetlenmiş ellerine kilitlendi. Midemde bir yumru oluştu. Ashlyn'in bunu fark etmediğimi düşündüğünü biliyordum ama fark etmiştim. Okulda el ele yürüyen çiftlere büyük bir gıptayla bakıyordu. İnsan içindeki sevgi gösterileri asla dikkatinden kaçmıyordu. Ellerimi yalnızca gölgeler içinde değil, ışıkların altında da tutabilmeyi arzuluyordu.

Üçüncü ders sona erdiğinde ona biraz konuşmak için sınıfta bekleyip bekleyemeyeceğini sordum. Gözleri bulutlu, yüzü yorgun gibiydi.

"Bence Jake'le baloya gidebilirsin."

Ashlyn kitaplarını kucaklayarak, "Hayır böyle iyiyim," diye yalan söyledi.

"Ama dans etmeyi seviyorsun," dedim.

"*Seninle.* Seninle dans etmeyi seviyorum Daniel."

"Ama hayal kırıklığına uğruyorsun."

Ashlyn başını öne eğerek yavaşça salladı. "Sadece... Ellerin hemen yanı başımda duruyor. Benim ellerim de senin yanı başında. Fakat birbirimize dokunmamız yasak."

Küçük parmağımı onunkine doladım ve bedeninin bir iç geçirmeyle sarsıldığını hissettim.

"Özür dilerim Ashlyn."

"Bu senin hatan değil. Hayatlarımız böyle."

Gırtlağım düğümlendi. "Eğer buna bir son vermek istersen söylemen yeterli. Söz veriyorum ki sorun çıkarmam."

Ashlyn'in gözleri irileşerek buğulandı. "İstemiyorum. Ben seni istiyorum Daniel. Sadece biraz kötü bir günümdeyim, hepsi bu."

Ne söylemeye çalıştığını anlıyordum ama normal çiftlerin yapabildikleri şeylere mutlaka özlem duyduğunu da biliyordum. Akşam yemeklerine çıkmak, sinemaya gitmek, hafta sonu kaçamakları...

Yeşil gözlerinde kendimi kaybederek, "Romeo'nun Arayışı yakında tekrar Joe'nun barında sahne alacak..." dedim. "Sen de gelmelisin."

Gülümsemesi genişledi ve gözlerinin aydınlandığını gördüm. "Yani, göl evinden başka bir yerde mi buluşacağız?" Duraksayarak kıkırdadı. "Beni yanlış anlama. Çok güzel bir ev, tamam ama bazen sadece..."

Sözünü kestim. Küçük parmağım hâlâ onunkine dolanmış vaziyetteyken sınıfın kapısını dirseğimle hafifçe iterek kapadım. Elini avucuma alarak onu kendime çektim ve dudaklarımla

dudaklarını yakaladım. Ona acele fakat derin bir öpücük verdim. Ashlyn burnunu alt dudağıma sürttü ve dördüncü dersin zili çalarken öpücüğüme coşkulu bir şekilde karşılık verdi.

"Derse geç kaldın."

Usulca konuşmaya başladığında dudaklarıma değen gülümsemesini hissedebiliyordum. "Kesinlikle buna değerdi."

♥♪𝄞

Şükran Günü'nden önceki hafta sonu Joe'nun barında çalacaktık. Randy onlarla, insanların yanlarında yardım kuruluşlarına bağışlanmak üzere konserve yiyecek getirmeleri için bir anlaşma yapmıştı. Bence bu tam da Randy'ye göre bir davranıştı; insanlara yardım etmenin bir yolunu bulmak.

Kütüphanenin arkasında onu almamı bekleyen Ashlyn'in yanında, iki kutu konserve mısır ve bir defter vardı. Konserveleri ve güzel gülüşüyle o kadar güzel görünüyordu ki... Arabayı kaldırıma çektiğimde ön koltuğa bindi.

"Hey." Emniyet kemerini bağlamadan önce eğilip beni öptü. "Bu gece sizi dinlerken bir şeyler yazacağım."

"Tekrar yazmaya mı başladın?" Joe'nun barında buluştuğumuz ilk geceden sonra romanının konusunu hiç açmamıştı, bu nedenle söylediklerini duyduğumda çok heyecanlandım.

"Rasgele bir şeyler yazacağım, o kadar da önemi değil yani."

"Hem de nasıl önemli."

Bara vardığımızda Randy zıplayarak yanımıza geldi. Ashlyn'e dönerek, "Hey! Beni tekrar görmeye gelmişsin!" dedi ve elini kalbinin üzerine koydu. "Gururum okşandı. Gerçekten. Fakat bana kalırsa dostum Danny senden birazcık hoşlanıyor."

Ashlyn güldü. "Öyle mi dersin?"

"Evet. Geçen gün odasına girdim. Uykusunda konuşuyordu ve yastığına sarılıp ona Ashlyn diyordu."

Gözlerim irileşirken Ashlyn'e döndüm. "Bu doğru değil."

Randy çabucak başını salladı. "Doğruyu söylüyorum."

Ashlyn elimi tutarak kıkırdadı. "Gerçekten doğruyu söylüyor, değil mi? Bana fena halde tutuldun."

Bunu inkâr edemezdim.

Telefonu çalınca Randy izin istedi ve beni Ashlyn'le baş başa bıraktı. "Birazdan sahneyi kurmam gerekecek. Bir şeyler içmek ister misin?"

Ashlyn tişörtümü yakalayarak koşar adımlarla arkama saklandı. Yüzünü elleriyle örterek, "Aman Tanrım!" diye ciyakladı.

"Şey, o kadar da önemli değil... Hayır demen yeterliydi."

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldadı. Küfür ederken çok tatlı görünüyor ve onu daha fazla öpmek istememe neden oluyordu.

Ona bakmak için arkamı dönmeye çalışarak, "Neler oluyor?" dedim.

Barı işaret ederken tişörtümün koluna doğru, "Henry," diye fısıldadı.

Gözlerim doğruca kapıya yöneldi ve Henry'nin barda oturup içtiğini gördüm. "Hasiktir!" Onu çekiştirerek binanın dışına çıkardım. Köşeyi döndüğümüzde derin nefesler aldık. "Burada ne halt ediyor? Senin buraya geleceğini biliyor muydu?"

"Hayır! Hayır! Hiç kimseye söylemedim."

"Tamam, peki ona bu gece nereye gideceğini söyledin mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bana böyle şeyleri sormaz. Umursadığını zannetmiyorum." Alt dudağının hafifçe titrediğini fark ettim.

"Umursamamak için deli olması lazım." Duraksadım. "Biliyor olamaz, değil mi? Bilmiyor. Bilemez." Midem Ashlyn'in babasının, yani patronumun, aramızdaki ilişkiyi öğrendiği düşüncesiyle allak bullak oldu.

Ashlyn vücudunu benimkine yapıştırarak beni tutkuyla öptü. "Beni görmeden önce gitmem gerek. Galiba eve dönsem iyi olacak. Ne olur ne olmaz."

Tadını çok sevdiğim dudaklarına bir öpücük kondurdum. Arka cebimden anahtarlarımı çıkararak ona fırlattım. "Arabamı

al. Eve varmadan park edersin. Anahtarları da yarın bir ara geri verirsin."

Mevsimin ilk karı o akşam düşmüştü. Yüzümü göğe çevirdiğimde birkaç kar tanesi alnıma kondu. Ashlyn'e bakarak kar tanelerinin o güzel, uzun kirpiklerine düşmelerini seyrettim.

Burnunun kemerine bir öpücük kondurdum. "Yazmaya zaman ayırmalısın. Kaleminden dökülen her şeyi okumak istiyorum."

"Elimden geleni yaparım." Hareketsizdi. "Aslında biraz eğlenceli, değil mi? Yani az kalsın yakalanıyor olmamız." Burnunu kıvırdı ve dilini yanağının iç tarafına dayadı.

"Sen büsbütün delisin." Alt dudağını dudaklarımın arasına aldım ve nazikçe emdim. *"Büsbütün deli."*

"Sadece sizin için Bay Daniels. Sadece sizin için."

Ellerim poposuna doğru kayarken dudaklarım boynunda gezinmeye başladı. Romeo ve Juliet'ten alıntı yaparak, "İyi geceler! Romeo'm elveda! Ayrılık öyle tatlı bir keder ki..." dedim.

"Sabaha dek iyi geceler sana*." Hafifçe inildeyerek kıkırdadı. "Mmm... Bana tahrik edici sözler söylemene bayılıyorum."

William Shakespeare'den tahrik olan tek çift sanırım bizdik.

"Ah! Bu senin için." Elime Gabby'nin mektuplarından birini sıkıştırarak arabaya yöneldi ve yarı yolda duraklayarak bana baktı. Kaşlarını çatıp başıyla barı işaret ederek, "Biraz üzgün görünüyordu, değil mi?" diye sordu. "Yanına gidip neler olduğuna bir bakabilir misin?"

"Tabii elbette."

"Sağ ol." Bunu söyledikten sonra tekrar arabaya yöneldi.

O kısacık anda Ashlyn'e biraz daha vuruldum. Henry'nin onun nerede olduğunu, hatta onu hiç umursamadığını düşünüyor olmasına rağmen, onun iyiliği için endişeleniyordu.

♥♪𝄞

* *Romeo ve Juliet* William Shakespeare ç. Özdemir Nutku İş Bankası Yayınları 2010 s.45

Bara doğru ilerlerken, "Henry?" dedim.

Henry okulda olduğundan çok daha farklı görünüyordu. Üzerinde kırışık, grî bir polo yaka tişört vardı ve saçları darmadağındı. Yeşil gözlerini kaldırıp beni gördüğünde bir parça şaşırdı, fakat sonra yüz ifadesi rahatladı.

"Dan, hey. Burada ne arıyorsun?"

Henry'nin yanındaki tabureye oturdum ve pek de konuşmak istiyormuş gibi görünmemesine rağmen kendimi muhabbete davet ettim. Henry'nin elleri bir viski kadehinin etrafına sarılmıştı. Kokusu tütün kokusuna bulanmıştı. Bir an için, bu kokunun içime dolarak bana babamı hatırlatmasına izin verdim.

"Bu geceki grupta çalıyorum, Romeo'nun Arayışı. Nasılsın?"

Bana şaşkın gözlerle bakarak güldü. "Mesleki açıdan uygun bir cevap mı duymak istersin, yoksa gerçeği mi?"

Barmene el işareti yaparak ikimize de birer kadeh viski sipariş ettim. Kadehler geldiğinde bir tanesini tezgâhın üzerinden Henry'ye doğru kaydırdım. "Hangisini paylaşmak istersen."

Duraksayarak başparmağını bardağın kenarında gezdirdi. "İyiyim," diye yalan söyledi. Gözleri kapanıyordu. Haftalardır, hatta aylardır uyumamış gibiydi. "Bu mesleki açında uygun olandı."

Onun adına üzülerek, "Peki gerçek nedir?" diye sordum.

"Gerçek şu ki... Kolum kanadım kırık." İçkisinden büyük bir yudum aldı. "Birkaç ay önce kızımı kaybettim."

Elimi omzuna koydum. "Çok üzüldüm."

"Uzun yıllar boyunca ne onun ne Ashlyn'in yanında oldum." Başını utanç içinde öne eğerek kadehine baktı. "Kim, Chicago'ya taşınmak için beni terk ettiğinde zihinsel olarak hayatlarından çıktım. Bu ağustos ayına kadar tekrar giremedim. Nihayet geri geldiğimde de, kızımın cenazesindeydik." Son kelimeleri söylerken gırtlağı düğümlendi ve elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, o yüzden hiçbir şey söylemedim. Elim hâlâ omzunda duruyordu. Vücudunun hissettiği yoğun duygular nedeniyle titrediğini hissedebiliyordum. Konuşmaya devam etti. "Artık Ashlyn benimle yaşıyor. Onunla ile-

tişim kurabilmek için bir şans elde ettiğimi düşünüyorum ama bunu yapmayı denemiyorum bile. Onu çok az tanıyorum. Nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını hiç bilmiyorum. Kendi kızımla nasıl iletişim kuracağımı bile bilmiyorum."

Elimi önce ağzıma, sonra da viski kadehime götürdüm. Kadehi dudaklarıma kaldırarak bir yudum aldım. "Bu çok zor bir durum."

Hissettiği duygular yüzünden gözleri kızarmış bir halde bana döndü ve güldü. "Sana yalnızca mesleki cevabı vermekle yetinmem gerekirdi ama sanırım viski bana galip geliyor."

"Ashlyn şu anda nerede?" diye sordum. Cevabı biliyordum ama onun ne söyleyeceğini merak etmiştim.

"Bilmiyorum." Başını iyice öne eğdi. "Ondan bana rapor vermesini istemiyorum. Buna ne hakkım var ki? Ona şimdiye kadar bir gün bile babalık etmemişken birdenbire babalık taslamam çok aşağılık bir hareket olurdu."

"Bence o bunu isterdi." Henry bu sözlerim üzerine bir kaşını kaldırdı. "Birkaç ay önce babamı kaybettim. İlişkimiz mükemmel falan değildi ama idare ederdi. Şimdi ikinci bir şansım olsaydı, elimden gelenin en iyisini yapardım. Ona daha iyi evlatlık ederdim. Gabby'yle iletişim kurma şansını kaçırdın. Ashlyn'le olan şansını kaçırmamalısın."

Henry yavaşça başını sallayarak sözlerimi sindirmeye çalıştı. Taburemden kalkarak sahneye doğru yürümeye başladım.

"Hey, Dan?"

Ona döndüm. "Efendim?"

Alnı kırışmış ve kaşları çatılmıştı. "Onun adını nereden biliyorsun? Gabby'nin?"

Siktir.

Karşımdaki kederli adama bakarken yüreğim ağzımdaydı. Zihnim tam gaz çalışarak bir bahane üretmeye çalışıyordu. "Sen söyledin."

Sarhoş gözleri yere odaklandı. Az önceki konuşmamızı hatırlamaya çalıyordu. "Ah. Doğru. Tamam," diye geveledi.

Ağır ağır iç geçirdim. "Müziğe karşı büyük bir ilgi duyuyor Henry. Derste Ryan'la müzikten bahsedip duruyorlar. Bir de de kitaplardan; kitaplara bayılıyor."

"Kitaplar ve müzik." Henry'nin yüzüne üzgün bir sırıtış yayıldı. "İyi bir çıkış noktası sayılır, değil mi?"

"Hem de en iyisi," diyerek ellerimi ceplerime soktum ve başımı salladım.

Randy yanıma gelerek omuzlarıma birer şaplak indirdi. "Güzel hanımefendi nerede?" dediğinde yüzüm sapsarı kesildi.

Henry sırtını dikleştirip etrafına bakınarak, "Kız arkadaşın da mı burada?" diye sordu.

Randy, "Evet," diye yanıtladı.

"Hayır!" diye haykırdım. Randy bir kaşını kaldırıp bana baktığında omzunu dürtükledim. "Henry, seni görmek güzeldi. Konsere kadar bir yere ayrılma!" dedim ve şaşkın bir halde bana bakan Randy'yi sürükleyerek uzaklaştırdım.

"Bu da neyin nesiydi?"

"Ashlyn'in babası," diye fısıldadım.

Randy omzuma vurup sırıtarak, "Daha şimdiden ailesiyle mi tanıştın?" dedi.

"Hayır," diye tısladım. Randy kişiliğimin böyle ansızın değişmiş olması konusunda bir açıklama bekleyerek bana baktı. Şakağımı ovuşturarak kaşlarımı çattım. "O benim patronum."

"Aaaa, anladım."

Başımı salladım. "Ashlyn de öğrencim." Randy'nin ağzının iki karış açık kalmasına neden olan cümle bu oldu. Ona tanıştığımız zamanlarda bunu bilmediğimizi anlatırken gözleri delice bakmaya başladı. "Bundan vazgeçmem gerektiğini biliyorum ama..."

"Vay anasını..." Randy iç geçirerek elini ensesine koydu.

"Ne?"

"Onu seviyorsun."

"Ne?" Gergince gülerek ellerimi ovuşturdum. "Bu çok saçma. Onu doğru düzgün tanımıyorum bile, ayrıca..."

"Dostum, bana şu 'erkekler duygularını dışarıya yansıtmaz' saçmalığıyla gelme. Onu seviyorsun. Kız kardeşimden beri bir kız yüzünden bu kadar gülümsediğini görmedim."

"Ben..." Haklı olduğunu biliyordum. Ashlyn'i sevdiğim halde nasıl olurdu da bunu tüm dünyaya haykıramazdım? Bu gece konserimi bile izleyememişti ve içimde ilişkimizin zamanla daha kolay hale gelmeyeceğine dair güçlü bir his vardı.

Randy elini omzuma koyarak, "Konfüçyüs der ki, *'Nereye gidersen git, kalbini de yanında götür,'* Danny," dedi.

"Az önce Konfüçyüs alıntısı mı yaptın sen?"

"Evet. Bence çok da iyi yaptım." Bana gülümseyerek kolumu dürtükledi. "Hadi. Gidip sahneyi hazırlayalım."

♥♪𝄞

Yorgun argın eve döndüğümde kendini yatağa fırlattım. Randy nasıl olduysa eve iki kız birden atmayı başarmıştı ve oturma odasında gereğinden biraz fazla eğlendiklerini anlamak zor değildi. Son zamanlarda kendi başına çıplak müzik partileri vermekten hoşlanır olmuştu.

Cep telefonumu alarak Ashlyn'e mesaj attım. Muhtemelen şu anda uyuyordu ama uyumuyor olma olasılığını göz önüne alarak, onunla konuşabilme fırsatını kaçırmak istemedim.

Ben: *Her şey yolunda. Henry şüphelenmedi.*

Ashlyn: *Birkaç dakika önce sendeleyerek eve geldi. Konser nasıldı?*

Ben: *Güzeldi. Keşke köşedeki masada oturuyor olsaydın.*

Ashlyn: *Vay canına, bana gerçekten bağımlısın. Yastığına sarılmaktan vazgeçmelisin.*

Bu sözlerine yüksek sesle güldüm. Keşke çırılçıplak bir halde yanımda yatıyor olsaydı. O çıplak vücuda sarılmaktan başka bir şey yapmam bile gerekmezdi. Vücudunu yanımda hissetmeyi seviyordum.

Ben: *Sen yavru pandaları sevmekten vazgeçersen, ben de yastığıma sarılmaktan vazgeçerim.*

Ashlyn: *Senin yavru pandanı sevmemden hoşlandığını sanıyordum?*

İrkildim.

Ben: *Benim pandam yavru falan değil.*

Ashlyn: *Senin yüzünden sesli güldüm. Ahmak.*

Ben: *Bu gece yazdıklarının bir bölümünü bana da göndersene? Ya da kitabından bir şeyler?*

Uzun süre bir şey yazmadı. Ya yazdıklarını telefona aktarıyordu ya da uyuyakalmıştı.

Ashlyn: *Asla onun mücadelelerine burnunu sokmuyordu. Birçok kadın, centilmenliğe böylesine aykırı bir hareket sergileyen erkeklerden soğurdu ama Julie tam aksine daha da baştan çıkıyordu. Onun, kendi ayakları üzerinde güçlü durmasına fırsat tanıması hoşuna gidiyordu. Onun bütün tanrıçaların toplamı kadar güçlü olduğunu düşünmesi hoşuna gidiyordu. Gerçek bir birey olmasına izin vermesi hoşuna gidiyordu. İşte tam da bu yüzden zamanın sonuna dek onu sevmeye devam etmek istiyordu.*

Sözcüklerini defalarca okudum. Her birini aklıma kazıdım.

Ben: *Bence babam haklı çıkardı. Ben sana layık değilim.*

Ashlyn: *Bence tam da bana layıksın.*

Ben: *Bu Gabby'yle üzerinde çalıştığınız kitaptan mı?*

Ashlyn: *Hayır. Yeni bir şeye başladım.*

O da zamanla kendini bulmaya başlıyordu. Gerçekleşmesini seyredebileceğim en güzel şeydi bu; Ashlyn'in kendi başına gerçek kimliğini keşfetmesi. Onun büyümesine tanıklık edebildiğim için kendimi ayrıcalıklı hissediyordum.

Ashlyn: *Henry odama gelip bana uzunca baktı. Ona ne söyledin?*

Mesajı okurken gülümsedim ve parmaklarımla kaşlarımı ovaladım.

Ben: *Nasıl olduğunu sordum. Belki sen de aynısını yapmalısın. İyi geceler tatlım.*

Ashlyn: *İyi geceler :)*

Yatakta yuvarlanarak karnımın üzerine yattım ve bu akşam Gabby'den aldığım mektubu okumaya başladım. Mektubun

beni rahatlatması gerektiğini biliyordum ama bir sebepten kuşkularımı daha da artırdı.

♥♪𝄞

#1. Âşık ol.

Bir kızın aşkını kazanan çocuğa;

Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın bilmiyorum. Küçük kardeşim bilmeden de olsa etrafına duvarlar örer. Kalbini zincirlerle kilitlenmiş, dünyaya kapatılmıştır. Kitaplarının ardına gizlenir ve kimsenin içeri girmesine izin vermez. Sanırım bunun nedeni, babamız bizi terk ettiğinde kendini bir daha asla bu kadar terk edilmiş hissetmek istemediğine karar vermiş olması.

Fakat işte buradasın. Birileri kalbinin anahtarını bulmayı başarmış.

Bana birkaç iyilik yapabilir misin?

Onu bütün dünyaya sergile. Çatılara çıkıp sevgini haykır. Onu dışarı çıkar. Her ne kadar beceremese de, dans etmeyi çok sever. Diğer çiftleri kıskandır.

Onun altın madalyonu ol.

Çünkü onun da senin madalyonun olacağından eminim.

Harika gidiyorsun.

-Gabrielle

♥♪𝄞

Gabby'nin mektubunu okuduğumdan beri kendimi berbat hissediyordum. Kız kardeşi haklıydı; Ashlyn tüm dünyaya sergilenmeyi ve dışarı çıkıp eğlenmeyi hak ediyordu. Yüksek sesle sevilmeyi hak ediyordu...

...ve ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

20. BÖLÜM | Ashlyn

Bitene kadar sakın durma.
Yoldan çıkıp koşmaya başla.
Arkana bakma asla, asla arkana bakma.
-Romeo'nun Arayışı

Daniel'ı görünce kıs kıs gülerek, "Hep böyle yalnız başına mezarlıklarda mı dolaşırsın?" diye sordum.

Arkasını dönüp beni gördüğünde genişçe gülümsedi. "Sadece güzel bir kızla karşılaşmayı umduğum zamanlarda."

Gözlerimi devirdim. "Beylik laflar bunlar." Beni kendine çekti ve öpmeden önce alt dudağımı yavaşça yaladı. "Mmm," diye mırıldandım. Boğazımı temizledim. Dudağımı ısırarak, "Okuldaki Jake yine bana mesaj göndererek çıkma teklif etmiş," diye fısıldadım.

Daniel bir kaşını kaldırdı. "Bu herifte hiç akıl yok mu?" duraksayarak sesini alçalttı. "Onunla çıkmak istiyor musun?"

Bir adım geri çekildim. "Ne?"

"Demek istediğim... Onunla *gerçek anlamda* çıkabilirsiniz Ashlyn. Bu yaptığımız sana layık değil; kütüphanelerin arkasında, mezarlıklarda buluşmak..."

"Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerekiyor?" Gözlerim dolmuştu. Neden böyle şeyler söylüyordu? Onunla mutluydum. *Mutluyduk.* Daniel'da böylesine bir değişim yaratmış olabilecek şeyin dün gece ona verdiğim mektup olduğunu düşündüm.

Mektubu ona vermemeliydim. Çok aceleci davranmıştım. Çok ısrarcı davranmıştım.

Daniel bir an için düşüncelere gömülerek ciddileşti. Ne düşündüğünü anlayamamak beni deli ediyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve bana baktı.

Bakışlarımı yere çevirdim. "Mektupta yazanlar yüzünden mi? Çünkü, e-eğer çok erken davrandıysam özür dilerim ama..."

"Hayır, Ash..." Yüz ifadesi yumuşadı ve ani ruh hali değişimine dair bütün belirtiler yok oldu. "Hiçbir şey olmadı. Hepsini unut. Her neyse, neden bu konuyu açtın? Jake'in sana mesaj atmasını?"

Ona ne düşündüğünü sormayı düşündüm ama benden uzaklaşmasından korktum. Derin bir nefes alarak aramızdaki sis perdesini aralamaya çalıştım. "Seninle görüştüğümü ona söyleyemeyeceğimi biliyorum... ama belki..." Saçlarımı yan tarafta toplayarak ona boynumu gösterdim. "Belki sana ait olduğuma dair bir işaret bırakabilirsin."

Sırıttı. "Boynunda bir aşk izi bırakmamı mı istiyorsun?" Başımı salladım. Daniel iç geçirdi. "Ama bu çok..."

"Ergen işi mi?" Güldüm. "Unutma, bebeğim. Kız arkadaşın lise sonda."

"Mmm... kız arkadaşım. Bu kelimeyi sevdim." Daniel boynuma doğru eğildi ve tenimi yavaşça emmeye başladı. Dili önce yavaşça tenimde dolanırken birden hızlandı ve öpücükleri daha tutkulu hale geldi. Boynumu ona doğru uzatarak ellerimi kalçalarına koydum. Geri çekildiğinde boynumda hafif bir öpücük hissettim. "Artık benimsin demek oluyor bu herhalde."

Başımı iki yana salladım. "Seninle tanışmadan çok önce bile senindim."

"Aile mezarının önünde yiyişen bir çift gördüğün o tuhaf anlardan biri işte."

Arkamızdan gelen sesi duyduğumda neredeyse aklım başımdan gidecekti. Korku içinde Daniel'dan birkaç adım uzaklaştım. Daniel'ın gözleri yanımızda duran adama dönerken nefesim kesildi.

Öyle olmadığını bilmeseydim Daniel'a baktığımı zannederdim. Aralarındaki tek fark bu adamın saçlarının dağınık ve mavi gözlerinin buz gibi olmasıydı. Çok daha yitik görünüyordu.

Daniel, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Gözleri daha önce onda görmediğim bir ifadeyle dolmuştu. Bu nefret miydi? Sevgi miydi? Bir insan aynı anda hem nefret, hem de sevgi besleyebilir miydi?

"Buralardaydım ve gelip annemle babama bir selam vermek istedim. Senin burada ne işin olduğunu sormuyorum çünkü..." Yüzünde bir sırıtışla bana bakınca kollarımı bel hizamda birbirine kenetledim. "Çünkü her şey ortada."

Daniel'ın gözleri önce bana, sonra da... kardeşine döndü. Yüzümün kızardığını hissettim. Ne zamandır orada duruyordu?

Yabancı, "Kendine bir kız bulduğuna sevindim. Tatlıymış," dedi. "Muhtemelen geceleri vicdanını susturup uyumana yardımcı oluyordur, değil mi?"

Daniel, "Eve git Ashlyn," diye buyurdu.

Şaşkın gözlerle ona baktım. Neden öylece eve gönderiliyordum? "N-ne? Bir saniye..."

"*Hemen.*" Bu kelime acımasız ve inciticiydi.

Benimle böyle konuşması daha o anda canımı sıkmaya başladı. Öğrencisi olduğumu öğrendiğinde bile bana karşı bu kadar gaddar ve mesafeli olmamıştı. Kalbimin yerinden oynadığını hissettim. Daniel yeşil gözlerime bakınca yüz ifadesi biraz olsun yumuşadı.

Bu ani değişimi engellemek için ona doğru bir adım attım ama Daniel gerileyerek benden uzaklaştı.

Canım acıdı.

Yüzünde sinsi bir gülümsemeyle bana bakan adama döndüm. Gabby ikisinin arkasında durmuş gitar çalıyor, The Beatles'tan *Let It Be*'yi söylüyordu. Ona kaşlarımı çatarak neler olduğunu anlatması ve bana yardımcı olması için ona sessizce yalvardım.

Sonra ortadan kayboldu.

Hiçbir zaman orada olmamıştı zaten.

Şüpheler ve belirsizliklerden oluşan sonsuzluk kadar uzun bir zaman sonra ikisine de sözsüz bir şekilde veda ederek, içimdeki boşlukla birlikte oradan ayrıldım.

Ağlamak için mezarlık kapısına ulaşmayı bekledim. Geçen yıl boyunca ne kadar ağladığımı düşününce kendimden nefret ettim. Daha güçlü olmam gerekirdi.

♥♪𝄞

Çabucak Henry'nin evine döndüm ve doğruca yatak odama yöneldim. Olanları fazla düşünmemeye çalışıyordum. Bana mesaj atacaktı. Her şeyi açıklayacaktı. Hailey duştaydı, bu sayede yatağımda tek başıma ağlama fırsatı yakaladım. Cep telefonumu çıkararak Daniel'ın mesajını bekledim.

Bekledim.

Ve bekledim.

Saatler geçti. Akşam yemeği yemedim. Zihnime karanlık düşünceler doluşmaya başlamıştı. Daniel hâlâ mesaj atmamıştı.

Ben: *Bütün bunlar ne anlama geliyor?*

Telefonumun asla gelmeyen mesaj sesini beklerken, midemdeki kelebekler birbirleriyle savaşıyorlardı.

Ben: *Lütfen beni görmezden gelme.*

Cevap yok.

Ben: *Böyle yapma... Lütfen...*

Cevap vermesi için ona yalvarıyordum.

Ben: *Yarın konuşacak mıyız?*

Cevap yoktu. Yüzümü ellerimle örterek kontrolsüzce hıçkırmaya başladım.

♥♪𝄞

"Bana şu lanet olası kısa, kısa öyküyü yazdırdığın için seni suçl..." Ryan tepinerek odama geldi ama yatağımda hıçkırarak ağladığımı görünce aniden durakladı. "Ashlyn neler oluyor?" Yanıma geldiğinde, sesindeki endişeli ton yüzünden daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım.

Keşke ona söyleyebilseydim. Keşke birine, herhangi birine anlatabilseydim. Fakat en çok Gabby'yle konuşmayı isterdim. O ne söylemesi gerektiğini bilirdi. Ne yapması gerektiğini bilirdi. Aramızda mantıklı olanımız oydu, ben değildim.

Ryan yavaşça yanıma uzandı ve kollarını etrafıma sardı. Onu kendime çekerek yüzümü tişörtüne gömdüm ve hıçkırmaya devam ettim. "Tanrım, çocuk... neler oluyor?" diye fısıldadı.

Cevap veremedim ama Ryan'ın herhangi bir cevap beklediğinden de emin değildim. Neler olduğunu anlayamadan, etrafıma dolanıp bana sıkıca sarılan bir çift kol daha hissettim. *Hailey.*

Konuşmadık. Sadece bana sarılmaya devam ederek, bana yalnız olmadığımı göstermek istiyorlardı. Ardından Henry geldi ve başını kapıdan uzatarak içeriye baktı. Hiçbir şey söylemedi ama gelip yatağımın ucuna oturdu.

Bu Henry'nin bana şimdiye kadar sağladığı en büyük teselliydi. En büyük.

21. BÖLÜM | Ashlyn

Yalanlarını seviyorum,
Kalmanı istediğimde.
Seviyorum cilvelerini,
Gitmem gerektiğinde.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Ryan kahvaltıda kulağıma eğilerek, "Saçlarını açsan iyi olur," dedi. "Henry boynundaki morluğu görürse şalteri atabilir."

Bu sözleri duyunca nefesim kesildi. Dağınık topuzuma uzandım ve saçlarımı boynuma düşürdüm.

Ryan sırıttı. "Bugün Hailey'nin arabasında hararetli bir konuşma yapacağız." Bana dik dik baktı. "Kütüphaneye gidiyormuşmuş, götüm."

Hailey bir zombi gibi tökezlercesine mutfağa girdi. Bir kupa alarak kendine portakal suyu doldurdu ve yine tökezlercesine mutfaktan çıktı.

"Sabahları pek sevmiyor anlaşılan," dedim.

"Katiyen." Ryan duraksadı. "Sen iyi misin? Dün gece biraz..."

"Bok gibi miydim?"

"Hem de nasıl," diyerek sırıttı. Her zaman en ufak bir çaba bile göstermeden yakışıklı görünmeyi başarıyordu. Saçına yaptığı tek şey parmaklarını içinden geçirmekti ama buna rağmen *GQ* dergisinin çekimlerinden fırlamışa benziyordu. Hem de. Her. Lanet. Gün.

"Evet, iyiyim. Sadece hayatın her zamanki cilveleriyle boğuşuyorum."

Ryan gülerek bana bir bardak çay doldurdu. "Haklısın, kahpe felek."

Bu yalan değildi. Ona çay için teşekkür ederek tabureden indim. Oturma odasına girdiğimde Rebecca'nın kanepede oturmuş haberleri izlemekte olduğunu gördüm. Parmaklarımla saçlarımı tarayarak boynumu gizledim.

"Ah, Ashlyn." Kahvesini yudumlarken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gelsene. Sana soru sormak istiyorum." Eliyle kanepenin boş kısmına vurdu.

Popom kanepenin minderine gömüldü. Rebecca ikimizin kupasını da sehpaya koydu. Gülümseyerek bana yaklaştı ellerimi avuçlarının arasına aldı.

"Nasılsın?"

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu?

İyiyim. Neredeyse okuldaki bütün erkeklerden nefret ediyorum.

İyiyim. Öğlen yemeklerini eşcinsel oğlun ve Budist kızınla yemekten çok hoşlanıyorum.

İyiyim. Annem beni hâlâ aramadı ve Henry'nin ofisinde benim varlığımı kanıtlayacak tek bir resim bile yok.

İyiyim. Dün İngilizce öğretmenimle anne babasının mezarı önünde öpüştüm ve boynumda bunu kanıtlayacak izler var. Sonra beni hiçbir açıklama yapmadan kendinden uzaklaştırdı.

"İyiyim," diye geveledim. "Her şey yolunda."

Rebecca rahatlayarak iç geçirdi ve ellerimi okşadı. "Tanrı her zaman iyiliğimizi gözetir, öyle değil mi?"

Gözlerimi kısarak yavaşça başımı salladım. "Tabii, evet." Duraklayarak, Rebecca'nın ne kadar açık fikirli biri olduğunu tartmaya çalıştım. Şimdiye kadar ısrarcı veya geri kafalı hiçbir hareketini görmemiştim. Bu yüzden Hailey ile Ryan'ın sırlarını ondan neden sakladıklarını merak ediyordum. Dün gece bana destek olmaları, benim de onlar için aynı şeyleri yapmak istememe neden olmuştu.

"Hey, Rebecca... Sana kızlardan hoşlandığımı söyleseydim ne düşünürdün?"

Ellerini benimkilerden çekti ve kıkırdadı. "Ne?" Sonra olanlar oldu. Kişiliğindeki ani değişikliği anbean seyrettim. Dudaklarını sıkarak gülümsedi ve ayağa kalktı. "Hailey'nin uyanıp uyanmadığına baksam iyi olur."

"Uyandı. Az önce onu mutfakta gördük."

Rebecca televizyonu kapadı ve merdivene yöneldi. "Evet ama ne olur ne olmaz. Hailey'den hiç emin olamıyorum."

Aceleyle basamakları tırmanarak üst kata çıktı. Gözlerindeki birçok farklı duyguyu çözümlemeye çalıştım. Korku, suçluluk duygusu, öfke? Mavi gözlerinde bastırılmış bir öfke gördüğümden emindim. Fakat fark ettiğim asıl şey bu değildi.

Hayır, bütün bu duyguların arasında en fazla önce çıkan şey hüzündü.

Fakat neden böyle bir durum karşısında hüzünlenecekti ki?

Birinin üst katta bir şeyler haykırdığını ve sesinin koridorlarda yankılandığını duydum. Rebecca ile Henry çekişmeli bir haykırma maçı yapıyorlardı. Henry sendeleyerek, büyük bir gürültüyle merdivenlerden aşağıya indi ve karşıma dikildi. Parmaklarını aralarında beyazlar bulunan sakalından geçirerek içini çekti.

"Lezbiyen misin?"

Bu açık soru karşısında ağzım iki karış açık kaldı. Sert bir sesle, "*Henry*!" diye fısıldadım.

"Öyle misin?" Duraksayarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Çünkü bu umurumda değil. Gerçekten değil." Burnunu çekerek kollarını kavuşturdu. "Burada rahat değilsen, başka bir yere taşınabiliriz."

Aramıza bir sessizlik çöktü. Başımı ona doğru eğdim ve kaskatı kesildim. Yeşil gözleri büyük bir tutku ve içtenlikle doluydu. "Bunu yapar mıydın? Hem de benim için?"

Parmaklarım dudaklarına sürterek iç geçirdi. "Elbette yapardım Ashlyn. Sen benim..." Cümlesi yarım kaldı. Gırtlağını temizledi. "Sen benim kızımsın ve kimi sevdiğini gerçekten umursamıyorum. Bu sene yeterince fazla şeye göğüs gerdin ve..."

"Ben lezbiyen değilim."

Henry duraklayarak kaşlarını kaldırdı. Tuhaf bir şaşkınlık yaşıyordu. Sanki cinsel yönelimim nedeniyle başka bir yere taşınmayı çoktan aklına koymuş gibiydi. "Lezbiyen değil misin?"

"Lezbiyen değilim," diye tekrarladım.

"*Yüce Tanrım*, Ashlyn!" Derin bir nefes alarak kendini koltuğa bıraktı. "Tamam,peki ama saat sabahın yedisi bile olmamışken başımı böyle bir belaya sokacak konuları açmamaya gayret etsek daha iyi olur."

Başımı, eşyalarımızı toparlamamız gerekmeyeceği için oldukça rahatlamış görünen Henry'den başka yöne çevirdim. Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

Beni tercih etmişti.

Beni tercih edeceğini hiç düşünmemiştim.

♥♪𝄞

Rebecca ve Henry'nin kavgası nedeniyle okula giderken hepimiz sessizliğe gömülmüştük. Ortam gergindi. Arka koltuğa gömülüp yokmuşum gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Ryan dikiz aynasından bana bakarak iç geçirdi. "Dinle, anneme o soruyu sorarak ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama..." Alçak sesle bir şeyler homurdandı. "Onu tanıyorum. Tamam mı? Nasıl tepki vereceğini biliyorum. Bunu denemene bile gerek yoktu. Birincisi, beni onaylamasına imkân yok, ikincisi, henüz beni reddetmesine hazır değilim."

Kalbim gümbürderken parmaklarımı gri döşemeli koltukta gezdirdim. Rebecca'ya böyle bir şey dediğim için çok kötü hissediyordum. "Çok üzgünüm Ryan." Gerçekten öyleydim. Böyle bir konuyu açmak bile bana düşmezdi.

Okulun park alanına girerek arabadan indik. Hailey'nin arabadan inince, ona doğru el sallayan Theo'ya baktığını fark ettim. "Sonra buluşuruz çocuklar." Theo'ya yöneldiğinde önünü kestim. Ryan ellerini omuzlarıma koydu.

"Bazı şeyleri kendi başına öğrenmeli Chicago." Sesini alçalttı. "Ben de kendi başıma öğrendim."

"Ryan. Gerçekten özür dilerim. Sabah sabah bu kadar büyük bir sorun yaratmak istememiştim. Hiç sorun yaratmak istememiştim."

Ryan, "Sorun değil," diyerek kollarını omuzlarıma doladı. "Boynundaki o morluğun nereden geldiğini söylersen ödeşiriz."

Ona sarılarak güldüm. "Söylesem bile inanmazdın." Kafamı kaldırdığımda Daniel'ın yanı başımızda, okula doğru yürümekte olduğunu fark ettim. Gözleri benimkilere kilitlendi. Dudakları hafifçe seğirdi. Gözlerinin rengi, mavi gömleği sayesinde iyice ortaya çıkmıştı.

"Günaydın Ryan, Ashlyn," dedi.

Ryan kollarını omzumdan çekmeden, "Günaydın Bay D," diye yanıt verdi.

Daniel, Ryan'ın bana sarılmakta olduğunu fark edince kısa bir an için bana baktı. Arkadaşımı iyice kendime çekerek Daniel'a nefret dolu bakışlar gönderdim.

"Günaydın *Bay Daniels*."

♥♪𝄞

İngilizce dersi geldiğinde Daniel bana bir kez bile bakmadı. Bütün mesajlarımı görmezden gelmekle kalmıyor, derste beni de görmezden geliyordu. Harika. Her şeye sıfırdan başlıyorduk.

Daniel, "Pekâlâ, ilk hikâyeyi kim okuyacak?" diye sordu.

Kimse elini kaldırmadı. Aptal kısa, kısa öyküler. Bu ödevi veren aptal öğretmen. Aptal hayat.

Daniel kaşlarını çatarak öğrencilere göz gezdirdi. Sonra yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı. "Çok güzel Avery. Gönüllü olduğun için teşekkürler! Kalk bakalım."

Avery inledi. "Yapmayın Bay Daniels. Ben gönüllü falan olmadım ki." Oflayıp pufladı.

"Ah... tamam, pekâla. O zaman şanslı kişisin diyelim. Tahtaya kalk."

Avery vücudunu zorlukla sürükleyerek tahtaya çıkarken Daniel sınıfın arka taraflarındaki boş sıralardan birine oturdu. Avery fiziksel olarak iri bir çocuktu. Geçen hafta, Avery'nin hikâyesini bir sonraki derste bütün sınıfın önünde okuyacağını bilsem pis pis sırıtırdım. Fakat bugün gözlerim şişmişti, âdet öncesi sendromu yaşıyordum ve genel olarak sinirlerim tepemdeydi.

Avery gırtlağını temizleyerek, bütün bunların ne kadar aptalca olduğuna dair alçak sesle bir küfür savurdu. "Meme, bira, futbol. Hayat budur." Bütün sınıf gülmeye başladı; Avery'nin takım arkadaşları ise ıslık çalarak tezahürat yaptılar. Avery'nin yüzünün düştüğünü fark ettim. Daniel da fark etmiş olmalıydı.

Daniel oturduğu yerden, "Tekrar dene Avery," dedi. Arkamı dönüp ona bakmadım.

Avery iç geçirerek tekrar gırtlağını temizledi ve kâğıdında yazanları okudu. "Daha fazlasını istiyorum ama bunu elde edecek kadar zeki değilim." Ryan ile ben alkış tutmaya başlarken diğerleri kahkahalara boğuldu. Takım arkadaşlarından biri öksürüğünün altından, "Ezik," diyerek ona takıldı. Bir diğeri şakayla, "Şişko ezik," dedi. Avery gözlerini devirdi ve arkadaşlarının yanından geçerken omuzlarına birer yumruk indirdi.

Şakalar insanı her şeyden fazla incitirdi.

Avery takım arkadaşlarından birini itekledi. "Evet, kabul ama bu şişko ezik hepinizden daha fazla kızı götürüyor."

Ryan kendi kendine güldü. "Hiç sanmam."

Avery'nin gözleri birden Ryan'a döndü. "Bir şey mi dedin Turner?" Futbolcular neden insanları hep soyadlarıyla çağırırlardı? Acaba Ryan'ın adını biliyor muydu?

Ryan gözlerini devirdi. "Tek kelime bile etmedim."

"Belli. Hiçbir zaman ağzı laf yapan bir tip olamadın."

Avery sırasına döndü. Sınıfın geri kalanı sırayla tahtaya çıkarak hikâyelerini okudular ama en fazla hoşuma giden Ryan'ın hikâyesi oldu.

"Yıldızlar patladı ve ben doğdum. Lütfen bana Tony deyin."

Benim dışımda hiç kimse bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Ryan bana göz kırparak gülümsedi.

Geri döndüğünde tahtaya çıkma sırası bendeydi. Daniel bana seslenmedi bile ama buna şaşırmadım. Görmezden gelme yeteneği harikuladeydi. Yanıma herhangi bir kâğıt almadan tahtaya çıktım ve doğruca Daniel'ın gözlerine baktım.

"Ölüm dışında birebir aynı ikizler. Romeo'nun Juliet'i arayışı."

Gözlerindeki mücadeleyi gördüm. Ne söyleyeceğini, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Daniel yerinden kalkıp tahtaya doğru ilerlerken Ryan ondan bir kısa, kısa öykü anlatmasını istedi.

"Shakespeare, öpücükler, listeler. Gerçekliğin önündeki hayaller. Bir daha rüyaya dalalım."

Bu sözler üzerine hıçkırdığım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettiğim için ondan nefret ettim. Sınıftakiler bu hikâyeye güldüler ama benim gözümde komik bir tarafı yoktu.

Ryan, "Bunun hiçbir anlamı yok!" diyerek karşı çıktı.

Teneffüs zili çaldığında Daniel kıkırdadı.

"Pekâlâ millet. Bugün harika bir iş çıkardınız. Yarına kadar Bülbülü Öldürmek kitabının üçüncü bölümüne gelmenizi istiyorum. Söylentilere göre hoca yarın habersiz bir sınav yapabilirmiş."

Ryan çantasını omzuna atarken inildedi. "Bunu bize önceden söylerseniz o sınav habersiz olmaz Bay D."

Daniel, "Bütün söylentiler gerçek değildir Ryan ama öyleymiş gibi davranmak en iyisidir," diyerek sırıttı.

Gözlerimi devirdim. O sırıtışlardan nefret ediyordum.

İç geçirdim.

O sırıtışları seviyordum.

Ryan benimle öğlen yemeğinde buluşacağını söyledi. Sınıfta sadece birkaç öğrenci kalmıştı. Masamdaki kitapları toparladım. "Bay Daniels, okuma ödeviyle ilgili bir sorum var. Bana yardım edebilecek misiniz?"

Daniel bana bakarak gözlerini kıstı. "Evet elbette. Sorun nedir?" Bunlar geçtiğimiz bir saat içinde bana söylediği ilk sözlerdi. Son öğrenci de sınıftan çıkınca iç geçirdi. "Ashlyn..."

"Sana verdiğim mektup yüzünden mi? Seni sevdiğim için mi? Çünkü eğer öyleyse..."

"Ashlyn, hayır. Sorun bu değil. Yemin ederim ki değil."

"O halde pisliğin teki olduğun için." Asla gelmeyen cevabını bekledim. "Kız kardeşimden bir mektubun daha var." Bir kaşını kaldırdı.

Mektubu masasına bıraktım. Zarfın önünde *#25. Kırık Kalpler Kulübü* yazıyordu. Daniel iç geçirerek zarfa uzandı ve onu yırtarak açtı. İçinden Gabby'nin resmini çıkardığında nefesim kesildi. Onun yüzünü gördüğümde kendimi oracıkta, o anda kaybettim. Gabby doğrudan kameraya bakıyor, orta parmaklarının ikisini de karşısındaki adama gösteriyordu. İşte benim kardeşim.

Resmin arkasına siyah keçeli kalemle, "Siktir git!" yazılmıştı.

Kahkaha atmak istiyordum ama bunu yapmadım. Ağlamak istiyordum ama bunu da yapmadım.

Daniel gülümsedi. "Tıpkı senin kadar alımlı bir kızmış."

Fakat yanılıyordu. Gabby benden çok daha alımlıydı. Daniel'ın masasına yaklaşarak, "Bana senin olmamı istediğini söylemiştin..." diye fısıldadım.

"Biliyorum Ashlyn. Bunu istiyorum... sadece... işler biraz karışık."

Gözlerimi devirdim. "Senin gibi akıllı bir adamdan beklenmeyecek kadar aptalsın. Karışık kelimesinin tanımı benim Daniel. Sorun nedir? Beni dün akşamdan beri görmezden geliyorsun. Bunun sebebi kardeşinin..."

"Benden mi bahsediyordunuz?"

İşte yine oradaydı. Daniel'ın kapısında durmuş bizi seyrediyordu. Ona doğru döndüğümde, gözlerinde beni görmekten kaynaklanan büyük bir şaşkınlık vardı.

"Oooo... Vay canına."

Olamaz.

"Bu yeni bir haber işte. Bakıyorum da artık öğrencilerimizle çıkıyoruz?" Sınıfa girerek Daniel'ın masasının kenarına oturdu.

Daniel alçak bir hırlamayla, "Göründüğü gibi değil Jace..." dedi.

Jace.

Şeytanın bu kadar güzel bir adı olabileceğini düşünmemiştim.

"Cidden mi?" Daniel'a doğru eğilerek fısıldadı. "Öğrencilerinden birini beceriyormuşsun gibime geldi de."

Bu sözler karşısında afalladım. "Biz onunla..."

"*Ashlyn*!" Daniel elini masaya vurdu. "Onunla konuşma."

"Endişelenme. Sadece merhaba demeye gelmiştim. Al." Jace cebinden bir kâğıt parçası çıkararak ağabeyinin eline tutuşturdu. "Kardeşlik bağlarımızı güçlendirmek istersen beni sonra ararsın. Biraları ben ısmarlarım. Sen de kızları ayarla." Bana doğru dönerek sırıttığında, hayatta yapmak istediğim tek şeyin onu yumruklamak olduğunu düşündüm. "Benimkilerin reşit olmasına dikkat edersen sevinirim. Parmaklıklar ardında yeterince zaman geçirdim." Taş kesilmeme neden olarak sınıftan ayrıldı.

Daniel çenesini sıktı ve başını eğerek ensesini ovaladı. "Gitmen gerek Ash."

Sesli düşünerek, "Seninle derdi ne?" dedim.

Kardeşi çıkıp gelene kadar aramız gayet iyiydi. Hatta... mutlu olduğumuzu bile söyleyebilirdim.

Beni görmezden geldi. Huzursuz bir kahkaha patlattım ve sınıftan ayrılmak için arkamı dönmeden önce ayaklarımı oynattım. Bir an için bile aramızda bir şeylerin olduğunu düşünmekle aptallık etmiştim.

Onu mezarlıkta gördüğüm gün Daniel'ın yanına gitmemeliydim.

Yürümeye devam etmeliydim. Onu görmemiş gibi davranmalıydım.

Fakat görmüştüm bir kere...

... ve kısacık bir an için bile olsa, o da beni görmüştü.

♥♪𝄞

Hailey öğle yemeğine gelmedi. Theo'nun da kafeteryada olmadığını fark ettim. Masaya otururken Daniel'ın bana baktığını gördüm ve iç geçirdim. Daniel başka biri bunu fark edemeden çabucak başını diğer tarafa çevirdi.

Ryan yanıma gelerek tepsisini sertçe masaya bıraktı. "Tamam, Hailey'nin bazı şeyleri kendi başına öğrenmesi gerektiğini söylemiş olabilirim ama daha iyi seçimler yapacağını sanmıştım."

"O akıllı bir kız. Meraklanma," diyerek Ryan'ın tepsisinden birkaç patates kızartması aldım.

Ryan etrafına bakınarak Hailey'nin gelmesini beklerken ciddi bir sesle, "Eğer onu bir kez daha incitirse Theo'yu öldürürüm," dedi. Cebine uzandı ve sahte sigara paketini çıkardı.

Sonunda bu sahte sigara alışkanlığı hakkında soru soracak kadar merakıma yenilerek, "Ryan bu tam olarak nedir?" diye sordum.

Ryan görünmez bir sigara tutan parmaklarına baktı. Dudakları büküldü ve ellerini masaya dayadı. "Ben on üç yaşındayken babama eşcinsel olduğumu düşündüğümü söyledim."

Babasından bahsettiğini duyunca kalbim tekledi. Onun veya Hailey'nin babalarından bahsettiklerine daha önce hiç şahit olmamıştım.

Ryan konuşmaya devam etti. "Durmadan ağlıyordum çünkü düzenli olarak kiliseye gidiyorduk ve annem cehennemin varlığına inanıyordu. Tabii hâlâ inanıyor. Bize günah işlemenin yanlış olduğunu, kötülük yapan insanların cehenneme gideceğini söyler dururdu. Bu yüzden böyle hislere kapılmanın yanlış olduğunu, bende bir yanlışlık olduğunu biliyordum."

Ah, Ryan...

"Babam bana bunda yanlış bir şey olmadığını söyledi. Bunun hiçbir önemi yoktu. Ben onun oğluydum ve beni sevmesi için bu yeterliydi. Annemle konuşacağını söyledi ama ben konuşmaması için yalvardım. Aramızda bir sır olarak kalması için ona

yalvardım. Birkaç gece sonra evimizin merdivenlerinde oturup ikisinin kavga etmelerini dinledim. Benim hakkımda tartışıyorlardı. Babam ona benim eşcinsel olduğumu düşündüğünü ama bundan emin olmadığını söylemişti." Ryan gözlerini kısarak parmaklarına baktı. "Annem onu yalancı ve daha birçok saçma sapan şey olmakla itham etti. Sanırım babamın onu aldattığını da söyledi. Bu çok aptalca bir mazeretti. Babam böyle bir şeyi asla..." Ryan duraksadı. "Annem ona evi terk etmesini söyledi. Asla geri dönmemesini. Ben de doğruca odama koştum ve pencereden bakarak babamın evden ayrılmasını seyrettim. Babam cebindeki paketten bir sigara çıkararak yaktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sonra arabasına bindi ve gözden kayboldu."

"Bir daha geri dönmedi mi?" diye sorarken midem düğümlenmişti.

"Manşet şöyle diyordu, ımm..." Gözlerini kısarak hafızasını yokladı. "İki çocuk babası Paul Turner, Jefferson Caddesi ve Pine Sokağı'nın köşesinde yaşanan korkunç kazada hayatını kaybetti."

Ryan'ın sözcükleri suçluluk ve pişmanlık duygusuyla doluydu. Parmaklarında tuttuğu görünmez sigarayı kaldırarak dudaklarının arasına sıkıştırdı.

"Senin suçun değil Ryan."

Ryan parmaklarını kaldırarak onlara baktı. "Bu sigara kutusunu bana sırrımın sonsuza kadar bir sır olarak kalması gerektiğini hatırlatması için taşıyorum. Çünkü yalnızca insanları incitmeye yarıyor. Kutuyu gittiğim her yere götürüyorum."

Hailey aceleyle içeri daldığında konuşmamız yarıda kesildi. Tepsisini çarparcasına masaya bırakarak, "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi.

Kafamı kaldırdığımda Theo'nun kafeteryaya girdiğini gördüm ve öğürdüm. Ondan hâlâ nefret ediyordum.

Hailey parlak bir şekilde gülümseyerek, "Tekrar başladık," dedi. "Ben fazla kontrolcü davrandığım için özür diledim, o da ruhlarımızın yine de birlikte yolculuk edebileceklerini söyledi."

Şaşkına dönmüş bir halde, "*Sen* mi özür diledin?" diye sızlandım.

"Anlamıyorsun Ashlyn. Onu seviyorum."

Sevmek mi? Bu kelimenin ne anlama geldiğini merak etmeye başlıyordum. Son zamanlarda insanlar bu kelimeyi fırsat buldukları her yerde kullanıyorlardı. Bu insanlara ben de dâhildim tabii.

Ryan kız kardeşini duymazdan geldi. Yaptığı seçimlerden memnun olmadığı her halinden belli oluyordu. Ben de bir parça hayal kırıklığına uğramış olduğumu itiraf etmeliydim.

Ryan bana döndü. "Jake yaptı, değil mi? O boynundaki morluğu Jake'e borçlusun." Kıpkırmızı kesildim.

"Hayır."

"Fakat bunu yapmak istiyor?"

"Evet."

"Peki... O zaman sana bunu yapan çocuk..."

Kaşlarımı çattım. "Artık öyle biri yok."

22. BÖLÜM: DANİEL

Yitik.
-Romeo'nun Arayışı

İskelenin kenarına oturarak güneşin, gölün sularını aydınlatmasını izledim. Kendimi mağlup, yorgun ve bitkin hissediyordum. Yaşadığım mutluluk dolu her ânı, ardından beliren gölgeler yutuyor gibiydi. Hayat adil değildi ve böyle olması gerektiğini düşündüğüm için kendimi tam bir keriz gibi hissediyordum. Fakat öyle olmasını istiyordum. Kısacık bir süre için bile olsa, hayatın adil olmasına ihtiyacım vardı. Ashlyn'e ihtiyacım vardı.

Çünkü karanlıklarla savaşarak onu yenebilen tek kişi Ashlyn'di.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerini duydum. Daha konuşmaya başlamadan, gelen kişinin o olduğunu biliyordum. Biraz önce onu arayıp benimle burada buluşmasını söylemiştim.

"Buraya geri dönmek çok tuhaf bir duygu." Arkamı döndüğümde bana doğru yürüyen Jace'i gördüm. Ellerini ceplerine sokmuştu. Bana doğru gelerek yanıma oturdu. "Buraya uzun zamandır gelmedim. Annemin..." Sözü yarım kaldı. Parmaklarını suya daldırarak ufak dalgalar yarattı. Bunun farkında değildi ama dokunuşuyla suyu zehirliyordu. Çünkü Jace bir konuda uzman sayılırdı; hayatları ve insanları mahvetmek. Bunu hiçbir zaman bilerek yapmazdı ama sonuç öyle olurdu. "İçeride Randy'yle karşılaştım. O da mı burada yaşıyor?" Cevap vermedim. "Bana ayda iki kez Joe'nun barında sahne aldığınızı söyledi."

Öksürerek gırtlağımı temizledim. Bedenimin onun gelişinden dolayı alev aldığını hissederek, "Burada ne arıyorsun? Ne istiyorsun?" diye sordum. Jace yakınlardaysa, kıyamet de yakınlarda demekti.

Jace bana dönerek ıslak ellerini kot pantolonuna sildi. Gözleri bu soru karşısında şaşkınlıkla dolmuştu. "Annemi kimin öldürdüğünü bulmaya geldim Danny. Beni içeri tıktırdıktan sonra bu konu hakkında kılını bile kıpırdatmamış olmana da çok şaşırdım!"

Sesim aniden yükseldi. "Seni içeri tıktırdım..." İç geçirerek derin bir nefes aldım. Tekrar bir araya gelmemizi aylar boyunca defalarca kafamda canlandırıp durmuştum. Onu neden ihbar ettiğimi, neden başka seçeneğimin kalmadığını anlamış olmasını dilemiştim. "Seni içeri tıktırdım çünkü sıradaki sendin Jace. Aptal bir intikam planı yapacak ve sonunda kendini öldürtecektin."

Jace, "Ben aptal değilim," diye tısladı. "Bu işi halledebilirdim..."

"Neyi halledebilirdin? Annemi hemen şuracıkta öldüren adamı bulmayı mı?" Avuçlarımı iskelenin yanlarına bastırdım ve kendimi yukarı iterek ayağa kalktım. Jace bunun üzerine neredeyse benden hızlı bir şekilde ayağa kalktı. "Belki birkaç haydudun daha damarına basıp, seni paramparça etmeden önce babamla beni öldürmelerine bile neden olabilirdin!"

Jace, "Siktir oradan Danny! Beni içeri tıktırdın. Beni ele verdin. Ben senin kardeşinim!" diye haykırdı. Gözlerindeki küskünlüğü görebiliyordum. Parmakları kıvrılarak bir yumruk halini almıştı.

Ondan daha yüksek bir sesle bağırarak, "Sen benim küçük kardeşimsin!" diye yanıt verdim ve ellerimi sinirli bir şekilde havaya kaldırdım. "Sen benim küçük kardeşimsin. Bunu sana yalnızca bir kez söyleyeceğim Jace. Bunu yapma. O pisliğe tekrar bulaşma." Gözlerim onun gözlerine kilitlenirken kollarımı göğsüme kavuşturdum. "Zaten annemle babamı toprağa verdim. Mezarlıktan bir yer daha aldırma bana."

"Kendi ailem toprağa verilirken... yanlarında olamadım." Burnunu çekerek parmağıyla sildi. Ellerini beline koydu. "Red bana hâlâ güveniyor."

"Jace..."

"Hayır. Sorun yok. İçeri girdiğimde onu ve adamlarını ele verme şansım vardı ama bunu yapmadım. Kahrolası dilime hâkim oldum ve Red... Red bu yüzden bana hâlâ güveniyor. Tekrar içlerine girmeme izin verdi."

"Bu kadar bağışlayıcı davranması sence de biraz tuhaf değil mi?"

Jace omzu silkti. "İçeri tıkıldığımda onun adamlarını ele vermedim. Buna sadakat denir. Senin böyle şeylerden haberin yok tabii."

Sırt çantama uzanarak cüzdanımı çıkardım. "Bak, Jace... Üzerimde iki yüz papel var. Bankaya gidip daha fazlasını çekebiliriz." Parayı ona doğru uzattım. "Gidip bir süreliğine Chicago'da büyükannemle kalabilirsin. Kafanı toparlarsın."

"Kafam gayet yerinde Dan.

"Değil." Ona doğru yürüyerek ellerimi sıkıca onun kafasına sardım. "Bir an olsun o Red denen herifin sana güvendiğini düşünebildiysen, kesinlikle değil. Şehirden uzaklaş Jace. Lütfen."

Gözleri yaşlarla dolan Jace, "Bunu kimin yaptığını bulmalıyım Dan," diye fısıldadı. "Annemi kimin öldürdüğünü bulmalıyım ve bunu sadece tekrar içlerine girerek yapabilirim."

"Neden? Neden vazgeçmiyorsun? Annem öldü. Onu geri getiremezsin."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Çünkü her şey benim yüzümden oldu!" diye haykırdı ve annemin öldüğü noktayı işaret etti. "Buna ben sebep oldum..." Yumruğunu ısırdı. "Onun kanı, ölümü... Her şeyin sebebi benim."

"Hayır." Kafamı iki yana salladım. "Bunun sebebi o silahlı, hasta piç kurusu."

Jace usulca, "Böyle olması gerekmezdi. Bunu sen de biliyorsun," dedi. "Benim de üniversiteye gitmem gerekirdi. Hatırlı-

yor musun? Babam benim de üniversiteye gideceğimi düşünüyordu."

"Hâlâ gidebilirsin."

"Geri dönmek istedim. Tekrar gruba girmek istedim. Uyuşturucuyu bırakmak istedim. Bütün bunlardan vazgeçmek istedim."

"Jace."

Alt dudağını ısırdı ve yüzünü başka yöne çevirdi. Kollarını başının üzerine koyarak ellerini birbirine kenetledi. "Red mallarının bir kısmını dağıtmamı istiyor. Benim için çocuk oyuncağı. Müşterilerin hepsi kolay hedefler."

"Müşteriler mi? Ne müşterisi?"

Yeniden bana döndü. "Dinle Danny. Sadece birazcık yardıma ihtiyacım var. Okulundaki öğrencilerinden birkaç tanesi..."

"Öğrencilere uyuşturucu mu satıyorsunuz? Hem de *benim öğrencilerime*?" Gözlerim dehşetle büyüdü. Geriye doğru birkaç adım attım.

"Ben değil Danny. Red satıyor. Beni test etmek istiyor. Bana gerçekten güvenip güvenemeyeceğini görmek istiyor. Bu malları öğrencilerden birkaç tanesine ulaştırabilirsem bana intikamımı almamda yardımcı olacağını söyledi. Annemin intikamını. Bana onu öldüren adamın adını verecek. Edgewood'da öğretmenlik yaptığına göre belki... belki bana uyuşturucu kullanan birkaç kişinin adını söyleyebilirsin."

"Sen aklını peynir ekmekle yemişsin. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Seni kullanıyor Jace! Seninle alay ediyor. Seni bir oyuncak gibi sağa sola fırlatıp duruyor. Sence Red benim orada öğretmenlik yaptığımı bilmiyor mu? Sence bunun benim hayatımı da mahvedeceğini düşünmedi mi?"

Jace aynı anda hem söz verip, hem yalan söyleyerek, "Öyle olmayacak!" dedi.

"Çoktan oldu bile." Duraksadım. "Sana yardım etmeyeceğim. Seni okulumun yakınında görürsem, polisi aramakta tereddüt etmeyeceğim."

Jace huzursuzca güldü. "Beni öylece gözden çıkaracaksın, öyle mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Annemizi öldüren adamın kimliğini bulmaya çalıştığım için beni tekrar ihbar mı edeceksin?" Duraksayarak görünmez kayaları tekmeledi. "Tamam. Yardımına ihtiyacım yok. Fakat yoluma çıkarsan seni mahvederim."

"Öğrencilere uyuşturucu satmaya çalışan sensin Jace. Ben değilim."

"Haklısın. Kesinlikle haklısın," dedi. "Fakat öğrencilerini beceren sensin, ben değilim. Adı neydi şu kızın? Ashlyn mi?" Yumruklarım istemsizce sıkıldı ve kalp atışlarım hızlandı. Bunu Jace de fark etmiş olmalıydı. "Hassas bir konu galiba? Yüzün kızardı da."

Buz gibi bir sesle, "Jace," dedim ama daha fazlasını söyleyemedim.

"Bir konuda haklıydın Danny." Cebinden bir sigarayla çakmak çıkardı. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırarak yaktı. Parmaklarını şakağına götürdü ve kafasını tıklattı. "Gerçekten de aklımı peynir emekle yedim. Bu yüzden tekerime çomak sokayım deme. Yoksa seni de, o değersiz öğrencini de mahvederim. Diğer öğrencilerin onun hakkında neler söyleyeceklerini hayal bile edemiyorum. İkimiz de lisenin ne kadar acımasız bir yer olabileceğini biliyoruz."

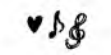
"Jace, eğer Sarah'dan bahsediyorsan..." diyerek onu uyarmaya çalıştım ama Jace sözümü kesti. "Sakın!" Sözcükleri gittikçe kararmaya başlıyordu. "Sakın bu işe onu karıştırma. Şaka yapmıyorum. Yemin ederim ki kız arkadaşının hayatını mahvederim."

Gitmek üzere arkasını döndüğünde içimi çektim. "Annem ve babam görebilselerdi sence bu yaptıkların hakkında ne düşünürlerdi?"

Arkasını dönüp bana bakmaksızın, "Bence," dedi, "bir işin sonunu getirmeye kararlı olduğum için benimle gurur duyarlardı. Annemin kanını yerde bırakmadığım için."

İşte yine bulaşıcı bir hastalık gibi hayatıma yayılıyordu. Onun başıma açtığı belalardan sıyrılmıştım. Müziğime odaklanmıştım. Mesleğime odaklanmıştım.

Fakat o bir yolunu bulup yine karşıma çıkmıştı.

Hızlı adımlarla eve geri döndüğümde gitar sesleri duydum. Randy oturma odasındaki kanepede oturmuş yeni şarkı sözleri üzerinde çalışıyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Yeni melodisini çalmaya devam ederken, "Jace içeriden ne zaman çıktı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, çıkmış işte." Kendimi kanepeye bıraktım. Ellerimle yüzümü ovaladım.

"Fakat iyi görünüyordu. Temiz."

Buna katılmadan edemezdim. Jace'in uyuşturucu kullanıp kullanmadığını her zaman anlardım. Kullandığı zamanlarda asabi ve gergin olurdu ama mezarlıkta ve okulda karşılaştığımız zaman gözüme oldukça güçlü görünmüştü. Uyuşturucu kullanmaya başlamadan önceki gibi görünüyordu.

Saçları sıfıra vurulmuştu ve üzerinde bir iş adamınınkilere benzer kıyafetler vardı. Muhtemelen bunu ondan Red denen adam istemişti. Fakat ben Jace'i tanıyordum. Kalbinin derinliklerinde ne kadar duygusal, ne kadar yıkılmış bir adam yattığını biliyordum. Uyuşturucu işlerine tekrar kolaylıkla bulaşabileceğini biliyorken, o hayata geri dönmekte gecikmeyecekti.

Konuyu değiştirerek, "Ne çalıyorsun?" diye sordum.

Randy sehpadaki kitabı alarak bana fırlattı. "Othello. Yeni malzeme bulmaya çalışıyordum. Cuma günü Upper Level'daki konseri bununla açarız diye düşünmüştüm. Biraz damdan düşer gibi oldu, biliyorum ama..."

"Şarkının sözlerine bir bakayım."

Randy bana kâğıdı uzattı ve gözlerim sözcüklerde dolanmaya başladı. Randy harika bir müzisyen ve hikâyeciydi, bu yüzden sözlerin güzel olduklarından şüphem yoktu. Fakat kâğıtta

yazanlar güzelden de iyiydi. Bunlar akıllara durgunluk verecek cinstendi.

Kararmış ruhların sessiz fısıltıları.
İnsan yanım artık kontrol dışı.
Anlamsız renkler görüyorum,
Ama gözlerinde gerçeğin yaşadığını biliyorum.

Alıkonulmuş, meczup, yabani.
Geri dön bana. Tut elimi.
Dans et yasaklı diyarlarda.

"Biraz karanlık sözler yazmak istedim. Biraz daha asabi. Shakespeare'in bin bir yönü vardı sonuçta."

"Bana gitarı uzatsana," dedim. Parmaklarım gitar tellerinde dolanırken, tellerin titreşimlerini hissettim. Gözlerimi kapatarak çalmaya başladığımda, her zamanki gibi gözlerimin önünde Ashlyn belirdi. Müzik onu bana daha da yaklaştırıyor, sesler hayallerimi gerçek kılıyordu.

Jace'in onun hayatını mahvetmesine izin veremezdim ve Ashlyn'in onu umursamadığını düşünmesine de izin veremezdim. Fakat elimden ne gelirdi, emin değildim.

23. BÖLÜM | Daniel

Hava ağır.
Zihnim puslu.
Bana her şeyi kaybetmeyeceğimizi haykır.
-Romeo'nun Arayışı

Sonraki birkaç okul günü epey zorlu geçti. Buğulu ve tatsız bir ruh halinde sıkışıp kalmıştım. Neredeyse hiç uyuyamıyordum çünkü Ashlyn'i düşünmediğim zamanlarda Jace hakkında endişeleniyordum. Birilerini incitebilirdi. Kendine zarar verebilirdi. Öğrencilerime zarar verebilirdi. Ashlyn'e zarar verebilirdi.

Ashlyn'in başını bir kez bile kaldırmadığı dersin çıkışında, onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Ona durumu açıklamaya çalışmalıydım. Öğlen yemeğinden biraz önce onu Jake denen çocukla yürürken gördüm. Jake her gün aksatmadan onun yanına gidiyor ve kalbine girmenin bir yolunu arıyordu. Benim yerimi çalmaya çalışıyordu. Gerçi şansını çok fazla zorlaması gerekmeyecekti. Ashlyn'in kalbindeki yerimi ona kendi ellerimle veriyordum. Onun için mücadele bile etmiyordum...

Ashlyn bir an için bana baktıktan sonra yeniden Jake'e dönerek yüksek sesle bir kahkaha attı. Ellerini onun göğsüne koyduğunda Jake genişçe sırıttı. Ashlyn'in saçlarını bir omzundan geriye atması ve Jake'in söyledikleri karşısında kıkırdaması midemi bulandırdı. Jake'in ona yakın durup onu eğlendirmesi asabımı fena halde bozuyordu.

Jake onunla flört ediyor, Ashlyn ise buna karşılık veriyordu.

Fakat ben onu tanıyordum.

Ashlyn bunları sadece beni kıskandırmak için yapıyordu.

İşe yarıyordu.

Bunu sadece beni kızdırmak için yaptığını bilmeme rağmen, bu durumdan hoşlandığını da biliyordum. Herkesin içinde bir erkeğe dokunmak hoşuna gidiyordu. Ben bunu ona verememiştim. Ne tür bir erkek, sevdiği kadına onun özlemini çektiği, ihtiyaç duyduğu sevgiyi veremezdi ki?

Öfke bütün benliğime yayılırken yumruklarımı sıkarak ona yaklaştım. Ne yapacağımı bilmiyordum ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ondan öylece vazgeçip, onu Jake'in ellerine teslim edemezdim. Ashlyn benim olmayabilirdi. Ben her şeyi mahvettikten ve onu korumak için tuhaf bir yol seçip, onu görmezden geldikten sonra benimle birlikte olmak istemeyebilirdi ama...

Ama ben onundum.

Hem de her bir parçamla.

Varlığımın her bir parçası Ashlyn Jennings'e aitti.

Ashlyn ne zaman Jake'in söylediği bir şeye gülse, ne zaman benim kolum yerine onun koluna dokunsa bir parçam ölüyor, yeryüzünden siliniyordu.

"Ashlyn!" diye seslendim. Ashlyn gözlerini kısarak bana kaçıkmışım gibi baktı. "Seninle ödevin hakkında biraz konuşabilir miyim?"

Ashlyn, Jake'e dönerek sınıfta görüşeceklerini söyledi ve yanıma geldi. "Sorun nedir?"

Onu sınıfıma götürerek kapıyı kapadım. Yumruklarım hâlâ sıkılıydı. Hafifçe ona doğru eğilerek, "Neden çocuğun ağzının içine düşüyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Tavırlı bir sesle, "Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi.

Homurdanarak parmaklarımı saçlarımın içinden geçirdim. "Beni kıskandırmak için yapıyorsun."

Beni huzursuz etmeyi başarması karşısında sinsice gülerek, "Hiçbir şey yaptığım yok," dedi.

"Evet, yapıyor..." Derin bir nefes aldım. Sesimi biraz daha alçalttım. "Ashlyn... Şimdi yaşına göre davranmaya başlamanın zamanı değil."

"Sen bana çocukça davrandığımı mı söylemeye çalışıyorsun? Bana mı! İletişim kurmanın sorunları halletmek için tek yol olduğunu düşünen bana?" Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. "Siktirin gidin Bay Daniels."

Elimi onun omuzlarına koydum ve bir anlığına yalnızca kendimiz gibi davranmamız için ona gözlerimle yalvardım. "Ashlyn, benim. Daniel. Ben hâlâ aynı adamım."

Gözlerindeki ifadenin yumuşadığını gördüm. Bakışlarını yere yöneltti. Tekrar bana baktığında ağlamanın eşiğindeydi. "Seni özlüyorum."

Bir an bile düşünmeden dudaklarımı onunkilere bastırdım ve ellerimi boynuna doladım. Ashlyn de ellerini göğsüme koyarak bu öpücüğe karşılık verdi. Onu havaya kaldırarak dosya dolabına dayadım. Ellerim tişörtünün üzerinden memelerini avuçlar ve başparmaklarım sertleşmiş meme uçlarında daireler çizerken Ashlyn'in dudaklarının arasından bir inilti koptu. Tişörtünün kenarını yakalayarak yukarı kaldırdığımda, parmaklarını sırtıma geçirerek kalçalarını bana doğru ittirmeye başladı.

Sınıfın kapısı çalınınca birden kendime geldim. Hiç düşünmeden dosya dolabını açtım ve Ashlyn'i dolabın içine soktum.

Sınıfın kapısı açıldı ve Henry kafasını içeri uzattı. Bana doğru gülümsüyordu. Kalbim gırtlağımda atmaya başladı. Az önce kızını dolaba soktuğumu görmüş olabilir miydi?

Vay canına. Az önce Ashlyn'i bir *dolaba sokmuştum.*

"Selam Dan."

Ona zorlukla gülümsedim. "Henry, nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim. Şey diyecektim... Ofisime bir uğrayabilir misin? Ashlyn hakkında konuşmak istiyordum da."

Ashlyn hakkında. Bu sözcükler zihnimde yankılandı. Düşüncelerimin hızı dehşet vericiydi. Bedenimdeki bütün kaslar gerildi. *Biliyordu.* Jace'in söyleyip söylemediğini, bu kadar da aşağılara

düşüp düşmediğini merak ettim. Gırtlağımı temizleyerek konuştum. "Bugün öğle arası nöbetindeyim."

"Endişelenme," dedi. "Çok kısa bir konuşma olacak." Dolabın içinden bir gürültü koptu ve Henry bir kaşını kaldırdı. "Bir şey duydun mu?"

Ashlyn'in gürültülerini bastırmaya çalışarak delicesine öksürmeye başladım. "Duydum mu? Şey, evet, lambalarımdan birinin değişmesi gerekiyor. Son zamanlarda tuhaf vızıltılar çıkarmaya başladı. Neyse, bir iki dakika içinde ofisinde olurum."

Henry kaşlarını çatarak tavana baktı ve bana teşekkür ederek sınıftan ayrıldı. Ellerimi yüzümden geçirerek gerginliğimden sıyrılmaya çalıştım. Dolabı açtım ve Ashlyn dışarı çıktı. Ellerimi ceplerime soktum.

Ashlyn, "Biliyor mu?" diye fısıldadı.

Omuz silktim. "Sorun yok." Yeşil gözleri bir parça rahatladı. Ona üzgün bir gülümsemeyle baktım. "Hiçbir sorunumuz yok."

"Hayır. Var. Bunu daha önce hayal ettiğimi biliyorsun..." Başını iki yana salladı. "Yani okulda neredeyse yakalanma olayını. Seksi ve macera dolu bir olay olacağını düşünmüştüm. Fakat sen beni dolabın içine soktun."

Zihnim deli gibi çalışarak ona nasıl bir açıklama yapabileceğini arıyordu. "Biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece..."

"Eğer bir öğrenciyle ilişkin olduğu öğrenilirse başın belaya girebilir," diye mırıldandı. "Çok aptalım."

"Ashlyn..."

"Benim hatam, gerçekten. Kitapların dünyasında yaşıyorum. Aramızdaki bu şeyi fazlasıyla romantikleştirdim. Fakat gerçek şu ki, birinin gizli sevgilisi olmak pek de romantik değil." Uzun kirpiklerini kırptı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Bunu yapamazsın. Beni bir kez daha kimse yokken sınıfma çekemezsin."

Olması gerekenden biraz fazla yüksek bir sesle, "Biliyorum!" dedim ama kalbim göğüs kafesimi parçalarcasına gümbürdüyordu. Bir şeyleri yumruklamak istiyordum çünkü kafam çok

karışmıştı. Onunla birlikte olduğumu kimseye gösterememek beni öldürüyordu. Birlikte olduğumuz zamanlarda Ashlyn'in dudaklarında gıpta dolu bir seğirmeyle, el tutuşan çiftlere bakmasından nefret ediyordum. İçinde bulunduğumuz durum hakkında her şeyden nefret ediyordum.

Henry'nin ofisine giderek içeri girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Henry masasının arkasındaki sandalyeye oturarak boğazını temizledi. Fark ettiğim ilk şey masasında duran, Ryan ile kız kardeşinin resmiydi. Ashlyn veya Gabby'nin resimleri ise görünürde yoktu.

"Geldiğin için teşekkür ederim..." Sesi gergin gibiydi. Kızının bir öğretmenle kırıştırdığını öğrenen bir babadan daha gergindi. Bilmiyordu. Vay canına, bilmiyordu. "Senden bir iyilik isteyecektim."

Bir kaşımı kaldırarak sandalyemde arkama yaslandım. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bildiğin üzere..." Masada ona doğru dönük olan çerçeveli bir resmi alarak bana çevirdi. Resimde ikiz kızları vardı. Başından beri oradaydılar, fakat yüzleri Henry'ye çevrilmişti. "Ashlyn benim kızım. Kız kardeşinin kaybından sonra çok zor bir dönemden geçiyor..."

İçtenlikle, "Çok üzüldüm," diye mırıldandım.

Tekrar boğazını temizledi ve dilinin ucundaki kelimeleri çıkarmak için kendini zorladı. "Teşekkür ederim. Ashlyn'in annesi bazı kişisel sorunlarla boğuşuyordu ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bu nedenle kızım benimle yaşamak üzere buraya geldi. Annesi Kim bugün beni arayarak Ashlyn'in hayallerini süsleyen, California'daki üniversiteden bir mektup geldiğini söyledi. Fazladan bir tavsiye mektubu daha istiyorlarmış. O kadar zor bir dönemden geçti ki..."

California.

Bu kelime zihnimde defalarca yankılandı. Tenimde dolaşarak, içerdiği anlamla üzerimi çiğnedi.

Yavaşça başımı salladım. Ofisten bir an önce çıkıp Ashlyn'i

bulmak ve ona sarılmak istiyordum. Ona California'ya gidemeyeceğini söylemek istiyordum. Benimle kalabileceğini. Okul bittikten sonra birlikte olabileceğimizi. Fakat bunu yapamazdım. Henry konuşmaya devam etti.

"Bunun biraz etik olmadığını biliyorum ama... Ashlyn bir hayal kırıklığını daha kaldıramaz bence. Bu kadarı onun için çok fazla olur. Ona bu hafta içinde mektuptan bahsetmeyi düşünüyorum. Senden ricam, tabii eğer bunu uygun görürsen, onun için bir tavsiye mektubu yazman. Tekrar ediyorum, yazmak zorunda değilsin. Sadece onun hayatında artık inişlerden çok çıkışların olmasını istiyorum."

Ellerimi Henry'nin masasının kenarına dayadım. Onun California'da, hayallerinin üniversitesine girmesi için bir mektup yazabilir miydim? Genzim kurudu ve gözlerime iğneler batmaya başladı. Art arda göz kırparken, "Hayır! Hiçbir yere gidemez! Beni bırakamaz!" diye haykırmak istiyordum.

Gözlerim kapandı. Onları yeniden açtım ve Henry'nin isteğini kabul ettim. Ashlyn'i kendi hayatını yaşaması için uzaklara göndermeyi kabul ettim.

"Onur duyarım."

♥♪𝄞

Ashlyn'in yemek masasına doğru yöneldiğimde bana bakıyordu. Henry konusunda her şeyin yolunda olduğunu fark edince dudaklarından rahatlama dolu bir nefes salıverdi. Ayaklarım beni onun Ryan ve Hailey'yle birlikte yemek yediği masaya doğru sürüklemeye devam etti.

Ryan şakayla karışık, "Hey Bay D., öğlen yemeğinde bize mi katılacaksınız yoksa?" dedi.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Ah, hayır. 1'den UYGUNSUZ'a kadar giden bir ölçekte bu durum, çizelgenin en üstünde yer alırdı." Ashlyn'in bu yorumuma hafifçe güldüğünü gördüm ve gülüşü bütün sorunları bertaraf etti. Bu sesi deli gibi özlemiştim. "Ashlyn, seni müdür yardımcısının odasına götür-

mem gerekiyor." Hailey nedenini sordu. Şaşkın bir ifade takındım. "Bilmiyorum. Müdür yardımcısı Ashlyn'i görmek istedi."

Ryan sırıtarak, "Belki de Henry boynundaki o morluğu görmüştür, ne dersin?" dedi.

Ashlyn'in, yanakları kızarırken saçıyla boynunu örtmesini izledim. Sandalyesinden kalkarak sırt çantasını aldı ve kafeteryadan çıkarken ardımdan geldi.

"Beni izle," diye fısıldadım.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Arkamı döndüğümde, gözlerindeki şaşkınlık dolu ifadeyi gördüm. Bakışlarında kederli bir sorgu parıltısı dolanıyordu. "Bana güveniyor musun?"

Nefes verdi. Güzel dudaklarının kenarları yukarıya kalktı.

Ama arkamdan yürümedi.

Yanımda yürüyerek adımlarını benimkilere mükemmel bir şekilde uydurdu.

Bir merdivenden indik ve bodruma açılan ikinci bir merdivene ulaştık. Bodrum, boruların ve şalterlerin bulunduğu dolabın vızıltıları dışında tamamen sessizdi. Kapalı bir alana açılan kırık birkaç kapının bulunduğu karanlık bir köşeye kadar ilerledik.

Kapalı alanın girişini kapatan menteşesiz kapıyı kaldırdım ve yolumuzdan çektim. Ashlyn göğsüne yasladığı kitabı indirerek içeri adım attı.

"Henry ne istiyormuş?" dedi.

Ona söylemekte tereddüt ettim. Bunu söylemek istemiyordum çünkü söylediğim takdirde California seçeneği gerçeğe dönüşebilirdi.

"Sen, şey..." Lanet. "California'da bir üniversiteye başvuru yaptın mı?" diye sordum.

Ashlyn'in gözleri büyüdü ve çabucak arkasına döndü. Vücudu gergince sarsılmaya başladı. "Güney California Üniversitesi. Başvuru yapmamı Gabby söylemişti. Kabul edileceğimi hiç düşünmedim." Tekrar bana dönerken uzun, sarı saçları yüzünden çekilerek arkasına savruldu. "Kabul edilmiş miyim?"

O anda gördüm. Yüzündeki saf coşku ifadesini gördüm. Yeşim rengi gözleri derinden gülümsüyordu.

Başvurmasını Gabby istemiş olabilirdi ama bu Ashlyn'in hayaliydi.

Boğulurcasına, "Bir tane daha tavsiye mektubu istiyorlarmış," dedim. Ashlyn'in yüz ifadesi birden değişerek hayal kırıklığına dönüştü. "Ashlyn, bu harika bir haber. Seninle ilgileniyorlar!" Onu yeniden, biraz önceki gibi mutlu görmek istiyordum. Beni en mutlu eden şey onun gülümsemesiydi. "Bu olağanüstü!"

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. Neşesini gizleyemiyordu. "Gerçekten de olağanüstü, öyle değil mi? Peki senin bu işle ne ilgin var?"

"Henry mektubu benim yazmamı istiyor."

Ashlyn gergince, "Bunu yapacak mısın?" diye sordu.

"Elbette yapacağım."

"Bunu şey yüzünden yapmanı..." Kendisiyle beni işaret etti. "Aramızdaki şey her ne ise, onun yüzünden yapmanı istemem. Sadece bunu hak ettiğimi düşünüyorsan yap."

Kollarımı kavuşturarak başımı iki yana salladım. "Bütün hislerim ve aramızda geçenler bir yana... Bunu sonuna kadar hak ettiğini düşünüyorum. Sıkı çalışıyorsun, ayrıca yetenekli biri olduğunu söylemek az bile kalır. Bunu hak ediyorsun Ashlyn."

Yüzü asıldı. "Senin neyin var Daniel? Bizimle ilgili bir sorunun mu var?"

Bir cevabı hak ediyordu ama ona iyi bir cevap verip veremeyeceğimden emin değildim. "Öğrencim olduğunu öğrendikten sonra aklımı kaçırdım." İç geçirdim. "Sonra kardeşim Jace çıkageldi ve hayatımı alt üst etti... Şimdi de seni başka erkeklerle görmek beni öldürüyor Ashlyn. Bu kadar zor bir hayat geçirmiş olmana rağmen sana huzur veremiyor, sana sarılamıyor olmam beni öldürüyor. Sana huzur verip sarılabilecek başka insanların varlığını bilmek beni öldürüyor."

Sakince dinledikten sonra sırt çantasını ve kitabını yere bıraktı. Bana doğru gelerek ellerimi avuçlarına aldı. Kollarımı onun

ufak bedenine sararak onu kendime çektim ve ondan yayılan çilekli şampuan ve parfüm kokularını soludum. Onun kokusunu.

Yüzünü göğsüme dayayarak, "Sana o kadar kızgınım ki," diye fısıldadı.

Hafifçe gülümsedim. "Biliyorum. Ben de bana çok kızgınım."

Başını kaldırdı ve bana bakarak başını iki yana salladı. "Hayır, beni bir şeylerden korumaya çalıştığını bildiğim için kızgınım. Oysa benim korunmaya ihtiyacım yok."

"Ne yapacağımı bilmiyorum Ash. Her şey karmakarışık."

"Anlat bana. Beni hayatının içine al."

İç geçirerek ona daha sıkı sarıldım. "Okulun bodrumunda saklanmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Kimsenin sırrı olmayı hak etmiyorsun Ashlyn. Bir adamın en sevdiği şarkının nakaratı olmayı hak ediyorsun. En sevdiği kitabın ithaf bölümünde anılmayı hak ediyorsun. Fakat şu halimize bir bak. Şu anda sana bunları sunamam. Normal bir lise mezuniyeti geçirmeyi hak ediyorsun. Ben senin için işleri daha da karmaşık hale getirmekten bir işe yaramıyorum."

Kaşlarını çatıp kendini geriye iterek benden uzaklaştı. "Kes şunu, tamam mı?" Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm. "Bana neyi hak ettiğimi, neyin benim için daha iyi olduğunu, ilişkimiz açısından neyin daha doğru olduğunu söylemeyi kes. Bunların hiçbiri umurumda değil." Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. "Hayatımda normal olan hiçbir şey yok. İkiz kardeşim öldü. Annem beni reddetti. Kahretsin, Hemingway bile bana şifa gibi geliyor.

"Peki ya sen? Şarkılarını Shakespeare üzerinden yazan lanet bir grubun var! Annen cinayete kurban gitti ve babanın ölümünden yedi gün sonra konser verdin. *Biz. Normal. İnsanlar. Değiliz.* Normal bir mezuniyetim olsun istemiyorum. Ben *seni istiyorum.*

"Eğer geçtiğimiz birkaç aydır öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatın adil olmadığıdır Daniel. *Hayat berbat.* Hayat gaddar ve gamsız. Karanlık ve zalim. Fakat yine de bazen o kadar güzel oluyor ki, saçtığı ışıkla varlığındaki bütün karanlığı aydınlatıyor.

"O kadar yalnız kaldım ki..." Duraksadı ve parmak uçlarıyla, hızla alt dudağına vurmaya başladı. "Joe'nun barına varmadan önce çok yalnızdım. Sonra sen o sahnede oturup bana şarkılar söyledin. En karanlık günlerime ışık getirdin. Fakat kendini bana asla açmadın. Asla hayatına dâhil olmama izin vermedin."

Yanına giderek başparmaklarımı gözlerinin altından geçirdim. "Seni ilk gördüğüm gün Chicago'dan buraya dönüyordum. Babamın ölümünden sonra iyi olup olmadığından emin olmak için birkaç günümü babaannemin yanında geçirmiştim. Trene bindiğimde paramparça olmak üzereydim. Sonra başımı kaldırdım ve o yeşil gözleri gördüm. O anda, hayatımın bir şekilde yeniden düzene gireceğini hissettim." Başını bana doğru kaldırdığında dudaklarımı onunkilere dokundurdum. "Bana ışık getirmedin Ashlyn. Işık sendin."

Bana o mükemmel gülüşlerinden biriyle bakarak hafif bir ses çıkardı. "Bence normal olmayı abartıyorlar. Bana ucubelerle gelin." Duraksadı. "California'ya gitmem gerekmiyor. Okul bittikten sonra burada seninle kalabilirim. Yerel bir üniversiteye giderim ve birlikte evini yeniden elden geçiririz. Birlikte oluruz."

Başımı önüme eğdim. Gırtlağımı temizledim. *Ben ne yapıyordum böyle?* Ona yanlış sinyaller verdiğimi ve aklını karıştırdığımı biliyordum. Onu buraya aramızdaki ilişkiyi eski haline döndürmek için getirmemiştim. Aklıma Gabby'nin mektubu ve Jace'in tehditleri geldi. Şimdi de Ashlyn sırf benim için hayallerinden vazgeçmekten bahsediyordu.

"Artık buna devam edemeyiz Ashlyn," diye fısıldadım.

Bu sözlerim karşısında gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Artık seninle görüşmeye devam edemem." Bu sözcüklerin benim kadar onun da canını yakıp yakmadıklarını merak ettim.

Bir adım geriye çekilerek, "Ne yaptığını sanıyorsun Daniel?" diye sordu. "Beni buraya... benden ayrıldığını söylemek için mi getirdin?" Gözleri buğulandı ama gözyaşları akmadı.

Cevap vermedim. Bu sözleri söylediğim takdirde, yapmak

üzere olduğum şeyin boyun eğmeye razı olduğum durumdan daha gerçekçi bir hal alacağından korkuyordum.

Bana doğru yaklaşarak, "Söyle!" diye haykırdı. Beni sertçe göğsümden ittirdi. "Söyle! Benimle birlikte olmak istemediğini söyle!"

Boğulurcasına, "Ashlyn," dedim. Bunu ona gerçekten de yapıyordum. Ondan gerçekten ayrılıyordum.

Gözlerindeki yaşlar dökülmeye ve bedeni titremeye başladı. Göğsüme vurmaya başlayarak, "Artık benimle olmak istemediğini söyle! Söylesene!" diye haykırdı. Her bir vuruşuyla varlığımın bir parçası ölüyordu. Her bir yumruğuyla, onun da bir parçası yeryüzünden siliniyordu.

Bileklerini yakalayarak onu kendime çektim ve ona sıkıca sarıldım.

Yumrukları hâlâ göğsüme vururken hıçkırarak, "*Sana kendimi açtım,*" dedi. "Sana bütün dünyamı açtım ama sen beni terk ediyorsun."

Onu kollarıma alarak, "Çok üzgünüm," dedim. Onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyordum ama onu inciten kişi ben olduğumdan, bu hiçbir işe yaramıyordu. "Seni çok seviyorum."

"Hayır." Kendini iterek benden kurtardı. "Bunu yapamazsın. Hem beni yaralayıp, hem de bana sarılamazsın Daniel." Derin bir nefes alarak hâlâ gözlerinden dökülmekte olan yaşları sildi. "Bana ilk defa bu kelimeleri söylüyorsun. Aynı anda hem beni sevdiğini söyleyip hem de kalbimi kıramazsın. Bu yüzden gerçekten söylemek istediklerini söyle. Söyle de kendi yoluma gideyim."

Derin bir nefes alarak gözlerimi yere çevirdim. Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda Ashlyn'in gözlerinin kan çanağına döndüğünü gördüm. Nefesimi bıraktım. "Senden ayrılıyorum Ashlyn."

Yüzündeki bütün kan çekilmeden önce hafifçe hıçkırdı. Bedeni bir anlığına ürperdi. Çıkışa yöneldi ve yürümeye başladı. "Cehenneme kadar yolun var Daniel."

24. BÖLÜM | Ashlyn

Kanma yalanlara.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Hangi pislik birini birlikte bir gelecekleri olduğuna inandırdıktan sonra ondan ayrılırdı ki? Sakinleşebilmek için soğuk bir duşa ihtiyacım vardı çünkü kanım bütün gün kaynamaya devam etmişti. Yüzümü yıkamak için banyoya yöneldiğimde içeriden Henry'nin sesini duydum.

"Biliyorum... Hayır, henüz bilmiyor. Kim, bunun bir önemi yok! Ashlyn burada kalacak."

Boğazım düğümlendi.

Kim.

Annem olan Kim mi?

"Tamam. Tamam. Görüşürüz." Henry'nin sesi kesilirken kapı kolu çevrilerek açıldı. Beni gördüğünde bir adım geriye çekildi. "Ashlyn. Burada ne yapıyorsun?"

"Ne zamandır üst kattaki banyoyu kullanıyorsun Henry?"

Yanımdan geçerek omuz silkti. "Aşağıdakini Rebecca kullanıyordu da."

"Ya." Vücut dilinde herhangi bir duygu belirtisi aradım. Hiçbir şey yoktu. "O halde neden annemle konuşuyordun?"

Doğruca bana döndü. Dudaklarında ansızın bir seğirme belirdi ve gözleri sağa sola dönmeye başladı. "Güney California Üniversitesi seninle ilgileniyor. Bay Daniels sana bir tavsiye mektubu yazacak."

Bir çocuk gibi, "Konuyu değiştirme! Ayrıca o adamın yardı-

mını falan istemiyorum!" diye zırladım. Kendimi gerçekten öyle hissediyordum. Ergenlik sıkıntılarım ve gençlik dürtülerim duygularımı ezip geçiyordu.

Henry bu tepkim karşısında afallamıştı. Yüzünde kafa karışıklığı ve hayret dolu bir ifade belirdi. "Sakin ol Ashlyn."

Olamıyordum. Sanki bütün dünya, beni uçurumdan aşağıya itmek için el birliği yapmıştı, ben de atlamaya razıydım. Annem nasıl olur da Henry'yi ararken beni aramazdı? Nasıl olur da bana bir mesaj bile göndermezdi? "Sakinleşmeyeceğim! Yardım istemiyor olmama rağmen herkesin bana yardım etmeye çalışmasından bıktım usandım. Neyin benim için en iyisi olduğunu hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Buraya taşınmayı ben istemedim. O aptal liseye gitmeyi ben istemedim. Seninle muhatap olmayı ben istemedim. Neden kimse sadece benimle konuşmayı denemiyor? Ben on dokuz yaşındayım, beş değil! Ben lanet olası bir yetişkinim! Hayatımı mahvediyorsunuz!" Gözlerimden yaşlar akarken arkamı dönüp hızla odama girdim ve kapıyı çarparak kapadım.

Hailey yanındaki peçete kutusuyla yatağında oturuyordu. Birkaç gündür hastaydı ve burnu hiç olmadığı kadar kırmızıydı. "Ashlyn ne oldu?"

Cevap veremeden odanın kapısı açıldı ve Henry içeriye girdi. "Hailey, Ashlyn'le benim konuşmamız gerek."

Gözlerimi yakan yaşların yanaklarımdan süzüldüğünü hissederek, "Seninle konuşmak istemiyorum!" diye haykırdım. Hızla yatağıma atlayarak yüzümü yastığa gömdüm ve ağlamaya başladım. "Neden bana gerçeği söylemediğinizi anlayamıyorum! Birileri bana kapılarını açsın!"

"Annen rehabilitasyonda Ashlyn."

Sözcükleri suçluluk duygusuyla yüklü gibiydi. Kızarmış gözlerimle, şaşkın bir halde ona baktım. Hailey irileşmiş gözlerle peçete kutusunu aldı.

"Ne? Ne dedin Ryan? Bana ihtiyacın mı var? Hemen geliyorum." Sakarca Henry'nin etrafından dolanarak dışarıya çıktı.

"Ne?" diye geveledim. Midem düğümlenmişti. Yastığıma o

kadar sıkı sarıldım ki, kılıfın baskıdan dolayı patlayacağından ve içindeki dolgu malzemesinin dökülecceğinden neredeyse emindim. Hızla gözlerimi kırpıştırarak düşüncelerimi kontrol etmeye çalıştım. "Annen rehabilitasyonda da ne demek?"

Henry bana doğru yaklaşırken ayakları halıya gömülüyordu. "Gabby'nin hastalandığını öğrendiğimizden beri daha fazla alkol almaya başlamıştı."

"Fakat her şey kontrol altındaydı," diye fısıldadım.

Henry başını iki yana salladı. "Hayır. Değildi. Cenazede bana üç aylık bir rehabilitasyon programına başlayacağını söyledi. Noel'e doğru programı sona ermiş olacak. Ashlyn, buraya gelmenin, annenin seni istememesiyle hiçbir ilgisi yok. Bu Kim'in fikriydi çünkü sana hak ettiğin şekilde annelik yapabilmek istiyordu."

Bedenime bir öfke dalgası yayıldı. "Yani beni nerede olduğumu bile umursamayan birinin yanına göndermeyi mi seçti? Jeremy'yle kalabilirdim! O bana senden daha fazla babalık yaptı!" Kullandığım sözcüklerin vahşi tadını alabiliyordum. Henry'ye bu şekilde bağırdığım için kendimden nefret ettim ama şu anda kinimi kusabileceğim tek kişi oydu ve hayatımda ters giden her şey için Henry'yi suçlamak her zaman en kolay seçeneğim olmuştu.

Henry boğazını temizledi ve güçlükle yutkundu. "Bu çok gülünç. Az önce, bir yetişkin olduğun için insanların seninle konuşması ve sana gerçekleri anlatması için yalvarıyordun. Fakat yetişkinliğin gerçekleriyle karşılaştığında olmadığını iddia ettiğin beş yaşındaki kıza dönüşüveriyorsun."

Haklı olduğunu biliyordum ama onun haklı olması fikrinden nefret ediyordum. Evet, o beş yaşındaki incinmiş kız çocuğu bendim. Aklımdan uçarcasına geçen her düşünce Henry'yi incitmeye dayalıydı. Çünkü haklı olması beni incitiyordu. Haklı olmasını istemiyordum! Onun benim gözümde her zaman çocuklarını terk eden tembel baba olarak kalmasını istiyordum!

"En azından kimseyi aldatmıyorum!"

Henry'nin gözleri doldu ve afallamış bir halde geriye doğru sendeledi. "Cezalısın. Bir süre evden çıkmayacaksın." Sözleri benim için bir anlam ifade etmiyordu. Kim oluyordu da bana ceza veriyordu? Böyle bir hakkı var mıydı?

"Bu gece dışarı çıkacağım." Kollarımı göğsümde kavuşturarak sırtımı dikleştirdim.

"Hayır. Çıkmayacaksın. Burada yaşadığın sürece benim kurallarım geçerli. Artık yoruldum Ashlyn!" Sesi yükselince bütün bedenim ürperdi. "Bu tavrından yoruldum. Beni suçlamandan yoruldum. Bana öfkelenmenden çekindiğim için nereye gittiğini soramamaktan yoruldum. Hepsinden çok yoruldum. Evet, küçükken yanında olamadım. Bana en çok ihtiyaç duyduğunda yanında olamadım. Her şeyi mahvettim. Peki ya şimdi? Şu anda benimle aklına estiği gibi konuşamazsın. Şu anda senden sorumlu olan kişi benim."

"Ama..."

"Aması yok. Önümüzdeki hafta kiliseye ve okula gittikten sonra derhal eve geleceksin. O kadar. Bir saat sonra yemekte ol."

"BEN. AÇ. DEĞİLİM!"

"UMURUMDA. BİLE. DEĞİL!" Halıda ayak izlerini bırakarak hızla dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı. Bunun üzerine yüzümü yastığıma gömerek öfke içinde çığlık attım.

♥♪𝄞

Herkes dua ederken yemek masasında oturuyordum. Katlanan sandalyem hâlâ bacaklarıma batıyordu; o yüzden yerimde oynuyordum.

Ryan bana doğru eğildi. "Yerleri değişelim mi?"

Önerisini geri çevirdim. Neredeyse her yemekte aynı şeyi soruyordu.

"Amin," kelimesi mırıldanıldı.

Henry tam karşımda oturuyordu, bu yüzden ona bakmamak için çabalamam gerekti. Onunla aynı odada bulunma fikrinden nefret ediyordum. Niye oturduğumu bile bilmiyordum. *Ayağa*

kalk! Odadan çık! Burayı terk et! Beynim her seferinde bana hamlemi yapıp Henry'ye, "Canın cehenneme!" demem için haykırıp duruyordu. Fakat kalbim tam bir ahmaktı ve şu anda sesi beynimden daha yüksek çıkıyordu.

Bir parçam karşımdaki pisliğin bana ceza vermesi karşısında hoşnuttu. Şu anda hiç olmadığı kadar babaya benziyordu.

Rebecca yemeğini yerken düz bir sesle, "Ashlyn, bir süreliğine evden çıkmama cezası aldığını duydum," dedi.

Gözlerim tabağımda sağa sola ittirdiğim bezelyelerime döndü. "Sanırım."

"Eh, sana eşlik edecek biri de var. Ryan da aynı cezayı aldı."

Ryan geriye ittirerek masayı sarstı. "Ne? Ben ne yaptım ki!"

Rebecca'nın sesi her zamanki gibi sakindi. "Ne yapmadın ki Ryan? Kuşların söylediğine göre geçen hafta bir partiye gitmişsin."

Ryan, ağzı istemsizce açılırken gözlerini devirdi. "Cidden mı? Beni bir partiye gittiğim için mi cezalandırıyorsun? Bu sene en az elli partiye gitmişimdir!"

"Hayır. Seni çamaşırların arasında bulduğum uyuşturucular yüzünden cezalandırıyorum."

Gözlerim hızla, duydukları yüzünden kaskatı kesilen Hailey'ye döndü. Ryan'ın kafa karışıklığı gözlerinden okunuyordu. Hailey'ye döndüğünde donuk bir yüz ifadesi takındı ve iç geçirdi. Uyuşturucuların kız kardeşine ait olduğunu anlamıştı.

"İyi. Cezalıyım. Aman ne güzel." Ellerini saçlarından geçirerek sakinliğini korumayı başardı. Kız kardeşinin suçunu üstlendiğine tanıklık edene kadar Ryan'ı daha fazla sevebileceğimi düşünmezdim.

"Bütün ay boyunca." Rebecca ona fazlasıyla yükleniyordu. Ses tonundaki tiksinti karşısında irkildim. "Hatta ne diyeceğim, bence şunu iki aya çıkaralım."

Ryan kendini masadan biraz daha uzağa iterek, "Senin derdin nedir?" diye haykırdı. "Ciddiyim. Sana şimdiye kadar ne yaptım ben?"

"Laflarına dikkat et." Rebecca sinirliydi ama bunun çamaşırların arasında bulduğu uyuşturucuyla bir ilgisi yokmuş gibiydi.

"Neden dikkat edecekmişim? Laflarıma dikkat etsem de, benden istediğin bütün o 'iyi çocuk' hallerini takınsam da seni tatmin edemem. Tanrı aşkına, söyle de kurtul şundan. Beni babamın ölümü yüzünden suçladığını itiraf et. Belki de tam bir kaltak gibidavranmaktan vazgeçmene yardımcı olur!" Ryan'ın sözlerinin ağzından çıktığı an, Rebecca'nın tokadı yüzüne indi.

Henry afallamış bir halde ayağa kalktı ve ikisinin arasına girdi. "Kesin şunu! Tamam mı? Hepiniz şuna bir son verin!" Rebecca onu iterek Henry'nin etrafından dolanmaya çalıştı ama Henry ona engel oldu.

"Sana ne kadar yardım ettiğimi fark edemeyen, nankör bir çocuksun. Seni ben kurtardım Ryan!" Rebecca'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Kurtardın mı? Sen aklını kaçırmışsın."

Hailey birden sandalyesinden kalktı. "Uyuşturucular benimdi."

Rebecca kahkaha atana dek bütün oda sessizliğe gömüldü. "Kardeşini koruma Hailey."

"Korumuyorum." Annesine döndü ve yüzünün rengi attı. "Onları bana Theo verdi. Bunun ilişkimize iyi geleceğini düşündüm çünkü Theo üniversiteye gitmeden önce onunla sevişmek istiyordum. Eğer sevdiği şeyleri denersem benden hoşlanacağını söylemişti."

Rebecca'nın gözleri dehşetle büyüdü. Bacaklarının yanlarını ovalayarak odayı arşınlamaya başladı. Bedeni durgunlaştığında başını iki yana salladı. Ryan'a dönerek, "Bunların hepsi senin suçun!" diye bağırdı. "S-sen o şeytani düşüncelerinle kız kardeşine kötü örnek oldun!"

Henry ona bir canavarmış gibi bakarak, "Rebecca!" diye kükredi.

"Gerçekleri söylüyorum! Önce babasını öldürdü, şimdi de kardeşini öldürmeye çalışıyor!"

Ryan hakkında tükürürcesine söylediği nefret dolu sözlerden sonra kendimi tutamayarak, "Kes sesini!" diye haykırdım.

Odadaki gerginlik zirveye ulaşmıştı.

Ryan'm omuzları annesinin sözleri karşısında kapıldığı dehşetle çöktü. Dudaklarına üzgün bir gülümseme yayılırken yavaşça alkış tutmaya başladı. "İşte duydunuz millet." Son bir kez eğilerek selam verdi ve evden çıkarak kapıyı ardından çarptı.

Nefret söylemleri hâlâ duvarda yankılanırken hepimiz sessizlik için öylece dikilmeye devam ettik.

Hailey, "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" diye fısıldadı. "Babamın ölümü onu zaten mahvetti. Onu suçladığın için zaten paramparçaydı."

Hailey, Ryan'ın arından gidince ben de dışarı çıkarak verandada onlara katıldım.

Ryan elindeki sahte sigara kutusuyla oturuyor, kutuyu dizine vuruyordu. "Ben iyiyim kızlar."

Soğuk kış rüzgârı yüzlerimizi ısırırken ikimiz de verandada onun yanına oturduk. Hailey kırmızı burnunu çekmeye devam ederken Ryan kollarını ona dolayarak küçük kız kardeşini ısıtmaya çalıştı. Fakat Hailey'nin burnunu çekmesinin sebebi soğuk hava değildi. Gözyaşlarıydı.

O gece her birimiz birer sahte sigara yaktık. Geçmiş yaralar ve şimdiki acılar için.

25. BÖLÜM | Ashlyn

Anlamlı şeyleri asla gözden kaçırma.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Aralık ayı bolca kar yağışıyla birlikte geldi. Ryan ve Rebecca o büyük kavgadan sonra birbirlerine tek kelime bile etmemişlerdi. Ryan'ın sahte sigara kutusunu dizine vurmasının üzerinden haftalar geçmişti.

Jake bu akşam bir parti veriyordu. Gitmeye pek hevesli değildim, sahte kimliklerimizi aldığımızdan beri onlardan bahsedip duran Ryan'ın hatırına gidecektim. Ayrıca, teknik olarak cezalı bile olsa gerçekten de dışarı çıkıp eğlenmeye ihtiyacı vardı.

Tabii bir de resmin bütününe pek de önem teşkil etmeyen ama benim açımdan devasa boyutlarda olan mesele vardı.

Daniel'ı özlemiştim. Onu böylesine özlemekten nefret ediyordum ama özlüyordum işte. Bazen duştayken ağlıyordum. Bazen yastığıma gömülüp ağlıyordum. Ağlamamın bir nedeni de, onun beni düşünerek ağlamadığından emin olmamdı.

Partiye gitmek üzere Hailey ve Ryan'la buluşmak için eve dönmeden önce, kitaplarımı geri vermek için kütüphaneye uğradım ve Jake'in evinde bir köşeye çekilip okuyacağım yeni bir kitap aldım.

Bir sonraki kitabımın ne olacağına karar vermeye çalışırken birinin bana seslendiğini duydum. "Ashlyn?"

Başımı kaldırdığımda Daniel'la alakalı olduğu için daha fazla ağlamak istememe sebep olan tanıdık bir yüz gördüm. Kütüp-

hanede çok fazla dikkat çekmemeye çalışarak, "Selam Randy. Nasılsın?" diye fısıldadım.

Randy sırtını bir kitap rafına dayadı ve kitaplar hafifçe sarsıldı. O sayfalarca hikâyenin yere çakılması düşüncesiyle boğazım düğümlendi. "İyiyim." Elindeki kitabı kaldırarak bana gösterdi. "Şarkılarım için birkaç malzeme bulmaya geldim. Seni uzun zamandır görmüyorum. Dan'le kavga falan mı ettiniz yoksa?"

Hayır. Kavgadan ziyade, 'Sorun bende, sende değil,' tarzı bir şey yapmıştık.

"Artık görüşmüyoruz."

Randy ekseriyetle şaşırmış gibiydi. "Ne? Bana ayrıldığınızı söylemedi."

Kalbim göğsümün içinde sertçe burkuldu.

Canımı acıtmıştı.

"Şey, evet..." Ona zorlukla gülümsedim. Randy'yle durup konuşmaya çalışırken ağzımda kötü bir tat belirdi. Onunla Daniel hakkında konuşmak istemiyordum. Özellikle de Daniel'ın aklından bile geçmediğim konusunu...

Randy kollarını kavuşturarak bana doğru eğildi. "Sanırım beni yanlış anladın Ashlyn. Dan acı çekerken hislerini kimseyle paylaşmaz. Kendini dünyaya kapatır. Anne babası öldükten sonra onun biraz olsun açılmasını sağlayan tek kişi sendin... Şu öğretmen-öğrenci durumu yüzünden mi ayrıldınız?"

Gözlerimi başka yöne çevirdim. Randy bunu nereden biliyordu? Daniel'ın bunu kimseye söylemek istemediğini sanıyordum. "Bence bunu konuşmamalıyız." Randy'yle tanıştığımdan beri ilk defa ona gerçek anlamda bakıyordum. Dağınık saçları kaşlarının üzerinde dans ediyordu. Gülümsediği zaman ince dudakları sadece yarı yarıya kıvrılıyordu ve gözleri bir mağaradan daha karanlıktı.

Randy mağara rengindeki gözlerini kısarak dudaklarını büzdü. "Ashlyn sen iyi misin? Bayılacakmış gibi görünüyorsun."

Dizlerim neredeyse katlanıp yere çökmek üzereydi ama elimi kitap raflarından birine dayayarak kendimi destekliyordum. "İyiyim."

Randy başparmağını kütüphanenin kapısına doğru kaldırdı. "İhtiyacın varsa seni evine kadar bırakabilirim?"

"Hayır, sorun yok." Aşırı bir endişe hissederek etrafıma bakındım. Ona bir kez daha zorlukla gülümsedim. "Artık gitmem lazım."

Randy, "Tamam," diyerek kitaplarını havaya kaldırdı. "Benim de. Bu akşam konserimiz var. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Kendine iyi bak. Tabii canım.

♥♪𝄞

Saat dört buçuğa doğru Henry'nin evine döndüğümde, basamaklarda oturan Hailey'nin ağlamakta olduğunu ve Ryan'ın karlı ön avluda volta attığını görerek gözlerimi kıstım.

Sesli düşünerek, "Neler oluyor?" dedim ve eve doğru hızlandım.

Ryan ona yaklaştığımı görünce güldü. Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en geniş sırıtışla ellerini hava kaldırdı. Bana doğru hızla gelerek, "Ben yürüyen bir istatistiğim!" diye haykırdı.

Neden bahsettiğinden emin olamayarak ona hafifçe gülümsedim. Ryan'ın bu fazla tepki gösterme huyunu seviyordum. Onun olduğu yerde zıplamasını izlerken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kendimi gülmekten alamıyordum. "Burada neler dönüyor Ryan?"

Derin kahkahası havayı doldurdu ve eğilip gülerek karnını tuttu. "Annem telefonumu karıştırdı ve bütün mesajlarımı okudu. Tony'lerden gelen mesajları! Vay canına! Bana lanet okudu, ruhum için dua etti ve beni evden attı. Şu anda on sekiz yaşında, eşcinsel ve kız kardeşinin arabasında yaşayan bir bireyim!" Parlak bir şekilde gülümsedi ve hüngür hüngür ağlayan Hailey'ye döndü. "Anahtarlar için tekrar teşekkür ederim Hailey."

Benim gülümsemem aniden kesilirken Ryan'ın kahkahaları devam ediyordu. "Aman Tanrım, Ryan bu hiç de komik değil..."

Ryan'ın gözlerinden boşalan yaşları gördüm. Başını iki yana sallayarak daha gürültülü kahkahalar eşliğinde, "Biliyorum!

Biliyorum! Fakat gülmeyi kesersem gerçek anlamda siki tuttuğumun farkına varırım. Nefes almayı kesmek için duyduğum sevgi dolu isteğin farkına varırım. Geçtiğimiz bir saat içinde bunu o kadar çok istedim ki. Bu yüzden..."

Kahkahaları devam ediyordu ama bu sefer her kıkırtısının altında yatan korkuyu, gözlerinin her parıltısının altında yatan acıyı görebiliyordum. Dudaklarıma üzgün bir gülümseme yayıldı ve güldüm. Ryan beni kendi etrafında döndürmeye başlayınca onunla birlikte kahkaha atmaya başladım. Hailey'ye el sallayarak onu da yanımıza çağırdım. Elleri gözyaşlarından sırılsıklam olmuştu ama yine de yanımıza gelerek bizimle birlikte dönmeye başladı. Gülüyor, kıkırdıyor, kahkahalar atıyorduk. Bir süre sonra kaburgalarım ağrımaya başladı ama durmayı reddettim çünkü durursam Ryan'ın aniden yere düşeceğini ve ciğerlerinin nefes almaktan vazgeçeceğini hissediyordum.

Ve Ryan'ın nefes almaya devam etmesine çok fena ihtiyacım vardı..

Nefes almaya devam et.

♥♪𝄞

Hailey'nin arabasının sürücü koltuğuna otururken, "Partiye gitmiyoruz," dedim. Ryan gidip kendini alkole vererek problemlerini unutmakta kararlıydı ama ben bunun şu anda yapabileceği en kötü şey olduğuna dair bir hisse kapılmıştım.

Ryan, "Tabii ki gidiyoruz," diyerek karşı çıktı.

"Hayır, gitmiyoruz."

"Annem beni az önce evinden kovdu. Bu gece o partiye gidilecek."

Hailey yanında Ryan'ın birkaç parça eşyasını doldurduğu bir bavulla arabaya geldi. Bavulu arka koltuğa atarak arabaya bindi. "Sadece birkaç parça kıyafet aldım. Çünkü çok geçmeden her şey yoluna girecek." Duraksayarak Ryan ile bana baktı. "Her şey yoluna girecek, öyle değil mi?"

Ryan önce bana, sonra da eve baktı. "Geri dönmelisin Hailey," diyerek iç geçirdi.

"Ne? Olmaz! Annem delirmiş gibi davranıyor!" diye haykırarak sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Seni bırakmayacağım."

Ryan kız kardeşine dönerek ellerini onun başının etrafına sardı. "Ben de seni bırakmayacağım." Ona doğru uzanarak alnını öptü. "Şimdi içeri girmen gerek çünkü sen Theo için fazla iyi birisin. Bu gece annemi terk etmek için de fazlasıyla iyi birisin."

Hailey surat asarak, "Ama ondan nefret ediyorum," dedi.

Ryan gülerek, "Ah, bizim aramızdaki meseleler yüzünden ondan nefret etme lütfen," dedi. "Gidip ona Budist olduğunu söyle. İşte o zaman sana vereceği tepki yüzünden ondan istediğin kadar nefret edebilirsin."

Hailey hafifçe güldü ve Ryan kız kardeşinin yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "On sekizime bastığımda sen ve Ashlyn'le birlikte evi terk edeceğim."

"California'ya gideceğiz. Sen orada yoga öğretmenliği yaparsın. Ashlyn çok satanlar listesine giren bir yazar olur, ben de Hollywood Bulvarı'nda fahişelik yaparım."

Ryan kız kardeşini tekrar güldürebildiği için hafifçe gülümsedi. Hailey sırtını dikleştirdi. "Ya büyük oyna ya da hiç oynama, öyle değil mi?"

Ryan onun omzunu dürtükledi. "Eve dön Hails."

Hailey iç geçirerek başını salladı. Arabanın kapısını açtı ve kardeşine gülümsedi. "Seni..."

Ryan, "Seviyorum," diyerek onun cümlesini tamamladı.

"Ona göz kulak olacağına söz verir misin Ashlyn?"

Söz verdim.

Hailey içeri girdikten sonra Henry dışarıya çıktı. Bana bakarak elini gel anlamında salladı. "Hemen dönerim Ry."

Arabadan indim ve Henry'nin yanına giderek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ryan'a sırtımı dönerek, "Neler döndü orada?" diye fısıldadım.

Henry ensesini ovalarken göz kapakları ağırlaşmıştı. "Rebecca... O..." Başını öne eğdi. "Ryan nasıl?"

"Bu koşullarda ne kadar mümkünse o kadar iyi, sanırım."

Henry cebine uzanarak bir tomar para çıkardı. "Üzerimde üç yüz dolar var. Bunu hafta sonunu geçirebilmesi için Ryan'a ver. Onun için bir daire bulmaya çalışacağım."

Parayı ondan alarak başımı salladım. "Rebecca fikrini değiştirmeyecek, değil mi?"

"Babasının ölümü için onu suçluyor." Parmaklarını biraz beyazlamış sakalından geçirdi. "Bunun Ryan'ın eşcinsel olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece Rebecca'nın kafasının içindeki şeytanlarla barışmayı reddetmesi yüzünden oldu. Ne olursa olsun, en sonunda onu evden kovmak için bir bahane bulacaktı."

Birine en fazla ihtiyaç duyduğun anda onun tarafından kovulmanın ne demek olduğunu iyi biliyordum. Annemi ve beni nasıl da Henry'ye gönderdiğini hatırladım. Sonra duraksayarak, gidecek bir yere sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkına vardım. Ryan'ın gidecek hiçbir yeri, sığınacak hiç kimsesi yoktu.

Henry, "Onu yalnız bırakma, tamam mı? Beni durumdan haberdar eder misin?" diye sordu.

"Olur, tamam." Arabaya gitmek üzere arkamı döndüm ama birden durakladım. "Teşekkürler Henry. Ona yardım ettiğin için."

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra eve döndü.

Bense arabaya dönerek direksiyona geçtim ve motoru çalıştırdım. "Nereye gidiyoruz dostum?"

Ryan gülümseyerek koltuğa yayıldı ve ayaklarını arabanın gösterge panosuna dayadı. Parmaklarının arasında sahte kimliği duruyordu. "Tekele!"

♥♪𝄞

Tekelin reyonları arasında dolanarak, alışveriş arabamızı

Ryan'ın istedikleriyle doldurduk. Ryan, "Aslında sahte kimliklerle uğraşmak zorunda değiliz," dedi. "Geçen yıl kasiyer çocuğa hayatının ilk oral seksini yaptım."

Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Bu yüzden ikisini de yapmadım.

Şarap reyonuna geldiğimizde Ryan arabayı durdurdu. Karşımızda yaşlı bir çift duruyordu ve onları görünce Ryan'ın nefesi kesildi.

Yaşlı çift Ryan'a baktığında yüzlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Yaşlı kadın acı bir şekilde gülümseyerek, "Ryan," dedi. Alkollü içeceklerle dolu arabamıza bir bakış attı ama endişesini belli etmemeye çalıştı. "Nasılsın tatlım?"

Kadın çok güzeldi. Omuzlarına kadar inan sarı saçları, tatlı tatlı bakan kahverengi gözleri vardı. Minyon vücudunun etrafına bir kaban sarılmıştı.

Ryan'ın gözleri yaşardı. "Sizi gördüğüme memnun oldum Bay ve Bayan Levels."

Yaşlı adam Ryan'a tıpkı karısınınkine benzer bir gülümsemeyle baktı. "Avery geçen hafta senden bahsetti. Nasıl olduğunu sormak için telefon edecektim..."

Ryan alışveriş arabasının üzerine eğilerek adamın sözünü kesti. "İyiyim. Gayet iyiyim."

Adam başını sallayarak kaşlarını çattı. "Seni görmek güzeldi. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bizi araman yeterli, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim. Sizleri görmek harikaydı."

Bayan Levels, Ryan'ın yanına gelerek ona sarıldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ondan ayrılırken ikisinin de gözlerinden yaşlar süzüldüğünü fark ettim.

Ryan, "Siz de öyle Bayan Levels," diyerek gülümsedi.

Çift arabamızdaki içkileri bir kez bile sorgulamadan yanımızdan uzaklaştı. Aslında hiçbir şeyi sorgulamamışlardı.

"Onlar kimdi?"

Ryan arabayı tekrar itmeye başlarken, "Avery'nin ailesi," diyerek iç geçirdi. Parmağıyla burnunun altını sildi.

İçkileri aldık ve arabaya binerek doğruca Jake'in evine yollandık.

Fakat ikimizin de parti havasında olmadığı çok açıktı.

26. BÖLÜM | Ashlyn

Her gün iyileşiyor bir yanım,
Diye haykırıyor tatsız yalanlarım.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

"Birkaç ay önce bana eşcinsel olduğunu insanlara söylemeyi düşündüğünü, başkalarının ne düşündüğünü umursamadığını söylemişti. Beni sevdiğini ve diğer insanların bunu bilmelerini umursamayacağını söyledi." Ryan, sırtlarımızı duvara dayamış konuşurken kıs kıs güldü ve önündeki votkayla bir tek daha attı.

Diğer elinde duran şişe neredeyse yarısına kadar boşalmıştı, bu nedenle şişeyi ondan almak için tetikteydim. Bizden birkaç adım ötede yiyişen bir çift vardı ve bütün ev çalan müzikle sarsılıyordu. Burası, şu anda olmayı isteyeceğimiz son yerdi.

Avery köşeyi dönüp Ryan'la göz göze geldiğinde, iki ruhu oluşturan kırık parçaları somut bir şekilde gördüm. Avery arkasını dönüp uzaklaşmadan önce alt dudağı titredi. Ryan ise gözleri yaşarır ve bacakları titrerken bana doğru döndü.

"Ona henüz eşcinsel olduğumu itiraf etmeye hazır olmadığımı söyledim. Fakat o yine de ailesine anlatmak istedi. Bunun sonucu bir sürü gözyaşı, kucaklaşmalar ve anlayış oldu. Anlayışlı, kucaklaşan ve duygusal ailelerden nefret ediyorum. Ben işlevsiz olanları tercih ediyorum." Gülümsedi ama bunun ardını görmeyi başardım ve sonraki sözlerinin altında yatan acıyı dinledim.

"Avery, kilisedeki birkaç kişi bunun farkına vardığı için İncil dersinden kovuldu. Ailesi bunun üzerine yeni bir kilise buldu. Sonra ondan ayrıldım. Çünkü onu sevmek beni korkutmuştu ve

annemi kaybetmek istememiştim. Onu o kadar çok seviyorum ki, aldığım her nefes bana onu hatırlatıyor. Bu yüzden bazen nefesimi tutuyorum. Engel olmaya çalışıyorum. Böyle biri olmaktan vazgeçmeye çalışıyorum." Hıçkırıkları ağırlaştı ve kederi derinleşti. "Artık bu lanet şeyin son bulmasını istiyorum."

Kendimi tamamen çaresiz hissederek, "Ryan..." diye ağladım. Votka şişesiyle bardağı ondan alarak yanımızdan geçen rasgele birine verdim. Verdiğim kişi şişeyi hiç soru sormadan kabul etti.

Ryan sırtını dikleştirdi ve yüzünü bana çevirdi. Parmaklarını saçlarımdan geçirirken mavi gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu. Bana biraz daha yaklaşarak dudaklarını benimkilere bastırdı ve kollarını boynuma doladı. Geri çekilmedim. Dudaklarımız tuzlu gözyaşlarımızla sırılsıklamdı.

Beni defalarca öperek, "Buna bir son ver Ashlyn. Tamir et beni," diye fısıldadı.

"Seni tamir edemem Ryan," dedim. "Çünkü sen bozuk değilsin."

Ryan bir süre daha kontrolsüzce titreyerek ağlamaya devam etti. Ben de ağlıyordum çünkü tek başına ağlamanın insanı nasıl bir çaresizliğe sürüklediğini biliyordum.

♥♪𝄞

Yorgun dostumun kulağına, "Eve gidiyoruz," diye fısıldadım.

Ryan kıkırdadı. "Ne evi ya? Ben arabada yaşıyorum!"

Kaşlarımı çatarak alnını öptüm. Ryan başını sallayarak, sarhoş bir halde ayağa kalktı. "Sen burada bekle. Ben gidip montlarımızı alacağım," dedim.

Jake'in odasına doğru ilerleyerek kapıyı açtığımda, öpüşen daha fazla çiftle karşılaştım. Hiç şaşırmamıştım. Yatağın üzerine yığılmış montları karıştırmaya başladım ve bizimkileri bularak odadan çıkmak üzere arkamı döndüğümde doğruca Jake'e tosladım. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve saçları karmakarışıktı.

Üzerine dökülen bira yüzünden tişörtündeki ıslak bölgeler kuru olanlardan daha fazlaydı. Fakat her nasılsa, her zamanki gibi dost canlısı görünmeyi başarıyordu.

"Hey! Seni bütün gece görmedim! Bir başka muhteşem Jake Kenn partisine daha gelmediğini düşünmüştüm." Bana tatlı bir şekilde gülümseyerek kolumu dürttü.

Mutlu görünmek için elimden geleni yaptım. "Evet. Harika bir partiydi! Fakat şimdi Ryan'ı eve götürmem lazım..." *Ne evi ya?* "Bizi davet ettiğin için teşekkürler."

Jake, "Benden hoşlanman için yapabileceğim hiçbir şey yok, öyle değil mi?" deyiverdi. Korkunç zamanlama. Gözlerimde beliren şok ifadesini fark etmiş olmalıydı. "Özür dilerim. Sarhoşum ve aşırı derecede kafayı buldum, bu yüzden biraz fazla açık sözlü davranıyorum."

"Jake, sen harika bir arkadaşsın..." diye söze başladım ama Jake kahkaha attı.

"Ama..."

Omuzlarım yükselip alçaldı. "Ama kalbimi bir başkasına kiraladım denebilir ve henüz geri alamadım."

Derin bir şekilde iç geçirdi ve ellerini havaya kaldırdı. "Şansını denemekten zarar gelmez."

Kıkırdayarak onu yanağından öptüm. "İyi geceler Jake."

"O her kimse, geri vermeyeceğini biliyorsun. Kalbini, yani." Gözlerini yere çevirdi. "Çünkü bir erkek seninki gibi bir kalbi ele geçirdiyse, ondan sonsuza dek vazgeçmeyecektir."

Sonsuz.

Ne kadar da dehşet verici bir kelimeydi bu.

Odadan çıktığımda bir daha asla görmemeyi dilediğim biriyle karşılaştım. Kendi kendime, "Jace," diye fısıldadım. Daniel'ın kardeşi bir grup çocuğun arasında durmuş, onlara elindeki hap dolu poşeti gösteriyordu. Onlara verdiği her bir haptan sonra kendisi de bir tane alıyordu.

Başım dönmeye başladı. Yüzüm yanıyordu.

Jace'in bakışları bana doğru döndü ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Kalbim sıkışırken başımı başka yöne çevirdim ve aceleyle Ryan'ı aramaya gittim. Onu bulunca kollarını çabucak montunun içinden geçirdim. "Gitme zamanı. *Hemen.*"

♥♪𝄞

Delirmiş olabilirdim ama bunu umursamıyordum. Ryan'ın kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Daniel'ın evinin önünde, arabanın içinde oturuyorduk. Daniel henüz eve gelmemişti ama çok geçmeden arabasını göreceğimizi düşünüyordum. Konseri biteli biraz zaman geçmiş olmalıydı.

Ryan yolcu koltuğuna uzanmıştı. "Yani sen ve Bay Daniels..."

"Öyleydik." İç geçirdim.

"Ve boynundaki o morluğu..."

"O yaptı." Yeniden iç geçirdim.

"Ve o seni..."

"Terk etti."

Bu sefer iç geçiren Ryan oldu. "Kahrolası, dengesiz lavuk. Memelerini görmemiş mi?"

Bu yorum üzerine sırıttım.

Daniel'ın cipi evin önünde yanaştığında far ışıkları bizi aydınlattı. Gelenin ben olduğumu gördüğünden emin olmak için dışarıya çıktım. Arabası çabucak durdu ve Daniel arabadan atlayarak, koşar adımlarla yanıma geldi.

"Ashlyn, ne... ne oldu? İyi misin?" Şişmiş gözlerimi fark edince parmaklarını göz kapaklarımda gezdirdi. Dokunuşu karşısında ürperdim. Sanki hiç ayrılmamışız gibi kollarını etrafıma sardı. "Yaralandın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Şey... Yardımına ihtiyacım var." Ryan yolcu koltuğundan indiğinde Daniel'ın bana sarılan vücuduna yayılan korkuyu hissettim. Ansızın bir öfke nöbetine kapıldı.

"Ashlyn, sen ne yaptın?" Seni alçak ve panikle doluydu.

Ryan ellerini teslimiyet belirtir şekilde havaya kaldırdı. "Endişelenmeyin Bay D. Kötü bir niyetim yok." Sonra kıkırdamaya başladı. "Vay anasını ya, öğretmenimizle yatıyorsun!"

Ona sert bir bakış fırlatarak, "*Ryan*!" diye tısladım. Fakat Ryan gülmeye devam ediyordu. Daniel'a döndüm. "Çok sarhoş."

"Deme ya? Yüce İsa! Yakalanmamızı mı istiyorsun?"

"Saçmalama Daniel. Sadece bir kişiye söyledim! Sen de Randy'ye söylemekte bir sakınca görmedin sonuçta! Ödeştik say."

"Sen neden bahsediyorsun? Randy'ye söylediğimi nereden biliyorsun?" Gözlerini kısarak bana baktı. O güzel, mavi gözleriyle. Hayır. Bir saniye. Gözlerine bakma. Ondan hâlâ nefret ediyordum.

"Bunun bir önemi yok. Nasılsa artık biz diye bir şey kalmadı." Duraksadım. "Ryan burada kalabilir mi?"

Daniel bu ani gelişme karşısında şaşkına dönerek, "Ne?" diye sordu.

Ryan'ın neden kalacak bir yere ihtiyaç duyduğunu hatırlayana dek, bu şaşkın bakışları karşısında gülmemek için kendimi zor tuttuğumu itiraf etmeliydim. Daniel'a durumu anlattım ve yüzündeki şaşkınlık ifadesinin, eksiksiz bir kuşkuyla yer değiştirmesini izledim.

Verandaya gitmiş olan Ryan'a bakarak, "Peki ne yapacak?" diye fısıldadı. Omuz silktim. "Bu hiç adil değil Ash..." Gözlerini kırpıştırdı. Mavi gözleri benim yeşil gözlerimle buluştuğunda ağlamak istedim. "Çünkü senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Beni sevmek dışında," diyerek gergince kıkırdadım. Karşı çıkmak üzere ağzını açtı ama ona fırsat vermedim. "Bak, hayır diyebilirisin tamam mı? Bunu yaparsan işini kaybedebileceğini biliyorum."

"Yapmazsam daha fazla şeyi kaybederim." Daniel verandaya giderek kapının kilidini açtı. "Ryan, koridorun sonunda sol tarafta bir misafir odası var. Gidip yatağa gir."

Ryan gülümsedi ve Daniel'ın koluna vurdu. "Sizi başından beri sevmiştim Bay D. Bunun cinsellikle bir ilgisi yok tabii..." Duraksadı ve kendi kendine güldü. Elini havaya kaldırarak başparmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırdı. "Şey, belki şu kadarcık bir ilgisi olabilir."

Ryan bunları söyledikten sonra sendeleyerek eve girdi. Daniel başını kapıya doğru salladı. "Hadi gel. Dışarısı buz gibi."

Yerimden kıpırdamadım.

Daniel yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkasına dönüp bana baktı. Başımı kaldırıp, üzerimize yağan karları seyrettim. Ona doğru ufak bir adım attım. "Bu senden nefret etmediğim anlamına gelmesin, çünkü ediyorum. Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Ufak bir adım daha. "Fakat bu gece onu kabul ettiğin için birazcık seviyor olabilirim."

Kullandığım "nefret etmek" kelimesinin gerçek anlamı "sevmek", "birazcık" kelimesinin anlamıysa "fena halde"ydi.

27. BÖLÜM | Ashlyn

Bulursan iyileşmenin bir yolunu,
Bulursan yolunu düzelmenin,
Gitmeyi seçeceğin yoldan,
Seve seve çekilirim.
-Romeo'nun Arayışı

Eve girdikten sonra, Daniel'la birlikte Ryan'ı kontrol etmeye gittiğimizde gülümsemeden edemedim. Daniel, onun odasında uyuyan Ryan'a bakarak, "Sol yerine sağa dönmüş," diye fısıldadı. "Misafir odasını sen alabilirsin."

"Kanepede uyurum," dedim.

Elbette buna karşı çıktı. Bana fazladan birkaç battaniye ve yastık getirmeye gitti. Yatağın kenarına oturduğumda bir an için oradan kalkamayacağımı düşündüm. Bedenim bitkin ve ıstırap içindeydi. Cep telefonuma uzandım ve Henry'ye mesaj attım. Henry bu saate kadar bana birçok mesaj atmıştı ama ona cevap verme şansını ancak bulabiliyordum.

***Ben**: Güvendeyiz. Kalacak bir yer bulduk. İyiyiz.*

***Henry**: Tanrı'ya şükür. Yarın seni ararım. İyi geceler Ash.*

***Ben**: Sana da.*

Birkaç dakika sonra başımı kaldırarak odaya gelen Daniel'a baktım. Taşıdığı battaniyelerle yastıkları şifoniyerin üzerine bıraktı.

Mavi kor gibi parıldayan gözlerini bana çevirerek, "Çabuk gel," dedi. "Sana bir şey göstereceğim."

Gözlerimi kıstım ama söylediklerini yaptım. Koridordan geçip Daniel'ın banyosunun önünde durduk. Kapıyı açıp geri çekildi.

"Banyo yapabilirsin," dedi başıyla içeriyi göstererek. "Dolapta Randy'nin tuhaf banyo köpükleri duruyor. Her hafta, stresimi atmam için beni bitki yağlarıyla dolu küvete sokmaya çalışıyor." Alaycı bir şekilde güldü ama kaşlarını çatıyordu. "Yatarken giymen için sana bir şortla tişört ayarladım. Banyodaki tezgâhın üzerinde duruyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Doğru kelimeler için zihnini yoklarken kaşları alçaldı. "Mesafeli davranışlarımı umursamazlıkla karıştırma. Aslında, durum tam tersi." Beni banyoya yönlendirerek kapıyı üzerime kapadı.

Elimi kapıya dayadım. Gözlerimi kapadım. "Hâlâ orada mısın?" diye fısıldadım. Onu duyamadığımda dudaklarımdan hafif bir hıçkırık yükseldi.

"Hâlâ buradayım."

Giysilerimi çıkarırken iç geçirdim. Küvete yanaştığımda köpüklerin arasında ufak papatyaların yüzdüğünü gördüm. Elimi göğsüme koyarak, "Daniel," diye fısıldadım.

Sıcak suya ilk önce ayak parmaklarımı, sonra bütün vücudumu daldırdım. Su sıcaktı ama tenimi haşlayacak derecede değildi. Huzur vericiydi. Rahatlatıcı. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Su, en ufak hareketimle ileri geri dalgalanıyordu.

Gitar sesi duyduğumda başımı kapıya doğru çevirdim. Daniel'ın sesi kapının altından kayarak kulaklarıma ulaştığında kalbim tekledi.

Sonsuzluk beni korkutur çünkü gelmez asla.

Korkularımı bıraktım, bana adını fısıldadığı anda.

Gözyaşlarım bana onları engelleyebilmem için bir şans bile tanımadılar. Sesi son derece yumuşaktı ve uzaklardan geliyormuş gibiydi. Fakat aynı zamanda kelimelerini kalbimde, ruhumda hissedebiliyordum.

Dönüyor dünya her gün daha hızlı,
Ama o tek kelimesiyle durduruyor zamanı.

Nasıl olur bilmem ama hep benimle kalsa.
Yanlış yollarda kaybettim onu, söylenmeyen sırlarda.

Onu kaybettim, kayboldu kendim.

Yalvarırım arayışıma yardım etsin biri,
Bulabileyim,
Bulabileyim Juliet'imi.

Başımı küvetin arkasına yasladım. Bedenim tamamen rahatlamıştı. Daniel gitarının tellerine vurmaya devam etti. Gabby'nin, üzgün ve gergin hissettiğim zamanlarda bana gitar çaldığını hatırladığımda bütün varlığıma bir huzur dalgası yayıldı.

Keşke Gabby, Ryan için de gitar çalabilseydi. Ryan'ın zavallı aklı karmakarışıktı ve iyileşmesi için epey uzun bir süre geçmesi gerekeceğini biliyordum.

Yaklaşık bir saat sonra kuru üzüme benzeyen parmaklarımı ovaladım. Ayağa kalkarak suyun vücudumdan akmasını izledim. Tezgâhta duran havluyu bedenime sardım. Aynanın önüne geçip kendime baktım.

"Seni özlüyorum Gabby," diyerek iç geçirdim. Gözlerimde onun yansımasını hâlâ görebiliyordum.

Bileğimdeki ıslak lastik tokayı çıkarıp saçlarımı topuz yapmadan önce parmaklarımı buklelerimin arasından geçirerek taradım. Havluyla vücudumu tamamen kurulayarak giyinmeye başladım. Daniel'ın şortu bana fazlasıyla büyük geldi ama nasıl olduysa, aynı zamanda da üzerime tam oturdu. Katlı duran tişörtü açtığımda hatıralar bütün benliğimi sarstı.

Bir kolu yırtılmış tişörte bakıp, Daniel'ın tişörtün kolunu benim için yırttığı geceyi hatırladım ve gülümsedim. Bana anlatmadığı çok şey vardı. Benden gizlediği birçok sırrı vardı.

Fakat nihayetinde, içinde bulunduğumuz bu dramı bir kenara bıraktığımda, Daniel bir kızı karanlıklardan çekip çıkaran çocuktu.

Banyonun kapısını açtığımda Daniel'ın orada dikildiğini gördüm. Gitarını duvara dayamıştı. Bana hafifçe gülümsedi.

"Konuşmalıyız," dedim.

Başını salladı ve cebine uzandı. Babasının çakısını çıkararak bana yaklaştı. Bir kaşımı kaldırarak gülümsemeye devam ettim. Büyük bir dikkatle, üzerimdeki tişörtün diğer kolunu da kesti.

"Konuşacağız. Söz veriyorum ama şu anda..." Kestiği kumaş parçasını avucuma koydu. "Şu anda Ryan'ın sana ihtiyacı var."

Ucundan ışık yayılan koridora baktım ve Ryan'ın hıçkırıklarını duydum. Midem düğümlendi. Başımı öne eğdim. "Ona ne diyeceğim?"

"Hiçbir şey demen gerekmiyor. Yanında olman yeterli."

Arkadaşım için endişelenerek ağır adımlarla odaya yaklaştım. İçeri girdiğimde yıkılmış olduğunu gördüm. Yüzünü yastığa gömerek hıçkırıklarını gizlemeye çalışıyor, çarşafların arasında kendini kaybediyordu.

Ona doğru yaklaşarak yatağa çıktım. Kızarmış, yorgun gözleri bana döndü. Elimdeki tişört parçasını kaldırdığımda kaşlarını çattı. Kumaşı alarak derin, acı verici, samimi bir şekilde hıçkırmaya başladı. Kollarımı ona doladım ve vücudunu benimkine doğru çektim. Başı omzuma yaslı duruyor, gözyaşları beni sırılsıklam ediyordu.

Yalanlarımın bir gün gerçeğe dönüşeceğini umut ederek, "Hepsi geçti Ryan," diye yalan söyledim. "İyisin. Geçti."

İyisin.

28. BÖLÜM | Daniel

Hayatına yeniden alsan beni...
Ama öyle mahvettim ki her şeyi,
Anlarım dostluğumu bile istememeni.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Bu gece uyumamın kesinlikle imkânı yoktu. Ashlyn ve Ryan sabah saat üç civarında nihayet uykuya dalmışlardı. Şimdi ise saat dörttü. Lavaboya votka şişesini boşaltıyordum. Tezgâhın üzerinde tamamen boşalmış viski ve rom şişeleri duruyordu.

Ryan'ın dün gece yaşadıkları çok tehlikeliydi. Hissettiği tüm duygular ölümcüldü. İhtiyaç duyacağı son şey gecenin bir vakti uyanıp, kafasının içindeki gürültücü sesleri susturmanın bir yolunu aramaktı.

Yıllar boyunca babamın da canını sıkan sesleri aynı şekilde susturmasını izlemiştim. Ryan için isteyeceğim son şey babamın gittiği karanlık yola sapmasıydı. Ryan iyi bir çocuktu. Sınıfta yazdığı yazılardan bazıları onun ne kadar yitik ama aynı ölçüde cesur olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Bundan böyle aynı cesareti korumasını diliyordum.

Arka kapının açıldığını duyduğumda irkilerek başımı kaldırdım. Randy kapıdan girdi ve arkasından, sırtında siyah bir sırt çantası taşıyan Jace belirdi. Randy beni gördüğünde gözlerini kıstı.

"Dan, neden hâlâ uyumadın?" Tezgahın üzerindeki boş şişelere baktı. Sonra şaşkın bakışlarını bana yöneltti. "Neler oluyor?"

İç geçirdim. Gözlerim, gözleri kan çanağına dönmüş ve vücudu terden sırılsıklam olmuş Jace'e döndü. Bu soğuk havada üze-

rinde bir mont bile yoktu. Parmaklarını durmadan kıpırdatması ve gözlerini kırpıştırması sinirlerimi bozdu.

Tekrar uyuşturucuya başlamıştı.

Randy canımın sıkıldığını anlamıştı. "Onu Edgewood sokaklarında tek başına yürürken buldum. Öylece bırakamadım..."

Jace mutfak masasına yönelerek bir sandalye çekti ve oturduktan sonra başını sertçe masaya dayadı.

Randy kaşlarını çatarak bana yaklaştı. "Durmadan Red denen birinden bahsetti. Danny... Tekrar satıcılığa başlamamıştır, değil mi?" Cevap vermedim. Bu da başlı başına yeterli bir cevaptı. "Lanet olsun." Randy'nin alnı kırıştı.

Öfke dolu bir ses tonuyla, "Randy, beni kardeşimle birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?" dedim. Randy başını sallayarak odadan çıktı.

Jace başını biraz kaldırarak güldü. "Ah, siktir. Yine şu, 'Beni hayal kırıklığına uğrattın Jace,' konuşmalarına başlama sakın. Git başımdan." Tekrar kıkırdadı. "Bu arada, kız arkadaşını bu akşam partide gördüm. Çok seksi, değil mi?"

Birer yumruğa dönüşen ellerimi tezgâhın üzerine vurdum." Bu gece kaç öğrencime uyuşturucu sattın? Yoksa hepsini kendin mi aldın?"

Jace başını öne eğerek, "Siktir git Danny," diye geveledi.

Doğru ya. Siktirip gideyim. Yanına yaklaşarak sırt çantasına uzandım. Jace bu hareketim üzerine irkildi.

Jace, "Bırak şunu!" diye tıslayarak beni çantadan uzaklaştırmaya çalıştı.

Gözlerimi devirdim. Jace sağlığı tamamen yerindeyken bile benimle baş edemezdi, kafayı bulmuşken edebileceğini düşünmesi neredeyse komikti. Gözlerini bile kırpmasına fırsat vermeden onu iterek tekrar sandalyesine oturttum.

Çantanın fermuarını açınca bol miktarda hapla karşılaştım. "Jace, sen nasıl bir salaksın!" diye haykırarak lavaboya gittim. Uyuşturucuyla dolu sırt çantasıyla, küfelik bir halde sokakları turlamıştı. Aklı başında olmadığı çok açıktı.

Jace aceleyle ayağa fırlayarak sandalyesini yere düşürürken, "Sakın ha yapayım deme!" diye haykırdı.

Parmağım çöp öğütücü düğmesine dokundu ve hap poşetlerinden birini olduğu gibi lavaboya boşalttım.

Jace, "Sen aklını kaçırmışsın Danny! Onların kaç para olduğundan haberin var mı?" diye haykırarak yanıma geldi ve çantasını geri aldı. "Red beni öldürecek! Beni öldürecek Danny! Hem de senin yüzünden!"

"Hayır. Bunu sen yaptın Jace. Sakın yaptıklarını benim üzerime yıkmaya kalkışma!" Bir bardağa doldurduğum suyu onun yüzüne çarptım. "Uyan Jace! Uyan lan artık!"

Jace ayaklarıma tükürdü. "Cehenneme kadar yolun var."

"Çık buradan."

"Burası benim de ailemin evi!" Sendeledi ama düşmedi. "İstersem kalabilirim!"

Kolunu yakaladım ve onu arka kapıya götürerek dışarıya ittim. "Kayıkhanede kalabilirsin. Fakat Tanrı şahidim olsun ki ki... Eğer annemle babamın evine bir daha bu pisliklerden getirirsen, seni ihbar ederim."

Parmaklarını kıpırdattı ve başını iki yana salladı. "Umarım şu öğrencinle iyi vakit geçirirsin. Çünkü ben yakalanırsam, siz de yakalanırsınız."

Kapıyı çarparak kapattım. Çöp kovasını tekmelerken gırtlağımdan bir çığlık koptu. "Lanet olsun!" diye haykırarak ellerimi yüzümden geçirdim. Gözlerimi açtığımda Ashlyn'in mutfak girişinde durduğunu gördüm. Gözleri endişe ve korkuyla dolmuştu. Alaycı bir şekilde gülerek, "Kardeşim Jace'in kafayı bulmuş haliyle tanıştın mı?" dedim.

Ashlyn kaşlarını çattı. "Keşke tanışmasaydım." Belli belirsiz bir şekilde, ileri geri sallandı. "Sana şantaj yaptı, değil mi? Benden uzak durman için?"

"Adını çıkaracaktı Ashlyn..."

Yanıma gelerek elini yanağıma koydu. Sonra parmaklarının

üzerinde yükselerek bana derin ve uzun bir öpücük verdi. Kollarımdan birini onun beline sardım.

"Yatağa gidelim," diye önerdi.

"Ashlyn," diye karşı çıktım. Parmakları dudaklarıma dokundu.

"Hayır. Şimdi olmaz. Durumu şimdi çözüme kavuşturmaya çalışmayacağız. Ben ağlamayacağım, sen de fazla düşünmeyeceksin. Ben Ryan hakkında endişelenmeyeceğim ve sen, Jace yüzünden kendi kendini yemeyeceksin. Yatağa gideceğiz. Ben senin CD'lerinden birini açacağım. Sen de ışıkları söndüreceksin. Birbirimizin giysilerini çıkaracağız. Yorganın altına gireceğiz ve sen, güneş birkaç saat sonra doğana dek bedenimin, ruhumun ve aklımın her bir santimiyle sevişeceksin. Sabah olduğunda her şeyi halledeceğiz. Fakat karanlıkta sadece birbirimize sarılacağız."

Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyordu. Bunu kelimelerle ifade edemezdim. Bu nedenle sevgimi ona göstermek için vücut dilimi kullanmak için kendi kendime söz verdim. Onu her şekilde, her üslupta, her açıdan sevecektim. Onu yatakta, duvara karşı, şifoniyerin üzerinde sevecektim. Onu yavaşça, derinden ve sertçe sevecektim. Onu, güneş pencerelerimizden içeri girip dans edene dek kahkahayla, hüzünle ve neşeyle sevecektim.

♥♪𝄞

Ashlyn CD koleksiyonumun durduğu yere gitti ve bir tanesini seçerek CD çalara yerleştirdi. Parmağı çalma tuşuna dokunduğunda, hoparlörlerden grubumun müziğinin yayıldığını duydum ve gülümsedim.

"İyi bir şey bulamadın mı?" diyerek kıkırdadım.

Bedeni hipnotik bir şekilde dans etmeye başladı. Ritme ve seslere göre hareket etmesini izledim. Çok geçmeden müziğin, Ashlyn'in bir parçası olduğu düşüncesine kapıldım. Tişörtünün kenarını kıvırarak yukarı kaldırdı ve kusursuz cildini ortaya çıkardı.

Işıkları kapatmaya yeltendiğimde başını salladı. "Işıklar kalıyor."

Işıklar kaldı.

"Shakes oyunu oyar mıyız?" diye sordu.

Gülerek başımı hızla yere eğdim. "Gerçekten mi? Şimdi mi?"

Genişçe sırıtarak başını salladı.

Kaşlarımı çattım. "Çünkü şu anda tek istediğim kıyafetlerini yırtarak seninle defalarca sevişmek."

Bu sözlerime sırıtarak karşılık verdi. Gözlerinin parıldamasından yola çıkarak, bu fikri değerlendirdiğini anladım. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve başını iki yana salladı. "Shakes oyunu."

Shakes oyunu, Ashlyn'in uydurduğu bir oyundu. Sadece birkaç tane kuralı vardı. Birinci kural: Oyunculardan biri William Shakespeare'in oyunlarından birini alıntılar. İkinci kural: Diğer oyuncu bu alıntının hangi oyuna ait olduğunu tahmin eder. Eğer tahmin doğruysa, birinci oyuncu üzerindeki kıyafetlerden birini çıkarır. Eğer yanlışsa, bir sonraki tura kadar kimse kıyafetlerini çıkarmaz.

Ashlyn'in bedeni hâlâ sağa sola salınırken karşısına geçtim ve yüzündeki güzel gülümseye baktım. Tişörtünün kenarını baştan çıkarıcı bir şekilde, göbek deliğinin üzerine kadar kaldırdı.

"*Korkaklar ölmezden önce* ölüp dururlar; *yiğit olan bir kez tadar ölümü*."

Sırıtarak çenemin altını ovaladım. "*Julius Caesar*."

Tişörtünü yukarıya kaldırdı ve güzel memelerinin üzerinden geçirerek çıkardı. Sonra onu yere, ikimizin arasına fırlattı. Üzerinde pembe sutyeniyle bana bakarken bir kaşını kaldırdı.

Bir an için, o muhteşem kıvrımlarına baktım. Ashlyn Jennings bir tanrıçaydı. Bense güzel tanrıça tarafından boyunduruk altına alınmış sıradan bir adamdım. Aklımda buna dair hiçbir şüphe yoktu. Dünyaya gelmemin tek amacı, onu sevmekti.

---

* *Julius Caesar* William Shakespeare ç. Sabahattin Eyüboğlu İş Bankası Yayınları 2007 s.42

Ona doğru bakışlarım karşısında kızararak, "Daniel," diye kıkırdadı.

"Müzik aşkı *besliyorsa,* çalın çalın.*"

Düşüncelere dalarak ellerini bedeninde gezdirdi. Parmaklarının vücudunda gezinmesini izlerken pantolonumun seğirdiğini hissettim.

Düz bir sesle, "*On İkinci Gece,*" dedi.

Ardından çıkan giysi benim tişörtüm oldu. Onu Ashlyn'in tişörtünün üzerine fırlattım. Ashlyn bana bakarak hafifçe inledi. Gözleri açlıkla parıldıyordu. Kendi kendime, onun arzularını tatmin etmeye ant içtim. Alt dudağını ısırdığında onu kendime çekerek vücudunu vücuduma sarmaktan başka bir şey düşünemez oldum ama sabırlı davranacaktım.

"*Alçak sesle konuşun aşktan söz ederken*,**" diyerek *Kuru Gürültü*'yü alıntıladı.

Cevap verdiğimde başını iki kez salladı. Parmaklarını şortunun içine kaydırdı ve kalçalarını sallayarak şortu yere düşürdü. Şortu ayak parmaklarıyla tekmeleyerek, gittikçe büyüyen giysi yığının üzerine attı.

"*Cömertliğim uçsuz bucaksız denizler gibi. Denizler gibi derin sana olan sevgim. Sana ne kadar verirsem, o kadar* çoğalıyor *bende kalan. Sonsuz çünkü ikisi de****." Bunları söylerken, onun asla anlayamayacağı kadar içten ve ciddiydim. Gözleri doldu ve ellerini kalbinin üzerine koydu. "Ağlama," diyerek gülümsedim.

Güldü ve yanağından bir yaş süzülürken omuz silkti. "Ben sulu gözlü biriyim. Beni böyle kabul etmeyi öğrenmelisin." *Kabul ediyorum.* Dudakları aralandı ve iç geçirdi. "*Romeo ve Juliet.*"

Kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını açtığımda Ashlyn bir parmağını havaya kaldırarak beni durdurdu. Gözle-

---

* *On İkinci Gece* William Shakespeare ç. Sevgi Sanlı İş Bankası Yayınları 2010 s.7

** *Kuru Gürültü* William Shakespeare ç. Sevgi Sanlı İş Bankası Yayınları 2008 s.22

*** *Romeo ve Juliet* William Shakespeare ç. Özdemir Nutku İş Bankası Yayınları 2010 s. 43

rimi kıstım. Parmak ucunda bana doğru gelerek ellerini pantolonumun içine soktu ve bacaklarımdan aşağıya doğru kaydırdı. Kot pantolonumun aşağıya indiği her santimle birlikte kendisi de aşağıya iniyordu. Dudakları iç çamaşırımın kenarına sürtündüğünde bana ufak öpücükler vermeye başladı.

Tenimde dolanan sıcak nefeslerini hissedebiliyordum. Bedenim bu ufak temasa karşılık verdi. Dilini dışarı çıkararak iç çamaşırımı hafifçe aşağıya kaydırdığında daha da büyük bir tepki verdi. Dilini kalçalarımda dans edercesine gezdirerek arzularımın gittikçe büyümesine neden oldu. *Sadece ona karşı duyduğum arzuların.*

Elini iç çamaşırımın kumaşı üzerinde gezdirir ve parmaklarıyla nazikçe tenime dokunurken, "Buna ben mi sebep oldum?" dedi. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. *Buna sen sebep oldun.* Vücudumu inceleyerek ellerini iç çamaşırımın içine soktu.

Beni bu kadar iyi tanıması hoşuma gidiyordu. "Ash..." diye geveledim. Kollarımı vücuduna sararak onu yukarıya çektim. Yeşil gözlerine bakarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dilim ağzından içeri girdi ve onun diliyle dans etmeye başladı.

Ellerimi beline dolayarak onu duvara yasladım. Vücudumu onunkine bastırırken inledi. İç çamaşırı hafifçe benimkine sürtünüyordu. Kalçalarımı onunkine bastırdığımda çığlık attı. Kalçaları bana sürtünmeye başladığında, onu öpen dudaklarımdan bir inilti koptu.

Tutmakta olduğu nefesini bırakarak, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Evet," diyerek boynuna doğru soludum ve dişlerimi teninde gezdirdim.

"Göster bana." Elleriyle iç çamaşırını aşağıya itti. Sonra benim iç çamaşırımı da çıkararak, onu bir kenara atmam için bana zaman tanıdı. "Beni nasıl sevdiğini göster."

Arkasına uzanarak sutyenini çözdüm ve yere düşmesine izin verdim. Sağ bacağını kavrayarak yukarı kaldırdım ve belime dayadım. Kollarını enseme dolarken sertleşmiş penisim ona sürtünüyor, o da karşılığında zevk içinde inliyordu.

"Seni yavaşça seviyorum," diyerek ellerimle kalçalarını yakaladım. Sımsıkı sarmalayan kadınlığına girerken beni davet edişine bayıldım. Dudakları aralandığında duraklayarak, içinde olmama alışması için ona zaman tanıdım. "Seni derinden seviyorum." Diğer bacağını da belime doğru kaldırarak onu kucağıma aldım. Dudaklarımı kulak memesine dayadım ve onu yavaşça emmeye başladım. "Seni sessizce seviyorum." Kalçalarım onunkine doğru hamleler yaparken nefesim hızlanmıştı. "Seni güçlü bir şekilde seviyorum." Ashlyn nefes nefese kalarak başını duvara dayadı. "Seni koşulsuzca seviyorum."

Dudaklarım memelerinde gezinerek onları öptü, yaladı ve emdi. Dişlerim sol memesinin ucuna dokundu ve dilim teninde daireler çizmeye başladı. Meme ucunu emerken çıkardığı seslere ve inleyerek adımı söylemesine bayılıyordum. Erkekliğim sertçe onun içine girerken kalçalarının hareketleri hızlandı.

"Seni nazikçe ve sertçe, yavaşça ve hızla seviyorum. Seni her an her saniye seviyorum." Elimi ensesine dayadım ve onu yatağa götürerek, içinden çıkmadan yatırdım. "Seni, dünyaya geliş amacım bu olduğu için seviyorum." Kalçalarımız uyumla hareket etmeye başlarken bedenlerimiz bir oldu. Bana karşı duyduğu sevgi varlığıma yaşam veriyordu.

Ondan önce hayatın ne olduğu bilmiyordum. Ondan sonra ise ölümün ne olduğunu bilmeyecektim.

Bedenlerimiz o gece defalarca mutluluğun zirvesine ulaştı. Ayak parmaklarımız yatakta kıvrılır ve kalplerimiz göğsümüzde gümbürderken defalarca seviştik.

Dünyada başka hiçbir şeyin önemi yoktu. O soğuk aralık ayı gecesinde dünyadaki bütün sorunlar sessizliğe gömüldü. Bütün o gürültünün ve acı veren yaraların dünyamıza girmelerini engelledik.

Gözlerimiz huşu ve tatlı bir yorgunlukla kapanana dek Bayan Jennings'i sevdim.

Ve onu sevmeye rüyalarımda devam ettim.

29. BÖLÜM | Ashlyn

Sana yazacağım yalnız kaldığında,
Yazarsan bana korkulara kapıldığımda.
Seveceğim seni, geride bir tek ümitsizlik kalsa da.
Aşkımız yaşayacak.
Asla ölmeyecek.
Hep uçacak, uçacak.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Güneşi görünce kasvete kapılmıştım. Gün ışığı beni gerçeklikle yüzleşmeye zorluyordu. Buna hazır olduğumdan emin değildim. Çıplak bedenimle yorganın altında kıpırdandım ve gözlerimi son bir kez kapadım. Bir gece önce Daniel'la geçirdiğim saatleri düşündüm. Bana kendimi ne kadar güvende hissettirdiğini, beni sevdiğinde kendimi ne kadar özgür hissettiğimi hatırladım.

Cep telefonuma gelen mesajın sesi gözlerimi tekrar açmama sebep oldu. Yatakta doğrularak avuçlarımla yüzümü ovuşturdum. Gözlerim yanımdaki yastığa kaydı. Daniel hâlâ buradaydı. Hâlâ yanımda, huzur içinde uyuyor olduğunu bilmek beni mutlu etti. Bir süre, aldığı nefeslerle yükselip alçalan bedenini izledim.

Trink. Trink. Trink.

Telefonumun art arda üç kez daha çalması üzerine iyice doğruldum. Yatağın yanındaki komodine uzandığımda nefesim kesildi.

Ryan'ın sahte sigara kutusu orada duruyordu.

Telefonumun yanındaydı. Onu büyük bir dikkatle aldım çünkü parmaklarımın arasında eğilip kırıldığı takdirde korkunç bir şeylerin olacağından çekiniyordum.

Kutuyu açtığımda, içinde bir mektup olduğunu gördüm. Mektubu okumaya cesaret edemedim.

Telefonum bir kez daha çaldı. Boğazım düğümlendi. Usulca, "Daniel uyan," diye fısıldadım. Daniel kıpırdamayınca, biraz daha yüksek sesle, "Daniel," diye tısladım. Hareket edemiyordum. "Uyan!"

Trink.

Daniel bana doğru döndüğünde, elimde kutuyla titremekte olduğumu gördü. Gelen mesajlara bakmam gerektiğini biliyordum. Fakat yapamıyordum. Çok korkuyordum. Daniel gözlerimdeki endişeyi görünce birden doğruldu.

"Sorun nedir?"

"Ters giden bir şeyler var," diye geveledim. Titremelerim arttı ve korkum derinleşti.

"Tatlım..." Daniel ellerini omuzlarıma koydu. "Konuş benimle."

"Telefonuma bakar mısın?" diye yalvardım.

Daniel üzerime eğilerek, eli karnıma çarparak telefonuma uzandı. Telefonun kapağını açtığında gözlerinin ekranda yazanları incelediğini gördüm. "Hepsi Henry ile Rebecca'dan."

"Lütfen oku."

"Ash, Rebecca eve gelmenizi istiyor," dedi. "Ash, neredesin?" Durakladı. "'Ashlyn, ben Rebecca. Lütfen Ryan'a eve dönmesini söyle...'" Durakladı. "'Neden ikiniz de cevap vermiyorsunuz? Lütfen. Lütfen. On beş kez aradım. Bebeğimi eve getir, lütfen...'" Tekrar durakladı. "'Ashlyn, ikiniz de iyi misiniz? Sizi çok merak ediyoruz...'"

Mesajlar bu şekilde sürüp gidiyordu. Rebecca, Ryan'ın eve dönmesini istiyordu. Gece uyuduğunda hatasının farkına varmış olmalıydı.

Fakat ya çok geç kaldıysa ne olacaktı?

Titreyen parmaklarımın arasındaki kutuya bakarak, "Gitmiş," diye haykırdım.

Daniel verdiğim tepki karşısında şaşkına dönerek bana baktı. "Ash... Her şey yolunda. Onun eve dönmesini istiyorlar." Parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve alnımı öptü ama ben iyimser düşünemeyeceğimi biliyordum.

"Hayır, değil."

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ve hıçkırmaya devam ettim. Aynı şeyleri daha önce de hissetmiştim, Gabby...

Sertçe gözlerimi kapattım. Bunları düşünemezdim.

Daniel, "Giyinmemiz gerek," diye buyurdu. Odadan çıktı ve bir gün önce giydiğim kıyafetlerle geri döndü. Yataktan hiçbir yere kıpırdayamıyordum. Daniel kıyafetlerimi bana birer birer giydirmeye başladı. Üzerime geçirdiği her parçayla durum daha da ağırlaşıyordu.

Koridorun sonuna gittik ve Daniel'ın yatağının boş olduğunu gördük. "Gitmiş Daniel, gittiğinden eminim." Daniel cevap vermedi. Pencereden avluya baktığımızda Hailey'in arabasının orada olmadığını gördük. Daniel'ın boğulurcasına bir ses çıkardığına yemin edebilirim. Kapıyı açtı ve ön verandada duran sırt çantasını kaptı.

"Üzerinde para var mıydı?" diye tısladı.

Aklım durmuş, kafam karışmıştı. Daniel bu sefer daha sert bir sesle sorusunu tekrarladı.

"Henry ona üç yüz dolar vermişti..."

Daniel koşar adımlarla kayıkhaneye gitmeden önce, "Jace..." diye homurdandı.

Hızlı adımlarla onun ardından gittim. Daniel kapıları uçarcasına açtı ve nefes bile almadan kayığa doğru gitti. Güvertede duran parayı aldı. Üç yüz dolar. Kardeşi kayığın içinde uyuyordu. Daniel onu sarsmaya başladı.

"Jace! Tanrı'ya yemine derim ki, bunu sen yaptıysan..."

Jace kıpırdanarak gözlerini açtı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bir çocuğa uyuşturucu sattın! Benim öğrencime Jace!" Boş sırt çantasını Jace'in suratına fırlattı. Yüzüm yanıyordu. Bacaklarım uyuşmuştu. Midem düğümlenmişti. "Sarah'nın kazası senin suçun değildi. Annemin ölümü senin hatan değildi. Fakat yemin ederim, o çocuğun başına bir şey gelirse bunu senden bileceğim! Senden bileceğim Jace!"

Jace nerede olduğunu anlamayarak doğruldu. "Sen neden bahsediyorsun? Danny, ben bir şey yapmadım..."

Daniel kolumdan yakalayarak beni dışarıya sürükledi. "Gitmeliyiz. Eğer o ölürse Jace... Eğer o ölürse, bunun sorumlusu sensin! *Sensin*!"

Ölürse mi?

Tekrar ağlamaya başladım.

Çünkü onun çoktan öldüğünü biliyordum.

30. BÖLÜM | Ashlyn

#56. Bırak Gitsin.

Ashlyn,

Dün gece Bay Daniels'in, kardeşiyle uyuşturucular hakkında tartıştığını duydum. Adamın haplarından birkaç tanesini ödünç alıyorum. Lütfen ona parasını bıraktığımı söyleyin.

Seni uyandırmak istedim ama onun yanında çok mutlu görünüyordun. O da daha mutlu görünüyordu. Bu mutluluğun seni terk etmesine izin verme. Dünyada bunu hak eden biri varsa, o da sensin.

Şu kutuyu benim için yakabilir misin? Artık hatırlatmasına ihtiyacım kalmadı.

Lütfen Hailey'ye benim hâlâ yanında olduğumu söyle.

Daima yanındayım.

—Ryan

31. BÖLÜM | Ashlyn

Yıldızlar patladı ve ben doğdum.
Lütfen bana Tony deyin.
-RYAN TURNER

Gazete manşetleri, babası için atılan manşetlerin birer yansımasıydı.

REBECCA TURNER'IN OĞLU RYAN TURNER, JEFFERSON CADDESİ VE PİNE SOKAĞI'NIN KÖŞESİNDE YAŞANAN KORKUNÇ KAZADA HAYATINI KAYBETTİ.

Tarih bazen tekerrür ediyordu.

Bu gece hem dünyadaki, hem de cennetteki ruhlar ağlıyordu.

32. BÖLÜM | Ashlyn

Ne hissettiğinin bir önemi yok.
Gerçek olduğunu bil yeter.
-Romeo'nun Arayışı

Cenaze diğer bütün cenazeler gibiydi. Kederli, acı dolu ve ümitsizlikle sarmalanmış. Rebecca köşede oturmuş papazla konuşuyor ve Henry ayakta dikilerek cenazeye gelenlere teşekkür ediyordu. Etraf oldukça kalabalıktı; lise sonların çoğu buradaydı.

Başımı kaldırdığımda Hailey'nin yanında duran Avery'nin ağladığını gördüm. Hailey ona sarılıyor ama her şeyin yoluna gireceğini söylemeye cesaret edemiyordu.

"Merhabalar. Ben Peder Evans. Herkes içeriye lütfen, törene başlayacağız."

Ellerimi Gabby'nin cenazesinde giydiğim elbiseye sürttüm ve gün boyunca ağlamadığım için kendimle gurur duydum. Hastane odasında, arabada ve evde birçok gözyaşı dökmüştüm. Bu yüzden kendi kendime, kilisede güçlü durmaya söz verdim. Diğerleri kendilerini kaybederken ben güçlü durup onlara destek olacaktım.

Tören devam ederken birçok kişi gözyaşlarına yenik düştü. Ön sırada, Hailey ile Rebecca'nın arasında oturuyordum. Rebecca kazadan beri pek bir şey söylememişti ama ben yerde hızlıca tempo tutan bacağını sıkarak ona destek oluyordum. Onun duygularını anlayabilmek için elimden geleni yapıyordum. Ryan'ı evden kovduğu için kendini suçluyor olmalıydı. Onu bu şekilde kendinden

uzaklaştırdığı için. Arabada ölen kişinin yavrusu yerine kendisi olmasını diliyor olmalıydı. İçten içe ölüyor olmalıydı.

Fakat suçluluk duygusu hiç kimseye yaramazdı.

Özellikle de bugün.

İnsanların Ryan ve bu gezegende geçirdiği kısa ömür hakkında konuşmalar yapacağı bölüme geldiğimizde, kürsüye çıkan kişilerden bazıları espriler yaparken, bazıları gözyaşlarına boğuldu. Günün erken saatlerinde bana, kürsüye çıkıp birkaç laf etmek istediğini söyleyen Hailey'ye baktım ama bakışları derhal yere odaklandı.

"Yapamam... Yapamam." Yanağındaki yaşları silerek ayağa kalktı ve kiliseden çıktı.

Onu peşinden gitmekle, titremeleri gittikçe daha da artan Rebecca'ya destek olmak arasında kalakalmıştım. Rebecca'nın nefesleri hızlanmıştı ve panik atak geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Ona doğru eğildim ve kulağına, "Seni seviyordu. Seni hâlâ seviyor. Ağlamanda bir sakınca yok," diye fısıldadım.

Gözyaşları yanağından aşağıya süzülürken başını salladı ve nefesleri yavaşlayarak sonunda huzurlu bir denizin dalgalarına benzedi.

Arkamı döndüğümde Jake'in yaşlı gözlerle sırada oturmakta olduğunu gördüm. Ona doğru kaşlarımı çattım. Hailey'yi kontrol etmeye gitmeden önce bana bakarak bir kez başını salladı.

Peder Evans son bir konuşmacı istediğinde, Daniel'ın koridorda yürüdüğünü gördüm ve boğazım düğümlendi. Kürsüye çıktığında doğrudan bana baktı. Gözleri şefkatli bir kasvet kuyusu gibiydi. Ceketinin cebine uzandı ve bir kâğıt parçası çıkardı.

"Bugün, bu kürsüye çıkabileceğimden emin değildim. Ryan'ı sadece bir dönemdir tanıyorum ama hepiniz gayet iyi biliyorsunuz ki, onu sadece bir kez görmek bile ona âşık olmak için yeterli. Ryan'ın şakacı görünüşünün altında bilge ve zeki bir kişilik yatıyordu. Ryan Turner'ın ne kadar derin ve karmaşık bir zihni olduğunu ilk kez İleri İngilizce dersinde yazdığı bir deneme ya-

zısı sayesinde fark ettim. Yılın başlarında sınıfa bir ödev vermiştim..." Daniel duraksadı ve gırtlağını temizleyerek gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Duygularıyla mücadele edebilmek için yerinde biraz kıpırdandı ama görünüşe göre savaşı kaybetmek üzereydi. "Özür dilerim," diye geveledi ve arkasını dönerek yüzünü ellerine gömdü.

Tekrar bize doğru döndüğünde gözlerindeki, ruhunun ta derinliklerine kadar inen kızarıklığı görebiliyordum. "Yılın başlarında sınıfa bir ödev vermiştim... Öğrencilerden kendilerini beş yıl sonra nerede gördüklerini yazmalarını istemiştim. Kim olmak istediklerini. Sizlere, Ryan'ın yazdıklarını okumak istiyorum." Ryan'ın kâğıdını kaldırarak omuzlarını geriye attı ve sırtını dikleştirdi. "'Büyüdüğümde ne mi olmak istiyorum? Bay D., bu benim yaşımdaki birine yöneltilemeyecek kadar ağır bir soru. Hayat zor ve yetişkinler biz "çocuklara" hayatın zamanla daha da zorlaştığını söyleyip duruyorlar. İnsanların yaşamlarını ne uğruna sürdürdüklerini, bu dünyada nasıl daha fazlasma ulaşmaya çalıştıklarını anlamaya tüm gücümle gayret ediyorum. İnanç mı? Umut mu? Tutku mu?

"'Ben eşcinselim, Bay D. Daha önce bunları hiçbir öğretmene söylemedim ama okulun ilk günü sınıfa büyük bir gerginlikle girdiğinizde size güvenebileceğimi anladım. Siz de tıpkı benim gibi, büyük bir sırrınızın açığa çıkmasından korkuyorsunuz. Bu yüzden sırrımı sizinle paylaşabileceğime karar verdim. Fakat cinsel tercihim beni tanımlayan bir nitelik olmamalı, öyle değil mi? Benim cinsel tercihimden çok daha başka yönlerim de var. Gök gürültülerini seviyorum. Beysbolu seviyorum. Rock müziğin dünyadaki en iyi müzik olduğunu düşünüyorum. Mavi gözlerim var. Bezelyeden nefret ederim. Kanım kırmızı akıyor ve kalbim bazen kan ağlayabiliyor, sanırım bu açıdan sizinkinden bir farkı yok.

"'Anlayamadığım şey nedir, biliyor musunuz? Size gözlerini bile kırpmadan arkasını dönen insanların, aslında sizi koşulsuzca sevmesi gereken insanlar olması. Son zamanlarda kendi

kendime, arkasını döndüğü kişinin ben olmadığımı, babamın ölümü için suçladığı kişinin ben olmadığımı söyleyip buna ikna olmaya çalışıyorum. Beni seviyor. Beni sevdiğini biliyorum. Sadece sevginin ne kadar farklı yollardan paylaşılabileceğini anlayamıyor. Yetişkin dünyası büyümüzü ve hayal gücümüzü elimizden almadan önce, sadece biz gençlerin anlayabileceği yollar bunlar. Genç olmak hem bir lanet, hem de bir lütuf. Peri masallarına ve Noel Baba'ya inanmayı bir kenara bıraktığımız ama yine de "Peki ya gerçekse?" demekten vazgeçmediğimiz yaşlardayız.

"'Her şeyi hissettiğimiz ama yetişkinlerin gözünde sadece olaylara aşırı tepki veren ergenler olduğumuz yaşlardayız. Siz, rehberlik servisi ve toplumun tamamı, biz gençlere nasıl cevaplayacağımız hakkında en ufak bir fikrimizin dahi olmadığı sorular yöneltiyorsunuz. Biz kimiz? Kendimizi beş yıl sonra nerede görüyoruz? Ne olmak istiyoruz? Benim için bunların en korkutucusu, henüz bu kadar genç ve saf bir yaştayken üniversitede hangi bölümü okuyacağımızı, hayatımız boyunca hangi yolu izleyeceğimizi seçmek. Hiç kimse bizim yaşımızdayken kim olduğunun farkında değildir. Hiç kimsenin beş sene sonra nerede olacağına dair lanet olası bir fikri yoktur. Sorularınız içinde en çok hoşuma giden sonuncusu oldu: Ne olmak istiyoruz? İşte bu kolay bir soru.'"

Daniel durakladı ve bana bakarak, Ryan'ın muhteşem yazısının son bölümünü okumaya başladı. "'Canlı. Hayatta olmak istiyorum ve hayatın bazen ne kadar iğrençleşebileceğini göz önünde bulundurunca bunu neden istediğimi tam olarak kestiremiyorum. Belki de bir araya gelerek göğsümün içinde atan şeyin şeklini alan inanç, umut ve tutkudur. Belki de kalbim yalnızca güzel yarınların o boktan dünlerin yerini alması için dua ediyordur. Bu nedenle sorunuzu oldukça iç karartıcı ve ergenliğe özgü bunalımlarla yanıtlamam gerekirse, büyüdüğümde hâlâ hayatta olmak istiyorum. Şimdi size soruyorum, Bay D. Siz büyüyünce ne olmak istiyorsunuz? Çünkü büyüme evresi asla sona ermez ve hayallerin insanı terk ettiği pek görülmemiştir.'"

İçerisi, toprak tanrılarının bile tekinsiz bulacağı bir sessizliğe

gömüldü. Daniel kâğıt parçasını katlayarak tekrar cebine koydu. Üzgün bir şekilde gülümseyerek mikrofona eğildi. "Büyüyünce ne olmak istediğimi bilmiyorum. Fakat benzemek istediğim birisi varsa, o da bu satırları yazan genç adamdır. Yaşamın getirilerinden korkusu olmayan biri olmak istiyorum. Kahkahalarını nefesiyle birlikte içine çekmeyi, gözyaşlarının tadını çıkarmayı hatırlayan biri olmak istiyorum. Umut denizine dalarak sevgi diyarına inmek istiyorum. Büyüdüğümde hayatta olmak istiyorum, çünkü... ben hayatım boyunca yaşamadım. Bence Ryan'ı onurlandırmak için elimizden gelecek en ufak şey, hemen bugün yaşamaya başlamak ve bütün o boktan dünler için kendimizi affetmek."

♥♪𝄞

Kilisenin merdivenlerinde Hailey ve Jake'le karşılaştım. Kış rüzgârı açıkta kalan cildime zalim davranıyordu. Hailey'nin, Jake'in onun kulağına fısıldadıkları üzerine başını salladığını gördüm.

"Jake." Jake sesimi duyunca bana doğru döndü. Başımı sallayarak onu yanıma çağırdım. Hailey'ye bir bakış attıktan sonra yanıma geldi.

Yanıma yaklaşarak, "Çok kötü durumda Ashlyn," dedi.

"Biliyorum."

Bana doğrulttuğu kederli gülümsemesi kalbimi acıttı. "Seni suçluyor."

"Biliyorum."

Jake ellerini ceplerine sokarak uzaklara baktı. "Neredeyse bütün son sınıflar burada. Herkes onu çok seviyordu. Geçen yılki balonun kralı seçildiğini biliyor muydun?" Derin bir nefes aldı. "Bir insan kendisini nasıl bu kadar yalnız hissedebilir?"

Bu sorunun cevabı yoktu. Bence insanların canlarını en çok yakan da buydu; cevaplanamayan sorular.

Burnunun direğini ovdu ve gözlerini kapadı. "Bak Ashlyn. Bunun doğru zaman olmadığını biliyorum ama..." İç geçirdi. "Kalbini ödünç verdiğin şu adam... O neden burada değil?"

Sesim çatladı. Bakışlarımı kaçırdım. "Haklısın Jake. Hiç zamanı değil."

"Evet. Haklısın ama..." Sesi titredi. "Ryan öldü ve insanlar öldüğünde, onlara söyleyemediğin onca şeyi düşünürsün. Söylemekten korktuğun şeyleri. Noel tatilinde Chicago'daki büyükannem ve büyükbabamı ziyarete gideceğim, bu yüzden sana şimdi söylemek istedim..."

"Jake..."

"Ondan nefret ediyorum. Şu anda yanında olmayan adam her kimse, seni bugün yalnız bıraktığı için ondan nefret ediyorum." Bu sözler üzerine gözlerim doldu. Jake kravatına uzanarak yakasını gevşetti. "Muhtemelen yalnızca görünüşün yüzünden seninle ilgilendiğimi düşünüyorsun, biliyorum. Evet, ilk başlarda nedeni buydu. Göz kamaştırıyorsun Ash. Fakat seninle her gün kimya dersine girip muhabbet etmeye başladık. Zaman içinde konuşma tarzından ne kadar hoşlandığımı fark ettim.

"Söyleyecek ne kadar çok şeyin olduğunu ve dünyanın senin söylediklerini duymayı ne kadar hak ettiğini anladım. Bana kalbini açsan seni ne kadar seveceğimi düşündüm. Belki davranışlarımı düzeltirsem, belki ot içmeyi bırakıp üniversiteye gidersem veya bir kütüphane kartı edinirsem filan, beni sevebileceğini düşündüm."

"Seni zaten seviyorum Jake."

Jake güldü. "Bana şu dostluk muhabbetinden bahsetme lütfen. Sorun değil, gerçekten. Ben sadece... Sadece sana bunları söylemiş olmak istedim. Sonradan pişman olmak istemeyiz, değil mi?"

Ona doğru eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum ve "Lütfen bana sarıl," diye fısıldadım. Kolları bedenimi sardı. Kokusunu içime çekerek ona sıkıca karşılık verdim. "Biraz daha sarılalım, olur mu?" dedikten sonra bana daha da sıkı sarıldı.

Bu kucaklaşmadan sonra Jake kiliseye geri döndü. Bense karda ayak izlerimi bırakarak Hailey'nin yanına gittim. "Selam Hails."

Hailey kavuşturduğu kollarını biraz daha sıktı. Dudakları biraz daha büzüştü. Sokağın karşısındaki bir şeylere odaklanmış gibiydi.

Konuşmaya devam ettim. "Gerçekten çok üzg..."

Sözümü yarıda keserek, "Neyi anlayamıyorum biliyor musun?" dedi. "Onun yanında olman gerektiği halde, orada olmamanı." Zor unutulacak bir ifadeyle bana doğru döndü. "Ona sadece bir geceliğine göz kulak olman gerekiyordu. *Sadece bir gece*! Hangi cehennemdeydin Ashlyn?"

Kelimeler. Dünyada birçok farklı kelime, birçok farklı tabir vardı ama ben içlerinden bir tanesini bile düşünemiyordum.

Buz gibi havada öfkeyle soludu. "Aynen düşündüğüm gibi."

"Hailey... Gabby öldüğünde..." diyerek söze başladım.

Hailey elini havaya kaldırarak, "Hayır!" diye tısladı. "Bugün Ashlyn'in pişmanlıklarıyla ilgili değil. Bugün Gabrielle'le ilgili değil. Ryan öldü! Bana söz vermiştin!" Bunları söylerken ağlıyor, duyduğu kederle boğuluyordu. "Ona göz kulak olacağına söz verdin ama o öldü!" Hıçkırıkları yüzünden kelimeleri güçlükle anlaşılıyordu. "Y-yanına yaklaştığın h-herkesi i-i-incitiyorsun," diye kekeledi. Bakışları yere odaklandı. Söylediklerinde ciddi değildi. Olmadığını biliyordum.

Gabby'nin cenazesine dair hatırladığım bir şey varsa, o da birine öfke kusmanın acı çekmekten daha kolay olduğuydu.

"Ben şimdi öğlen yemeklerini kiminle yiyeceğim?" diye fısıldadı. Dudaklarından acı dolu bir efkâr iniltisi koparken elleriyle ağzını kapadı. Vücudu sarsılırken hıçkırmaya devam etti. "Özür dilerim Ashlyn. Öyle söylemek istemedim."

Kollarımı ona dolayarak başımı iki yana salladım. Okulda yediğimiz ilk yemekte bana söylediği sözlere atıfta bulunarak, "Biz buralarda özür dilemeyiz," dedim. "Çünkü asla birbirimizi incitmek gibi bir niyetimizin olmadığını biliriz."

Omzuma yaslanarak, "Theo gelmedi," diye ağladı. "Bugün hayatımın en kötü günü ama beyefendi teşrif etmemeyi seçti. Cenazeler onun inanç sistemine aykırıymış, götüm." Gözleri-

ni silerek doğruldu. "Asıl üzücü olan şey şu ki, ben de bütün bunlara pek inanmıyorum, biliyor musun? Yas tutmak için bir kiliseye gelmek zorunda değilim. Theo'nun gerçek anlamda bir Budist olmadığını biliyorum... Ama sanırım öğretinin temelini kavramaya başladım. Aslında bu fikirler hoşuma gidiyor ve şu yer," arkamızdaki kiliseyi işaret etti, "bana hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Sanırım yardımcı olabilirim." Bize seslenen tok sese doğru döndüğümüzde Randy'nin yanımıza yaklaşmakta olduğunu gördük. Daniel'ın hayatındaki bir başka kişiyi daha kaybettikten sonra yalnız kalmadığından emin olmak için gelmişti. Konuşmamızı bölmek istemediği için bize yavaş adımlarla yaklaştı. "Ölümün gereksizliğinin ne kadar acı verici olduğunu biliyorum. İnsan sevdiği birini kaybettiğinde bütün dünyadan intikam almak ister." Başını öne eğerek şakağını ovaladı. "Yıllardır Budizm'le ilgilenirim. Eğer istiyorsan, birlikte dua edebiliriz."

Hailey'nin gözleri yaşlarla doldu. Omuzları düştü. Tekrar kendini kaybetmek üzereydi. "Ben hiç dua bilmiyorum. Henüz o kadar ilerleyemedim."

Randy hızla Hailey'nin yanına gelerek ellerini onun omuzlarına koydu ve yere düşmesini engelledi. "Sorun değil, sorun değil." Hailey'nin yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Ben sana rehberlik ederim."

Onları rahatsız etmemek için bir adım yana çekildim.

Randy, Hailey'nin ellerini avuçlarına aldı ve mağara rengindeki gözlerini onun mavil gözlerine dikti. "Bu dua, Shantideva'nın yazdığı Bodhicharyavatara'nın Adanmışlık Bölümü'nden."

Hailey hafifçe gülerek burnunu çekti. "Az önce söylediklerinin bir kelimesini bile anlamadım."

"Sorun değil. Sadece gözlerini kapat. Sana rehberlik edeceğim."

Öyle de yaptı. Birbirlerine tamamen yabancı olan bu iki insanın, hayattaki en kötü anlardan birinde, birbirlerinde huzur bulmalarını izledim. Bilinmeyenden korkmuyorlardı. Onu birlikte

selamlıyorlardı. Hailey, Randy'nin ellerini tutarken düzensiz nefesleri gittikçe rahatladı.

Randy'nin söylediği dualardan hoşuma en çok gideni şöyleydi: "Bütün varlıklar sonsuz yaşama kavuşsun. Her biri mutluluk içinde yaşasın ve hatta 'ölüm' kelimesi tarihe karışsın."

Doğrusunu söylemek gerekirse, bana uyardı.

♥♪𝄞

Herkes mezarlığa gitmek üzere kiliseden ayrılmaya başladı. Daniel, insanlarla çevrili olduğumuz için bir âşıktan ziyade, üzgün ve endişeli bir tanıdık edasıyla yanıma yaklaştı. Ancak kalbim, onun endişeli bir âşık olduğunu biliyordu ve önem arz eden tek nokta da buydu.

"Nasılsın?" diye fısıldadı. Omuz silktim. Dudaklarının kenarları büyük ihtimalle üzgün yüzümü gördüğü için aşağıya doğru kıvrıldı. "Keşke sana sarılıp bütün acılarını dindirebilseydim."

Ona gülümserken yanaklarımdan birkaç gözyaşı süzüldü. Daniel onları silmek için harekete geçti. "Yapma." Gözlerimi sildim. "Henry," diye mırıldandım.

Daniel kaşlarını çatarak başını salladı. "Sonra görüşürüz," dedikten sonra arabasına doğru yöneldi.

Henry'nin kamyonetine doğru döndüğümde kilisenin köşesinde Jace'i gördüm ve kaskatı kesildim. Jace duraklayarak bana baktı ve ardından tam tersi istikamete doğru yürümeye başladı. Adını haykırarak arkasından koştum.

Jace iç çekti ve bana doğru dönerken, "Bak, anlıyorum," dedi. "Polisleri ara. Beni ihbar et. Fakat Tanrı şahidim olsun ki bunu ben yapmadım! O çocuğa uyuşturucu vermedim." İleri geri birkaç adım atarken, havanın soğukluğuna rağmen alnından boncuk boncuk terler süzülüyordu. Fısıltıyla, "O çocuğu ben öldürmedim!" diye haykırdı. Hiçbir şey söylemedim. Öylece dikilerek duygu yüklü mavi gözlerine baktım. Ellerini kısa saçlarından geçirdi ve dizlerini kırarak yere çöktü. "Aman Tanrım. O çocuğu ben mi öldürdüm?"

"Gözlerin onunkilerle aynı," dedim. Başını kaldırarak şaşkın bakışlarını bana doğrulttu. "Daniel'ın gözleriyle. İkinizin gözleri de aynı."

Elleriyle sildiği burnunu çekti. "Babamıza çekmişiz." Ayağa kalkarak bana baktı. "Neden polisleri aramıyorsun?"

"Sen çocuk değilsin Jace. Eğer yanlış bir şey yaptığını düşünüyorsan, gidip teslim olmak senin sorumluluğunda." Hafifçe sırıttım. "Ayrıca, gerçekten bok gibi bir gün geçiriyorum, o yüzden..."

Jace gülerek başını salladı. "Özür dilerim. Her şey için." Mavi gözleri yaşlarla doldu. "Çok ama çok üzgünüm."

"Evet. Ben de." Zihnimde ona söylemem gerekip gerekmediğinden emin olamadığım düşünceler dans ediyordu ama bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Yapılan testlerde..." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Vücudunda uyuşturucu bulunamadı. Ryan arabayı o ağaca sürerken ne yaptığının farkındaydı."

Jace ellerini başının üzerine koyarak, rahat bir nefes verip, "Yani benim hatam değil miydi?" dedi.

Başımı iki yana salladım.

Yüzüne gergin bir gülümseme yayılırken arkasını döndü. Ellerini ceplerine sokarken yanağından bir damla yaş süzüldüğünü gördüm. Ardından söylediği kelimeleri benim duymam için söylemediğini biliyordum. Bunları yalnızca kendisine söylüyordu ama kulak misafiri olmuştum.

"Bırakacağım. Bu sefer gerçekten başaracağım..." Son sözleri, havadaki esinti kadar hafif bir şekilde dudaklarından ayrılarak bulutlara doğru yol aldı. "Sadece gruba yeniden dönmek istemiştim. Belki bırakırsam dönmeme izin verir."

Eğer gerçekten bir cennet varsa, umarım Jace'in sözcükleri oraya doğru yol alırdı.

Eğer bir Tanrı varsa, umarım onları dinlerdi.

33. BÖLÜM | Daniel

Vedalar en çok, tek taraflı olduklarında acıtır.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Çok uzun bir gün olmuştu.

Mezarlığa gittiğimizde Ryan'ın ruhsal çöküntüdeki annesinin yanında durdum. Henry onun sol elini tutuyor, bense sağ elini tutuyordum. Beni sadece Ryan'ın öğretmeni olarak tanıdığını biliyordum ama yine de elimi sıkıca tutuyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Gözlerim, Hailey'ye sıkıca sarılmakta olan Ashlyn'e kaydı. Bana zayıfça gülümsediğinde kaşlarımı çattım.

Onu severek hayatını mahvediyor olabilir miydim? Bir şekilde onu tehlikeye sokuyor olabilir miydim? Jace tehlikeliydi ama birlikte çalıştığı insanlar çok daha tehlikeliydi.

Bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyordum ama ölüm hayatımın alışıldık bir parçası haline gelmeye başlıyordu. Ne kadarını kaldırabileceğimden emin değildim. Özellikle de Ashlyn'in başına bir şey geldiği takdirde.

O uyuşturucuları Ryan'a gerçekten Jace mi vermişti? Eğer geceyi evimde geçirmelerine izin vermeseydim Ryan hâlâ hayatta olur muydu? Eğer öğrencimle çıkıyor olmasaydım şu anda burada olacağı kesindi.

Suçluluk duygusu kalleş bir histi...

...ve bu his zihnimi Ashlyn'i neden sevmemem gerektiği konusunda mazeretlerle dolduruyordu.

♥♪𝄞

Ashlyn'i dört gündür görmemiştim. İlk defa birbirimizden bu kadar uzak kalmıştık. On beş dakikadır, kütüphanenin önüne park ettiğim cipimin içinde oturuyordum. Gökyüzü karanlığa gömülmüştü ve kar taneleri istikrarlı bir tempoyla düşüyorlardı. Ashlyn'in kollarında büyük bir kâğıt torbayla, sokak ışıklarının altından bana doğru gelmekte olduğunu gördüm.

Henry'ye geceyi bir arkadaşında geçireceğini söylemiş ve ona saat başı mesaj atacağına söz vermişti. Bu da en azından on beş saat boyunca onunla olabileceğim anlamına geliyordu. Yüzüne düşen sokak ışıkları ve kar taneleri bana bir gün her şeyin çözüme kavuşacağını söylüyordu.

Çünkü Ashlyn Jennings'le olan ilişkimi çözüme ulaştırmaya ihtiyacım vardı. Haziran ayında okuldan mezun olduğunda onu sevdiğimi bütün dünyaya haykıracaktım çünkü bunu sonuna kadar hak ediyordu. Üniversite meselesiyle de ancak zamanı geldiğinde ilgilenecektik, bir gün bile erken değil.

Evet, suçluluk duygusu acımasızdı ama umut tıpkı bir silah kadar güçlüydü.

Ashlyn yolcu kapısını açarak arabaya bindi ve torbayı kucağına koydu.

"Ne getirdin bakalım?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Önce öpücük, sonra soru."

Eğilerek dudaklarımı onunkilere dokundurdum ve dili, dışarı çıkarak alt dudağıma sürtündüğünde sırıttım. "Torbada ne var?" diye tekrarladım.

"Gabby'nin mektuplarıyla dolu hazine sandığı. Bir de Jack, Jose ve Morgan," diye cevapladı. "Bu gece sarhoş olup mektupları açacağız."

Bu cevaba gülerek gözlerimi devirdim. "Hayır, ciddiyim. Torbada ne var?" Bir kaşını kaldırarak kâğıt torbayı bana doğru eğdi. Sürüsüyle alkol ve mektup vardı. "Bu gecenin doğru za-

man olduğundan emin değilim tatlım." Göz kapakları uykusuzluktan ağırlaşmıştı. "Ayrıca, sen içki içmezsin."

Gülümsedi. "Hayır içmem." Ellerini torbaya daldırarak bir mektup çıkardı. "Fakat sekiz numaralı madde içmemi gerektiriyor."

Onun üzüntüsünü alkolle yatıştırmasını istemiyordum. "Ashlyn..." diye uyardım. Henüz Ryan'ın ölümünü bile kabullenememişti ve bir gün aniden patlamasından korkuyordum.

"Daniel. Eğlence. Bu kelimeyi hatırlıyor musun? Bu gece sadece eğlenelim, tamam mı?"

Nefesimi bırakarak başımı salladım. "Peki." Gözlerimi kıstım ve ona doğru eğildim. "Gel buraya."

Kıpırdanarak bana yaklaştı. Bakışlarım dudaklarına odaklandı. Elimi beline koyarak onu kendime çektim. Parmağımı yavaşça üst dudağından alt dudağına doğru gezdirirken iç geçirdi. Dudaklarını aralayarak yavaşça parmağımı yaladı ve emmeye başladı. Ellerimle ensesini tuttum ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Birbirimizin gözlerine bakarken kalbim gümbürdüyordu. "Seni seviyorum."

Ashlyn nefes nefese kalmış bir halde, "Seni seviyorum," dediğinde sözcükleri tüm varlığıma yayıldı. Ona dokunduğumda sırtı gerildi. Alt dudağımı ısırdım. Ashlyn iç geçirerek bir kez daha tekrar etti. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

♥♪𝄞

Göl evine vardığımızda oturma odasının ışıklarının açık olduğunu gördüm. Sonra üzerinde yalnızca sutyenleri bulunan iki kadının, evin içinde dolaştıklarını fark ettim. *Lanet olsun.* Ashlyn'e baktım. Kadınları o da fark etmişti elbette ve yüzünde geniş bir sırıtmayla bana döndü.

"Evinde çıplak kadınlar var."

Randy'nin üst tarafı çıplak bir şekilde pencereye çıktığını görünce iç geçirdim. Parmaklarımla alnımı ovuşturdum. "Evimde gerçekten de çıplak kadınlar var."

Ashlyn'in yüzüne ukalaca bir gülümseme vardı. "Böyle şeyler... Bay Daniels'ın evinde normal mi sayılır?"

Elimi yumruk yaparak kenarını ısırdım. Gözlerimi sıkıca kapadım. "Hayır! Hayır... bu sadece... Şey, eskiden kendimi kötü hissettiğimde Randy benim için..."

"Senin için...?"

"Çıplak müzik partileri düzenlerdi."

Sessizlik. Gözlerimi açıp tepkisini görmek istemiyordum. Yüksek perdeden bir kıkırdama duydum. Gözlerimi araladığımda, Ashlyn kahkahalara boğuldu. "Çıplak müzik partileri mi? Aman Tanrım! Siz delisiniz!" O kadar şiddetli gülüyordu ki, yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

"Ne? Hayır! Deli olan Randy! Bense sadece... çıplak kızlarla... aynı odada duran sıradan bir adamım." Arabayı geri vitese alarak evden uzaklaştırdım. Ashlyn elini koluma koydu.

"Aklından bile geçirme!" diye tısladı. "Çıplak müzik partisine gidiyoruz!"

"Hayır gitmiyoruz!" diyerek karşı çıktım. Ashlyn kucağındaki kâğıt torbayı ayaklarının dibine koydu. Parmakları yavaşça montunun düğmelerini çözmeye başladı. Gözlerimi parmaklarından ayırmadan, "Ashlyn..." dedim.

"Arabayı park et," dedi.

"Hayır," dedim ama söylediği şeyi yaptım. Arabanın motoru sustu.

Elbette sustu. Çünkü güzel bir kız arabanda soyunmaya başladığında, o lanet arabanın lanet motoru susmak zorundaydı. Montunu çıkarmasını izlerken sesimi çıkarmadım. Ashlyn ellerini süveterinin kenarına sardı ve onu yukarı çekerek başından çıkardı.

"Ne dersiniz sahiden uyanık mıyız? Bana uyuyormuşuz, düş görüyormuşuz gibi geliyor," diyerek *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı alıntıladığım sırada, süveteri arabanın arka koltuğuna düştü.

Parmaklarını boynunda gezdirdi ve vücudunu yavaşça okşayarak sutyenine ulaştı. Gözlerini kapattığında karşımda kendine dokunmasını ve dudaklarının zevkle aralanmasını izledim.

Onu izleyerek ve karşımdaki görüntü karşısında sertleştiğimi hissederek, "Beni öldürüyorsun Ashlyn," diye mırıldandım.

Ashlyn koltuğunu arkaya yatırarak uzandı. Elleri hâlâ vücudunda dolaşıyordu. Derin ve ağır soluklarını dinledim. *"Bir aşağı bir yukarı. Bir aşağı bir yukarı, dolandırıp duracağım onları..."* dedi. Parmakları göğsünden aşağıya inerek göbek deliğine ulaştı. Başını bana çevirdi ve kapalı gözleriyle gülümsedi. Parmakları pantolonunun düğmesini çözmeye başladı. *"Köyde kentte kafa tutarım herkese..."*

Boğazımdan bir hırıltı koptu ve ellerim ona doğru uzandı. Yeşil gözleri aniden açıldı ve gözlerimin arzuyla dolduğunu görünce dudakları aralandı. Fermuarını indirdim ve pantolonunu hafifçe aşağıya çektim. İç çamaşırının üstünde kalan çıplak tenini baştan çıkarıcı bir şekilde okşadığımda, inledi.

Yaptığı alıntıyı tamamlayarak, *"Hadi Cin..."* dedim. Parmaklarım sutyenine ulaştı ve sertleşmiş göğüs uçlarına dokundu. Ashlyn ellerini havaya kaldırarak, koltuğun başlığını yakaladı. Heyecanının artmasıyla nefesleri daha da hızlanmıştı. Parmaklarımı çıplak teninde gezdirerek iç çamaşırının içine soktum ve kulağına, *"...döndürüp duralım şunları,"* diye fısıldayarak zevk dolu iniltilerini dinledim.

Eve girmeme gerek yoktu. Karşımdaki çıplak vücut benim olduğu sürece, hayatımın geri kalanında başka çıplak kadın vücudu görmemeye razıydım.

Gece boyunca eve girmedik.

Sadece ikimizin katıldığı çıplak bir müzik partisi verdik.

♥♪𝄞

Randy ve çıplak kızlarını görmek istemediğimiz için evde sarhoş olmak yerine, kayıkhaneye gitmeyi tercih ettik. "Birazdan eve döneriz. Geceyi burada geçirmezler," dedim. "Randy eve getirdiği kızları asla sabaha kadar tutmaz." Kullanacağımız battaniyeleri çıkardım ve kayığın üzerine yattık.

Viski şişesini açtık. Ashlyn ilk yudumunu aldığında kusacağını sandım. Fakat şişeyi bırakmayı reddetti. Birlikte aldığımızı her yudumda, dünyada gördüğüm en tatlı surat ifadesini takındı. Sarhoş olduğunda da her şeye kıkırdamaya başladı.

Gülüşünü seviyordum. Bir kaşımı kaldırarak alkol şişelerini ondan uzaklaştırdım. "Sarhoşsun."

Ashlyn doğruldu. Ellerinin arkalarıyla yanaklarına dokundu. "Aa! Öyle miyim?" Biraz daha güldü. "Tamam," diye kıkırdayarak kâğıt torbaya uzandı ve içini karıştırdı. "Açabileceğimiz iki mektubum var! Yirmi yedi numara." Bir anlığına mektuplara bakarak iç geçirdi. "Bazen hayatımı bu mektuplara göre yaşadığımı düşünüyorum." Sesini alçalttı. "Ve bazen de beni yanlış yola sürüklediklerini hissediyorum."

Gözlerini kırpıştırdı ve bu düşünceyi başından savdı ama ben bu söylediklerini unutmayacaktım. Mektubu açtı ve kelimeleri dili döndüğünce okumaya başladı. "Sevgili Ash, eğer bu mektubu yirmi birinci doğum gününde okuyorsan, aşırı zavallısın. Kim içki içmek için yirmi birinci yaşını bekler ki? Ama eğer bunu okurken yirmi bir yaşında değilsen, benim için de bir yudum al, seni ayyaş! Seni deliler gibi seviyorum. Seni daha bile çok özlüyorum. Harika gidiyorsun çocuk. Gabby."

Mektubu göğsüne yasladı ve kaşlarını çattı ama aynı zamanda gözlerinin içi gülüyordu. "Onu deliler gibi özlüyorum."

"O da seni özlüyor."

"Sence şu anda Ryan'la birlikte midir?" Duraksadı. "Cennete inanıyor musun? Ben inandığımdan emin değilim."

Boğazımı temizledim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bu dünyadan daha büyük bir gerçekliğin var olma ihtimaline ve ikisinin şu anda birlikte ve güvende olduklarına, artık acı çekmediklerine de inanıyorum."

Ashlyn hafifçe içini çekti. "Bahse girerim ki şu anda Shakes'le takılıyorlardır."

"Eh, öyle olmalı. Ölüler diyarında neden Shakes'ten başka biriyle takılasın ki?"

Gülümsedi. Ona gittikçe daha fazla vuruluyordum. İki kadeh daha viski doldurup birini bana uzattı. "Gabrielle Jennings ve Ryan Turner için. Her günlerini William Shakespeare ile konuşarak geçirsinler."

Gabby ve Ryan için!

Ashlyn, bir başka mektubu eline aldı. "On iki numara... Arabada seks yap." Bu kelimeleri söylediğinde, yanakları kızardı ve yüzünü ellerine gömdü. "*Aman Tanrım.* Az önce cipinde seks yaptık!"

Sırıttım. "İki kez."

Dağınık, vahşi ve mükemmel saçlarıyla başını kaldırarak bana baktı. Kollarını dizlerine dayayarak oturdu ve alt dudağını ısırdı. "Seninle her yerde iki kez sevişmek istiyorum."

Alnını öpüp ellerimi saçlarından geçirdim. Mektubu bana uzattığında bir kaşımı kaldırdım.

"Benim okumamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Elbette."

Mektubu açarak sırıttım. "Seni fahişe."

Ashlyn başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. Mektupta ne yazıyor?"

Mektubu ona gösterirken gülümsemem daha da genişledi.

#12 Arabada Seks Yap.

Seni fahişe.

-G

Ashlyn mektubu ellerimden hızla çekip alarak kâğıttaki sözcüklere baktı. Gözleri neşeyle büyüdü ve kıkırdadı. "Kaltağa bak sen."

Sanırım bu kızların "en iyi arkadaş" yerine söyledikleri bir şeydi.

34. BÖLÜM | Ashlyn

Kapıyı kapat.
Çıkar giysilerini.
Göreyim, sırlarının birer birer dökülmesini.
-Romeo'nun Arayışı

Daniel'ın odasına gittik ve birbirimizin kollarında uykuya daldık. Sabah uyandığımda Daniel ortalarda görünmüyordu. Fakat keskin bir baş ağrısı tam karşımda duruyordu. Yanımdaki yastığın üzerinde bir tepsi vardı. Tepsinin içinde su dolu bir şişe, papatyalar, bir kâse dolusu marşmelov ve kahvaltılık gevrek, bir tabakta duran iki ağrı kesici ve bir bardak portakal suyu vardı.

Sabah ışıklarının yatak odasına süzülmelerini izlerken gülümsedim.

Yatakta kahvaltı. Yeni bir ilkimiz daha oldu.

Hapları ağzıma atarak portakal suyuyla yuttum.

Daniel çıplak bedenine sardığı bir havluyla içeriye girdi. Kalçalarını saran pamuklu kumaş, onun baştan ayağa ne kadar fit olduğunu görmemi sağlıyordu. Su damlalarının, sıkı karın kaslarının üzerinden süzülmelerini izlerken yanaklarımın kızardığını hissettim. Hâlâ kızarmama sebep olabildiği için mutluydum. Bana bakarak sırıttı.

"Günaydın." Yatağa yaklaştığında ona uzanarak kollarımı bedenine sardım ve ıslak vücudunu kendime çektim. Daniel üzerime uzanarak bana sıkıca sarıldı. Son derece temiz ve ormansı kokuyordu. Kokusunu elimden geldiğince içime çektim.

"Benim için kahvaltılık gevrek alıp, marşmelovla mı karıştırdın?" diye sordum.

Bir parça marşmelov alarak dudaklarımın arasına yerleştirdi. "En sevdiğin kahvaltı." Daniel beni hafifçe öperken, yüzümü buruşturdum.

"Dişlerimi fırçalayıp duş almam gerek. Sen tertemiz olmuşsun. Ağzı kokan bir kızı öpmeyi hak etmiyorsun."

Daniel gülerek, "Umurumda bile değil," dedi.

Ellerimle ağzımı kapadım ve kafamı diğer yöne çevirdim. "Benim umurumda!"

Daniel gülmeye ara vermeden ayağa kalkarak beni kollarına aldı. "O halde gidip seni temizleyelim."

Duşta sevişmek.

Yeni bir ilkimiz daha olacaktı.

35. BÖLÜM | Ashlyn

Bilirim, zordur katlanmak acılara.
Ama yalvarırım dayan bir gün daha.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Yarıyıl tatili, Ryan'ın cenazesinden bir hafta sonra başladı. Tatilin büyük kısmını Henry'nin evinde, Rebecca ve Hailey'nin yemek yediklerinden, uyuduklarından ve yas tutmaya zaman bulabildiklerin emin olmakla geçirdim. Gabby'yi ağustosta kaybetmiştim ama birini kaybetmek için olabilecek en kötü zamanın tatil zamanı olduğunu düşünüyordum. Noel birkaç gün sonraydı ama ev ahalisi hiç de o havada değildi.

Daniel bana her gün mesaj gönderiyor, yemek yediğimden, uyuduğumdan ve yas tutmaya zaman bulabildiğimden emin oluyordu. Her mesaj aynı kelimelerle bitiyordu: Seni seviyorum.

Bu sözcüklere gerçekten ihtiyacım vardı.

Noel'den bir gece önce uyuyamadım. Yanıma defterimi de alarak oturma odasında oturdum ve bütün düşüncelerimi hayali karakterlerime yansıtarak sayfalarca yazı yazdım. Bir süre sonra arkamdan bana doğru yaklaşan ayak sesleri işittim. Arkamı döndüğümde elinde iki tane fincanla yanıma gelmekte olan Henry'yi gördüm.

"Çay?" diye sordu. "Dolapta Rebecca'nın tuhaf aromalı çayından vardı. Bir denesek fena olmaz diye düşündüm." Başımı sallayarak, Henry'ye yer açmak için kanepede kenara kaydım. Henry yerine oturdu ve fincanlardan birini bana uzattı. "Ne üzerinde çalışıyorsun bakalım?"

"Romanımın."

"Ne hakkında?"

Alt dudağımı ısırdım. "Henüz emin değilim. Fakat konunun ne olduğuna karar verdiğimde sana söylerim." Defteri kapatarak ona döndüm. "Gabby seni affetmişti," dedim. "Bizi bırakıp gittiğin için seni asla suçlamadı."

Henry gözlerini benimkilere kilitledi. "Peki ya sen?"

"Ben mi?" Duraksadım. "Hâlâ uğraşıyorum."

Başını salladı. "Bu da bir gelişmedir."

Yanaklarımdan yaşlar süzüldüğünü fark ettim ve titremeye başladım. "Sana çok kötü davrandım."

"Ben sana daha da kötü davrandım Ashlyn. Yanında olamadım. Çok fazla şeyi kaçırdım." Başını öne eğdi. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum. Fakat işe bu geceyi atlatmakla başlayabiliriz." Çayımı kaldırarak bir yudum aldım ve hemen ardından, ağzımdaki sıvıyı fincanın içine tükürdüm. "Aman Tanrım! Bunun tadı ren geyiği çişi gibi!"

Henry gülerek, bir kaşını kaldırdı. "Ren geyiği çişinin tadını nereden biliyorsun?"

Onun elindeki fincanı işaret ettim. "Dene de kendin gör."

Henry fincanını dudaklarına kaldırır kaldırmaz öğürdü ve ağzındaki sıvıyı o da fincana tükürdü. "Evet, bunun tadı kesinlikle Rudolph'un* çişine benziyor."

"Gerçekten mi? Ben Comet'in** çişine benzettim."

Henry gülümsedi. Ben de gülümsedim. Birlikte gülümsedik. Bunlar, birbirlerine yabancı düşmüş bir baba-kızın paylaştığı huzursuz, zorlama gülüşler değil, içten gülümsemelerdi. Yıllardır paylaştığımız ilk gerçek gülümseme.

---

* Rudolph, The Red Nosed Reindeer: Kırmızı burunlu ren geyiği Rudolph, Noel Baba'nın dokuzuncu geyiği olarak bilinen kurgusal bir karakterdir. –*çn*

** Comet: Geleneksel hikâyede, Noel Baba'nın sekiz geyiğinden beşincisine verilen addır. –*çn*

"Gidip onu görmek, tatilde yanında olmak istiyorum. Senin için de bir sakıncası yoksa yarın gitmeyi düşünüyorum."

Henry yüzünü buruşturdu.

"Geri geleceğim Henry," diye söz verdim.

"Bu çok hoşuna gider Ashlyn. Eskisinden çok daha iyi durumda..." Köşedeki Noel ağacının yanına gitti ve hediye kutularından birini aldı. "Bu senin için."

Parmaklarımı kaplama kâğıdında gezdirdim. Kâğıdın üzerine adımın yazılmış olduğunu gördüm ve kalbim tekledi. "Sen bize her zaman hediye çekleri gönderirdin."

"Evet, şey... Bu sene farklı bir şeyler denemeye karar verdim. Açsana."

Hediyeyi yavaşça açarken, bunun pek yakında uyanacağım bir tür rüya olduğunu düşünüyordum. Kâğıdı açtığımda, altından çıkan CD'yi görünce nefesim kesildi. *Romeo'nun Arayışı.*

Henry gırtlağını temizledi. "Bunun tuhaf bir durum olduğunu biliyorum. Sonuçta öğretmeninin grubu. Fakat birkaç hafta önce onları sahnede izledim. Çok iyiler Ashlyn." Duraksadı. Alt dudağı titredi. "Dan..." tekrar duraksadı. "Bay Daniels bana şarkıların her birini Shakespeare oyunlarına dayandırdıklarını söyledi. Shakespeare'i seviyorsun, değil mi? Fakat hoşuna gitmediyse onun yerine başka bir şey alabiliriz. Seni alışverişe götürürüm..."

Derin bir nefes verdim. Kollarımı Henry'ye sararak onu kendime çektim. "Teşekkür ederim Henry. Bu harika bir hediye." Birbirimizden ayrıldığımızda fincanımı tekrar elime aldım ve çayı bir kez daha yudumladım, fakat tadı yüzünden öğürmeme engel olamadım.

Henry çay fincanını süzerek, "Neden o iğrenç şeyi içiyorsun?" diye sordu.

"O kadar da iğrenç değil," diyerek karşı çıktım. "Ayrıca, Gabby çaya bayılırdı. Çay içmeye sırf onun yüzünden başladım."

Henry kaşlarını indirdi. "Bana Gabby hakkında birkaç şey daha anlatabilir misin?"

Bunları zaten biliyor olması gereken adama, en iyi arkadaşım hakkındaki harika şeyleri anlatma düşüncesiyle dudaklarımın kenarları aşağıya doğru kıvrılırken kalp atışlarım hızlanmaya başladı. "Ne öğrenmek istersin?"

Sesi o kadar alçalmıştı ki, onu neredeyse duyamayacaktım. "Her şeyi."

♥♪𝄞

Saatler boyunca Henry'yle oturup Gabby'den bahsettikten sonra kendimi küvette uzanmış, Daniel'la telefonda konuşurken buldum. Saat sabaha karşı üçtü ve Daniel'ın telefonu kapatmak gibi bir niyeti yoktu.

"Bu kadar geç bir saatte aradığım için özür dilerim," dedim.

"Dert etme. Ben de yatağımda uzanmış, yastığıma sarılıyor ve seni düşlüyordum."

Söyledikleri üzerine güldüm. "Yarın annemi görmeye gideceğim..."

"Ciddi misin? Bu harika bir haber."

"Biraz gerginim... Ya iyi gitmezse? Ya beni görmek istemezse? Ya oraya gittiğimde ona hâlâ kızgın olduğumu fark edersem? Çünkü... Hâlâ kızgın olduğumu hissediyorum."

Daniel'ın, telefonun diğer ucundaki nefesini duymak bile beni biraz rahatlatıyordu. "Hayatım boyunca berbat şeyler yaşadım ve sonunda fark ettiğim şey, eline bir fırsat geçtiğinde söylemek istediklerini söylemezsen eğer... bir süre sonra bundan pişmanlık duyacağın oldu. Ona kızgınsan bile, bunu çekinmeden ifade etmelisin. Eline bir fırsat geçmişken hislerini bütün dünyaya haykırmalısın. Çünkü bunu yapmazsan hayat gözlerinin önünde akıp geçer ve sen ne kaybettiğin zamanı ne de söylemek isteyip de söyleyemediklerini geri getirebilirsin."

Kalbimin gümbürdediğini hissettim ve gözlerimi sıkıca kapadım. Söylemek istediklerimi söylemek... Bu fikir beni çok korkutuyordu. "Çok uykum var..."

"Git yat Ash. Yarın senin için büyük bir gün."

Sanki beni görebiliyormuşçasına, başımı salladım. "Telefonda kalır mısın? Ben uykuya dalana kadar?"

"Elbette."

Küvetten kalktım ve yatak odama yöneldim. "Mutlu Noeller Daniel."

"Mutlu Noeller meleğim."

Telefonumu kulağımdan ayırmadan yatağıma uzandım ve Daniel bana, gözkapaklarım ağırlaşana ve zihnim rüyaların diyarına doğru yola çıkana dek gitar çaldı.

♥♪𝄞

Gabby'nin hazine sandığıyla birlikte trene bindim. Mektuplardan birkaç tanesini annemle birlikte açmanın ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Bize iyi geleceğini. Daniel'a mesaj atarak, dün gece için ona teşekkür ettim. Gelen cevapta yalnızca tek bir şey yazıyordu: Her zaman.

Chicago'ya giden trenin cam kenarında otururken, Wisconsin'e gelirken yaptığım tren yolculuğunu anımsadım. Daniel'la yollarımız ilk olarak burada kesişmişti. O zamandan beri birçok şey değişmişti ama birkaç şey hâlâ aynıydı. Mesela, o mavi gözler.

Hazine sandığını yanımdaki boş koltuğa koydum. Bacaklarımı göğsüme çektim ve iç geçirdim. Ryan ve Gabby'yi çok özlüyordum. Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken başımı cama yasladım ve tren hareket etmeye başladı. Gözlerimi kapatarak birkaç derin nefes aldım. *Ben iyiyim.* Bunu kendime defalarca söyledim ama gözyaşlarım akmaya devam etti.

Genç insanların ölmelerini yasaklayan evrensel bir yasa çıkarılmalıydı. Çünkü onların ellerine henüz yaşamak için bir şans geçmemişti.

Bana yaklaşan ayak seslerini işittiğimde gözlerimi açtım.

Güzel.

Nefes kesici.

Parlak.

Mavi gözler.

Daniel hazine sandığını kaldırıp yanımdaki koltuğa otururken gözlerimden süzülen yaşlar hızlandı. Beni kendine çekerek gözyaşlarımı öperken, "Onun hakkındaki en önemli gerçek neydi peki?" diye sordu.

Gözlerimdeki yaşlar bir öncekinden daha fazla duyguyla dolarken gözlerimi kapadım. Daniel öpücüklerine ara vermeden, her bir gözyaşı damlasını dudaklarıyla yakalamaya devam etti. "Kalbi. Derinden ve yoğun bir şekilde sevebilme yeteneği," diye fısıldadım Ryan hakkında. "Annesi ve kız kardeşini sevmesi. Babasını özlemesi..." Gözlerimi tekrar açarak ellerimi Daniel'ın ensesine koydum ve onu kendime çektim. "Annenin Noel hakkında en sevdiği şey neydi?" diye sordum.

Bu sefer gözlerini kapatma sırası ondaydı. Hemen cevap vermedi. Mavi gözleri açıldığında, buğulanmış olduklarını gördüm. "Onun hakkında pek fazla konuşmam..."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Alınlarımızı birbirine dayadık ve birbirimizin varlığını içimize çektik. "Çiftlerle ilgili takıntısı Noellerde de kendini gösterirdi. Bana her zaman, birini mahvetmem olasılığına karşı aynı kazaktan iki tane hediye ederdi. Yaptığı kurabiyelerin malzemesini iki katına çıkarırdı. Bize *Şahane Hayat* filmini iki kez seyrettirirdi. Annem..." Daniel kıkırdadı ve parmağıyla alnını ovuşturdu. "Kokteyle gerekenden iki kat fazla votka koyardı. Bunu daha çok babam için yapardı gerçi."

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak, "Babanın en çılgın özelliği neydi peki?" diye sordum.

"Hmm, hayal ettiği şeyleri gerçeğe dönüştürebilen bir hayalperestti. Göl evini almadan önce kayığı satın aldı, çünkü eninde sonunda bir göl evi alacağına emindi. Sanırım hayallerini gerçeğe dönüştürebilecek kadar fazla hayal kurardı." Parmaklarımı saçlarına doladım. Daniel da bunun üzerine burnumu öptü. "Sen asla bu tür şeyleri tek başına yapmak zorunda kalmayacaksın Ashlyn. Asla."

36. BÖLÜM | Ashlyn

Beni tanımadan önce kim olduğunu bilmek istiyorum.
Senin gördüğün dünyayı ben de görmek istiyorum.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Annemin evine gitmeden önce başka bir yere uğradık. Daniel kiraladığı arabayı evin önündeki kaldırıma park etmeden önce gülümsedim. Kaldırımdaki arabalardan birinin arka tamponunda, dünyadaki en iyi gruplara ait bir sürü çıkartma vardı.

Bentley'nin arabası.

Hazine sandığına uzandım ve Gabby'nin yüzüğünü ve Bentley'ye yazdığı mektubu çıkardım. Yüzük parmaklarıma dokunduğunda iç geçirdim. Birlikte çok mutlu olurlardı.

Daniel gözlerimdeki bakışları fark ederek, "Ben burada bekleyeceğim," dedi.

Arabadan inerken, "Benimle gelir misin?" dedim.

Kendi kapısını açtı ve dışarı çıkarak kapıyı hafifçe kapattı. Eve doğru attığım her bir adım canımı yakıyordu. Kışlık botlarım ne zaman yere değse, karnıma keskin bir bıçak saplanıyordu.

Bir elimle yüzükle mektubu, diğer elimle de Daniel'ın elini tutarak kapının önündeki basamakları tırmandım. Başımı verandadaki, üzeri karla örtülü salıncağa çevirdim. Gözlerimi kırpıştırdım ve anılarım zihnime doluştu.

Nemli bir yaz akşamında Bentley'nin verandasındaki salıncakta sallanırken Gabby kulağıma yavaşça, "Sanırım onu seviyorum," diye fısıldadı. Bentley ise fuara gitmeden önce bize birkaç tane kutu içecek almak üzere içeriye girmişti.

Kız kardeşime bakarak sırıttım. "Onu seviyorsun."

Gabby bana muzipçe gülümsedi ve başını salladı. "Onu seviyorum."

Başımı iki yana sallayarak kendimi anıların pençesinden kurtardım. Parmağımı kaldırdım ve birkaç saniye boyunca zile bastım. Fakat zilin sesini duyar duymaz oradan kaçmak istedim. Geldiğim yoldan arabaya dönmek ve Chicago'ya doğru sürmek istiyordum.

O anda Daniel'ın elimi sıktığını fark ettim.

Ve rahatladım.

Kapı açıldı. Bentley'yi sinekliğin ardında gördüğüm anda nefesim kesildi. İlk bakışta şaşkın ve biraz üzgün göründü. Keşke Gabby'ye bu kadar benziyor olmasaydım, diye geçirdim içimden. Beni karşısında görmek büyük olasılıkla Bentley'nin kalbini kırmıştı.

Bentley verandaya çıktı ve gözleri irileşti. "Ashlyn," diye fısıldadı.

Ayaklarımı oynatmaya başladım. Gerginliğim her geçen saniyeyle daha da artıyordu.

Daniel elimi bıraktı. Ona baktığımda bana hafifçe gülümsedi.

"Merhaba Bentley."

Gözleri dolan Bentley kahkaha attı. "'Merhaba Bentley,' ha? Bu kadarcık mı? Gel buraya." Beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Kokusunu içime çekerek, onu gittikçe artan bir şiddetle sıktım. Kulağıma, "Çok iyi görünüyorsun," diye fısıldadı.

"Sen de öyle Bent." Birbirimizden ayrılarak gözlerimizdeki yaşları sildik ve gülmeye başladık. Ensemi kaşıyarak, "Şey, bu arada mutlu Noeller," dedim.

Bentley genişçe gülümsedi. "Yanındaki beyefendi de kim?"

Sessizce bekleyen Daniel'a döndüm. Kıpkırmızı kesilmiştim. "Bu Daniel. Benim—" Duraksadım. Onun tam olarak neyim olduğunu bilmiyordum.

Daniel gülümseyerek, "Erkek arkadaşı," dedi ve elini Bentley'ye uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum."

Bentley mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Ah, ben de memnun oldum." Dilini yanağının iç tarafına bastırdı. "Erkek arkadaşın iyi parçaymış, değil mi?" Kıkırdayarak Bentley'ye bir dirsek attım. "Hadi orada durmayın. İçeri gelin."

Yoğun bir tereddüt hissine kapıldım. Her nedense, yanımda Gabby olmadan içeri girmemem gerektiğini düşünüyordum. "Kalamayacağız. Buraya sadece..." Elimde tutmakta olduğum yüzükle mektubu kaldırdım. "Sana bunları vermek için geldim." Yüzüğü eline bıraktığımda, Bentley'nin nefesinin derinlerde sıkışıp kaldığını hissettim. "Bana verdiğin sandıkta duruyordu. Ayrıca, Gabby yüzükle birlikte bu mektubu da sana vermemi istemiş."

Bentley kâğıt parçasını avucuna alarak sıktı. "Bu Gabrielle'den mi?"

Başımı salladım.

Bentley'nin mektubu yavaşça açmasını izlerken benliğime tuhaf bir huzur hissi yayıldı. Bir kitabın kapağını kapadığımı, Bentley ve Gabrielle'e ait aşk hikâyesinin son bölümünü yazdığımı hissediyordum.

Bentley sözcükleri okurken ağlamaya başladı. Elbette ağlayacaktı. Gabby'nin mektupları insanı her zaman ağlatırdı. "Dünyada en çok sevdiğim insandı o." Sözcükleri defalarca okuyan Bentley'nin sesi konuşurken çatlıyordu.

"Biliyorum."

"Bazen hayatıma nasıl yeniden başlayacağımı merak ediyorum, biliyor musun? Nasıl tekrar..." Öksürdü ve elini sırılsıklam olmuş yüzünden geçirdi. "Nasıl tekrar mutlu olacağım?"

"Ufak adımlarla başlamalısın." Daniel öne doğru bir adım attı ve elini Bentley'nin omzuna koydu. "İçine dolan o kahrolası hisleri geri çevirmeden kabul etmelisin ve yeniden mutlu olmaya başladığında, kesinlikle kendini suçlamamalısın."

Bentley kendi kendine, "Ufak adımlar," diye tekrarladı. Başını öne eğdi. "Vay canına. Hem yakışıklı, hem de zeki. Billy'den çok daha iyi bir seçim."

Bentley'nin sözlerine gülerek karşılık verdim ve veda etmeden önce ona son bir kez sarıldım. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

Bentley geri çekilerek alnımı öptü. "Sen de öyle Ash-Ash." Ardından Daniel'e dönerek onun elini sıktı. "Daniel... Küçük kardeşime iyi bak, tamam mı?"

Daniel, Bentley'nin elini uzunca bir süre sıkarak başını salladı. Sonra ellerini ceplerine soktu. "Bakacağım."

Bakacaktı.

37. BÖLÜM | Ashlyn

Yuva dediğin şey nedir?
Bana bakan gözlerinden başka bir şey değil.
Sadece nefes al.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Kapı kolunu çevirip daireye girerken, "Anne?" diye seslendim. Her şey tam olarak bıraktığım gibiydi. Oturma odasının fildişi rengi duvarında hâlâ o çiçekli, büyük ve çirkin tablo asılıydı. Televizyonda hâlâ o boktan reality showlardan biri oynuyordu. Kanepe hâlâ o sıkıcı kahverengi kumaşla kaplıydı.

Fakat yine de her şey farklı geliyordu.

Daniel arkamdan içeri girerek kapıyı kapattı. "Galiba evde değil," diye fısıldadım ama neden böyle bir düşünceye kapıldığımı bilmiyordum. Sanki birinin evine izinsice giriyordum ve yakalandığım takdirde dünyam başıma yıkılacaktı.

Eskiden Gabby'yle paylaştığımız yatak odasının bulunduğu koridora göz gezdirdim. Vücudumdaki bütün tüyler havaya kalktı. Bedenim baştan ayağa ürperdi. Bu daireye adım atmanın bile bana bu kadar büyük bir korku ve öfke hissettireceğini tahmin etmemiştim. Çığlık atmak istiyordum ama boğazım düğümlenmişti. Ağlamak istiyordum ama gözyaşlarım akmayı reddediyordu.

Odama doğru ilerlediğimde kapının kapalı olduğunu fark ettim. Parmaklarımı kapı koluna sardım ve kapıyı ittirerek açtım.

Dairenin geri kalanı gibi, burada da her şey aynıydı ama bir şekilde farklı bir his veriyordu. Bu histen nefret etmiştim.

Benim yatağımın yanındaki komodinin üstünde bıraktığım kitaplar hâlâ duruyordu. Gardırop bana ve Gabby'ye ait kıyafetlerle doluydu.

Derli toplu duran yatağıma doğru gittim ve kenarına iliştim. Yanımdaki boşluğa vurarak Daniel'ı yanıma çağırdım.

Daniel, "İçerisi senin gibi kokuyor," dedi. "Bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini biliyorum ama öyle."

Gözlerim yastığıma kaydı. Yastığı alarak kokusunu içime çektim. Yastığın üzerine kısa zaman önce en sevdiğim parfümüm sıkılmıştı.

Gabby'nin tarafına bakarak, "Ona beni ne kadar üzdüğünü söyleyeceğim," dedim. Gabby'nin *Beatles* posterleri hâlâ duvardaydı. Akustik gitarı yatağa dayalıydı. Bentley'yle çekilmiş fotoğrafları hâlâ duvara yapıştırıldıkları yerde duruyordu. Bir de benimle çekilmiş fotoğrafları... "Ona en fazla ihtiyaç duyduğum anda beni terk etti."

Daniel'a baktığımda gözlerinde acı dolu bir ifadenin belirdiğini gördüm ama buna rağmen tek kelime etmedi.

"Bana... Bana defolup gitmemi söyledi!" Küplere binmeye başlarken ayağa fırladım. Buraya geri dönmek duygularımı yeniden harekete geçirmiş, tepemin tasını attırmıştı. "Ona yardımcı olabilirdim! Ona bakabilirdim!" diye haykırarak odayı arşınlamaya başladım.

Daniel gözlerini benden ayırmıyor, bense çıldırmaya devam ediyordum.

"Şimdi de kalkmış yastığıma parfüm sıkıyor! Sanki beni özlüyor da!" Yüzüm ısınırken homurdandım. Elimi sertçe göğsüme koydum. "Gabby benim ikiz kardeşimdi! Hayata küsecek biri varsa, o da benim!"

O anda hem öfkeli hem de gergindim. Öfkeliydim çünkü annem bana yöneleceği yerde alkole yönelmişti. Gergindim çünkü ona paramparça bir halde görmekten korkuyordum.

Gabby'nin yatağına yönelerek yorganını parçalamaya, yas-

tıklarını fırlatmaya ve çarşafları yere atmaya başladım. Olanca nefesimle, "O geri dönmeyecek anne!" diye haykırdım.

Ardından Gabby'nin posterlerini yırttım. Fotoğraflara uzandım ve onları da yırtarak yerlere saçmaya başladım. Daniel kollarını etrafıma sararak beni yataktan uzaklaştırdı.

"Ashlyn yeter," diye buyurdu.

Duramıyordum. Zihnim şimdiye kadar biriktirdiğim bütün kederli anılarımla dolup taşıyordu. Annem *hangi cüretle* benden evi terk etmemi isterdi? Henry *hangi cüretle* benim sorumluluğumu üstlenirdi? Gabrielle *hangi cüretle* kansere yakalanırdı? Ryan *hangi cüretle* kendini öldürürdü!

"Ryan'a kalacak bir yer ayarladım. Geceyi sağ salim atlatıp sabah olduğunda her şeyi yoluna koyacaktık. Rebecca sakinleşmişti. Eve dönmesini istiyordu. Hailey'nin ona ihtiyacı vardı... Göt herif! Hangi cüretle ölüyorsun sen!"

Bu çok büyük bir haksızlıktı. Ben onlarla kalabilmek için her şeyimi vermeye hazırken beni terk etmişlerdi. Oysaki onlara ihtiyaç duydukları sevgiyi verebilirdim.

Neden onlar için yeterli olamamıştım?

Daniel beni belimden yakalamış olmasına rağmen havaya tekmeler atarak haykırmaya devam ediyordum. "*Bırak beni!*" Fakat Daniel kollarını biraz daha sıktı. Havada tekmeler atarken tırnaklarımı onun kollarına geçirerek kendimi kurtarmaya çalıştım. Ulumalarım daha da yükseldi ve hissettiğim acı yoğunlaştı. "Bırak beni diyorum!"

"Hayır." Daniel hareketlerimi kontrol edebilmek için beni duvara dayadı. Vücudum soğuk duvara yaslandığında ağlamaya başladım. "Seni asla bırakmayacağım Ashlyn. Seni asla bırakmayacağım."

"Bırakacaksın! Sen de beni bırakacaksın!"

Midem düğümlendi ve kusacakmışım gibi hissettim. Asıl amacı bu olmamasına rağmen bana yalan söylüyordu.

Çünkü herkes, her zaman birilerini bırakırdı.

Görüşüm bulanmaya ve başım dönmeye başladı.

Nefesim hızlanırken Daniel kulağıma, "Panik atak geçiriyorsun," diye fısıldadı. İç organlarım kasıldı. "Benim hatırıma sakinleş tatlım. Nefesini düzenle." Beni kendine doğru döndürüp yüzüme baktı. Tişörtünü yakaladım ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Kendimi kaybettim.

Kendimi tamamen kaybettim.

Fakat Daniel hâlâ yanımdaydı.

♥♪𝄞

Yüzümüz ön kapıya dönük bir şekilde kanepede oturduk. Kapıdan gelen anahtar seslerini duyduğumda kalbim gümbürdemeye başladı. Kapı yavaşça açıldı ve annem, arkasında Jeremy'yle birlikte içeri girdi.

Ayağa fırladım ve annemin nefesinin kesildiğini duydum. Gözleri yaşlarla doldu, omuzları düştü.

Öfkeli olmam gerekirdi.

Ondan nefret etmem gerekirdi.

Fakat elimden gelen tek şey ona sarılmak ve omzunda ağlamak oldu. İkimizin arasındaki bu iletişimin ne anlama geldiğini düşünemez haldeydim.

Belki de yarın ona öfke duymaya devam edebilirdim.

Belki de Wisconsin'e geri döndüğümde ondan bir kez daha nefret edebilirdim.

Peki ya şu anda? Noel gününde?

Şu anda sadece hayat tarafından dize getirilmiş, mahvedilmiş ve yeni şeyler öğrenmiş iki insandan ibarettik. Kusursuz biçimde kusurlu yaratılmış iki insan.

38. BÖLÜM | Ashlyn

Karlar yere düşüyor nazikçe.
Bense seni seviyorum sessizce.
-Romeo'un Arayışı

Chicago'da geçirdiğim o birkaç gün boyunca, annemle aramızdaki sorunları çözmeye yeltenmedik. Sorunlarımızdan bir kez bile bahsetmedik.

Gabby'yi kaybettiğimizden beri ilk Noel'imizi yaşıyorduk. Noel Arifesi'nde eskiden paylaştığımız odayı temizledik. Annem Gabby'nin gitarını kaldırarak Daniel'a gülümsedi. "Bunu alabilirsin."

Daniel kaşlarını çattı. "Alamam."

Annem parmaklarını gitarın tellerinde dolaştırarak, "Lütfen," diye fısıldadı. "Çalınmayı hak ediyor."

Daniel bakışlarını bana yönelttiğinde, ona gülümseyerek başımı salladım.

Gitarı alarak, "Teşekkür ederim," dedi. Annemle birlikte yardım kuruluşlarına göndereceğimiz kıyafetleri katlamayı bitirirken Daniel, Gabby'nin gitarını çalmaya başladı.

"Herhangi bir *Beatles* parçası çalmayı biliyor musun?" diye sordum. Annem de başını kaldırıp Daniel'a gülümsedi ve cevabını duymayı bekledi.

Daniel *Let It Be*'yi çalıp alçak sesle söylemeye başladı. Sesi şimdiye kadar olduğundan çok daha yumuşaktı. Onu dinlerken, hayatımda yaşadığım en güzel ürpertileri deneyimledim. Pence-

reden, hafif bir tempoyla yere, ağaç dallarına ve Chicago'nun her bir santimine dökülen kar tanelerini görebiliyorduk.

Saatler gece yarısını vurduğunda herkes ağladı.

♥♪𝄞

Edgewood tren istasyonuna vardığımızda Daniel'a dönerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Sence içki içmeyi bırakabilecek mi?"

Daniel, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Umarım bırakabilir."

"Ben de öyle umarım." Etrafıma bakınarak Daniel'a gülümsedim. Tren istasyonunda, ankesörlü telefonlar tarafından gizlenen bir köşede duruyorduk. "Aramızdaki sorunları düzeltebilmemiz için geri dönüp onunla birlikte yaşamamı istiyor."

Daniel yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

Sesimi alçaltarak diğer konuya geçtim. Annem, evden çıkmadan önce bana hayallerimin üniversitesinden gelen mektubu vermişti. "Güney California Üniversitesi'ne kabul edildim."

Daniel tekrar, "Biliyorum," dedi. "Elbette kabul edilecektin." Başını öne eğdi. "Ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım seni kaybedecekmişim gibi hissediyorum."

Ben de aynı şekilde hissediyordum ama bunu söylemeye dilim varmıyordu. "Şey pekâlâ, Henry birazdan beni almaya gelecek. Seni sonra ararım, olur mu? Arayamazsam okulda görüşürüz." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve aklındaki şüpheleri gidermeyi umarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. Daniel hafifçe alt dudağımı çekiştirdiğinde iç geçirdim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kapıya yönelmesini izlerken kalbim sıkıştı. Birkaç hafta sonra yapılacak son sınavlardan sonra, Daniel'la benim birbirimize âşık değilmişiz gibi davranmamızı gerektirecek uzun bir okul dönemi daha başlayacaktı. Fakat bu sefer dersini alıyor olmayacaktım. Buna tekrar katlanma fikri bana acı veriyordu. Bencil olmak istiyordum. Daniel'ın işinden istifa etmesini istiyordum.

Benimle kaçmasını istiyordum ama bunu yapamayacağının farkındaydım. Öğretmenlik yapmayı seviyordu. Grubunu seviyordu. Edgewood onun yuvasıydı.

Peki ya üniversite ne olacaktı? Güney California Üniversitesi'ne kabul edilmiştim. Hayallerimin okuluna. Bu da Daniel'dan dört yıl boyunca ayrı kalacağım anlamına geliyordu.

Geçtiğimiz dönemi sürekli birlikte geçirmiştik ve bu durum beni neredeyse öldürecekti. Binanın dışına çıkmasını izlerken acı bir gerçeğin farkına vardım. Doğru erkeğe, yanlış zamanda âşık olmuştum.

"Selam Ashlyn."

Yüreğim ağzıma gelirken, bana seslenen kişiyi görebilmek için arkamı döndüm. "Jake, beni korkuttun. Burada ne arıyorsun?"

"Büyükannemden yeni döndüm..." Yüzünü buruşturdu. "Az önce Bay Daniels'ı mı öpüyordun sen?"

Ağzım kurudu. Öksürerek, "Ne?" diye sordum.

"Az önce Bay Daniels'ı öptün." Bunu bir açıklama olarak söylemişti ama kulaklarım Jace'in sesindeki merak tınısını algılayabilmişti.

Jake'in çıkışa doğru dönerek, dışarıda taksi bekleyen Daniel'ı işaret etmesini seyrettim. Midemin ağzıma geldiğini hissedebiliyordum.

Gergince güldüm ve sapını çekiştirerek bavulumu ondan uzaklaştırdım. Dizlerim jöle kıvamına gelmiş, beynimse püreye dönmüştü. "Henry'yi bulmam lazım..." diye geveledim.

Her şeyi berbat etmiştik.

Fazlasıyla rahat davranmıştık. Birbirimize fazlaca dokunmuştuk. Tökezleyip yere kapaklanmıştık.

Yürürken arkamdan gelen ayak sesleri karşısında kaşlarımı çattım. "Ashlyn! Dinle, sen zeki bir kızsın ama öğretmeninle karıştırmak..." Jake'in çenesi susmak bilmiyordu.

Elimi ona doğru kaldırarak dudaklarına dokundum ve onu susturdum. "Kes sesini Jake! Kes sesini!" Ağlayacaktım. Hayır düzeltiyorum: Ağlıyordum.

Jake, "Aman Tanrım," diye mırıldanarak bir adım geriye çekildi. "O muydu? Kalbini çalan kişi? Yüce Tanrım, Ashlyn!"

İleri geri volta atmaya başladı. Çıkış kapısına doğru baktım ve Henry'nin kamyonetinin istasyonun önünde durduğunu gördüm. Parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum ve paniğe kapılan zihnimi sakinleştirebilmek için elimden geleni yaptım.

Vücudum sarsılıyor, ellerim titriyordu.

"Hiçbir şey söyleme..." diye fısıldadım.

Jake bana inanamayan gözlerle sertçe baktı.

Bir kez bile arkama bakmadan, yanından uzaklaştım. Fakat gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu, beni yargıladığını, bir gün sevebileceğini düşündüğü kıza olan bütün saygısını yitirdiğini hissedebiliyordum.

39. BÖLÜM | Ashlyn

Korkum kaybetmek değil seni,
Korkuyorum kaybetmekten kendimi.
Benden seçim yapmamı isteme,
Ne olursa olsun seçeceğim seni.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Okulun ilk gününde karşılaşmaktan korktuğum ilk şey, ilk saatteki kimya dersiydi. Jake'le yüz yüze gelmek istemiyordum. Bana hayal kırıklığıyla parıldayan gözlerini dikmesini istemiyordum.

Sınıfa girdiğimde öğrencilerin aralarında fısıldamaya başladığını fark ettim. Bunun Ryan'ın ölümüyle mi, yoksa ölü gibi görünmemle mi ilgili olduğundan emin değildim ama fısıldadıklarından emindim. Jake laboratuar masamızda oturuyordu. Beni gördüğünde, hafifçe gülümsedim.

Dudakları bir parça yukarı kıvrıldı.

Bu ufacık, minicik bir gülümseme olsa da, şimdilik benim için yeterliydi.

Yerime otururken, "Hey," dedim.

Jake adımı özellikle vurgulayıp kıkırdayarak, "Hey *Ashlyn*," dedi. "Biraz panik yaptım... Yani seni gördüğümde..." Gırtlağını temizledi ve bana doğru eğildi. "İstasyonda. Ama seni tamamen anlıyorum."

Kalbim şiddetle gümbürdüyordu. "Gerçekten mi?"

"Elbette Ash. Kız kardeşini kaybettin. Ardından Ryan'ı da kaybettin. O dallama için kolay bir hedef haline geldin."

Beni bir nebze olsun anlamadığını fark ederek, "O dallama falan değil!" diye haykırdım.

Jake elimi sıkıca tuttu. Elimi çekiştirerek tutuşundan kurtulmak istedim ama yapamadım. Jake, Daniel ile olan geçmişimizi bilmiyordu. Ondan beni anlamasını bekleyemezdim.

Buyurgan bir ses tonuyla, "Yine de o adamı seni kullandığına pişman edeceğim," diye fısıldadı. "Seni incittiğine bin pişman olacak."

"Jake! Hayır, lütfen. Anlamıyorsun."

Cevap vermedi. Kararını çoktan vermişti.

O anda, filmin bütün kareleri gözümün önünden geçti. Hayatım yeniden paramparça oluyordu.

Hem de tekrar birleşme şansını bulamamışken.

♥♪𝄞

Kimya dersinden sonra koridora çıktığımda, kalbim ayaklar altında eziliyormuş gibi hissediyordum. Harry Potter'm görünmezlik pelerinine sahip olmak, hemen oracıkta ortadan kaybolmak istiyordum. Hailey henüz okula dönmemişti ama onu çok iyi anlıyordum.

Saf hüzünle dolu bakışlar bana doğru yöneltiliyor, sıklıkla gözlerimin dolmasına sebep oluyordu. Dolabıma ulaştığımda başımı kaldırdım ve Daniel'ın kapısının eşiğinde durmuş, bana bakmakta olduğunu gördüm. Mavi gözlerinde inanılmaz bir suçluluk ve incinmişlik ifadesi vardı. Gülümseyebilmek için elimden geleni yaptım. O da fısıldaşan kalabalıkları duymuş olmalıydı. Bana doğru bir adım attığında başımı iki yana salladım.

Bana huzur verebilecek tek kişi, bundan men edilmişti. Parmaklarını saçlarımdan geçirmesini ve beni göğsüne yaslamasını istediğim tek kişi benimle arasına mesafe koymak zorundaydı.

Daniel dudaklarını oynatarak, "Umurumda değil," diye fısıldadı ve kalbim milyonlarca işe yaramaz parçaya bölündü.

Omuz silktim ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Başımı öne eğmeden önce ben de dudaklarımı oynatarak,

"Benim umurumda," diye yanıtladım. Başımı dolabıma sokarak ağladım ve ölüme dair ezici yoğunluktaki hatıralar ruhumun yüzeyine doğru çıkarken nefes alabilmek için çırpındım.

Gabby ile Ryan neden ölmüşlerdi? Benim yaşamayı hak etmemin sebebi neydi?

Gerçekleri idrak etmeye başladığımda hıçkırıklarımda boğuldum.

Birçok hayatı mahvetmiştim. Bundan emindim. Gabby'nin hayatını mahvetmiştim. Ryan'ın hayatını mahvetmiştim. Henry'nin ve annemin hayatlarını mahvetmiştim ve Daniel'ınkini de mahvetmek üzereydim.

Ne olduğunu anlamadan, iki kolun bana sarıldığını ve beni ait oldukları kişinin göğsüne doğru çektiklerini hissettim. Başımı kaldırdığımda Daniel'ın hâlâ sınıfının kapısında durmakta ve gözlerinden kaçmaya çalışan yaşlarla mücadele etmekte olduğunu gördüm, ancak mesafesini korumayı seçtiği için ona minnettardım.

Henry benim gözyaşlarımı dindirmeye çalışırken, onunkilerin de yüzüme düştüğünü hissettim. "Hepsi geçti Ash. İyisin. Biz iyiyiz."

Henry'nin gömleğini yakalayarak onu kendime çektim. "Baba..." diye fısıldadım. Diğer kelimeleri ağzımdan çıkmaya ikna edemiyordum. Acının yadsınamaz şiddeti bütün varlığımı tahrip ediyordu. Kalplerin kırılabildiklerini biliyordum ama şimdiye dek, kanlar içinde hiçlik diyarına doğru yol alabileceklerinden haberim olmamıştı.

Henry bana sıkıca sarılmaya devam etti. Yanımızdan geçen öğrenciler birbirlerine fısıldıyor, hatta birkaç tanesi durmuş bizi seyrediyordu. Fakat ben geçtiğimiz birkaç aydır tutmakta olduğum nefesimi vermekte tereddüt etmedim.

Zihnimi hafifleten havayı içime çektim.

Ruhumu tıkayan havayı dışarıya verdim.

Nefes al, nefes ver. Bu görevi defalarca tekrarlamaya delicesine ihtiyacım vardı.

Sadece. Nefes al. Ashlyn.

♥♪𝄞

Yemek masasında tek başıma oturuyordum. Yemek için tepsi bile almamıştım. Sadece oturuyordum. Yalnız. Kırgın.

Avery bir ara sanki yanıma gelecekmiş gibi bana baktı ama sonra başını çevirerek takım arkadaşlarının masasına yöneldi. Cinsel yönelimini daha ne kadar gizleyeceğini merak ettim. Sadece istatistiksel bir numaradan ibaret olmamak için, kendi kendini heteroseksüel olduğuna ikna etmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim.

İyi olmasını umuyordum.

Jake yemek sırasında bekliyordu. Sanki gelip yanıma oturacakmış gibi bana başını salladı ama ben onun yanında olmak istemiyordum. Masadan kalkarak aceleyle dışarıya çıktım. Avery'nin yanından geçtim. Jake'in yanından geçtim.

Fakat Ryan'ın yanından geçemedim.

Çünkü ölülerin yanından geçemezdiniz.

Gözlerim Daniel'a takıldı. Birkaç kez gözlerimi kırparak arkamdan gelmesini istediğimi ima ettim.

Bodrumdaki etrafı çevrili alana vardığımda karanlıkta dikilerek beklemeye başladım. Bazıları, kirli bir kovayla paspasın yanında durup duvara yaslandığım için acınası durumda olduğumu düşünebilirlerdi ama o anda bunların hiçbirini umursamıyordum. Daniel gelecekti; geleceğini biliyordum. Eğer Daniel Daniels beni düşündüğüm şekilde seviyorsa, buraya gelecekti.

Bu yüzden beklemeye devam edecektim. Güneş gökten düşene ve yeryüzü bir uçurumdan aşağı yuvarlanana dek beklemem gerekse bile sabredecektim çünkü Daniel'ın benimle buluşmak için elinden geleni ardına koymayacağını biliyordum.

Ayak seslerini duydum ve başımı kaldırdığımda yüzüyle karşılaştım. "Geç kaldığım için üzgünüm."

Gözyaşlarım geri geliyordu. Ellerinin belime dolandığını hissettiğimde kendimi ona bırakarak, bedenlerimizin bütünleşmesine izin verdim.

Zorlukla nefes alarak, "Üzülüyorum," dedim.

Çenesini başımın üzerine dayadı ve beni şefkatli dokunuşlarıyla yatıştırmaya başladı. "Ben de üzülüyorum. Bu yüzden tek başımıza üzülmek yerine bir süreliğine birlikte üzülebiliriz." Dudakları alnıma dokunduğunda, dünyada sarılmak istediğim başka birinin daha olmadığını fark ettim. Benim olmasını istediğim başka hiç kimse yoktu.

Fakat onu incitecektim.

İnsanları sürekli incitiyordum çünkü kendime iyileşmek için zaman tanımıyordum.

Bu yüzden ondan ayrılmak zorundaydım.

Fakat onu kendimden uzaklaştırmak çok zor geliyordu.

Başımı göğsüne yaslayarak, "Daha önce hiç âşık olmadım," diye fısıldadım.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve çenemi kaldırarak dudaklarını benimkilere bastırdı. "Bense daha önce âşık olduğumu sanmıştım ama yanılmışım," diyerek başparmağının ucuyla dudaklarımı okşadı. Bu basit hareketle beni çıldırmanın eşiğine getirdiği sırada sıcak nefesim parmaklarına dokunuyordu. "Senden önce gerçek aşkı tanımıyordum. Seni bulana dek sonsuzluğa inanmıyordum sevgilim. Ashlyn Jennings, sen benim sonsuzluğumsun."

Ağlamanın eşiğine gelerek, "Hayır," diye fısıldadım. "Daniel, biri ilişkimizi öğrendi."

Gözlerini benimkilere diktiğinde, kapıldığı endişeyi hissettim. Belki de bu benim kapıldığım endişeydi. Bazen hislerimiz o kadar eşzamanlı oluyordu ki, kime ait olduklarını ayırt edemiyordum.

"Nasıl?"

"Dün bizi tren istasyonunda görmüşler."

Yüzünü ovuşturdu ve duyduklarını sindirmeye çalışarak başını salladı. "Tamam."

Başka tek bir kelime bile etmedi.

Gözlerimi kıstım. "Daniel, gördüklerini herkese anlatmak istiyor! Senin başını belaya sokmak istiyor!"

Daniel'ın omuzları düştü ve tatlı, mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "İstifa etmeyi düşünüyordum Ashlyn. Hayatımı müzikle idame ettirebilirim. Ayrıca, ailemden bir miktar para da kaldı. Evi satarım. Başka bir iş bulabilirim. Böylece sana ihtiyacın olan her şeyi verebilirim. İlişkimizi yürütebiliriz. İhtiyaç duyduğunda sana özgürce sarılabilirim. Bizi kimlerin izlediğini umursamadan seni öpebilirim. Seninle olabilmek için California'ya gelirim."

Gergin bir şekilde, "Daniel," dedim. "O evi satamazsın... Orası senin yuvan ve öğretmenliği de seviyorsun."

"Hayır, *seni seviyorum*. Önem verdiğim tek şey sensin."

Uğrunda çabaladığı her şeyi, sahip olduğu her şeyi benim için bir kenara bırakıyordu. Beni seçiyordu.

İşte o anda ne yapmam gerektiğini anladım.

Sesim çatladı. "Hayatını mahvediyorum."

Duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi. Daniel'ı yavaşça hayatımdan çıkmaya davet ederken kalbime zincirler vuruluyordu.

Boğuk bir sesle, "Hayır..." dedi. Gerginliğini hissedebiliyordum. Daniel bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordu.

"Annem daha iyi durumda. Fakat orada yapayalnız. Geri dönmeliyim. Eve dönmeliyim."

Parmaklarını benimkilere doladı ve göğsüme yasladı. "Evin burası Ashlyn. Evimiz biziz."

"Çok üzgünüm."

"Seni..." Sesi titredi. "Seni anlamıyorum. İşlerin sarpa sardığının farkındayım ama..." Bir adım geriye çekilirken gözyaşları yanaklarını dağlarcasına çenesine doğru süzülmeye başladı.

"Şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum Daniel." Sesim titrek ve pürüzlüydü. "İkiz kardeşimi kaybedip seni buldum ve yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu öğrenecek zamanım olmadı. Bunu denemem gerekiyor. Kendi kendime, yalnız başıma da ayakta durabileceğimi kanıtlamak için bunu denemem gerekiyor."

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum... ama..." Gözlerini sildi ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Ellerini beline koydu ve derin derin nefes alıp vermeye başladı. "Nasıl düzeltebilirim? Burada

kalmanı nasıl sağlayabilirim?" Bana döndü. "Senin içinden bütün dünyayı feda edebilirim Ash. Her şeyden vazgeçebilirim."

"Daniel... Okul için California'ya gitmekten vazgeçmeme ne dersin?" diye fısıldadım.

Daniel bu öneriyi geri çevirdi ve California'nın hayalim olduğunu söyledi. Yanına giderek yanaklarını okşadım. Ellerimi ensesine doladım ve dudaklarını kendi dudaklarıma doğru çekip gözyaşlarının tadını alarak onu öptüm.

"Biliyorum." Güçlükle yutkundum. "Her şeyden vazgeçme sebebin olmamı isteme benden."

"Hayatıma nasıl devam edebilirim? Seni her gün görmeden? Sensiz?"

Ellerimi göğsüne koydum. "Ağırdan al," dedim. "Belki de birbirimizin hayatına yalnızca karanlık zamanlarımızı atlatabilmek için girmişizdir."

"Ben buna inanmıyorum," diye karşı çıktı.

Kaşlarımı çattım. "Bahsettiğim kişi Jake Kenn'di. Onunla konuşman gerekecek. Elde etmek için bu kadar çabaladığın her şeyi kaybetmene sebep olmak istemiyorum."

Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Daha kötüsünü de yaşadım."

Daniel'dan uzaklaşırken attığım adımlar, hayatımda attığım en acı verici adımlardı. Duvarlar bana fısıldıyor, Daniel ile benim kaderlerimize dair yıkıcı gerçekleri yüzüme vurarak benimle alay ediyorlardı. Defalarca kez arkama dönüp ona koşmak ve sözlerimi geri almak istedim. Fakat doğru bir karar verdiğimi biliyordum.

Çünkü bu yanlış bir karar olsaydı, kalbim bu kadar sızlamıyor olurdu.

40. BÖLÜM | Ashlyn

Veda etme bana.
-Romeo'nun Arayışı

Kafeteryaya geri döndüğümde Hailey'nin masamızda, Jake'le muhabbet ettiğini görmemle nefesimin kesilmesi bir oldu. Koşarak masaya yöneldim ve Hailey'ye sıkıca sarıldım. "Bu hafta okula gelmeyeceğini sanmıştım!"

Hailey gülümsedi. "Bir yerden başlamam gerektiğini düşündüm."

Daniel da kafeteryaya döndü ve yanımıza geldi. "Jake, seninle birkaç dakikalığına sınıfta konuşabilir miyiz?"

Jake gözlerini kısarak Bay Daniels'a baktı ve homurdandı. "Hayır, teşekkürler."

Bu tepki karşısında irkilerek Jake'e döndüm. Kulağına eğilerek iç geçirdim. "Lütfen Jake? Benim için?"

Jake kaşlarını çattı ve başını salladı. Tek kelime etmedi. Ayağa kalktı ve Daniel'ın peşinden kapıya yöneldi.

Hailey'nin karşısına oturdum. Hailey, "Senenin başında daha önce iki insanın birbirlerini bu denli sessizce sevdiğine şahit olmadığımı söylemiştim, hatırlıyor musun? Ryan ve Avery hakkında?" dedi. Başımı salladım. Hailey'nin gözleri, kafeteryadan çıkmakta olan Daniel'a döndü. "Yanılmışım."

Ona doğru eğildim. "Jake mi söyledi?" Hailey başını salladı. Durumu olduğu gibi ona açıklamaya yeltendim ama Hailey sözümü kesti.

"Bana hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin Ashlyn." Gözleri doldu ve omuz silkti. "Dostlar ne olursa olsun birbirlerinin yanında olurlar. Jake'e o koca çenesini kapalı tutmasını söyledim."

Yüzümü buruşturdum. "Şey, Jake'in bunu yapacağını zannetmiyorum."

"Eğer seni Bay Daniels'ın sevdiği gibi seviyorsa, yapacaktır."

Daniel'ın Jake'le kafeteryadan ayrılmasının üzerinden asırlar geçmiş gibiydi. Yemek saati sona yaklaştığında hâlâ dönmemişlerdi. Hızla Daniel'ın sınıfına yöneldim. Kalbim gümbürdüyor, endişelerim beni neredeyse yiyip bitiriyordu. Kapı kapalıydı, bu nedenle öğrenciler yanımdan geçip kendi hayatlarına devam ederlerken, hareketsiz bir şekilde kapının önünde beklemeye koyuldum.

Kapı açıldı ve Jake dışarı çıktı. Onu gördüğümde hıçkırıklara boğuldum ve yanına koştum. Şaşkına dönmüş gibiydi ve yavaş adımlarla yürüyordu.

"Jake? Lütfen konuş benimle. Neler oldu?"

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde duygu yüklü bir ifade olduğunu gördüm. Omuz silkti. "Sanırım az önce Bay Daniels'a âşık oldum."

Sırıtışını gördüğümde kahkaha attım. "Evet, gizlice kanına girmekte üstüne yoktur."

Kaşları düştü. "Gerçekten gidiyor musun? Chicago'ya geri mi dönüyorsun?"

Başımı salladım.

"Dinle, ona ödeteceğimi söylediğim için gitmiyorsun, değil mi? Çünkü bilmiyordum..." Duraksadı. "İnsanın başka birini, onun seni önemsediği kadar önemseyebileceğini bilmiyordum."

"Seninle ilgisi yok Jake. Hayatımın gidişatı o yönü gösteriyor sadece. Hayat devam ediyor ve ben hayatın içinde yer almak için kendime izin veriyorum."

"Ona göz kulak olacağım," diye söz verdi. "Hailey'ye. Her gün onunla birlikte yemek yiyeceğim. Öğlen yemeğinde asla yalnız kalmayacak."

"Teşekkür ederim Jake." Eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum.

"Rica ederim *Ashlyn*." Adımı yine özellikle vurgulamıştı. Yanağına bir öpücük daha kondurdum.

41. BÖLÜM | Daniel

Birlikte yanıp tutuştuk.
Eğlencesine tutuştuk.
Gözler önünde tutuştuk.
Bizdik o yıldızlar.
-Romeo'nun Arayışı

Chicago'ya gitmeden önceki akşamdı. Ashlyn yarın okuldan çıkınca şehirden ayrılan bir trene binecekti. Gabby'nin gitarıyla birlikte iskelede duruyor, ellerim ceplerimde, donmuş sulara bakıyordum. Randy birkaç kez beni kontrol etmek için yanıma gelmişti ama ona iyi olduğumu söylemiştim. İyi olmak zorundaydım. İyi olmazsam Ashlyn'i mutsuz ederdim.

Kış mevsiminin kasveti her şeye yansıyordu. Onu aldığım her nefeste hissedebiliyordum. Gölün gizemli müziği buzlar tarafından susturulmuştu ama narin sesindeki müzik hâlâ kulaklarımdaydı.

Ashlyn arkamdan yaklaşırken, "Selam," diye fısıldadı. Henry birkaç kişiye veda edebilmesi için Ashlyn'e arabasını ödünç vermişti, fakat Ashlyn arabayı yalnızca gelip beni görebilmek için almıştı. Göz kapakları şişmişti. O da dün gece benim gibi bir gram uyku uyumamıştı.

"Selam," diyerek gülümsedim ve ona doğru döndüm. Elinde bir kutu vardı. Gözlerim, onun isteği üzerine yaktığım ufak kamp ateşine döndü. Gülerek, "Tanrım, gudubet gibi görünüyorsun. Çok çirkinsin."

Ashlyn genişçe gülümsedi. "İşte romantizm budur."

Ensemi ovuşturarak, "Berbat bir durum," dedim.

"Biliyorum..." Birlikte ateşe doğru yürürken Ashlyn elindeki kutuyu açtı. "Hazır mısın?"

Değildim ama yine de gitarımı alarak çalmaya ve alçak sesle şarkı söylemeye başladım.

Rüzgârlar dostlarımız olsun, bizleri eve sürükleyen.

Yarınlar güzellikle dolsun, bütün ruhları kabul eden.

Ashlyn kutuyu kaldırarak, "Ryan'ın sahte sigara kutusu," dedi. Kutuyu alevlerin içine attı ve çıkan dumanın havada süzülmesini izledik.

Yolculuğumuz bizi bekleyen ölüme değsin,

Tatlı anılarımız bizle gömülmesin...

Ashlyn hemen arından Gabby'nin mektuplarını kaldırdığında irkildim. "Ashlyn emin misin?"

Ashlyn'in yanağından bir damla yaş süzüldü ve mektupları korların üzerine bırakırken başını salladı.

Burasıyla orası arasında ince çizgiler.

Havayı yakan parlak alevler.

Sadece nefes al ve nefes ver.

Şimdi dikkatle dinleyin, ey melekler.

Gabby'nin gitarını çalmayı bitirdim ve öylece dikilerek, sakin ve serin esintide savrulan dumanları izlemeye koyulduk. Ashlyn kutuya uzandı ve iki kâğıt parçasıyla iki kalem çıkardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorarak ona yaklaştım. Bana bir kâğıt ve bir kalem uzattı.

"Beş sene sonra kendini nerede görüyorsun?" Boş kâğıda baktı. "Yaz. Ben üniversiteye gittiğimde, bu yeri yeniden inşa etmeye başladığında... Yazdıklarımızı birbirimize göstereceğiz. Tam burada, başladığımız yerde."

"Amma da dramatiksin." Aynı anda hem gülüyor, hem de surat asıyordum. Fakat istediği şeyi yazdım ve kâğıdı cebime koydum. O da aynısını yaptı.

"Artık gitsem iyi olacak. Yarın seni okulda görebilecek miyim?"

"Evet. Yarın görüşeceğiz."

Ashlyn hareketsizce dikilerek bana baktı. Ruhum beni ona doğru sürükledi ve kollarımı ona sardım. Ufuk çizgisine doğru kaybolan, pembenin tonlarına bürünmüş güneşe baktım ve onu bırakmamak için var gücümle mücadele ettim.

"Neden gittiğini anlayabiliyorum. Kendini bulmak istemeni anlıyorum. Bunu hak ediyorsun. Bu dünyada kendini bulmayı senden daha çok hak eden kimse yok. Fakat senin için de sorun olmayacaksa, önümüzdeki kırk beş saniye boyunca, zihnimdeki çığlıkları sana aktarmak istiyorum ve bitirdiğimde benden uzaklaşıp arabana binmeni istiyorum."

Ashlyn tereddüt içinde, "Daniel..." dedi.

"Lütfen? Lütfen Ashlyn." Bakışlarını yere çevirdi. Tekrar bana baktığında başını salladı. Ona bir adım yaklaştım. Dudaklarım onun sol kulağına dokunurken fısıldadım. "Senin hayal ürünü olduğunu düşünmüştüm. Karanlığın, derin bir hiçliğin içinde yaşadığımı ve seni hayal ettiğimi sanmıştım. Zihnim bir şekilde seni yaratmış ve aylar önce o trene yerleştirmişti. Fakat sonra, asla bu kadar güzel bir şeyi hayal edemeyeceğimi fark ettim.

"İnsanların yarınlara inanmasının sebebi sensin. Gölgeleri korkutup kaçıran o ses sensin. Nefes almamı sağlayan aşk sensin. Bu yüzden önümüzdeki birkaç saniye boyunca tamamen bencil davranacağım. Sana, dinlemeni asla istemediğim sözcükleri söyleyeceğim." Ellerimi sırtında gezdirerek onu kendime çektim. Bedeninin sarsıldığını hissedebiliyordum. "Gitme. Sonsuza dek benimle kal. Lütfen Ashlyn. Bırak senin her şeyin olayım. Bırak altın madalyonun olayım. Gitme. *Gitme.*"

Ondan ayrıldığımda, yanaklarından süzülen yaşların sorumlusu olduğum için kendimi suçlu hissettim. Bana gülümseyerek başını salladı. Arabaya doğru giden ayak sesleri yavaştı. Bir süre sonra arkasını dönerek bana baktı. "Burada olacak mısın? Kendimi bulduğum zaman?"

"Söz veriyorum, söz veriyorum."

♥♪𝄞

Okul binasına girdiğimde Ashlyn'in dolabının yanında durmuş, Hailey ve Jake'le gülüştüğünü gördüm. Yanlarından geçerken, dolabın baştan aşağıya karpuz resimleriyle kaplanmış olduğunu fark ettim. Jake ve Hailey'nin, onların yapıştırdığı belli olan resimlere bakarak Ashlyn'le alay etmelerini izlerken ben de onlara katılarak gülümsedim.

Ashlyn'in yeşil gözleri benimkilere kilitlendiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Başımı başka yöne çevirmeden önce bana iki saniye içinde hem gülümsedi, hem de kaşlarını çattı.

Hailey ona doğru eğilerek, "Bu hayatımda gördüğüm en romantik bakıştı," diye mırıldandı. Yürümeye devam ettim.

Jake, "Ne yalan söyleyeyim," diye mırıldandı. "Sanırım az önce sizi izlerken sertleştim."

Buna da güldüm ama arkamı dönmedim. Çünkü ona baktığım takdirde bunların olmasına izin vermeyeceğimi biliyordum. Arkamı dönersem Ashlyn'e sıkıca sarılacak, "Lütfen gitme," diye fısıldayacaktım.

"Dan." Henry yüzünde sert bir ifadeyle yanıma geldi. "Çabucak ofisime uğrayabilir misin?"

Ashlyn'in Chicago'ya gitmeye karar vermesi onu üzmüştü. Duyduğu keder gözlerinden belli oluyordu. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu ben de biliyordum.

Ofise girdiğimizde Henry kapıyı kapattı. Masasının önündeki sandalyeye oturma fırsatı bulamadan, gözüme sert bir yumruğun indiğini hissettim. "Lanet olsun Henry! Bu da nereden çıktı?"

"Seni piç kurusu! Kızımı kullandın!" Yumruğunu bir kez daha sallayarak bağırsaklarıma vurdu. Ciğerlerimdeki hava boşalırken acıyla inledim. Acıyla başa çıkabilmek için eğildim. "O benim kızım!"

Bağırsaklara bir yumruk daha.

"Eski karım her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için beni aradı. Ashlyn'in iyi olduğunu duymak istiyordu fakat çok endişeliydi." Yumruğunu bir kez daha savurdu ama bu sefer onu engellemeyi başardım. "Ashlyn'in erkek arkadaşından ayrılmak zorunda kalacağı için çok endişelenmişti. Ben de kendi kendime, 'Ne erkek arkadaşı yahu?' diye düşündüm. Ashlyn'in lanet olası bir erkek arkadaşı yoktu ki!"

"Henry, açıklamama izin ver..."

Vermedi. "Tesadüf o ki, Kim şu erkek arkadaşın adını da hatırlıyordu. Hatta grubunun adını da. Ne olduğunu tahmin et."

Ofisin kapısı açıldığında yere serilmiş vaziyetteydim. Ashlyn'in yüzünü gördüm. Ağzı açıldı ve çabucak içeri girerek kapıyı kapattı. Gözleri babasına döndü ve ben ayağa kalkmaya çalışırken onun karşısına dikildi.

Ashlyn ellerini havaya kaldırarak, "Henry bana bak," dedi.

Henry, "Ashlyn o seni kullandı!" diye haykırarak kollarını havaya kaldırdı.

Ağzımın kenarından süzülen kan damlasını sildim.

"Hayır. Hayır kullanmadı."

"Aklın karışmış senin. Çok fazla şey yaşadın." Henry iç geçirerek ellerini saçlarından geçirdi.

Ashlyn onun ellerini tutarak, "Baba bana bak," diye fısıldadı. "O beni kurtardı. Eğer beni biraz olsun sevdiysen, açıklamama izin verirsin. Beni dinlersin ve Daniel'ın başının belaya girmesine izin vermezsin."

Henry hareketsizce, kızının sözlerini düşündü. Sonra bana doğru döndü. "Bir daha asla onun yanına yaklaşmam istemiyorum."

"Henry..." diyerek söze başladım ama Ashlyn sözümü kesti.

"Gidiyorum! Gidiyorum, yemin ederim. Her şey bitti."

Bu sözler kalbime birer bıçak gibi saplandı. Alnımı silerek Ashlyn'e katıldığımı belirttim. "Her şey bitti."

42. BÖLÜM | *Daniel*

Yalandır o ikinci şans denen.
İlk şanslar vardır, asla bitmeyen.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Gitmişti. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Randy mutfak masasında, yanımda oturuyor ve birasını yudumluyordu. Bana kendimi daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu nedenle bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışmıyordu. "Çok üzüldüm ahbap." Başını öne eğdi ve iki yana salladı.

"Evet. Ben de."

Evin arka kapısı açıldı ve Jace içeri girdi. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü ve elleri kot pantolonunun ceplerinde duruyordu. Birinden dayak yediği belliydi, gözü mosmordu. Ona bakınca midem düğümlendi. Dudağı yarılmıştı ve annemin öldüğü günkü halini andırıyordu.

"Red'den beni bırakmasını istedim." Vücudunun gerginlikten titriyor olmasına rağmen kahkaha attı ve omuz silkti. "Annemi kimin öldürdüğünü bana asla söylemeyecekti, değil mi?"

Başım öne düştü. Masada duran ellerimi inceledim. "Hayır. Söylemeyecekti." Bir süre Jace'in hıçkırıklarını dinledim ve sonra oturduğum yerden kalktım.

Odadan çıkıp, bir bez parçasıyla geri geldim. Bezi buzla doldurarak Jace'in morarmakta olan gözüne koydum. Buz torbası tenine değdiğinde irkildi ama şikâyet etmedi.

Artık onu azarlamak istemiyordum. Yaptığı seçimlerin onun ve başkalarının hayatını nasıl etkilediğini yüzüne vurmak istemiyordum. Sadece kardeşimi geri istiyordum. Birçok insanın kardeşlerini kaybettiğine tanık olmuş ve mücadele etmekten yorulmuştum.

Kollarımı kardeşime dolayarak ona sarıldığımda, omzumda hıçkırmaya başladı.

"Onları çok özlüyorum Danny." Kalbi paramparça olmuştu. Sonunda anne ve babamızın ölümleri karşısında intikam duygusuna kapılmak yerine, yas tutmayı kabul etmişti. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Ona verecek cevabım yoktu. Kendi hayatımla ilgili ne yapacağımı bile bilmiyordum. Masadan bir sandalye çektim ve Jace'le birlikte, Randy'nin yanına oturduk. Üçümüz uzun bir sessizliğe gömüldük.

Randy sırıtarak, "Pekâlâ," dedi ve buzdolabına giderek üç tane bira çıkardı. "Romeo'nun Arayışı'nda bir müzisyen açığımız var."

Jace'in gözleri kocaman açıldı ve inanamayan bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Geri gelmemi mi istiyorsunuz? Yaptığım onca şeyden sonra mı? Özellikle de Ashlyn'e karşı..."

Onun adını söylediğini duyunca irkildim. "Jace... Sadece tamam de."

Kafasını kaldırıp bana baktığında, mavi gözlerinin içi gülümsüyordu. "Tamam."

43. BÖLÜM | Ashlyn

Sona ermesini istemem.
Güneşin açacağına söz ver,
bu yağmurun ardından.
-ROMEO'NUN ARAYIŞI

Edgewood'dan ayrıldıktan sonra eve döndüm ve liseyi eski okulumda tamamladım. Eski arkadaşlarım benimle iletişim kurmaya çalıştılar ama ben onların bir zamanlar tanıdıkları kız değildim. Annem hâlâ Gabby'nin ölümünü kabullenmeye çalışıyordu ama eve dönmemin ona daha iyi geldiği konusunda bana güvence verdi.

Ayrıca, artık daha sık gülüyordu.

Her gece kanepede annemle oturuyordum. O televizyon izliyor, bense kitap okuyordum. Tutturduğumuz bu rutin, benim kendimi bulmak için üniversiteye gittiğim güne kadar çok işimize yaradı. Yeniden başlamak için. Orada yeni arkadaşlar edindim. Her geçen gün, kendi başıma kalmak konusunda biraz daha rahatlıyordum. Sonuçta bu hayatım boyunca tecrübe etmediğim bir durumdu. Her zaman yanımda olan ikiz kardeşimi kaybettikten hemen sonra, Daniel'la olan ilişkime başlamıştım.

İkisinden de pişmanlık duymuyordum çünkü ikisi de benim bugünlere gelmemi sağlamışlardı. Beni daha güçlü kılmışlardı.

Kendi yollarımıza gitmeye karar vermemizden sonra bir süre boyunca onunla birlikte olduğumu hayal etmeye devam ettim. Sabahları yatağımda yuvarlanarak öpüştüğümüzü hayal ediyor, kollarının beni sarmaladığını, bedenimin onun sıcak bedenine

dokunduğunu, sevgisinin bütün varlığıma hayat üflediğini düşlüyordum. Yumurtaları onun en sevdiği tarzda pişirip, koyu bir kahve yaparken onun da bana çay demlediğini hayal ediyordum. Sonra güne başlamadan önce sevişiyorduk ve vücutlarımızın birbirleri için yaratılmış olduklarını düşünerek gülümsüyorduk.

Kalplerimiz sonsuza kadar birbirleri için atacaktı. Ruhlarımız, evreni tutku ve umutla aydınlatan o esrarengiz alevde birlikte yanacaktı.

Çoğu insan bunu anlayamıyordu. Arkadaşlarım onu unutmam ve başka birini bulmam için beni yüreklendiriyorlardı. Fakat ona aynısını veremeyeceğimi bile bile, birinden nasıl kendini bana açmasını talep edebilirdim ki? Bu hiç adil olmazdı.

Bir daha asla âşık olmayacağımı biliyordum. Kartlarımda aşk yoktu. Sanırım bunun nedeni, ilk kez âşık olmaya başladığım günden beri dur durak bilmeden âşık olmaya devam ediyor olmamdı.

Bu gezegende, Bay Daniels'ı sevme şerefine erişen herkes şanslı sayılırdı.

Fakat aralarında en şanslıları bendim çünkü bir anlığına da olsa, ona verdiğim sevginin karşılığını alabilmiştim.

♥♪𝄞

Ödev yapmadığım her anımı yazarak geçiriyordum. İçimde yeşerdiğinden bile haberdar olmadığım bir hikâye yaratmıştım. Kelimelerimden bir tanesini bile Daniel'ın müziği olmaksızın yazmadım. Onu dinlerken hemen yanı başımda çalıyor, bana tezahürat yapıyormuş gibi hissediyordum.

İkinci yılımın sonlarına doğru, son sayfanın son kelimesini kaleme aldım. "Son."

Başarmıştım. Artık resmen bir yazardım.

İlk romanımı bitirdikten sonra kendi imkânlarımla yayınladım. Kitabım büyük bir başarı yakalayarak, tam yedi tane satmayı başardı.

Zaten iki tanesini ben almıştım.

Sonra Edgewood'a geri döndüm.

Beklenenden iki sene önce.

Artık mücadele edemiyordum. Beni hâlâ düşünüp düşünmediğini görmem gerekiyordu.

Çünkü ben onu düşünmekten bir an olsun vazgeçmemiştim.

♥♪𝄞

Uzun bir süre boyunca okul binasının önünde dikildim ve dışarıdan Daniel'ın sınıfını seyrettim. Masasının kenarına ilişmiş, öğrencilerine gülümsüyor, muhtemelen derse katılmaları için onlara yalvarıyordu. Ellerini havaya kaldırıp savurdu ve beyaz tahtaya bir şeyler yazmak üzere ayağa kalktı. Saçlarını kesmişti ve sakalı vardı. Bu haliyle tam bir... yetişkine benziyordu.

Yanaklarım tıpkı onu ilk gördüğüm anda olduğu gibi kızardı. Tahtaya bir şeyler yazarken, öğrencilerden birinin söyledikleri üzerine kahkaha attı ve başını salladı. Zil çaldığında öğrencilerin sırt çantalarını toparlayıp kapıya yönelmelerini izledim. Bahar esintisiyle ürpererek kollarımı kavuşturdum. Bir adım geriye gittiğim sırada Daniel pencereye yöneldi ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. İçimdeki her şey dondu ve dudaklarım aralandı.

Gözleri ilk başta şaşkınlıkla doldu ama sonra elini kaldırarak dudaklarını oynattı." Selam."

Kalbim bu basit kelimeyle el hareketi karşısında paramparça oldu. Gözyaşlarıma engel olabilmek için alt dudağımı ısırdım ve elimi kaldırdım. "Selam," diye fısıldadım.

Elini dudaklarından geçirdi ve ensesini sıvazladı. İleri doğru adım attığımda o da aynısını yaptı ve sonunda yüz yüze geldik. Bizi yalnızca pencere ayırıyordu. Elini cama dayadığında ben de aynısını yaptım. Neredeyse benimkilere dokunan parmaklarına baktım ve gülümsedim.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gözlerinin yaşardığını ve bana gülümsemekte olduğunu gördüm. "Çay?" diye sordu. Yanağımdan bir damla yaş süzülürken başımı salladım. Ellerini ceplerine soktu. "Ağlama."

Omuzlarımı silktim. Buna engel olamıyordum. Onu beklememi söylediğinde kıkırdamadan edemedim, çünkü onu zaten sonsuza dek beklemeyi planlıyordum.

Eşyalarını toplayıp benimle dışarıda buluşması uzun sürmedi. Uzun bir süre boyunca öylece dikilip birbirimize baktık ve çocuklar gibi gülümsedik. Ona sarılmaya yeltendiğimde, onun da aklından aynı şey geçiyor olmalıydı çünkü yanlışlıkla birbirimizin ayakkabılarına bastık. Gergince gülüşürken kendimi bir kez daha, onunla ilk kez tren istasyonunda karşılaşan o liseli kız gibi hissettim.

Kolları sonunda bedenime sarıldığında, kokusunu içime çekerek ceketini kavradım. Benden çabucak ayrılmaya teşebbüs bile etmedi.

Başımı omzuna dayayarak, "Tam bir yetişkine benziyorsun," diye fısıldadığımda, sırtımı okşayarak güldü.

"Sen de öyle." Uzaklaşarak bana baktı. "Kâküllerin var."

Güldüm. "Yüzün kıllanmış."

Çenesini sıvazlayarak, "Evet," dedi. "Tıraş olmam lazım."

"Olma. Sakalını sevdim." Konuyu değiştirerek, parmağımla kızarmış burnumu ovaladım. "Dün gece evine geldim ama..."

"Taşındım." Kaldırımı işaret ettiğinde ona uydum ve yürümeye başladık. "Bir süre Jace'le birlikte evi elden geçirmeye çalıştık ama sonunda sattım."

"Ama o ev..."

"Ailemin hayalleriydi. Benimki değil. Okulun yakınlarında yeni bir ev aldım. Tam da koca çocuklara uygun bir daire," diye dalga geçti.

Sessizlik içinde yürüdük ama kesinlikle huzursuz değildik. "Jace nasıl?"

Gülümsedi. "Temiz. Uzun süredir ilk defa. Randy'yle birlikte kalıyor. Yeniden gruba girdi."

"Onun adına sevindim. Senin adına da." Daniel gülümsemekle yetindi. "Bir ara bana şu koca çocuklara uygun daireyi göstermen gerekecek."

"Evde çay var. Yani, görmek istersen," diye önerdi.

Elbette isterdim. Dairesine kadar yürürken hemen her şeyden bahsettik.

Hani bazı insanlarla yıllarca görüşmedikten sonra nihayet yeniden bir araya geldiğinizde sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi hissedersiniz ya? İşte o insanların değerini bilin.

Anahtarını kilide soktuğunda bir şey söylemek üzere bana döndü ama ağzından tek kelime çıkaramadan dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bunu aceleyle, düşüncesizce yapmıştım çünkü birdenbire, dudaklarının tadını hatırlama ihtiyacı hissetmiştim. Ona sarılmanın nasıl bir olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Daniel öpücüğüme karşılık vermekte tereddüt etmedi. Ellerini belime doladığında, kokusuyla sarhoş olarak iç geçirdim.

Geri çekilerek mavi gözlerinin içine baktım. "Aman Tanrım, çok üzgünüm." Bir adım geri çekilirken kızardığımı hissettim. "Hayatında biri olup olmadığını bile bilmiyorum! Bir de her şey aynıymış gibi kalkıp seni öpüyorum..."

Daniel dudaklarını tekrar benimkilere bastırarak beni susturdu. Diliyle dudaklarımı araladı ve yavaşça derinlere daldı.

Gözlerim kapalı bir halde, yeniden iç geçirdim. "Kız arkadaşın yok, öyle değil mi?"

Kıkırdadı. "Hayır. Senin erkek arkadaşın var mı?"

Her santimini hissedebildiğim vücudunun bana hâlâ bu kadar tanıdık gelmesi karşısında şaşırmıştım.

Daniel, "Şey Ashlyn?" diyerek beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Ah! Hayır. Erkek arkadaşım yok." Hafifçe ileri geri sallandım. "Bana açıkça söyleyebilirsin. Yani, hayatında biri olup olmadığını, demek istiyorum. Ben kimseyle çıkmadım çünkü... şey... yaşadıklarımızdan sonra bunu nasıl yapabilirdim ki? Fakat üç sene çok uzun bir süre ve hayatına devam ettiysen bunu anlarım, yani şey..."

Daniel'ın parmakları dudaklarıma dokundu. "Saçmalıyorsun."

Başımı salladım. "Biraz gerginim de."

Bana bir adım yaklaştı ve burnunu benimkine sürttü. Parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve gözlerime baktı. "Hayatımda başka bir kadın olmadı Ashlyn. Asla olamaz." *Güm. Güm. Kalp. Kalp.* Gözlerindeki gülümsemeyi izledim. "İçeri gel."

Daireye adımımı attığım anda yüzüme bir gülümseme yayıldı. Burasının Daniel'a ait olduğu her halinden belli oluyordu. Oturma odasında müzik aletleri vardı ve kitaplıklar baştan başa kitaplarla doluydu.

Kitaplığa yönelerek parmağımı kitapların sırtlarında gezdirdim. Birçok Shakespeare oyunu vardı. Birçok anımız vardı.

"Evde yeşil çay ve *chai masala* çayı var. Bir de öğrencilerimden birinin annesinin bana geçen sene Noel'de hediye ettiği tuhaf kutulu çaydan. Hangisini istersin?" diye sorarak mutfağa yöneldi.

Aklıma hiçbir kelime gelmiyordu çünkü *Hamlet* ve *Yok Yere Yaygara*'nın arasında benim romanım duruyordu.

Juliet'i Bulmak.

Hem de sadece bir değil, tam iki tane kopyası.

"Daniel," diye fısıldadım.

Daniel başını kaldırarak yanıma geldi. Kollarını kavuşturarak, "Harikaydı," dedi. "Aslında, esas çocuk bazen tam bir dallama olabiliyor ama hikâyenin tümü harika. Çok beğendim." Boğazını temizledi ve iki kitabı da eline aldı. "O kadar beğendim ki, gidip bir tane daha aldım. Birisinin başına kötü bir şey gelmesi olasılığına karşı."

Yanağımdan bir yaş süzülürken anlayışla başımı salladım. "Çiftlerle ilgili bir problem mi?"

Bana yaklaşarak yanağımdaki gözyaşını öptü. "Kitapların için bir imza günü düzenlemeliyiz." Oturma odasındaki sehpaya yöneldi ve üzerindeki her şeyi yere fırlattı. Kolumu yakalayarak beni kanepeye oturttu. Elime bir kalem tutuşturup, en büyük hayranımmışçasına sehpanın karşısına geçtiği sırada kıkırdadım.

Büyük olasılıkla da öyleydi gerçi.

İlk kitabı sehpaya koydu. Kapağını açınca nefesim kesildi. "Daniel..."

Kitap kapağının iç tarafında Bentley'nin Gabby'ye verdiği yüzük duruyordu ve kitap çoktan imzalanmıştı. İlk sayfada, "Benimle evlenir misiniz Bayan Jennings?" yazıyordu. Altını ise bizzat Bay Daniels imzalamıştı.

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken ona gülümsedim. Daniel beni nazikçe dürtükledi. "Oraya cevabını yazıp altına imzanı atman gerekiyor."

Elbette *evet* kelimesini yazdım.

Ardından o kelimenin altını, hayatımın sonuna dek taşıyacağım isimle imzaladım.

Bayan Daniels.

SONSÖZ | Daniel

Âşığız.
-Romeo'nun Arayışı

Ashlyn okula geri dönerek, üniversitedeki son iki yıllık öğrenimini de tamamladı. Bu süre içinde birbirimizi olabildiğince sıklıkla ziyaret etmeyi kendimize görev edindik. Ashlyn, Edgewood'a döndüğünde benim daireme taşındı. Sonraki yılı birbirimize daha fazla âşık olup, birbirimizi daha iyi tanıyarak geçirdik. Ashlyn yazı yazmaya devam edip sanatında gittikçe ustalaşırken, yüksek lisans eğitimi almak istediğine karar verdi ama bu isteğini gerçekleştirmek için eve çok daha yakın bir yeri tercih etti.

Ev.

İşte yaşadığımız yer buydu... İkimiz de evimizdeydik.

Bugün kesinlikle heyecanlı veya gergin değildim. Sadece ellerim terliyordu ve şu lanet olası papyon onu bağlamama bir türlü izin vermiyordu. "Nefes al Daniel..." Sağdıcım hangi cehennemdeydi? Bağlanmayan papyonlardan sorumlu kişi o değil miydi? Elbette değildi. Jace papyon bağlamaktan ne anlardı ki?

Papyonla uğraşmaktan vazgeçip gömleğimin manşetlerine geçmeden önce ensemi ovuşturdum.

"Nasıl gidiyor?"

Başımı kaldırdığımda Henry'nin üzerinde smokini ve mükemmel bir şekilde bağlanmış papyonuyla kapı eşiğinde durmakta olduğunu gördüm.

Ona bakarken ufak bir tereddüt hissettim ve parmaklarım tuhaf bir hisle titremeye başladı ama bunun heyecanla hiçbir alakası yoktu!

Şey tamam, belki de tamamen heyecanla ilgiliydi.

"Şu lanet papyon beni öldürmek üzere ve Jace ortalarda yok."

Henry bana doğru yaklaşarak, "Bırak ben yapayım," dedi. Bana yardım etmeye başladığında iç geçirdim. İşte şimdi delicesine heyecanlanmıştım. Henry bana kendimi her zaman böyle hissettiriyordu. "Ashlyn bambaşka biri, değil mi?"

"Evet, öyle."

Henry papyonu sanki önceki hayatında papyon uzmanlığı yapan biriymişçesine, kolayca bağladı. "Eğer onu incitirsen, seni öldürüp olaya kaza süsü veririm."

Önce gülmeye başladım ama sonra Henry'nin ürkütücü, sert bakışlarıyla karşılaştım. Güçlükle yutkunurken, papyonu sıkmaya başladığını hissettim. "Henry," diye öksürdüm.

"Dan."

"Beni boğuyorsun."

Henry gülümsemeye başladı ve papyonu gevşetti. Bir adım geri çekilerek bana doğru başını salladı ve bir zarf uzattı. "Ona iyi davran oğlum."

Oğlum kelimesi kulaklarıma ulaştığında başımı salladım ve mektup için ona teşekkür ettim. Henry arkasını dönerek kapıya yöneldiğinde arkasından seslendim. Bana baktığında gülümseyerek, "Yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Sadece bir papyon bağladım. Abartılacak bir şey değil."

Fakat ikimiz de, Henry'nin bir papyon bağlamaktan çok daha fazlasını yaptığını biliyorduk.

Beni mektupla baş başa bırakarak gözden kayboldu. Zarfı açınca iki ayrı mektupla karşılaştım. İlk mektubu çıkararak Ashlyn'in kelimelerini okumaya başladım.

Bay Daniels,

Beş sene sonra nerede mi olmak istiyorum? Çok basit.

Senin yanında.

Not: Mektuplardan birini ateşe atmamıştım.

Sonsuza dek, sonsuza dek,

Ashlyn.

Daha önceleri, birini bu kadar çok sevmenin mümkün olabileceğini bilmiyordum. Elimi zarfın içine sokarak ikinci mektubu çıkardım ve yumruğumu dudaklarıma dayayarak okuduklarımı sindirmeye başladım.

İlgili Makama,

Merhaba. Daha önce tanıştığımızdan emin değilim ama bugün kız kardeşimle evleniyor olduğun için sana bir merhaba demek istedim. Baş nedime konuşmamı milletin karşısına dikilip yapamayacağıma göre, şu anda sadece sana hitap edeceğim.

Biz yedi yaşındayken Ashlyn odamızda bir örümcek buldu ve onu ezip öldürmek yerine, güzel bir örümcek hayatı yaşayabilmesi için onu bahçeye götürmek istedi. Fakat bunu yapamadan, örümcek Ashlyn'in üzerine tırmandı ve Ashlyn onu kazara öldürdü. Bunun ardından tam üç gün boyunca, durmaksızın ağladı.

On beş yaşındayken tam bir gerzekle çıkmaya başladı ve o gerzek tarafından terk edildiğinde tam dört gün boyunca, durmaksızın ağladı.

Hastalandığını öğrendiğinde, sayamayacağım kadar fazla günü ağlayarak geçirdi.

Ashlyn, bu dünyadaki en büyük kalbe sahiptir. Senin şimdiye dek o kalbin bütün yanlarını tanımış olduğunu biliyorum. Kız kardeşimi sevecek adamın güçlü bir kalbi olmalıdır. Sen de güçlü birisin. İşte şimdi, bedenizden bazı ikiz tüyoları geliyor:

Ağladığı zaman ona Shakespeare oku.

Yağmurda yürüyüşe çıkın ve birlikte su birikintilerine zıplayın.
Ayın o "malum" günlerinde sana hıyar derse alınma. O dönemlerde tam bir cadaloz olabiliyor.
Ona hiçbir özelliği olmayan günlerde çiçekler al.
Onun, kendisini korkutan şeyleri yapmasını sağla.
Pısırık davranma. Bundan hoşlanmayız.
Ukala da davranma. Bundan hepten nefret ederiz.
Kızgın olduğunda ona gülümse.
Gün ortasında onunla dans et.
Onu sebepsiz yere öp.
Ve sonsuza dek sev.
En yakın dostumu sevdiğin için teşekkür ederim, kardeşim.
Aynen devam et.
-Yeni kardeşin, Gabby

Uzun bir süre boyunca kâğıtta yazanlara baktım. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Odanın kapısı açıldı ve Jace başını içeri uzattı. Gözlerimi çabucak sildim ve ona döndüm.

Jace gülümseyerek, "Hazır mısın Danny? Fotoğrafçı törenden önce sağdıçları fotoğraflamak istiyor," dedi.

Yanına giderek kolumu omuzlarına sardım. "Hazırım."

Jace sırıttı. "Papyon bağlamasını biliyor muydun?"

Kıkırdayarak gözlerimi devirdim. "Elbette. Yoksa sen bilmiyor musun?"

♥♪𝄞

Ashlyn

Hailey arkamdan, "Tanrı şahidim olsun ki, kılını kıpırdatırsan seni pişman ederim. Sakın. Nefes. Alma," diye homurdanırken ellerimi belime koydum. Elimden geldiğince hareketsiz durma-

ya çalışıyor ve pencereden dışarıdaki manzarayı seyrediyordum. Güneş, yuvarlak tepeleri altın rengine boyamıştı.

Hailey korsemdeki kurdeleyi sıkıca çekiştirerek bir an için nefes almamı imkânsız hale getirdi.

"Tamam, üç dediğimde nefesini ver... Bir... iki... üç!"

Nefes vererek, gelinliğimin izin verdiği ölçüde öne eğildim. Pencereye ufak bir bülbül kondu. Onu parmağımla takip ettim ve bulutsuz göğe doğru yükselmesini izledim. Gökyüzü her yöne doğru masmavi uzanıyordu.

Hailey ile anneme bakmak üzere arkamı döndüğümde, derin birer nefes aldıklarını ama nefes vermeyi unuttuklarını gördüm.

Ellerimi gelinliğin dantellerinde gezdirerek, "Şişman görünüyorum!" diye sızlandım.

Annem bana doğru gelip ellerimi tutarken gözlerine yaşlar doldu. "Dünyadaki en güzel gelin oldun."

Dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. "Evlenmek için çok güzel bir gün, öyle değil mi?"

Hailey ellerini çırparak kadehlerimize şampanya doldurdu. "Düğün için mükemmel bir gün!"

Kapının çalınması üzerine yüzüme düşen buklelerimi arkaya savurdum. "Gel. Tabii Daniel değilsen. Öyleysen olduğun yerde kal."

Kapı kolu aşağıya doğru indi ve iki kişi ellerinde kutularla içeriye girdi. Jace ve Bentley. İkisi de takım elbise giymişti ve çok zarif görünüyorlardı. Bana doğru döndüklerinde ağızlarının açık kalması üzerine kıpkırmızı kesildim. Odaya çöken sessizlikte huzursuzca kıpırdanarak, onlara konuşmaları için bir nevi yalvardım.

"Ashlyn, sen..." Bentley gülümsedi ve yanaklarındaki derin gamzeleri ortaya çıktı.

Jace, "Harika görünüyorsun," diyerek onun sözlerini tamamladı. Mavi gözleri tıpkı gökyüzü kadar maviydi. "Şey, özür dilerim. Biz çıkalım da hazırlanmaya devam et. Sadece sana bunları getirmek istedik."

Bentley bana yaklaştı ve elindeki kutuyu açtı. "Bir eski, bir yeni.* Yeni bir elmas kolyeye asılmış, Gabby'nin en sevdiği gitar penası."

Hailey saçlarımı kaldırır ve Bentley kolyeyi boynuma takarken gözlerim buğulandı. Bentley'nin yanağına bir öpücük konduararak ona teşekkür ettim.

Ardından Jace de öne doğru bir adım attı. "Bir ödünç alınmış, bir de mavi." Elindeki kutuyu açtığında nefesim kesildi. "Bu mavi elmas küpeler annemin en sevdikleriydi. Takmak zorunda değilsin. Ben sadece düşündüm ki..."

Endişeleri anında yok oldu çünkü kulaklarımdaki küpeleri çıkararak yerine o güzel elmas küpeleri taktım.

Jace bana sıkıca sarıldı. "O piç kurusu çok şanslı."

"Heyecanlı mıydı?"

Jace bana hınzır bir şekilde gülerek arka cebine uzandı. Cebinden bir zarf çıkarıp elime tutuşturdu. "Bunu sana vermemi söyledi."

Parmaklarımı mektubun üzerinde gezdirerek gülümsedim. Bunun yıllar önce, beş yıl sonra nerede olmak istediğiyle ilgili yazdığı mektup olduğunu biliyordum. Kendi mektubumu çoktan Henry vasıtasıyla ona ulaştırmıştım.

Annem hepimize gülümsedi. "Müstakbel gelini mektubu okuması için birkaç dakika yalnız bırakmaya ne dersiniz?" Herkes bu fikre katıldı ve oda saniyeler içinde boşaldı.

Bir sandalyeye otururak mektubu açtım.

---

* Orijinali "Something old, something new, something borrowed, something blue" olan deyişten gelen eski bir Anglosakson geleneği. Bu geleneğe göre geline düğün öncesinde evliliğin geçmiş ve geleneklerle bağlantısını temsil eden eski bir eşya, geleceğe dair beslenen umutları temsil eden yeni bir eşya, mutlu bir evliliği olan kimselerden alınan, daha sonra başka bir geline verilecek ödünç bir eşya ve aşk ile huzuru temsil eden mavi renkli bir eşya verilir. *–çn*

Tatlı sevgilim,

Bana beş yıl sonra kendimi nerede gördüğümü sordun. Aklıma gelen tek yanıt, senin yanında olmak istediğim. Beş yıl sonra bütün dünya bizim derin aşkımıza gıpta ediyor olacak. O kadar mutlu olacağız ki, çiçekler kahkahalarımızla büyüyecek. Bugünden beş sene sonra sen benim olacaksın, ben de senin.

Eğer işler kalbimin uğrunda yanıp tutuştuğu şekilde ilerlerse, beş yıl sonra benim eşim olacaksın. O zamana kadar çocuk yapmış olur muyuz bilmiyorum ama gelecekte mutlaka çocuklarımız olacak. Her sabah senin tatlı gülüşünle ve bana bakan zümrüt gözlerinle uyanacağım. Sıcacık dokunuşunla uykuya dalacağım. Bu yüzden, "evet" dediğimiz gün, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Bu sözcüklerin içtenliğine dair içinde hiçbir şüphe olmasın. Bugünden itibaren, yapmak istediğim tek şey seni sevmek.

Daima, daima,

Bay Daniels

Bu sözcükler kendilerini ruhuma işlemişlerdi. Daniel Daniels artık benim bir parçamdı. Fakat gerçek şuydu ki, ben doğmadan önce bile Daniel'ın bir parçam olduğunu hissediyordum.

Bir süre sonra annem ve Henry beni almak üzere içeri geldiler. Tatlı, romantik bir müzik çalmaya başladı. Kilise kapıları yavaşça açıldı. Henry kolunu benimkine doladı. Sevdiğimiz bütün insanlar ayağa kalkarak gözlerini bana çevirdiler.

Fakat ben hiçbirini fark edemedim.

Gözlerim koridorun sonunda duran yakışıklı adama kilitlenmişti. Onun o muhteşem gözlerine bakarak, evrendeki en güzel gülümsemeye karşılık vermeden edemedim.

Güzel.

Nefes kesici.

Parlak.

Mavi gözler.

Ve ezelden beridir ilk defa ne olursa olsun, hayat karşımıza nasıl engeller veya zorluklar çıkarırsa çıkarsın, bunu başaracağımızı anladım. O benim altın madalyonumdu, bense onun.

Sonsuza dek, sonsuza dek ve daima, daima.

İyiydik. İyiden bile iyiydik.

SON

TEŞEKKÜR

Bu romanı yazarken birçok yazar, blog yazarı ve okurdan destek gördüm. Beni kitabımı okumaktan paylaşmaya, bir paylaşıma yapılan basit bir beğeniye kadar her alanda destekleyen bu muhteşem gruba sahip olmaktan onur duyuyorum. Sevginiz ve desteklerinizi için ne söylesem az kalır.

Yazım ve yayım dünyası heyecanlı ve ürkütücü bir dünya. Yazar destek gruplarım olmasaydı, bu kitabı yayımlamak için böylesine ısrarcı davranamazdım! Bana yaşattığınız bütün eğlence, kahkahalar, verdiğiniz ipuçları ve püf noktaları için her birinize teşekkür ederim. Her birinize gerçekten çok değer veriyorum.

Harika ekibimdeki harika kadınlar. Her birinize büyük bir hayranlık duyuyorum! Sizi seviyorum ve hayatımda olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum! Bana ilham veren yetenekleriniz ve desteğiniz bu dünyaya ait olamayacak kadar büyük.

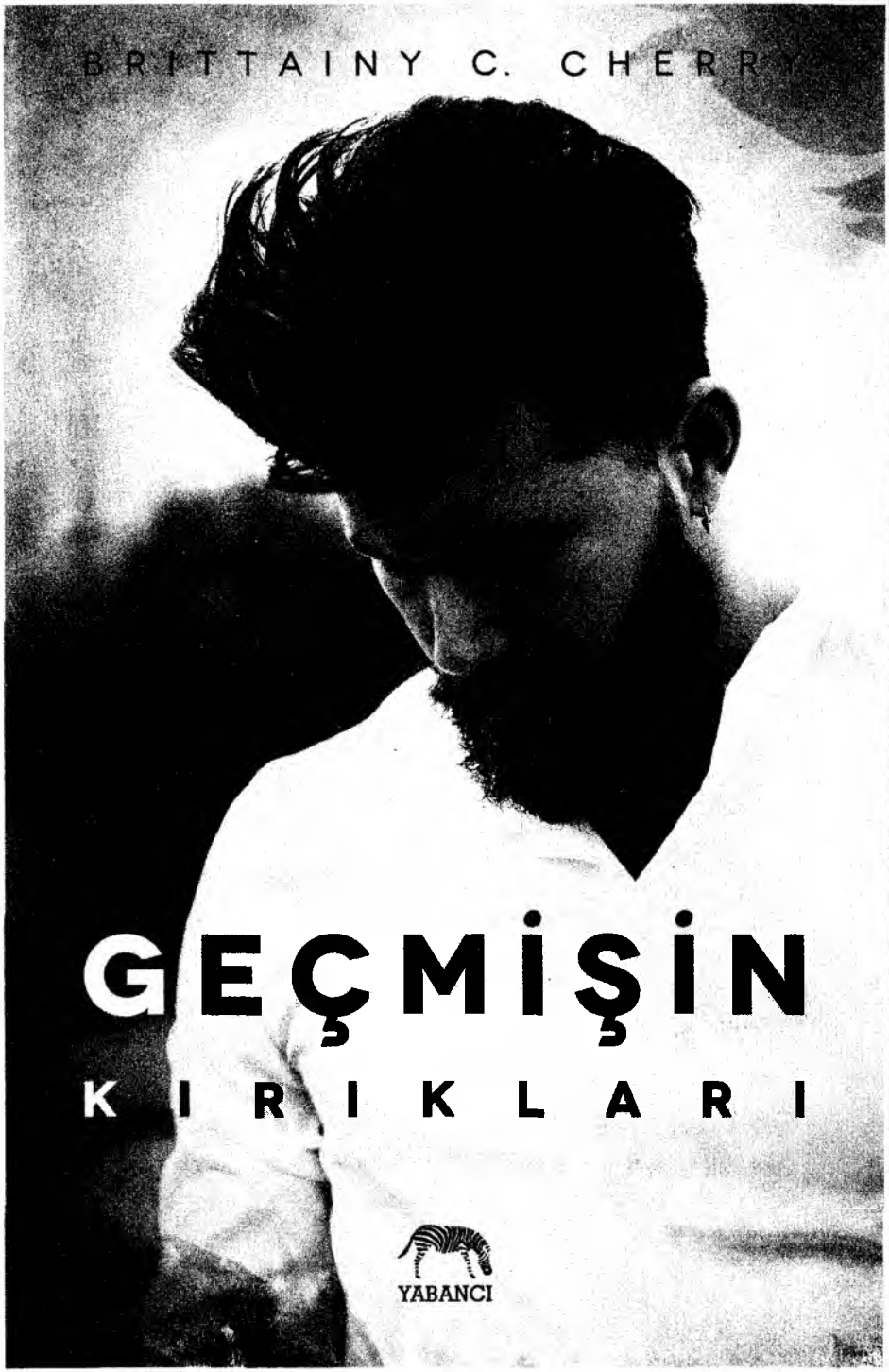
Read and Tell Promotions'daki olağanüstü halkla ilişkiler takımına, ön okumacılarıma ve formatlama dâhisi, iyilik perisi Tami'ye çok teşekkürler! Eğer siz olmasaydınız, kitabım asla bir kitap olamazdı. Ciddi söylüyorum, her biriniz bu hikâyenin çok önemli birer parçasısınız. Hikâyeye harcadığınız zaman için hepinize teşekkür ederim.

Sevgili dostlarıma, bazen aylar boyu ortadan kaybolmama rağmen beni sevmekten vazgeçmedikleri için teşekkür ederim. Umarım dostluğunuzun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuzdur!

Her zaman yanımda olan ailemin, dünyadaki en harika aile olduğundan bir parça bile şüphem yok. Kendimi güçsüz hissettiğimde bana gücümü, ağlamanın eşiğine geldiğimde ise kahkahalarımı hatırlattıkları için bütün aileme teşekkür ederim. Söz konusu aileyse, dünyadaki en şanslı kişi benim.

Bu hikâyeyi bir kenara fırlatmak istediğim zamanlarda bana yazmaya devam etmemi ve kendime inanmamı öğütleyen Kristen'e teşekkür ederim. Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin ve bu çılgın yolculukta birbirimizi bulduğumuz için çok mutluyum!

Son olarak, Mickey. Sen sadece dünyadaki en iyi editör değil, aynı zamanda da en iyi kalpli insansın. Romanımın olabilecek en iyi durumda olmasını sağlamak için görevin olmayan noktalarda bile bana yardımcı oldun. Görevinin dışına çıktığın ve bu kadar nazik, bu kadar harika biri olduğun için teşekkür ederim. Harikasın!

BRITTAINY C. CHERRY
GEÇMİŞİN
KIRIKLARI
YABANCI

BRITTAINY C. CHERRY

Carroll Üniversitesi'nde tiyatro bölümünde lisans yapan Brittainy Cherry, aynı zamanda Yaratıcı Yazarlık da okumuştur. Senaryo yazarlığı, oyunculuk ve dans etmekten zevk alır. Yazar ailesiyle beraber Milwaukee'de yaşamaktadır.

KAPAK GÖRSELİ: COUPLE © DAVE AND LES JACOBS / GETTY IMAGES

İlgili kişiye,

Aşkımıza yasak demek kolay, bize ruh eşi demek zordu. Bence ikisi de doğruydu. Biz yasak ruh eşleriydik.

Edgewood, Wisconsin'e geldiğimde onu bulmak gibi bir planım yoktu. Joe'nun barına girmeyi, Daniel'ın müziğinin bende böylesine duygular uyandırmasını beklemiyordum. Sesinin, acılarımı dindirebileceğini tahmin etmezdim. Mutluluğumun geri geleceğini de.

Lise son sınıfa yeni okulumda başladığımda, ona Bay Daniels diye hitap etmeye hazır değildim ama bazen hayat yanlış zamanda, doğru nedenlerle karşınıza çıkardı.

Aşk hikâyemiz sadece fiziksel yakınlıktan ibaret değildi.

Aile de vardı işin içinde, yas da. Hayatta olmakla alakalıydı. Aptalcaydı. Acı vericiydi. Kederliydi. Kahkahaydı.

Bizimdi.

Bütün bu nedenlerden dolayı da, asla Bay Daniels'ı sevdiğim için özür dilemeyecektim.

Ashlyn Jennings

Çeviren: Gökçe Çiçek

YABANCI
9 786059 585590
23 TL
www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: iknokta.com